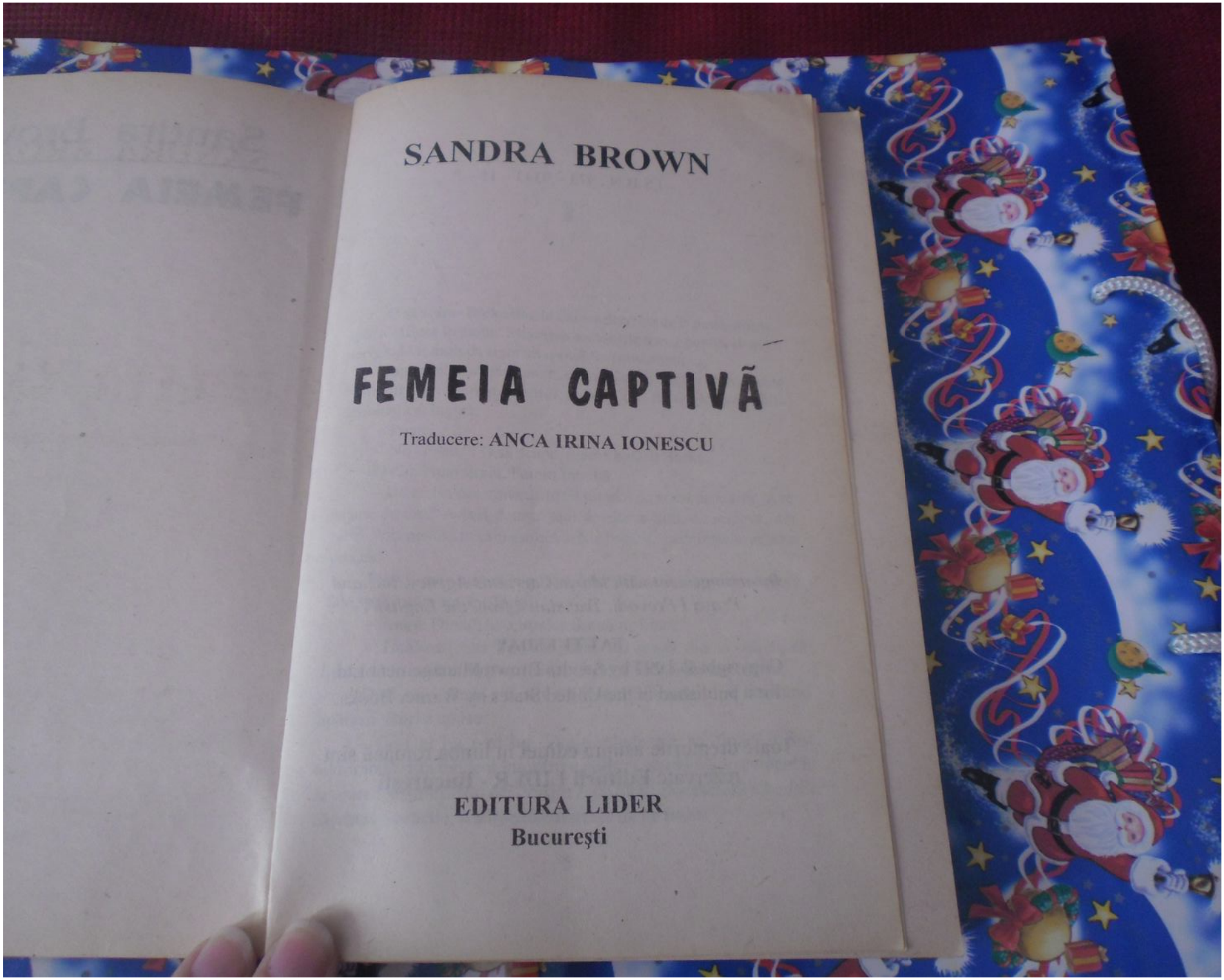

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

I.S.B.N.: 973 – 9343 – 15 – 5

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and Prava I Prevodi. Translated from the English

FAT TUESDAY

Copyright © 1997 by Sandra Brown Management Ltd.
First published in the United States by Warner Books.

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate ***Editurii LIDER - București***

1

O să scape. Burke Basile întinse degetele de la mîna dreaptă, apoi le strînse în pumn. Mișcarea aceasta devenise pentru el un tic nervos. Mai mult ca sigur că n-o să fie condamnat.

Căpitanul Douglas Patout, comandant al Secției Narcotice și Moravuri din Departamentul poliției din New Orleans, oftă dezamăgit și îngînă:

– Poate.

– Nu „poate"! O să scape, repetă hotărît Burke.

O clipă mai tîrziu, Patout întrebă:

– De ce l-a desemnat Littrell tocmai pe acest procuror să se ocupe de caz? A fost detașat aici de cîteva luni, de undeva, din nord. Wisconsin sau cam așa ceva. N-a înțeles... subtilitățile acestui proces.

Burke, care privea în gol pe fereastră, se întoarse din nou cu fața spre interiorul încăperii.

– Pinkie Duvall le-a înțeles destul de bine.

– Ticălosul ăsta bun de gură! Nu scapă nici o ocazie să lovească în poliția din New York și să ne facă o presă proastă.

Deși nu-i făcea plăcere să-l complimenteze pe avocatul apărării, Burke spuse:

– Ce-i al lui e-al lui, Doug, pledoaria lui finală a fost admirabilă. Era evident împotriva poliției, dar la fel de evident în favoarea justiției. Toți cei doisprezece jurați rămăseseră cu gurile căscate și, practic, îi sorbeau cuvintele de pe buze.

Se uită la ceasul de la mînă.

– Au trecut treizeci de minute. Prevăd că o să mai dureze vreo zece.

– Așa puțin?

– Da, așa cred. Burke se așează pe un scaun de lemn plin de zgîrieturi. Cînd problema este prezentată limpede, nu stăm niciodată prea mult pe gînduri. Indiferent cine a fost procurorul cazului sau cîtă de multă alergătură au avut de făcut ambele părți, cert este că Wayne Bardo n-a apăsat pe trăgaci. Nu el a tras glonțul care l-a ucis pe Kev.

– Aș vrea să am cîte o monedă de cinci cenți pentru fiecare afirmație de acest gen făcută de Pinkie Duvall în timpul procesului, spuse Patout posomorît. „Clientul meu nu a tras glonțul fatal." O ținea una și bună, ca un călugăr la rugăciune.

– Din păcate, ăsta e adevărul.

Discutaseră chestiunea de cel puțin zece mii de ori – o întorseseră pe toate părțile, dar reveniseră de fiecare dată la acea certitudine irevocabilă, irefutabilă, indiscutabilă. Acuzatul din acest proces, Wayne Bardo, nu-l împușcase mortal, tehnic vorbind, pe sergentul Kevin Stuart.

Burke Basile își dădu pe spate părul nepieptănat, își netezi mustața, apoi își frecă nerăbdător palmele de coapse, îndoind degetele de la mîna dreaptă. În cele din urmă își puse coatele pe genunchi și rămase cu privirile în gol, pe podea, cu umerii ușor înclinați înainte.

Patout îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Arăți ca naiba. De ce nu ieși puțin să fumezi?

Burke clătină din cap.

– O cafea? Mă duc eu să-ți aduc, ca să nu trebuiască să dai ochii cu ziariștii.

– Nu, mulțumesc.

Patout se așeză pe un scaun alături de Burke.

– E prematur s-o considerăm o înfrîngere. Jurații sînt niște

ființe ciudate. Uneori, cînd crezi că l-ai înfundat pe cîte un ticălos, îl vezi cum pleacă liber din tribunal. Alteori ți se dau chiar asigurări că o să fie achitat, însă jurații dau verdictul „vinovat", iar judecătorul pronunță sentința maximă. Nu poți să știi niciodată.

– Ba eu pot, spuse Burke cu o resemnare încăpățînată. Bardo o să scape.

Cîtva timp, nimeni nu mai rupse tăcerea apăsătoare. Apoi Patout spuse:

– Astăzi este aniversarea Constituției mexicane.

Burke ridică privirea.

– Poftim?

– Aniversarea Constituției mexicane. A fost adoptată la 5 februarie. Am observat chestia în calendar, de dimineață.

– Oh!

– Da' nu se precizează anul. Acum vreo două sute, dacă nu mă înșel.

– Îhî.

După încheierea acestei conversații, tăcură din nou, cufundați în propriile gînduri. Burke încerca să-și imagineze cum o să reacționeze atunci cînd se va da citire verdictului.

Știuse de la început că avea să fie un proces. Pinkie Duvall nu era dispus să cadă la o învoială atîta vreme cît miza pe achitarea clientului său. Burke știuse și care va fi rezultatul procesului. Acum, cînd se apropia momentul adevărului – dacă prezicerile lui se vor dovedi corecte – încerca să-și înăbușe dinainte furia care avea să-l cuprindă cînd îl va vedea pe Bardo părăsind teafăr și nevătămat curtea tribunalului.

Îi venea să-l strîngă de gît pe ticălos.

O muscă mare și zgomotoasă, probabil imună la insecticid și la intemperii, reușise să se strecoare cumva în cămăruța mică a tribunalului din Orleans, unde nenumărați alți procurori și inculpați asudaseră îngrijorați în așteptarea verdictului. Înnebunită, musca încerca să scape izbindu-se cu zgomot de geam. Nu înțelegea că

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

tentațiile ei zadarnice, deși foarte curajoase. nu făceau decît să-i scoată în evidență prostia.

Burke schiță un surîs disprețuitor gîndindu-se la sine. Se identifica cu musca și știa că ar fi fost și el în stare să dea cu capul de un bolovan.

Cînd se auzi ciocănitura, Patout și Burke se uitară mai întîi unul la altul, apoi spre ușa pe care o deschise aprodul pentru a anunța întoarcerea juriului.

În timp ce se îndreptau spre ușă, Patout se uită la ceas și murmură:

– Ia te uită, zece minute. Apoi către Burke: Cum de-ai știut?

Dar Burke nu-l asculta. Atenția îi fusese absorbită de ușile deschise ale sălii de judecată de la capătul coridorului. Publicul și ziariștii se îmbulzeau prin portal cuprinși de atîtarea care-i anima și pe romanii ce treceau prin porțile Coloseului, avizi să-i vadă pe martirii devorați de lei.

Kevin Stuart, soț, tată, un polițist excepțional și cel mai bun dintre prieteni, fusese martirizat. Ca și mulți alți martiri din istorie, murise din cauza unei trădări. Cineva în care Kev avusese încredere, un om care ar fi trebuit să-i sprijine cauza, să-l acopere, se dovedise a fi un trădător. Un alt polițist le spusese „băieților răi" că „băieții buni" sînt pe urmele lor.

Un telefon secret dat de cineva din interiorul secției pecetluise soarta lui Kevin Stuart. E drept că fusese ucis la datorie, dar asta nu schimba lucrurile. Murise prosteşte. Procesul lui nu era decît „curățirea, ștersul pe jos". Fusese numai exercițiul costisitor și cronofag al unei societăți civilizate menit să dea aparență de onorabilitate sentinței de achitare a unui ticălos după ce pusese capăt vieții unui om cumsecade.

Alegerea juraților durase două săptămîni. Încă de la bun început, procurorul fusese pus în inferioritate de avocatul apărării, strălucitul Pinkie Duvall, care se dăduse peste cap ca să găsească un juriu perfect pentru clientul lui, fără a întîmpina aproape nici o rezistență din partea oponenților.

Procesul în sine se desfășura pe parcursul a patru zile. Durata acestuia era disproporționată în raport cu interesul stîrnit de deznodămîntul lui. Se făcuseră o sumedenie de preziceri.

În dimineața care urmase după accidentul fatal, șeful poliției declarase:

– Toți polițiștii noștri îi resimt acut pierderea. Kevin Stuart era foarte respectat și iubit de colegii săi. Vom folosi toate resursele de care dispunem pentru a instrumenta o anchetă temeinică și documentată în legătură cu împușcarea acestui admirabil ofițer.

„Procesul ar trebui închis imediat după deschidere", se afirmase în editorialul ziarului *Times Picayune* în ziua în care acesta începuse. „O greșeală din partea poliției din New York a avut drept rezultat moartea unuia de-ai lor. Tragic? Cu siguranță. Dar este aceasta o justificare pentru căutarea unui țap ispășitor? Autorul rîndurilor de față nu împărtășește acest punct de vedere."

„Procurorul îi obligă pe contribuabili să suporte costurile procesului intentat unui cetățean nevinovat căruia i s-a adus o acuzație falsă, menită să curețe poliția din New Orleans de rușinea publică pe care o merită pentru acest incident. Oamenii vor trebui să țină minte lucrul acesta cînd procurorul Litterell va candida din nou pentru postul său."

Era un citat din pledoaria lui Pinkie Duvall, rostită în favoarea unui „cetățean inocent", Wayne Bardo, născut Bardeaux, care avea un cazier lung ca o zi de post.

Prezența lui Pinkie Duvall în orice proces capta interesul ziariștilor. Toți cei care lucrau în domeniul relațiilor cu publicul, toți funcționarii dornici de publicitate folosiseră procesul Bardo ca pe un pretext pentru a-și face cunoscută propria platformă, indiferent care era aceasta. Părerile neavizate curgeau cu aceeași abundență cu care se împrăștie mărgelele colorate în Marțea Grasă*.

În schimb, din noaptea morții lui Kev Stuart, locotenentul

* Ultima zi înainte de începutul postului Paștelui, Lăsata Secului (în lb. franceză în original, n. tr.).

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Burke Basile se refugiase într-o tăcere încăpățînată și disprețuitoare. În timpul audierilor de dinaintea procesului, pe parcursul cărora s-au depus moțiuni de ambele părți, taciturnului ofițer de la Narcotice nu i se atribuise nici o afirmație care să poată fi citată. Partenerul și cel mai bun prieten al său murise din cauza unui glonte de revolver în noaptea în care rataseră arestarea unui infractor.

Acum, în timp ce se îndrepta spre sala de judecată ca să audă verdictul, un reporter îi vîrî un microfon sub nas și îl întrebă dacă are ceva de declarat. Răspunsul succint al lui Burke Basile fu:

– Da. Să te ia dracu'!

Căpitanul Patout, recunoscut de ziariști ca persoană cu autoritate, a fost, de asemenea, reținut în timp ce încerca să-l urmeze pe Burke în sala de judecată. Afirmațiile lui Patout erau mult mai diplomatice decît acelea ale subordonatului său, însă acesta declara fără nici un echivoc că Wayne Bardo era răspunzător de moartea lui Stuart și că se va face dreptate numai dacă jurații vor da un verdict de vinovăție.

Burke se așezase deja la locul lui cînd îl ajunse și Patout din urmă.

– Îmi pare rău pentru Nanci, zise el așezîndu-se.

Văduva lui Kev Stuart ședea pe același rînd cu ei, dar dincolo de intervalul din mijloc. În stînga și în dreapta ei stăteau părinții. Aplecîndu-se puțin înainte, Burke îi prinse privirea și îi făcu un gest de încurajare cu capul. Nanci îi răspunse printr-un zîmbet abia schițat, care nu exprima mai mult optimism decît simțea. Patout îi făcu semn cu mîna.

– Pe de altă parte, e un om de ispravă.

– Da, cînd soțul ei zace într-o baltă de sînge, poți conta pe ea că va prelua ștafeta.

Patout se încruntă la auzul răspunsului sarcastic al lui Basile.

– A fost o glumă deplasată. Știi la ce mă refeream.

Burke nu spuse nimic. După o clipă, silindu-se să nu pară deloc afectat, Patout întrebă:

– O să vină și Barbara?

– Nu.

– Credeam că o să fie alături de tine în cazul în care treaba asta n-o să iasă așa cum vrem noi.

Burke nu era dispus să-i explice de ce soția lui preferase să nu asiste la proces. Se mulțumi doar să-i spună:

– Mi-a cerut să-i telefonez de îndată ce voi ști rezultatul.

Cele două părți implicate în proces aveau dispoziții sufletești foarte diferite. Burke împărtășea părerea lui Patout că procurorul nu fusese deloc la înălțime în acest caz. După ce își făcuse treaba de mîntuială, acum ședea la masa lui și bătea cu guma de la capătul creionului într-un bloc cu file albe pe care nu era însemnat nimic. Își bițiia nervos piciorul stîng și arăta de parcă ar fi preferat să se afle oriunde în altă parte, numai acolo nu.

Între timp, la masa apărării, Bardo și Duvall păreau că-și spun în șoaptă niște bancuri bune. Amîndoi chicoteau încîntați, cu mîinile pavăză la gură. Lui Burke i-ar fi venit greu să spună pe care din cei doi îl ura mai mult – pe criminalul de carieră sau pe avocatul lui la fel de odios.

Duvall fu solicitat de unul din asistenții de la biroul său de avocatură să se uite printr-un teanc de documente, iar Bardo se lăsă pe spătarul scaunului și își ațintă privirile în tavan. Burke se îndoia că ticălosul ar fi în stare să se roage la Dumnezeu.

Ca și cum ar fi simțit privirea dușmănoasă a lui Burke, Bardo întoarse capul și ațintă asupra locotenentului cu ochi negri și furioși în care cu siguranță nu se reflectase niciodată vreo licărire de conștiință. Buzele subțiri ca de șopîrlă se depărtară, schițînd un fel de zîmbet care îți dădea fiori. În clipa următoare, Bardo cobori una din pleoape, făcîndu-i cu ochiul.

Burke ar fi sărit de pe scaun și s-ar fi repezit la Bardo dacă Patout, care văzuse gestul insolent, nu l-ar fi apucat imediat de braț și nu l-ar fi silit să rămînă pe loc.

– Ce, ai înnebunit? șopti el. Dacă scoți mînerul spadei te

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

trezești direct în ghearele ticăloșilor. O să confirmi toate suspiciunile pe care le-au formulat în timpul acestui proces. Dacă asta vrei, n-ai decît, dă-i drumul.

Neacceptînd dojana nici măcar printr-o înclinare a capului, Burke își smulse brațul din mîna superiorului său. Cu același zîmbet viclean întipărit pe chip, Bardo întoarse din nou fața spre judecător. Cîteva secunde mai tîrziu, jurații își reluară locurile pe bancă, iar judecătorul atrase atenția asistenței pe un ton mieros să se comporte corect în timp ce se va da citire verdictului.

Jurații, șapte bărbați și cinci femei, hotărîseră în unanimitate că Wayne Bardo nu era vinovat de împușcarea detectivului sergent Kevin Stuart.

Burke Basile nu se așteptase la un alt rezultat, dar îi venea mai greu să accepte verdictul decît își imaginase. Și își imaginase că va fi imposibil.

În ciuda recomandărilor judecătorului, cei aflați în sală nu reușiră să-și stăpînească sentimentele. Nanci Stuart scoase un țipăt ascuțit, apoi se prăbuși leșinată. Părinții o protejară împotriva blitzurilor și a camerelor video, mînuite de fotoreporterii care o înconjuraseră.

Judecătorul le mulțumi juraților și îi eliberă din funcție. Apoi, după ce ședința fu ridicată oficial, ineficientul procuror își băgă blocul alb în servieta nou-nouță și o porni pe intervalul dintre bănci ca și cum tocmai s-ar fi anunțat că tribunalul luase foc. În clipa în care trecu pe lîngă Burke și Patout, le evită privirile.

Burke descifră expresia de pe chipul lui în felul următor: *Nu e vina mea. Uneori cîștigi, alteori pierzi. Oricum, vineri tot primim salariul, așa că s-o lăsăm baltă.*

– Ticălosule! murmură Burke.

Așa cum era de prevăzut, la masa apărării toată lumea jubila, iar judecătorul renunțase să mai intervină pentru a calma spiritele. Pinkie Duvall perora cu elocință în fața camerelor și a microfoanelor. Wayne Bardo își mută privirile de la o cameră la

alta cu un aer plictisit. Din cînd în cînd schița gestul de a se apăra cu mîna, și butonii cu pietre prețioase sclipeau în lumina reflectoarelor. Burke observă că fruntea lui măslinie nici măcar nu era umedă. Ticălosul știa că va ieși basma curată și de astă dată, așa cum se întîmplase de atîtea ori.

Patout, asumîndu-și rolul de purtător de cuvînt al poliției din New York, se străduia să scape de tirul întrebărilor formulate de reporteri. Burke îi urmărea pe Bardo și Duvall în timp ce-și croiau triumfători drum prin mulțimea de reporteri, îndreptîndu-se spre ieșire. Nu evitau nici un microfon, nici o cameră de luat vederi. Dimpotrivă, Duvall cultiva publicitatea și se desfăta în lumina reflectoarelor. Spre deosebire de procuror, nu se grăbeau să plece, ba chiar zăboveau cît mai mult ca să se lase îmbrățișați de suporteri.

Și nici nu-i evitară privirile lui Burke Basile. Dimpotrivă, încetiniră pasul cînd ajunseră la capătul rîndului unde stătea Burke, încleștînd și descleștînd degetele de la mîna dreaptă întinsă de-a lungul coapsei. Fiecare din ei îl privi cu intensitate pe Burke drept în ochi.

Wayne Bardo merse chiar pînă acolo încît se aplecă și șopti cu vocea încărcată de ură:

– Nu eu am tras în polițistul ăla, Basile. Tu l-ai împușcat.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

2

– Remy?

Femeia se întoarse şi îşi dădu la o parte cu mîna înmănuşată o şuviţă de păr de pe frunte.

– Bună! Nu mă aşteptam să vii.

Pinkie Duvall păşi pe aleea din mijlocul serei şi o strînse în braţe, sărutînd-o apăsat.

– Am cîştigat.

– Mă aşteptam la asta, spuse ea zîmbind.

– Încă o achitare.

– Felicitări.

– Mulţumesc, însă de data asta n-a fost mare lucru, zise el, încercînd să-şi alunge zîmbetul radios de pe buze.

– Pentru un avocat mai puţin strălucit ar fi fost o mare problemă.

Încîntat de laudele ei, zîmbi şi mai larg.

– Mă duc la birou să dau cîteva telefoane, dar la întoarcere vin şi cu invitaţii. Roman a făcut toate pregătirile. De fapt, în drum spre casă am observat maşinile de la restaurant care tocmai soseau.

Majordomul lor, Roman, şi întregul personal al casei fuseseră în alertă încă de cînd începuse procesul. Petrecerile pe care le dădea Pinkie ca să sărbătorească victoriile în procese contribuiau aproape tot atît de mult la notorietatea lui ca şi inelul cu diamant sclipitor pe care îl purta pe degetul mic de la mîna dreaptă, de unde i se trăgea de altfel şi porecla.

Festinurile lui de după procese, ca şi pledoariile propriu-zise erau amplu oglindite în presă. Uneori, Remy îi suspecta pe juraţi că votau pentru achitare numai ca să trăiască pe viu experienţa vestitelor lui petreceri.

– Să te ajut cu ceva? Bineînţeles că nu era nimic de făcut, dar Remy întrebase ca de obicei, deşi cunoştea răspunsul.

– E de-ajuns să-ţi faci apariţia ca să dai strălucire petrecerii, spuse el, lăsîndu-şi mîinile să alunece în josul spatelui ei şi acoperind-o cu sărutări. După ce îi dădu drumul, se strîmbă uşor din cauza mirosului de pămînt de pe fruntea ei.

– De fapt, ce făceai? Ştii că nu-mi place să fie prea multă circulaţie pe aici.

– N-a fost nici un fel de circulaţie. Am adus o ferigă din casă, unde nu-i mergea prea bine, şi m-am gîndit s-o transplantez aici. Nu te teme, n-am pus mîna pe nimic.

Sera constituia domeniul lui Pinkie. Horticultura era hobby-ul lui, dar el luase treaba în serios şi ţinea la fel de mult la ordine şi curăţenie în sera lui ca şi în avocatură şi în toate celelalte sfere ale vieţii sale.

Se uită o clipă plin de mîndrie la şirurile de plante pe care le cultivase. Puţini dintre prietenii lui şi încă şi mai puţini dintre duşmani ştiau că una dintre pasiunile lui Pinkie Duvall o constituiau orhideele, în care se specializase.

Pentru menţinerea echilibrului delicat al mediului din seră se luau măsuri foarte severe. Exista şi o nişă specială în seră unde era amplasată instalaţia care monitoriza microclimatul. Făcuse studii aprofundate asupra acestei probleme şi participa din trei în trei ani la Congresul mondial al orhideelor. Ştia exact ce cantitate de lumină, umiditate şi temperatură sînt necesare pentru fiecare specie – Pinkie le îngrijea cu atenţia şi devotamentul unei surori de la secţia de prematuri, asigurînd fiecărei plante vasul potrivit, drenajul şi aerisirea de care avea nevoie. Şi, drept răsplată a eforturilor lui, dorea ca plantele sale să fie extraordinare.

Şi, de parcă n-ar fi vrut să-şi dezamăgească stăpînul, aşa şi erau.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

De obicei. Dar acum se încruntă ușor în timp ce se apropia de un grup de plante denumite *Oncidium varicosum*. Aveau tulpinile pline de flori, dar nu erau la fel de impresionante ca unele dintre vecinele lor.

– Le-am îngrijit săptămîni în șir. Ce s-a întîmplat cu ele? Arată foarte rău.

– Poate că încă n-au avut timp să...

– Au avut timp berechet.

– Uneori, cînd...

– Sînt niște plante inferioare. Asta-i tot.

Pinkie luă calm unul din ghivece și-l azvîrli pe podea. Ghiveciul se sparse la impactul cu pardoseala de gresie, dînd naștere unei grămezi de rădăcini, cioburi de argilă arsă și pămînt, amestecate cu tulpini și flori. Un alt ghiveci ajunse curînd alături de primul.

– Pinkie, te rog, nu! Remy îngenunche și luă în palme una din plantele delicate.

– Las-o în pace, spuse el detașat, în timp ce arunca un alt ghiveci.

Nu cruță nici o plantă. Călcă pe una din tulpini și strivi floarea cu călcîiul.

– Stricau aspectul general al serei.

Necăjită, Remy începu să adune resturile de plante.

– Nu-ți bate capul cu asta, spuse Pinkie. Am să-l trimit pe unul din grădinari să curețe.

Pinkie plecă după ce o puse pe Remy să-i promită că va părăsi imediat sera și va începe să se pregătească pentru petrecere, dar femeia rămase să curețe singură și avu grijă să pună apoi la locul lor toate lucrurile pe care le folosise, lăsînd sera în cea mai perfectă ordine.

Poteca pavată care ducea spre casă șerpuia prin parcul ce înconjura reședința. Straturi de flori îngrijite se întindeau asemenea unui covor multicolor printre stejarii bătrîni cu trunchiurile acoperite de mușchi. Copacii dăinuiau de sute de ani aici, cu mult înainte să se construiască locuința, care data de la începutul secolului XIX.

Remy intră în casă pe ușa din sapte și o luă în sus pe scara de serviciu, evitînd bucătăria, cămara și sufrageria, unde se auzea vocea chelneriței șefe dînd dispoziții asistenților ei. Cînd vor începe să sosească oaspeții, totul va fi gata, iar băuturile și mîncărurile vor fi, ca de obicei, la înălțimea așteptărilor.

Remy își rezervase foarte puțin timp pentru pregătirea toaletei, dar se luaseră măsuri pentru ca treaba să meargă mai repede. Camerista îi pregătise deja baia și aștepta alte instrucțiuni. Stabiliseră de comun acord cu ce să se îmbrace Remy și după ce rochia fu scoasă și așezată la îndemînă, camerista plecă. Remy se îmbăie rapid, știind că va avea nevoie de mai mult timp pentru pieptănat și machiat. Lui Pinkie îi plăcea ca ea să arate cît mai bine la petrecerile lor.

Cincizeci de minute mai tîrziu, își desăvîrșea machiajul în fața oglinzii de la măsuța ei de toaletă, cînd îl auzi intrînd în dormitor.

– Tu ești?

– Al naibii să fiu dacă nu sînt chiar eu.

Remy ieși din camera de toaletă și se duse în dormitor, unde fu întîmpinată cu un fluierat admirativ.

– Vrei să-ți pregătesc ceva de băut?

– Chiar te rog, spuse el, începînd să se dezbrace.

Cînd Remy termină de turnat băutura în pahar, Pinkie era deja în pielea goală. La cei cincizeci și cinci de ani ai săi, Pinkie era într-o formă surprinzător de bună. Își menținea condiția fizică grație exercițiilor zilnice și masajelor în profunzimea musculaturii, efectuate de un maseur special angajat. Era mîndru de fizicul său pe care reușea să și-l mențină, în pofida înclinației pentru vinurile excepționale și bucătăria vestită din New Orleans, inclusiv faimoasele ei deserturi.

O sărută pe Remy pe obraz, luă paharul pe care i-l întinsese și sorbi din băutura scumpă.

– Ți-am adus un cadou, însă n-ai suflat un cuvînt despre el, deși știu că l-ai observat.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Am crezut că o să alegi tu momentul potrivit cînd o să mi-l oferi. Şi apoi, de unde era să ştiu că e pentru mine?

Pinkie îi întinse surîzător cutia frumos ambalată.

– Cu ce ocazie?

– Nu am nevoie de o ocazie anume ca să-i ofer un cadou frumoasei mele soţii.

Remy dezlegă funda de mătase şi îndepărtă cu grijă foiţa aurie a ambalajului. Pinkie rîse încetişor.

– Ce este? întrebă ea.

– Cele mai multe femei ar sfîşia pachetul cuprinse de nerăbdare.

– Mie îmi place să savurez un cadou.

Pinkie o mîngîie pe obraz.

– Pentru că nu ai primit prea multe în copilărie.

– Pînă în ziua cînd ai apărut tu.

În interior era o cutiuţă de bijuterii din catifea neagră şi în ea, pe căptuşeala de satin alb, se afla un lanţ de platină de care atîrna un smarald înconjurat de diamante.

– Este aşa de frumos! şopti Remy.

– Mi-a atras atenţia piatra care are aceeaşi culoare cu ochii tăi.

Puse paharul pe noptieră, ridică pandantivul din cutie şi o întoarse cu spatele spre el.

– Cred că poţi să renunţi la asta pentru o seară, spuse el şi îi desfăcu lănţişorul cu cruciuliţă pe care îl purta de obicei. Îl înlocui cu pandantivul, apoi o împinse pe Remy spre oglinda veche de două secole care împodobise cîndva budoarul unei nobile franţuzoaice.

O examină cu un ochi critic pe deasupra umărului ei.

– Frumos, dar rochia asta nu se mai potriveşte cu pandantivul. Ar fi mult mai indicată una neagră. Ceva cu un decolteu adînc, pentru ca pietrele să stea direct pe piele.

Îi trase fermoarul şi îi dădu jos rochia de pe umeri. Apoi îi desfăcu şi sutienul şi i-l socase. Pietrele rămăseseră acum direct pe

piele, în adîncitura dintre sîni. Remy îşi întoarse privirile de la oglindă şi îşi acoperi sînii cu mîinile încrucişate.

Pinkie o întoarse cu faţa spre el şi îi dădu mîinile la o parte. Privirea i se împăienjeni cînd se uită la ea. Suflarea lui fierbinte îi mîngîia pielea.

– Am ştiut eu, spuse el răguşit. Iată ţinuta ideală pentru aceste pietre.

O trase spre pat, fără să ţină seama de protestele ei slabe.

– Dar sînt deja îmbrăcată, Pinkie.

– Pentru asta există bideurile.

O împinse pe perne şi se întinse alături de ea.

Întotdeauna potent, apetitul sexual al lui Pinkie nu era niciodată aşa de puternic ca după cîştigarea unui proces. În seara aceea fu foarte rapid. Termină în cîteva minute. Remy rămăsese cu ciorapii şi cu pantofii în picioare, dar părul şi machiajul avuseseră de suferit între timp. Pinkie se dădu la o parte şi îşi luă paharul, pe care îl termină în timp ce se ridica din pat. Fluierînd încetişor, traversă dormitorul şi se duse în camera lui de toaletă.

Remy se întoarse pe o parte şi îşi strînse mîinile sub bărbie. Era îngrozită la gîndul că trebuia să reîncepă toată procedura anevoioasă a îmbrăcatului. De fapt, dacă ar fi stat în puterea ei să decidă, ar fi preferat să doarmă acolo unde zăcea acum şi să renunţe la petrecere. Începuse ziua cu o senzaţie de oboseală care se accentuase treptat, transformîndu-se într-un fel de letargie. Însă ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost ca Pinkie să observe starea ei de apatie survenită în urmă cu cîteva săptămîni.

Făcu efortul de a se ridica în picioare. Tocmai îşi umplea cada cu apă cînd Pinkie ieşi din camera lui de toaletă, proaspăt bărbierit şi spălat, îmbrăcat într-un costum negru cu o croială impecabilă. Se uită la ea surprins.

– Credeam că eşti gata.

Ridică din umeri neputincioasă.

– E mai uşor să iei totul de la început decît să încerci să repari. Şi apoi, nu-mi place să folosesc bideul.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

O trase spre el şi o sărută.

– Poate că te-am lăsat prea mult sub oblăduirea maicilor. Eşti nemaipomenit de pudică.

– N-o să te superi dacă o să-mi fac apariţia ceva mai tîrziu, nu-i aşa?

O bătu uşor pe umăr şi apoi îi dădu drumul.

– O să fii încîntătoare, aşa că aşteptarea noastră va fi din plin răsplătită. Din uşă adăugă: Şi nu uita să-ţi pui ceva negru cu decolteu adînc.

Remy zăbovi mai mult în cadă. Jos se auzeau deja muzicanţii care îşi acordau instrumentele. În curînd vor începe să sosească oaspeţii. Pînă spre ziuă aveau să se desfete cu mîncare, băutură, dans, flirturi şi vorbărie, vorbărie, vorbărie.

Numai la gîndul acesta simţea că i se face rău. Oare o să observe cineva că stăpîna casei se hotărîse să rămînă la ea în cameră şi să tragă chiulul de la petrecere?

Pinkie în mod sigur.

Pentru a-şi sărbători noua victorie din sala tribunalului, îi mai dăruise o bijuterie frumoasă, ca s-o adauge la colecţia sa indecent de bogată. S-ar fi simţit jignit dacă şi-ar fi dat seama cît de tare o scîrbea sărbătoarea lui sau cît de puţină importanţă aveau pentru ea cadourile lui. Nu putea să simtă nici un fel de bucurie, pentru că generozitatea lui şi cadourile frumoase şi scumpe pe care i le dădea erau un înlocuitor jalnic a tot ceea ce-i refuzase.

Cu capul rezemat de marginea căzii, se întoarse şi privi spre masa de toaletă, unde noua comoară stătea în cutia tapetată cu satin alb. Frumuseţea acestei pietre neobişnuite n-o impresiona. Nu radia nici un fel de căldură, ba dimpotrivă, părea de-a dreptul rece. În loc să arunce scîntei de foc, faţetele sclipitoare împrăştiau o lumină de gheaţă. Parcă voia să-ţi amintească de iarnă, nu de vară.

Copleşită de nefericire, soţia lui Pinkie Duvall începu să plîngă în tăcere.

3

Pinkie o întîmpină plin de efuziune cînd Remy îşi făcu în sfîrşit apariţia. Apucînd-o posesiv de braţ, anunţă că din acel moment petrecerea putea începe în mod oficial. O duse prin mulţime, prezentînd-o oaspeţilor pe care nu-i cunoştea, inclusiv juraţilor de la proces, care încă nu-şi veniseră în fire.

Despre mulţi dintre oaspeţi se ştia că sînt implicaţi în crime, scandaluri sau alte afaceri dubioase. Unii erau bănuiţi că fac parte din Comisia metropolitană a crimelor, dar întrucît apartenenţa la acest grup de oameni cu sînge albastru era secretă, nimeni nu ştia nimic precis.

Unii oaspeţi activau pe tărîm politic, exercitînd o influenţă considerabilă asupra electoratului. Alături de aşa-numiţii *nouveaux-riches**, existau şi descendenţi ai unor familii vechi, de renume, care exercitau un control despotic asupra societăţii locale. Unii dintre ei aveau puternice legături cu crima organizată. Toţi erau prieteni ai lui Pinkie, asociaţi sau foşti clienţi, şi veniseră să-i aducă un omagiu.

Remy suporta linguşelile oaspeţilor soţului ei pentru acelaşi motiv pentru care şi aceştia o copleşeau cu complimente ca să rămînă în graţiile lui Pinkie. Noul pandantiv fu admirat şi invidiat şi, spre marea ei stînjeneală, aceeaşi soartă o avea şi pieptul pe care se odihnea. Nu-i plăcea să fie în centrul unei asemenea atenţii şi detesta faptul că este înconjurată de oameni vicleni ale căror

* Nou îmbogăţiţi (n.tr.).

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

soții la fel de parșive o examinau cu un dispreț și o gelozie nedisimulate.

Aparent inconștient de falsitatea complimentelor, Pinkie o expunea ca pe un trofeu viu. Remy își dădea seama că, în spatele zîmbetelor lor prefăcute, prietenii lui o inspectau curioși să vadă primele semne ale ofilirii, întrebîndu-se în sinea lor: „Cine ar fi crezut că o căsnicie atît de ciudată putea să dureze așa de mult?".

Într-un tîrziu, conversația ajunse la proces, și lumea îi ceru opinia cu privire la verdict.

– Pinkie se dăruiește în întregime fiecărui proces, spuse ea. Nu m-a mirat cîtuși de puțin că a obținut achitarea.

– Dar trebuie să recunoști, draga mea, că era ușor de prevăzut.

Observația făcută pe un ton condescendent îi aparținea unei matroane al cărei gît cu pielea ca de curcan sclipea de diamante.

Pinkie vorbi în locul lui Remy, respingînd afirmațiile femeii.

– Deznodămîntul unui proces nu este niciodată previzibil. Și acesta s-ar fi putut desfășura altfel. Întotdeauna cînd ai un polițist în boxa martorilor, e recomandabil să fii în alertă.

– Dar bine, Pinkie, credibilitatea polițistului în sala de judecată a fost definitiv distrusă atunci cînd Mark Fuhrman a depus mărturie în procesul lui O.J. Simpson.

Pinkie clătină dezaprobator din cap.

– Ce-i drept, în acel caz, Fuhrman a făcut mai mult rău decît bine acuzării. Dar Burke Basile este un animal cu totul diferit. Zadarnic i-am scotocit tot trecutul ca să găsim ceva care să-l discrediteze. Are un dosar impecabil.

– Pînă în noaptea cînd și-a omorît partenerul, chicoti unul dintre oaspeți. Îl bătu ușor pe Pinkie pe umăr. Adevărul e că l-ai prăjit la foc mic în boxa martorilor.

– Păcat că judecătorul n-a acceptat ca procesul să fie televizat, remarcă un alt oaspete. Publicul ar fi avut ocazia să vadă pe viu cum se topește un polițist.

– Nu m-aș fi mirat, adăugă altul, dacă juraților ar fi oprit procesul în timpul depoziției lui Basile și ar fi întrebat dacă nu pot să închidă imediat taraba și să plece acasă.

– Vorbim despre moartea unui om, remarcă Remy iritată. Glumele și rîsul lor i se păreau de-a dreptul obscene. Indiferent de deznodămîntul procesului, domnul Stuart nu ar fi fost împușcat dacă Bardo nu l-ar fi folosit ca pe un scut uman, nu-i așa?

Toate privirile se întoarseră curioase spre ea.

– Tehnic vorbind, draga mea, lucrurile stau exact așa, spuse Pinkie. Am stabilit în cadrul procesului că domnul Bardo îl ținea în fața lui pe polițistul rănit cînd a fost împușcat, dar asta nu înseamnă că Stuart i-ar fi servit drept scut. Ceea ce s-a întîmplat a fost un accident tragic, dar asta nu-i un motiv [illegible] pentru a trimite un nevinovat la închisoare.

Remy nu fusese niciodată invitată să asiste la un proces pentru a-l vedea pe Pinkie în acțiune, dar cunoștea bine cazul în discuție, căci urmărise îndeaproape relatările din presă. Ofițerii de la Narcotice, Stuart și Basile, fuseseră primii polițiști din unitatea lor care ajunseseră la depozitul unde se bănuia că se produc și se distribuie droguri.

Oamenii din incinta depozitului fuseseră avertizați de iminența unui raid. Cînd Stuart și Basile se apropiaseră de clădire, se trăsese asupra lor. Fără să mai aștepte întăriri, Stuart se năpustise spre depozit, urmase un schimb de focuri, și polițistul omorîse un om pe nume Toot Jenkins.

Stuart era rănit grav. Vesta lui antiglonț îl salvase de la moarte, dar fusese rănit în coapsă, în apropierea arterei femurale.

– La proces, doctorul a afirmat că Stuart era în stare de șoc, dar și-ar fi revenit de pe urma rănilor primite, spuse Remy. Erau grave, însă nu-i amenințau viața.

– Dar soțul dumneavoastră a distrus credibilitatea doctorului.

Pinkie ridică o mînă, ca și cînd ar fi vrut să spună că n-avea nevoie de ajutor, mai ales că cea care îi aruncase mănușa era chiar soția lui.

– Pune-te în locul domnului Bardo, draga mea, spuse el. Un om zăcea mort, altul era rănit și sîngera din abundență. Pe bună dreptate, domnul Bardo a ajuns la concluzia că se afla într-o situație extrem de periculoasă. A presupus că cei de afară nu erau polițiști.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

așa cum susțineau, ci se dădeau drept apărători ai legii. Toot Jenkins avusese de-a face cu o bandă asiatică. După cum se știe, membrii acestor bande sînt foarte vicleni.

– Polițistul Stuart era roșcat și avea pistrui. Nu putea fi confundat cu un asiatic.

Unul dintre oaspeți chicoti.

– *Touché*, Pinkie. Ce păcat pentru procuratură că Remy n-a pledat în acest caz.

Pinkie rîse împreună cu ceilalți, dar Remy fu singura care sesiză o notă falsă în atitudinea lui. Privirea i se îndreptă spre ea.

– Remy la tribunal? Nu o prea văd acolo. Ea e înzestrată cu alte talente.

Spunînd aceasta, își trecu degetele pe la baza gîtului ei. Toată lumea izbucni în rîs, dar Remy simți cum o năpădește un val de umilință amestecată cu furie.

– Scuzați-mă, mă duc să mănînc ceva.

Se întoarse și părăsi grupul. Avea părerea ei cu privire la ceea ce se întîmplase în noaptea în care murise Stuart, dar nu era prudent să și-o expună în fața lui Pinkie și a prietenilor acestuia. Sărbătorea achitarea clientului lui, nu nevinovăția, ceea ce nu însemna în mod obligatoriu același lucru.

Nu crezuse nici o clipă că Bardo făcuse confuzie atunci cînd împușcăturile începuseră. Știuse exact ce făcea cînd îl ridicase pe polițistul rănit de pe podeaua depozitului și îl folosise ca pe un scut înainte de a trece prin ușa deschisă atrăgînd asupra lui Stuart împușcăturile tuturor celorlalți polițiști care se adăpostiseră în interiorul clădirii.

Din nefericire, Burke Basile avea reflexe excelente și era un trăgător de elită. Fără să se îndoiască nici o clipă că trage într-un atacator, țintise la cap și nimerise perfect. Prin verdictul lor, jurații îi atribuiau lui întreaga vinovăție pentru moartea lui Stuart.

Pentru a-și justifica minciuna invocată mai devreme, Remy se duse în sufragerie unde, așa cum se aștepta, bufetul gemea de mîncăruri care ar fi încîntat pe orice gurmand. Farfuriile și platourile de argint erau pline cu pește rasol, fasole roșie și orez, creveți la grătar cu un sos atît de picant că o usturau deja ochii.

Pe straturi de gheață mărunțită se aflau stridii proaspete, și un maestru bucătar tăia felii subțiri dintr-o imensă friptură de vită. Nenumărate salate, cîrnăciori, sortimente de pîine și felurite deserturi se găseau peste tot, anticipînd cele mai rafinate gusturi. Vederea și mirosul acestor nenumărate feluri de mîncare nu-i deșteptară apetitul lui Remy, ci, dimpotrivă, îi provocară o ușoară greață.

Privind în jur, văzu că Pinkie stătea acum de vorbă cu unul dintre jurați. Părea absorbit de conversație și, știind cît de tare îi plăcea să aibă auditoriu, își spuse că n-o să-i simtă lipsa pentru cîteva momente.

Remy se strecură neobservată printr-o ușă cu geamuri în liniștea și singurătatea relativă a curții din spate. Aerul era suficient de rece ca să-i aburească respirația, dar răcoarea îi făcea bine pe pielea dezgolită. Străbătu poteca spre chioșcul din grădină. Construcția cu o cupolă în formă de ceapă și balustrade din fier forjat dantelat se afla la capătul proprietății. Era unul din locurile ei preferate. Ori de cîte ori simțea o nevoie disperată de singurătate, se retrăgea acolo.

Pășii în incinta circulară și se rezemă de unul din stîlpii de susținere, practic luîndu-l în brațe, și lipindu-și obrazul de metalul rece. Se simțea încă stînjenită de ceea ce insinuase Pinkie de față cu oaspeții. Comentariile de felul acesta subliniau ceea ce toată lumea credea deja despre ea, că era o muierușcă răsfățată cu o inteligență mediocră și opinii modeste, care exista numai pentru a-i servi drept accesoriu de lux soțului ei și să-l satisfacă în pat.

Își închipuiau probabil că e lipsită de sensibilitate, că insultele lor subtile ricoșează fără să lase nici un fel de urme. Dacă își imaginau cumva că se simțea satisfăcută de viața sa îndestulată la adăpost de orice primejdii, se înșelau amarnic.

Nici niște cai sălbatici nu ar fi putut să-l țină departe de locul acela.

Burke Basile își dădea seama că n-ar fi trebuit să se afle acolo. „Nerecomandabil, dracu' să mă ia", își zise el. Ba mai mult,

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

era de-a dreptul stupid să se strecoare în umbra gardului din spatele tufișurilor înalte și dense de azalee, privind răutăcios vila lui Duvall din Garden District.

Casa albă, înzorzonată, semăna cu un tort de nuntă, după părerea lui Basile. Prin ferestrele înalte, lumina se răsfrîngea pe pajiștea bine îngrijită, asemănătoare unui covor verde. Din încăperile strălucitoare se auzeau risete și acordurile orchestrei.

Burke își frecă umerii ca să alunge senzația de frig. Poate că ar fi trebuit să-și ia paltonul. Toamna venise și plecase. Sărbătorile trecuseră aproape pe neobservate. Iarna blîndă din New Orleans era în toi, dar schimbarea anotimpurilor și apropierea primăverii reprezenta ultimul lucru care îl preocupa acum pe Burke.

Moartea lui Kevin Stuart survenită în urmă cu opt luni îl afectase teribil, îl paralizase și îl făcuse total nepăsător față de mediul înconjurător. Barbara fusese prima care observase schimbarea. În momentul în care obsesia luă locul durerii, începuse să se plîngă, și pe bună dreptate. Mai făcuse și alte tentative, rămase fără rezultat. În ultima vreme adoptase o atitudine de indiferență.

Pe măsură ce se apropia data procesului lui Wayne Bardo, toți cei din secție înțeleseră că lui Burke nu-i mai era gîndul la muncă. Nu se mai putea concentra asupra noilor cazuri pentru că era obsedat de moartea lui Kevin.

Cu aproape un an înainte de tragedie, începuseră să se ocupe de acea operație, punînd-o la punct pas cu pas, arestînd agenții unul după altul. Dar „barosanii" le scăpau, peștele cel mare nu se lăsa prins și continua probabil să-și bată joc de eforturile disperate ale autorităților, atît locale, cît și federale.

Parcă pentru a-i descuraja și mai mult, delincvenții le zădărniceau toate acțiunile. De fiecare dată cînd se organiza un raid, prindeau de veste. Indiferent cît de severă se dovedea securitatea sau cît de mare era secretul acțiunii, infractorii o ștergeau întotdeauna la timp. Laboratoarele de droguri rămîneau pustii în timp ce chimicalele continuau să fiarbă pe mese. Inventare impresionante erau părăsite cu cîteva clipe înainte de sosirea

echipajului de poliție. Indivizii își puteau permite sacrificii – le treceau la capitolul pierderi, ca în orice afacere. În ziua următoare se mutau în alt loc și își reluau activitatea.

De fiecare dată, ticăloșii se risipeau mai repede decît gîndacii cînd aprinzi lumina. Polițiștii făceau o figură lamentabilă în ochii oamenilor.

După asemenea raiduri eșuate, unitatea era silită să ia de la capăt munca istovitoare de prindere a furnizorilor.

Burke lucrase la Narcotice ani de zile, astfel încît știa cum merg treburile. Nu o dată, acțiunile lor eșuaseră lamentabil. Pentru alcătuirea unui dosar era nevoie de cîteva luni de zile. Agenții secreți trebuiau să cultive anumite relații, ceea ce presupunea timp și răbdare. Mai știa că, adesea, șansele de insucces sînt covîrșitoare și, chiar dacă repurtau vreo victorie, răsplata era simbolică. Dar între a ști toate acestea și a le accepta exista o distanță ca de la cer la pămînt.

Răbdarea nu reprezenta una din virtuțile lui Burke. Sincer vorbind, nici n-o considera o virtute. După părerea lui, timpul era echivalent cu eșecul. Căci fiecare zi în plus consacrată alcătuirii dosarului, adunării dovezilor pentru procuratură se solda cu noi victime în rîndul copiilor care se lăsau tentați de distribuitorul din cartier rămas neprins. Un tînăr aflat sub influența unui drog nou se năpustea cu BMW-ul său asupra unui autobuz cu cetățeni respectabili aflați în excursie. Ici-colo apărea cîte o prostituată drogată. Inima unui adolescent pocnea din cauza supradozei de stupefiante.

Dar fiindcă singura alternativă era capitularea necondiționată, și el, și ceilalți polițiști din secție își vedeau înainte de treabă, alcătuindu-și cu trudă dosarele. De fiecare dată cînd lucrau la ele își închipuiau că următoarea arestare le va depăși în importanță pe toate celelalte, de fiecare dată credeau că o să-l prindă pe ticălosul cu mîinile pătate de sînge și o să-l anihileze o dată pentru totdeauna, dar de fiecare dată ceva nu mergea cum trebuie.

În secția de Narcotice din New Orleans se strecurase un

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

trădător. Altfel nu se explica faptul că infractorii erau întotdeauna cu un pas înaintea lui. De prea multe ori puseseră lucrul acesta pe seama unei coincidențe sau a ghinionului lor și a norocului celorlalți. De bună seamă, își infiltraseră un spion în secție.

Să-l ferească Dumnezeu pe ticălos atunci cînd Basile o să afle cine este, pentru că trădarea lui îi răpise bărbatul lui Nanci Stuart și îi lăsase pe cei doi băieți orfani de tată.

Burke îl rugase pe Kev să nu înceapă atacul înainte să sosească și duba cu ceilalți membri ai echipei, care aveau măști de gaz și arme automate. Ei doi veniseră cu cîteva minute înaintea celorlalți, iar mandatul de arestare se afla în buzunarul lui Basile. Dar Kev, înfuriat la gîndul că raidul ar fi putut să eșueze din nou, își pierduse răbdarea. Se năpustise în clădire prin ușa deschisă din față. Burke auzise un schimb de focuri, văzuse rănile, simțise mirosul de praf de pușcă.

Urmaseră țipetele.

La naiba, cineva fusese cu siguranță doborît.

Înnebunit, Burke îl strigase pe Kev.

Tăcere.

Pe măsură ce trecea timpul și Kev nu dădea nici un semn de viață, devenea tot mai neliniștit. „Iisuse, Iisuse, nu, nu!" se ruga în gînd. „Kev, răspunde-mi, ticălos nenorocit!"

Atunci un bărbat ieși pe poarta neluminată a depozitului. Era întuneric. Burke nu înțelegea de ce merge atît de greoi, dar avea pistolul ridicat și îndreptat spre el. Îi strigase să lase arma, dar omul continuase să se apropie de el. Burke îl somase din nou să lase arma jos și să-și pună mîinile deasupra capului.

Omul trăsese de două ori, Burke numai o dată.

Dar o singură dată fusese de-ajuns. Kev era mort înainte ca Bardo să-i lase trupul să cadă.

În timp ce fugea spre prietenul pe care îl omorîse din greșeală, Burke îl auzi pe Bardo rîzînd. Rîsul lui se spărgea de pereții metalici ai depozitului. Pe fața infractorului recidivist se vedeau urme de carne, sînge și creier de la Kev, dar costumul lui elegant, Armani,

nu era nici măcar pătat. Plecase de acolo curat, și la propriu, și la figurat.

Arma cu care trăsese nu fusese găsită. În cele cîteva clipe ce urmaseră, Bardo se descotorise de ea, apoi respinsese afirmația lui Basile că ar fi tras cu un pistol. Burke nici nu știuse că e vorba de Bardo pînă cînd nu l-a arestat echipajul de poliție ce l-a surprins chiar în momentul în care încerca să fugă pe o alee din spatele depozitului.

Și nici nu explicase Curții ce afaceri făcea Bardo în laboratorul de droguri împreună cu Toot Jenkins. Pinkie Duvall spusese că prezența lui Bardo la laborator era irelevantă și că nu putea servi decît pentru compromiterea clientului său în fața juraților.

„La naiba", își aminti Burke că se gîndise. Se presupunea deci că Bardo s-ar putea „compromite" în fața juraților.

În această privință, judecătorul se situase de partea acuzatului. Nici nu e de mirare, căci Duvall avea un cuvînt greu de spus în alegerea judecătorilor. De regulă cîștigau candidații bogați care dădeau dovadă de mai puțină vigilență față de avocații ce le sprijiniseră ascensiunea. Duvall îi avea la degetul mic pe cei mai mulți dintre ei.

Și aceasta nu era singura carte murdară pe care o juca Pinkie. Wayne Bardo se aflase în acel depozit în noaptea respectivă pentru că făcea o afacere cu droguri pentru șeful său, Pinkie Duvall.

Deși acest lucru nu putuse fi niciodată dovedit, în secție se știa că Duvall era „barosanul" după care umblau de ani de zile. Avea o mulțime de legături și toate drumurile duceau spre el, dar se opreau cu puțin timp înainte să se stabilească relația directă. Nu exista nici o dovadă serioasă împotriva lui, însă Burke știa că ticălosul era un mare jucător. Un jucător de talie internațională.

Și acum iată-l aici, în casa asta așa de mare și impopoțonată, sărbătorind moartea lui Kevin printr-o petrecere răsunătoare. O mișcare la una din ușile din spate îi întrerupse șirul gîndurilor amare. Se retrase imediat mai adînc între tufe ca să nu fie văzut de femeia care se îndrepta spre un chioșc. Era singură. Cîteva clipe rămase

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

rezemată de unul din stîlpii de susținere, apoi făcu înconjurul chioșcului, lăsîndu-și mîna să alunece de-a lungul balustradei acoperite cu iederă. Cînd reveni în locul de plecare, se rezemă din nou de stîlp, de astă dată cu spatele spre el. Burke îi văzu atunci chipul pentru prima oară și, deși nu rosti nici un cuvînt cu voce tare, în sinea sa îi omagie frumusețea.

Părul ei negru părea luminos în lumina rece, albăstrie, iar razele lunii făceau pielea să pară palidă și translucidă. Rochia scurtă de cocteil îi scotea în evidență picioarele, iar pieptul îi tresălta provocator sub linia elegantă a gîtului.

Burke o clasifică imediat drept una din tîrfele de mare lux care lucrează în barurile hotelurilor unde oaspeții străini erau dispuși să cheltuiască mari sume de bani pentru o oră sau două de plăcere cu ceea ce le fusese prezentat drept o autentică creolă focoasă.

Burke zîmbi trist. Ar fi pariat pe oricît că asta prețuia mai mult decît majoritatea celorlalte. Avea un aer al ei care îți spunea „Sînt foarte scumpă și merit banii pînă la ultimul peni". Era exact genul de femeie care putea satisface clienți de teapa lui Duvall. Părea firesc ca un bărbat ca el, cu un uriaș cont în bancă, să se înconjure de femei splendide. Poate că asta a fost angajată numai pentru seara asta, ca parte componentă a decorației interioare. Sau poate că era fie prietena unuia din oaspeți, fie o animatoare permanentă care îi distra pe Duvall și pe prietenii lui în schimbul unor rochii unicat și al unor droguri de calitate.

Încă de la întemeierea orașului, întreținerea unei amante era un lucru obișnuit în New Orleans. Negustoria cu carne vie fusese întotdeauna una din principalele surse de venit ale orașului. Fiecare taximetrist din oraș cunoștea adresa lui Ruby Bouchereaux. Fetele ei reprezentau o marfă de cea mai bună calitate. În ce-o privește pe Ruby, ajunsese una din cele mai bogate femei din stat.

Dar mai erau și fetele de stradă, care lucrau prin colțurile întunecoase ale orașului. În schimbul unei doze de drog, își satisfăceau clientul într-o alee mai dosnică. Indiferent de preț, o prostituată voinică avea întotdeauna de lucru pînă peste cap.

Dar în timp ce prin minte îi treceau asemenea gînduri, Burke își dădu seama că femeia asta nu părea să facă parte din această categorie. Întrucît drogurile și prostituția se împleteau adesea, învățase foarte mult urmărindu-le pe fetele acelea. Era suficient să se uite mai bine la una, ca să spună cu precizie dacă se va lăsa doborîtă de viața pe care o ducea sau poseda instinctul de supraviețuire al ucigașului.

N-ar fi pariat că femeia din fața lui se număra printre potențialele supraviețuitoare. E drept că avea clasă, dar nu părea nici rapace, nici calculată. Mai degrabă tristă.

Fără să știe că este privită, își rezemă capul de ornamentul de fier forjat și închise ochii. Își lăsă mîinile să alunece de-a lungul corpului, pînă se întîlniră la mijloc, sub abdomen.

Lui Burke i se uscă gura. Simți un nod în stomac.

Băieții de la Moravuri își pasau unii altora tot soiul de reviste porno, fotografii și filme video care fuseseră confiscate ca dovezi. Burke nu obișnuia să privească aceste materiale, dar era un bărbat ca oricare altul și ce bărbat ar fi putut să-și dezlipească ochii de la această scenă, fără să manifeste dorința de a afla ce avea să se întîmple în continuare.

Așteptările nu-i fură confirmate. Femeia nu-și dădu rochia la o parte. Nu-și mîngîie zona erogenă. Nici nu mormăia, nu gîfîia și nu respira mai sacadat printre buzele întredeschise. Și cu toate acestea, poziția ei era incitantă. Provocatoare chiar.

Se pare că nu numai el gîndea așa.

Burke fusese așa de fascinat de prezența ei, încît îl văzu pe bărbatul care se apropia numai cu cîteva secunde înainte ca femeia să-și dea ea însăși seama că este Wayne Bardo.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

4

„Bardo", își spuse Basile, și mustața i se răsuci disprețuitoare în jos.

O confundase cu o puicuță de înaltă clasă, dar ea, de fapt, îl aștepta pe Bardo, regele lumii interlope, criminalul de carieră, care ieșea întotdeauna basma curată cu ajutorul lui Pinkie Duvall.

Știa oare femeia asta că Bardo ucisese o prostituată cînd avea numai șaisprezece ani? Se jucau de-a „leagă-mă și chinuiește-mă", iar băiatul confundase gîtul cu încheietura mîinii și o strangulase cu propriul ei ciorap. Fusese judecat ca minor pentru omor involuntar și executase numai un an din sentință, după care beneficiase de amnistie, fiind eliberat condiționat. Dacă acesta era genul de ticăloși după care se dădea în vînt tîrfa asta, nu merita nimic mai mult decît ceea ce avea.

Bardo se repezise asupra ei și femeia începu să țipe, împotrivindu-se. Întorcînd capul dezgustat, Burke trecu prin gardul viu și se întoarse la Toyota sa, parcată printre mașinile elegante ale oaspeților lui Duvall.

– Respiri aerul nopții?

Remy tresări cînd deschise ochii și îl văzu pe Wayne Bardo proțăpit în mijlocul intrării. Venise pe furiș, dornic s-o ia prin surprindere. La adăpostul întunericului, trăsăturile lui întunecate abia dacă se distingeau, ca o imagine de coșmar.

Își lăsă imediat mîinile în jos, dar își dădu seama că o văzuse

cînd și le apăsase pe trup după rînjetul cu care îi urmări mișcarea. Omul se postase în dreptul ieșirii, astfel că Remy nu avea încotro să fugă. Fără să se ostenească să-și mascheze neplăcerea de a-l vedea, îl întrebă:

– Ce faci aici?

– Ți-am remarcat lipsa de la petrecere și am venit să te caut, zise el, făcînd un pas înainte.

Cu prețul unui uriaș efort de voință pentru a nu da înapoi în fața lui, Remy rămase pe loc. Cînd ajunse la numai cîțiva centimetri de ea, îi aruncă o privire insultătoare, apoi se uită fix la sînii ei. Coborî vocea, vrînd să-i împrumute o nuanță confidențială, și spuse:

– Și iată că, în sfîrșit, te-am găsit.

Bardo era un bărbat chipeș, cu o figură ce amintea de aceea a idolilor de pe vremea filmului mut. Părul negru, pieptănat pe spate, îi dezvelea fruntea largă și nasul ca de vultur. Avea pielea netedă, măslinie. Era suplu și îmbrăcat întotdeauna impecabil. Însă din ziua în care îl cunoscuse, Remy nu avusese încredere în el din cauza stilului alunecos și a atitudinii sale afectate.

Pinkie și Bardo fuseseră asociați încă înainte ca soțul ei să-l reprezinte la tribunal, așa că Bardo se număra printre oaspeții obișnuiți ai casei lor. Remy îl trata cu o politețe rece, evitînd să stabilească o legătură mai strînsă. Privirile lui încețoșate o înfricoșau.

În rarele ocazii cînd se aflau față în față, de regulă ca urmare a manevrelor lui subtile și viclene, nu rata niciodată ocazia să-i spună ceva insinuant. Se purta întotdeauna ca și cînd ei doi ar fi avut un secret numai al lor.

– O să mă caute Pinkie.

Remy încercă să se strecoare pe lîngă el, dar, în loc să se dea la o parte, Bardo își puse mîinile pe șoldurile ei și o trase spre sine.

– Ce-ai zice dacă m-aș ocupa de tine chiar acum?

Nu îndrăznise niciodată să o atingă pînă atunci și, o clipă, se simți paralizată de repulsie și de teamă. Auzise suficiente

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

lăudăroșenii din partea lui ca să știe că se dădea în vînt după toate formele de violență, ceea ce fără îndoială că se extindea și în sfera relațiilor lui cu femeile. Nu mai puțin important era însă faptul că se temea de reacția lui Pinkie în clipa în care ar fi aflat că un alt bărbat pusese mîna pe ea.

Îndrăzneala lui Bardo din seara aceasta se datora, probabil, iluziei de invincibilitate pe care i-o provocase achitarea de la proces și alcoolului ce se simțea în respirația lui. Știind că n-ar face decît să-l provoace dacă-i va da de înțeles că îi este frică, îi ceru pe un ton categoric să-și ia mîinile.

Cu fața lățită într-un rînjet scîrbos, Bardo își apăsă și mai tare palmele pe șoldurile ei.

– În caz contrar, ce se va întîmpla, doamnă Duvall?

Rostind cuvintele printre dinții încleștați, Remy îl avertiză:

– Dacă nu-ți iei mîinile de pe mine...

– Ați făcut dragoste, nu-i așa?

Incapabilă să mai suporte încă o secundă atingerea lui, îi dădu mîna la o parte.

– Lasă-mă în pace.

De astă dată, cînd încercă să treacă pe lîngă el, Bardo o apucă brutal de umeri și o lipi cu spatele de stîlp.

– De asta ai întîrziat la petrecere, nu-i așa? Pinkie te-a stors de puteri. Dacă ai fi a mea, la fel aș face și eu. Zi și noapte. Tot timpul aș sta călare pe tine. Sau tu pe mine.

Începu să-și frece pelvisul de ea.

– Crezi că Pinkie e bun la pat? Numai cînd o să mă ai pe mine o să afli ce înseamnă bărbat bun, doamnă Duvall. Scoase limba și o mișcă obscen în gura deschisă, apoi și-o plimbă pe gîtul ei. Este numai o chestiune de timp, știi prea bine. Mai devreme sau mai tîrziu, o să fii a mea.

Remy își învinse greața și îl respinse cu un gest hotărît. Nu ar fi reușit să-l împingă, căci nu-l putea depăși ca forță fizică, însă el se lăsă dat la o parte. În timp ce îi făcea loc să treacă, rîdea de eforturile ei de a scăpa de el.

– Dacă te mai apropii de mine...

– Ce-o să faci? Ei bine, vorbește, doamnă Duvall. Ce ai de gînd să faci?

Își puse mîna pe stîlp, deasupra capului ei și se aplecă spre ea. Vorbi apoi cu o voce profundă:

– Ce o să faci? O să mă pîrăști lui Pinkie? Clătină din cap. Nu cred. Dacă îi spui soțului tău că m-am dat la tine, s-ar putea să te învinovățească pe tine, nu pe mine. Știi, mă bucur de încrederea lui. Și tu ai un fel aparte de a-ți pune în valoare marfa.

Întinse mîna spre sînii ei, dar Remy îl lovi peste mînă.

– N-o să-l plictisesc pe Pinkie cu asta. Am să mă descurc singură cu tine.

– Să te descurci cu mine? repetă el pe un ton batjocoritor. Îmi place cum sună chestia asta.

Cu o voce calmă și cu ochii aruncînd sclipiri la fel de reci ca nestematele din jurul gîtului, Remy spuse:

– Domnule Bardo, ai impresia că ești singurul ucigaș de profesie de pe statul de plată al soțului meu?

Pentru o clipă, rînjetul lui arogant dispăru și ochii negri își pierdură ceva din strălucire. Profitînd de ușoara lui nesiguranță, Remy îl împinse la o parte și reuși de astă dată să scape de el.

Porni repede înapoi pe poteca care ducea spre casă, sperînd că Wayne Bardo nu vedea cît de tare îi tremurau genunchii. Pentru că, deși arborase o perfectă siguranță de sine, într-o situație critică nu știa de partea cui va fi Pinkie, a ei sau a lui Bardo.

Barbara dormea deja cînd Burke ajunse acasă. Se dezbrăcă pe întuneric, nevrînd s-o trezească. Dar cînd se strecură în pat, alături de ea, Barbara se întoarse cu fața spre el.

– Unde ai fost?

– Îmi pare rău că te-am trezit.

– Unde ai fost? repetă ea întrebarea.

– La serviciu.

– Mi-ai spus că Doug ți-a dat liber restul săptămînii.

– Așa a și făcut. Ar fi vrut ca Barbara să nu insiste, dar intuia dorința ei de a primi explicații suplimentare. A trebuit să finalizez cazul, așa se obișnuiește.

Barbara scoase un mormăit dezaprobator.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Burke, Kevin Stuart e mort de luni de zile. S-a dat și verdictul în procesul lui Bardo.

– Știu.

– Atunci depășește momentul!

– Nu este așa de ușor.

– Nu e ușor, dar tu complici și mai mult lucrurile.

Îi veni în minte o duzină de posibile replici, dar le păstră pentru el. Discutase împreună cu Barbara de nenumărate ori această problemă. Nu avea chef să reia controversele și în seara asta. Discuțiile lor îi dădeau întotdeauna senzația că este stors de vlagă și de argumente. În ziua aceea nu mai putea suporta altă înfrîngere.

Abordînd un ton mai conciliant, Barbara vorbi din nou.

– Ceea ce s-a întîmplat cu Kev a fost cumplit. Dar întîmplarea face ca polițiștii să fie uneori uciși. Riscurile meseriei.

– Dar numai rareori acest risc e reprezentat tocmai de partenerul polițistului.

– N-a fost vina ta.

– Probabil că așa a gîndit și juriul. În orice caz, nu l-au găsit vinovat pe Bardo.

Strîngînd automat degetele de la mîna dreaptă, Burke își aminti din nou de casa splendid luminată.

– În seara asta, el și Duvall au dat o mare petrecere pentru a sărbători uciderea unui polițist.

Aruncă pătura cu picioarele și se așeză pe pat cu capul rezemat în mîini.

În spatele lui, Barbara ședea și ea pe marginea patului.

– De unde știi?

– Am fost acolo și m-am uitat.

Deși era cu spatele spre ea, Burke își imagină consternarea soției sale.

– Nu ești zdravăn? Vrei să te vezi concediat? Dacă Doug Patout o să fie nevoit să te demită, crezi că asta va îndrepta lucrurile? Ai să fii fericit cînd o să-ți pierzi slujba?

– Tu o să fii fericită.

– Nu înțeleg.

Burke îi aruncă o privire scurtă peste umăr.

– Ca și cînd nu te-ai fi ținut atîta timp de capul meu să plec din secție.

– Nu vreau să fii demis.

Burke rîse scurt, caustic.

– Nu e de mirare că nici n-ai trecut pe la tribunal în timpul procesului. Nu voiai să fii implicată în defăimarea poliției din New Orleans, pe care, printr-o ironie a soartei, ai ponegrit-o ani de zile.

De cînd se căsătoriseră, abordaseră de nenumărate ori problema serviciului lui. Barbara ar fi vrut ca Burke să renunțe la poliție în favoarea unei meserii mai puțin stresante și mai rentabile. Discuțiile începeau totdeauna cu mici înțepături, care, de regulă, degenerau în țipete, lăsînd în urma lor insatisfacție și resentimente de ambele părți.

Barbara recurgea întotdeauna la argumentul că ar trebui să țină seama de sentimentele ei, în cazul în care o iubește. Burke susținea că, dacă ea s-ar sinchisi de el, nu i-ar trece prin minte să-i interzică să facă ceea ce îi place. Ce s-ar întîmpla dacă ar insista ca ea să renunțe la școală? Ar fi corect? Era o luptă necontenită, pe care nici unul n-avea șansa s-o cîștige.

În seara asta, Burke se simțea prea obosit ca să se mai angajeze într-o discuție atît de inutilă. Se întinse din nou în pat, rămînînd cu ochii pironiți în tavan.

După o tăcere prelungită, Barbara spuse timid:

– Iartă-mă, n-am vrut să spun toate astea.

Vocea ei exprima într-adevăr remușcarea, dar Burke rămase

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

impasibil. Nici nu-şi mai amintea de cînd nu se mai apropiaseră unul de celălalt. În nici un caz nu de la moartea lui Kev. Poate chiar de mai înainte. Nu, cu siguranţă, cu mult înainte. Întoarse capul spre ea şi spuse blînd:

– Nu-i nimic, Barbara, nu contează.

Deşi anii de frustrare săpaseră riduri pe chipul ei, continua să fie o femeie foarte atrăgătoare. Preda educaţia fizică la un liceu, ceea ce făcea ca silueta ei să se menţină la fel de suplă. Toţi colegii lui socoteau că este într-adevăr al naibii de norocos să aibă în pat o femeie ca Barbara în fiecare noapte.

Covîrşit de tristeţe, Bruke îşi zise că nu-şi putea aminti cînd se întîmplase să facă şi altceva în pat decît să doarmă. În lunile premergătoare procesului, stările sale de nelinişte şi volumul mare de muncă îl secătuiseră de puteri, astfel că nici nu se mai gîndea la sex. Influenţat de starea lui sufletească, nici Barbara nu luase vreo iniţiativă.

Dar acum cazul Bardo se încheiase. Problema era de domeniul trecutului. Kev murise, nu însă şi Burke. Era timpul să înceapă să trăiască din nou. Sexul ar putea să-l revigoreze, să-i trezească pofta de viaţă.

Blîndeţea unei femei are virtuţi tămăduitoare. Trupul ei poate oferi nu numai plăcerea fizică, dar şi confort psihic. Brusc, Burke simţi cum tînjeşte după această pace. Căuta cu disperare cîteva minute de uitare totală. Dorea să simtă şi altceva în afară de vinovăţie sufocantă şi regrete amare.

Puse mîna pe spinarea Barbarei şi o trase uşor spre el ca s-o sărute. Femeia nu se opuse făţiş, dar era încordată. Într-un fel, era explicabilă lipsa ei de entuziasm. Trecuse multă vreme de cînd nu mai făcuseră dragoste, aşa că-şi propuse s-o ia încetişor, fără s-o bruscheze. Amîndoi aveau nevoie de o încălzire lentă şi blîndă, de o perioadă de readaptare.

O sărută mai apăsat, sperînd să-i trezească dorinţa. Îi mîngîie sînii prin cămaşa de noapte, dar sfîrcurile nu se întăriră. Îşi strecură

genunchiul între coapsele ei, dar ea nu le despărţi. Printre sărutări, îi şoptea numele. După alte cîteva momente penibile, Barbara se desprinse din braţele lui.

– Mîine dimineaţă trebuie să fiu devreme la şcoală. Începem un campionat de volei în primul trimestru.

Burke îi dădu drumul.

– Da, foarte bine.

– Îmi pare rău, Burke, eu...

– E răcoare. Nu te mai scuza.

– Zău că trebuie să mă scol devreme, dar...

– Barbara, nu-i nici o problemă, spuse el, mai tăios decît intenţionase. Îmi pare rău că te-am trezit. Hai, dormi.

– Eşti sigur că nu...

– Am să supravieţuiesc, te rog să mă crezi. Nimeni nu moare dacă nu face dragoste.

– Să nu dai vina pe mine, Burke! izbucni ea. Ţi-ai făcut-o cu mîna ta. Ai lăsat durerea asta să te mistuie prea mult timp. Nu e firesc. Ce altceva te mai roade?

Burke nu scoase un cuvînt. Nu putea să răspundă.

– Foarte bine, spuse ea. Atunci noapte bună.

– Noapte bună.

Burke închise ochii, dar ştia că n-o să poată dormi, şi aşa se şi întîmplă. Atitudinea Barbarei îl înfuriase, dar nu chiar atît cît ar fi trebuit, şi tocmai lucrul acesta îl supăra cel mai mult.

Cînd fu sigur că Barbara doarme, se sculă, se duse la bucătărie şi îşi făcu un sandviş. Apoi se aşeză jos, la masă, cu capul între mîini, şi privi cu ochi goi la sandvişul pe care îl lăsă neatins.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

5

– Dublu sau zero? O să se oprească în fața noastră și o să ne ofere un prim-plan și o privire. Punem pariu?

– Nu. Burke își frecă tîmplele unde i se cuibărise o durere de cap care îl chinuia de-o oră precum toba unei orchestre de jazz, imună la cele două tablete de algocalmin. Poate că n-ar fi trebuit să refuze oferta lui Patout de a-și lua o săptămînă de concediu, dar prefera să lucreze decît să trîndăvească de unul singur acasă, unde ar fi avut prea mult timp să se gîndească.

– Nu mai am chef de joc, Mac. Vrei să facem o pauză?

Mac McCuen arboră zîmbetul său cuceritor.

– Îți ofer șansa să recîștigi o parte din banii pe care i-ai pierdut.

– Nu, mulțumesc.

McCuen era gata să parieze pe orice, de la campionatele mondiale la gîndacul care va cîștiga cursa pînă la cutia cu gogoși. Dezamăgit de lipsa de interes a lui Burke, McCuen își îndreptă atenția către dansatoarea fără sutien, care, culmea, se oprise chiar în fața lui. Săltîndu-și sînii, îi făcu cu ochiul polițistului de la Narcotice, care era tînăr, chipeș și se îmbrăca cu mare grijă chiar și atunci cînd făcea pe provincialul venit la oraș ca să guste din plăcerile vieții oferite de localul de pe strada Bourbon.

În contrast cu el, Burke arăta obosit și prost dispus, adică exact așa cum se simțea. Stătuse treaz aproape toată noaptea precedentă, trecînd de la starea de autocompătimire la cea de furie împotriva Barbarei care îl respinsese. Își murmuraseră cîte un „bună

dimineața" glacial, apoi „la revedere", iar restul zilei nu-și mai descreți fruntea. Burke se uita posomorît la Mac, care urmărea cu privirea piruetele dansatoarei. Care era oare numele mic al lui Mac? se întrebă el. Nu auzise să i se spună altfel decît Mac. McCuen făcuse nenumărate demersuri ca să fie transferat la Narcotice și Moravuri și în urmă cu un an cererea îi fusese satisfăcută. După părerea lui Burke, omul era prea petrecăreț și prea expansiv pentru a fi un bun polițist.

– Pariez pe cinci dolari că are sînii umflați cu silicon, spuse McCuen cînd dansatoarea se îndepărtă. Ce zici?

– Spun că ar trebui să fiu un prost să pun banii în joc pentru așa ceva. Cum îți propui să afli? O s-o întrebi?

McCuen nu se lăsă provocat. Cu obișnuitul său zîmbet larg, ridică paharul cu apă minerală și sorbi din el.

– Încerc să te bine dispun, Basile. Să-ți smulg măcar un zîmbet. Și apoi, dacă m-aș apropia de o puicuță ca asta, nevastă-mea m-ar omorî. E foc de geloasă. Nu i-am dat niciodată ocazia. Mă uit, asta-i drept, dar n-am înșelat-o niciodată și sîntem de trei ani împreună. Recordul de fidelitate maritală păru să-l surprindă chiar și pe el. Ai călcat vreodată alături, Basile?

– Nu.

– Niciodată?

– Niciodată.

– Iisuse, e de-a dreptul impresionant. Cu atîtea femei pe care le cunoști! Și sînteți căsătoriți de mult, așa e? De cît timp?

– Destul de demult.

– Sînteți fericiți?

– Dar ce, ești consilier în materie de viață conjugală?

– Nu te înfuria, spuse Mac, puțin ofensat. Te-am întrebat doar.

– Ei bine, nu mai întreba. Sîntem aici ca să muncim, nu ca să ne zgîim la dansatoare și să discutăm despre viețile noastre particulare. Ajung să fie uciși cei care nu se mai gîndesc la meserie și...

– Omul nostru tocmai a intrat pe ușă, spuse Mac întrerupîn-

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

du-l. Se uita în continuare la Burke și îi zîmbea. Poate că era un polițist mai bun decît lăsa impresia.

– Vine încoace. Urît ca dracu', jachetă sport galbenă.

Burke nu se întoarse, dar simți cum i se revărsa adrenalina în sînge, așa cum i se întîmpla înaintea fiecărei arestări. Un agent secret cumpărase luni în șir marfă de la individ. Se numea Roland Sachel. Era un infractor de duzină, dar avea marfă de calitate și se pare că dispunea de rezerve inepuizabile. Se presupunea că făcea comerț cu stupefiante mai mult din amuzament decît din nevoia de bani. Era proprietarul legal al unei fabrici de genți, care se vindeau în magazinele de solduri.

Domeniul lui Sachel nu-l reprezentau străzile, ci cluburile. Căuta compania celebrităților și a fanilor acestora. Îi plăcea să trăiască bine și se mișca într-un cerc de cunoștințe care își puteau permite acest lucru.

Cei de la Narcotice erau convinși că, dacă reușesc să pună mîna pe Sachel, sub o acuzație sau alta, acesta îl va da de gol pe Duvall. Agentul secret care lucra la acest caz le furnizase informațiile în timpul unei ședințe secrete în cursul dimineții.

– Sachel este ambițios și lacom. Bombăne tot timpul împotriva „șefului" și, fiindcă el e în fruntea fabricii, presupun că se referă la șeful afacerii lui cu droguri. Cred că Sachel o să-l denunțe dacă-i propunem un tîrg.

– Ți-a dat vreun nume? îl întrebă Burke.

– Niciodată. Spune numai „șefu'".

– Dar pun pariu că e Duvall, spuse Mac.

– Ești sigur că Sachel o să accepte un tîrg? întrebă Patout.

– Are un băiat care joacă fotbal, le explicase agentul secret. Sachel e foarte mîndru de el. Anul viitor merge la universitate și bineînțeles că nu va putea juca fotbal dacă taică-său face pîrnaie, chiar și pentru o acuzație minoră.

În general, lui Burke îi repugna ideea de a cădea la învoială cu oamenii care încălcau legea. Sachel avea să se răzbune. După ce va ieși din închisoare, va intra din nou în afaceri. Dar Burke îl voia pe Duvall. Era gata să-l sacrifice pe un ticălos de teapa lui Sachel în schimbul lui Duvall.

În încheierea întrevederii cu cei de la Narcotice, băiatul le spusese că Sachel frecventa acest club, întrucît dansatoarele erau splendide și întîlnea întotdeauna lume bună. În plus, constituia proprietatea uneia dintre corporațiile lui Pinkie Duvall.

Cu coada ochiului, Burke îl văzu pe Sachel cum se oprise să-și aprindă o țigară, în timp ce o privea pe dansatoarea care își freca pubisul de unul din stîlpii de alamă. Părea absolut fascinat de mișcarea ei. În clipa în care dansatoarea simulă un orgasm, aplaudă frenetic, apoi își continuă drumul șerpuind prin încăperea înecată în fum, dînd mîna cu mai mulți oameni și salutîndu-se cu lumea, de parcă ar fi fost în căutarea cuiva, pe care îl găsi, în cele din urmă, la o masă din colț.

Primul lui client din seara aceea era un tînăr bine îmbrăcat, atît de slab încît părea că suferă de anorexie. Mișcările lui dezordonate și privirile rătăcite dovedeau că tînjea de multă vreme după o doză de cocaină. Sachel făcu semn unei chelnerițe și comandă băutură.

– La naiba, exclamă McCuen ridicîndu-se în picioare. E grozavă, nu-i așa? Cînd văd o păsărică bărbierită simt că înnebunesc. Trebuie să mă duc la toaletă.

Plecă de la masa unde șezuse împreună cu Burke și se îndreptă spre toaleta aflată în fundul încăperii. Burke se ridică și el, făcîndu-se că examinează nota de plată pe care i-o înmînase chelnerița.

Cînd ajunse la ușa care dădea spre toaletă, McCuen scăpă pe jos o cutie de chibrituri și se aplecă s-o ridice.

Burke îl văzu pe tînăr cum îi întinde lui Sachel ceva ce părea să fie o bancnotă împăturită. Cu îndemînarea unui jucător de cărți, Sachel puse palma peste bani, în timp ce își vîra cealaltă mînă în buzunarul jachetei galbene.

Burke sări peste cîteva mese și ajunse în cealaltă parte a încăperii înainte de următorul acord al orchestrei. Cu pistolul îndreptat în jos, îl somă pe Sachel să nu se miște. McCuen era deja acolo, cu pistolul înfipt după urechea dreaptă a tînărului.

În clipa următoare, ceilalți polițiști din secție care făceau pe

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

beţivanii prin club se năpustiră pe uşa ce dădea spre toaletă şi îi ajutară la arestare.

În timp ce i se citeau drepturile, tînărul bolnav de anorexie tremura şi plîngea, îngăimînd nefericit că nu poate să meargă la închisoare, fiindcă o să moară acolo. Sachel înjura de mama focului în timp ce era dezarmat de micul pistol şi i se puneau cătuşele. Întrebă furios ce naiba îşi închipuiau că fac acolo. Se vede că nu ştiu cu cine au de-a face. Apoi ceru să vorbească cu avocatul lui, Pinkie Duvall.

– Zece contra unu că băiatul o să ne-o ia înainte, spuse McCuen în timp ce părăsea clubul împreună cu Burke.

– E un pariu rezonabil, Mac.

– Locotenente Basile, mă bucur să te revăd aşa de curînd.

– E şi normal, de vreme ce ai prieteni printre infractori, se stropşi Burke.

Aşa cum ghicise Mac, avocatul era deja în secţie cînd ajunseră ei doi. Probabil că vreun funcţionar fidel al clubului îl avertizase de îndată că Sachel fusese prins în flagrant delict în timp ce făcea tranzacţie de droguri.

– Tot mai eşti supărat pentru deznodămîntul procesului lui Wayne Bardo?

Burke abia se putea stăpîni să nu repeadă un pumn în chipul frumos şi vesel al lui Duvall şi să-i remodeleze zîmbetul. Deşi era aproape miezul nopţii şi te-ai fi aşteptat să-i vezi chipul răvăşit din cauza somnului întrerupt, avocatul purta un costum elegant, cu vestă şi o cămaşă albă, apretată. Nici unul din firele sale de păr cărunt nu era deranjat de la locul său.

Dornic să preîntîmpine eventualele necazuri, Doug Patout păşi între ei.

– Îl duc pe domnul Duvall să-şi vadă clientul. Burke, eşti aşteptat.

Arătă cu capul către o cameră de interogatorii unde, prin peretele de sticlă, Burke îl văzu pe tînărul arestat trăgînd cu sete dintr-o ţigară, de parcă ar fi fost ultima din viaţa lui.

– Cum îl cheamă? întrebă Burke.

– Raymond... Patout se uită pe dosar înainte să i-l întindă lui Burke. Hahn.

– Antecedente?

– Tulburarea liniştii publice. A fost eliberat pe cauţiune.

În timp ce Burke se întorcea dînd să iasă din cameră, Duvall spuse:

– De ce nu l-ai împuşcat în loc să-l arestezi, Basile?

Ştiind că Duvall încerca să-l provoace ca să facă un gest necugetat pe care să-l poată trece apoi în dosar, Burke îşi continuă mersul şi nu se opri decît atunci cînd ajunse în camera de interogare, în spatele uşii închise menite să înalţe o barieră între el şi avocat.

Îl urmări cu privirea pe Patout, care îl conducea pe Duvall spre încăperea unde îl aştepta Sachel. De bună seamă, Duvall îl va sfătui pe Sachel să nu spună nimic. Dar va veni un moment cînd Sachel va fi numai al lor. Dacă vor reuşi să-i smulgă mărturisirea, mîine seară Duvall se va trezi în spatele gratiilor.

McCuen îl secătuise de puteri pe Hahn. Înainte să-l ia şi el la întrebări, Burke îşi turnă o ceaşcă de cafea călduţă şi slabă, îşi trase un scaun şi se aşeză mai aproape de arestat.

– Vorbeşte-mi, Ray.

Ridicîndu-şi mîinile prinse în cătuşe, agentul secret trase adînc din ţigară. Îşi roti ochii prin încăpere, uitîndu-se la toate feţele întunecate care îl priveau ţintă.

– N-a avut prea mult asupra lui, nu-i aşa? se adresă el unuia dintre poliţişti.

– Cîteva grame. Acum îi percheziţionează maşina, dar probabil că n-o să găsească nimic.

– N-am făcut nici o ispravă, continuă Hahn. Duvall o să-l scoată rapid de aici. N-are o cantiate mare, aşa că nici sentinţa n-o să fie prea grea. Cred că nu e cazul să ne tîrguim. Puteţi să-mi scoateţi acum astea?

Unul dintre poliţişti făcu un pas înainte şi îi scoase cătuşele.

– Mulţumesc.

Raymond Hahn îşi masă încheieturile mîinilor.

– M-ai speriat de moarte cînd te-ai repezit peste mese, îi spuse el lui Basile.

Hahn nu părea să-şi fi revenit nici acum. Burke presupuse că este cocainoman, altfel n-ar fi fost aşa de convingător în relaţia cu traficanţii.

– Încă din dimineaţa asta am stat de vorbă cu mai mulţi dintre foştii clienţi ai lui Sachel aflaţi în stare de arest, îi spuse Burke. Sînt dispuşi să depună mărturie împotriva lui în schimbul devansării termenului de eliberare condiţionată. Gramele astea, adăugate la întîrzierile şi amînările procesului, ar putea să-l ţină pe Sachel mai multă vreme la arest. Oricum, suficient ca fiul lui să termine universitatea şi să nu participe la un meci decît în calitate de spectator.

– S-ar putea să meargă, spuse Hahn, rozîndu-şi un colţ de unghie. Este un încrezut de prima mînă, dar nu e prost deloc. Şi deşi se plînge mereu de şeful lui, cred că se şi teme de el. Şi apoi, ar putea ieşi pe cauţiune dacă procesul se prelungeşte.

Patout intră pe uşă.

– Surpriză, surpriză! Duvall l-a sfătuit pe clientul său să nu scoată un cuvînt. Sper să vii cu dovezi serioase, Ray.

Burke interveni înainte ca agentul secret să poată răspunde:

– Ştii care e părerea mea? Se ridică încet în picioare, frecîndu-şi locul din frunte care încă mai zvîcnea. Cred că am fost nişte proşti că l-am arestat pe Sachel pentru o tranzacţie măruntă. Ar fi trebuit să aşteptăm pînă cînd am fi putut face un raid la fabrică şi la depozit.

– Nu încheie tranzacţii acolo, spuse Hahn. Am încercat să-mi procur marfa de la fabrică, dar n-a fost de acord. Nu vrea să amestece cele două afaceri.

– A învăţat lecţia asta de la Duvall.

– Şi apoi, am mers pe drumul acela şi ştim că nu duce nicăieri, îi aminti Patout lui Burke. Nu avem nici un motiv să percheziţionăm un loc unde pare să se desfăşoare o afacere legală. Nici un judecător nu ne-ar da mandat de percheziţie pentru aşa ceva.

– Nu vreau să spun decît...

– Mai facem o arestare greşită şi n-o să-l mai prindem niciodată pe Duvall. Dacă, într-adevăr, este Duvall.

– El e, scrîşni Burke.

– Cu atît mai mult trebuie să fim bine blindaţi.

– Ştiu, Doug, dar...

– Littrell n-o să se ocupe de caz dacă nu avem dovezi solide.

– Oricum o să dea greş! strigă Burke. Am auzit predica asta de nenumărate ori.

– Nu mai vreau alt eşec, atîta tot, i-o reteză Patout. Secţia noastră nu şi-l poate permite. Şi nici tu.

Strigătul lui Patout reverbera în tăcerea care se lăsase brusc. Toată lumea îşi întorsese privirile de la cei doi poliţişti care se certau.

– Haideţi, spuse încet Mac, liniştiţi-vă.

Era un lucru îndeobeşte cunoscut că Patout îl favoriza pe Burke faţă de ceilalţi poliţişti din secţie. Şi asta nu numai fiindcă era un poliţist bun, ci şi pentru că între cei doi se statornicise o relaţie de prietenie încă de pe vremea cînd fuseseră colegi de clasă la Academia de poliţie. Patout preferase munca administrativă în locul celei de teren, dar gradul acestuia nu le afectase prietenia.

Pînă nu demult. Împrejurările morţii lui Kevin Stuart aruncaseră o umbră asupra relaţiei dintre cei doi. Burke o simţea. Dar mai înţelegea şi motivul. Doug trebuia să răspundă în faţa superiorilor lui de comportamentul şi performanţele fiecăruia din poliţiştii aflaţi sub comanda lui. Era foarte greu să fii permanent între ciocan şi nicovală şi cu atît mai greu să aperi reputaţia unui poliţist care îţi e prieten.

Burke îşi dădea seama că Doug nu voia să-şi sacrifice cariera pentru o greşeală stupidă. Patout îşi asumase răspunderea pentru el atunci cînd credibilitatea lui fusese zdruncinată după incident. Pe tot parcursul procesului îl spijinise fără rezerve atît în public, cît şi în particular. În ciuda furiei sale de moment, Burke înţelegea că Doug nu-l lăsa să-şi piardă cumpătul sau să comită vreun act necugetat, oferindu-le celor învestiţi cu puterea de decizie ocazia de a-i lua insigna.

Tot timpul cît ţipaseră unul la altul, se priviseră fix în ochi. Stăpînindu-şi nervii, Burke spuse:

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Lasă-mă să stau puțin de vorbă cu Sachel.

– În starea asta de spirit, nu cred că e bine, spuse Patout. Poate mîine.

– Pînă mîine n-o să mai fie aici.

– O să tărăgănăm lucrurile cu audierea pentru cauțiune.

Burke oftă, se frecă la ceafă, apoi aruncă o privire posomorîtă spre ceilalți polițiști.

– Atunci mă duc acasă.

– Și cu mine cum rămîne? întrebă Hahn.

Patout se uită la Burke.

– Vezi ce faci cu el. Face parte din spectacolul regizat de tine.

– Naiba să-l ia de spectacol, mormăi Burke, apoi se adresă lui Hahn: O să te închidem cîteva ore.

– O, Dumnezeule mare, urăsc locul ăla împuțit!

– Îmi pare rău, Ray, dar nu te putem deconspira fiindcă în cazul ăsta chiar că am sări în aer.

Pinkie se ridică și își închise servieta.

– Pleci? exclamă Sachel nevenindu-i să creadă. Nu poți să pleci. Și cu ce mă fac?

– O să-ți petreci noaptea la închisoare.

– La închisoare? La *închisoare?* Cînd poți să mă scoți de aici?

– O să mă ocup de audierea pentru cauțiune mîine dimineață la prima oră. Din păcate, noaptea asta o să rămîi aici.

– Asta e nemaipomenit. Nemaipomenit!

– Puțin timp de reflecție o să-ți prindă bine, Sachel. S-ar putea să-ți dai seama ce prostie ai făcut.

Sachel se opri din mormăit și se uită pieziș la Pinkie.

– Ce vrei să spui?

– Ai fost un prost să vinzi marfă unui client la club.

Pinkie își ținuse nervii sub control cît timp polițiștii fuseseră în încăpere, dar acum, cînd îl lăsaseră singur cu clientul lui, se simțea liber să-și reverse furia.

– Dar tipul ăsta nu e un străin, spuse Sachel încercînd să se apere. E unul din clienții obișnuiți. I-am vîndut mereu. Nu văd nimic rău...

– Gura! se răsti Pinkie. De cînd ai început și tu să te droghezi?

– Eu? N-am făcut asta niciodată.

– Dar prietena ta se droghează.

– Prietenă? Ce tot vorbești, Pinkie? Sînt însurat, cu copil. N-am nici o prietenă.

Pinkie detesta să fie mințit. Îl deranja mai ales atunci cînd minciuna era atît de izbitor de transparentă încît numai un prost n-ar fi putut s-o observe.

– Dansatoarea acrobată. Păr roșu creț. Fund osos. Țîțe mici, dar mameloane cît farfuriile. Haide, Sachel, știi la cine mă refer.

Sachel înghiți cu greu în sec. Sudoarea îi apăru pe frunte și pielea lui căpătă o culoare foarte asemănătoare cu cea a jachetei.

– Te vezi cu ea de trei luni, spuse Pinkie blînd, aproape compătimitor. Se culcă cu tine în schimbul drogului. I-l dai pe gratis. Și asta înseamnă furt din bunul meu, Sachel. Mai mult chiar, pentru că nu plătește, ia atît de mult, încît cea mai mare parte a timpului este prea amețită ca să mai poată dansa. După cum știi, e cea mai apreciată dansatoare de la club. Oamenii beau ore în șir așteptînd s-o vadă pe ea. Plătesc bine ca s-o vadă dansînd, dar se duc devreme acasă dacă ea își anulează numărul.

Pinkie se apropie suficient de mult de Sachel pentru ca acesta să-i poată simți mirosul de mentă al apei de gură.

– Plăcerea ta mă costă o mulțime de bani, Sachel.

Cercuri de sudoare se formaseră în jurul mînecilor de la jacheta lui galbenă.

– Știi doar că n-aș acționa niciodată împotriva ta, Pinkie.

– Oare? Pinkie scutură din capul lui argintiu. Am auzit anumite zvonuri, Sachel. Niște vorbe supărătoare despre tine și ambițiile tale.

Sachel încercă să zîmbească, dar buzele îi rămaseră țepene.

– Bîrfe.

– O, așa cred și eu, mai ales după cele întîmplate.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ce... ce vrei să spui?

– De ce te-ar aresta pe tine un copoi inteligent ca Burke Basile numai pentru cîteva grame? A fost neglijent o dată, dar e mult prea deştept să se încurce cu un trepăduş insignifiant ca tine dacă nu vrea ceva în schimb.

– Ce anume?

– Informaţii. Probe.

– O să-i trimit la plimbare.

Fără să ia în seamă indignarea lui Sachel, Pinkie continuă:

– O să te ţină o noapte sau două în arest, în cele mai proaste condiţii, ca să vezi ce poate însemna închisoarea şi după aceea, cînd vei fi la podea şi cu garda coborîtă, o să-ţi propună un tîrg. Presupun să se vor oferi să-şi retragă toate acuzaţiile împotriva ta în schimbul informaţiilor cu privire la operaţiunea ta.

– N-am să accept nici un tîrg.

Pinkie zîmbi.

– Nu, nici eu nu cred că o să accepţi.

– Sigur că nu, făcu Sachel relaxat. Nu-mi trădez niciodată prietenii.

– Bineînţeles că nu, spuse Pinkie cu o voce înşelător de catifelată. Pentru că o să preferi să stai puţin la închisoare decît să i se întîmple ceva fiului tău.

Sachel renunţă să mai braveze.

– Băiatului meu? O, Dumnezeule, Pinkie, nu... eu...

Pinkie puse mîna pe umărul lui Sachel ca să-l liniştească.

– Abia aştept să-l văd pe băiat jucînd la *Tigers*. Îi masă uşor umărul lui Sachel. N-ar fi păcat să fie rănit într-un accident cînd îl aşteaptă o carieră strălucită de jucător? Vrei să se termine înainte de a începe?

Sachel izbucni în plîns.

– Nu-i aşa că n-ai vrea nici în ruptul capului să-l vezi victimă a unui tragic accident, Sachel?

Plîngînd cu sughiţuri, ca un copil, Sachel clătină energic din cap.

6

– Vrei nişte ouă?

– Nu, mulţumesc, Pinkie. Bardo îi aruncă o privire lui Roman. Dar nu mi-ar strica o ceaşcă de cafea.

Cînd se întorsese acasă de la poliţie, Pinkie îşi dăduse seama că e lihnit de foame. Îl sculase pe valet şi îi ceruse să-i pregătească micul dejun. În loc să fie supărat, Roman se simţea fericit că-i poate face un serviciu. Îi era foarte devotat lui Pinkie fiindcă îl scăpase de condamnarea la moarte.

Roman aduse o cană cu cafea proaspătă şi încă o ceaşcă pe farfurioară, pe care le puse pe masa din bucătărie.

– Mai aveţi nevoie de ceva, domnule Duvall?

– Nu, mulţumesc, Roman, noapte bună.

Bardo îl urmări cu privirea pe bătrînul valet pe deasupra ceştii de cafea, în timp ce acesta se îndrepta spre camera sa.

– N-au mai rămas mulţi negrotei ca ăsta pe lume.

– Aş prefera să n-audă ce-ai spus, zise Pinkie, în timp ce spărgea gălbenuşul unuia dintre ochiurile de pe farfurie. Cînd a prins-o pe nevastă-sa în pat cu altul, Roman s-a repezit la amîndoi cu toporul.

– Serios? făcu Bardo realmente impresionat. Hmmm.

Fără nici o introducere, îi dezvălui motivul acelei convocări nocturne.

– O să avem necazuri cu Basile.

– Eh!

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Furculița lui Pinkie se opri la jumătatea drumului spre gură. Ridică privirea spre Bardo și fu mulțumit să constate că acesta înțelesese exact sensul mesajului.

– Scuză-mă, murmură Bardo. N-am vrut să bravez. Numai că, știi, credeam că am terminat-o cu Basile.

– Aveam de gînd să ne ocupăm de el la timpul cuvenit, dar m-am răzgîndit. Nu cred că trebuie să mai așteptăm.

– De ce? Ce s-a întîmplat?

Pinkie îi povesti despre arestarea lui Sachel.

– Cred că a venit timpul să-i trimitem domnului Basile un mesaj.

– În regulă.

– Un mesaj clar, în sensul că, dacă se mai amestecă în treburile noastre, o să dea de dracu'. Rău de tot.

– Ce am de făcut?

– Pinkie?

La auzul vocii lui Remy, amîndoi bărbații se întoarseră spre cadrul ușii deschise unde se afla femeia înfășurată într-un halat, cu părul ciufulit și ochii somnoroși.

– Nu te-am auzit cînd te-ai întors.

– M-am întors ceva mai demult. Pinkie observă că Remy își ferea privirile de Bardo și se întrebă ce poate să însemne asta. Domnul Bardo și cu mine avem de discutat niște afaceri.

– La ora asta?

– Sînt afaceri urgente.

– Înțeleg.

– Du-te înapoi în pat. Vin și eu imediat.

Privirea ei se opri asupra lui Bardo pentru o frîntură de secundă, apoi reveni la Pinkie.

– Să nu întîrzii.

Vorbind aproape în șoaptă, puse capăt discuției cu Bardo.

– Aș dori să te ocupi de asta imediat.

– Am înțeles.

– Imediat, repetă Pinkie apăsat. Lovitura trebuie să fie puternică, ca o măciucă, în moalele capului. Vreau să fie realmente un semnal de alarmă pentru Basile și pentru toți cei de la Narcotice.

– În regulă.

– Cît privește onorariul tău...

– Ca de obicei?

Pinkie dădu afirmativ din cap.

– Poți să ieși prin ușa din spate, pe unde ai intrat.

După plecarea lui Bardo, Pinkie puse din nou în funcțiune sistemul de alarmă, apoi se duse sus. Remy era în pat, dar nu dormea.

– Despre ce e vorba?

– Ți-am spus, afaceri. Începu să se dezbrace, dar privirile îi rămaseseră ațintite asupra ei. Te simți bine, Remy?

Își dădu seama că întrebarea lui o făcuse să se simtă stingherită.

– Da, desigur, de ce să nu mă simt bine?

– În ultima vreme pari schimbată.

Remy îi zîmbi neconvingător.

– Știi că întotdeauna iarna nu mă simt în largul meu. Abia aștept primăvara. Pare așa de departe.

– Minți.

Alți bărbați s-ar fi simțit vulnerabili și mai puțin impunători în costumul lui Adam. Nu însă Pinkie. Goliciunea nu-l inhiba. Își puse mîinile în șolduri și o privi fix pe soția sa.

– În ultima vreme ai fost tot timpul cu fundul în sus.

– Ți-am spus, este...

– Anotimpul e de vină? Aiurea! De unde ți-au venit ideile astea originale?

– Ce idei?

– Cele pe care le-ai împărtășit cu atîta dezinvoltură oaspeților noștri aseară. Coborînd vocea pînă cînd deveni aproape o șoaptă, Pinkie continuă: Ai ajuns periculos de aproape de adversarii mei.

– E ridicol. Știi foarte bine de care parte mă aflu.

– Oare?

– Ar trebui să știi.

Remy îi susținu ferm privirea. Pinkie nu văzu nimic echivoc în ea, dar nu era dispus să abandoneze subiectul așa de ușor. Poziția

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

ei în viața lui nu presupunea și emiterea unor judecăți de valoare în chestiunile importante.

– Și nu mi-a plăcut nici faptul că ai dispărut în timpul petrecerii.

– N-am dispărut. M-a apucat o durere de cap și a trebuit să mă duc puțin sus să mă întind.

– Durere de cap? făcu el neîncrezător. Înainte nu te plîngeai de dureri de cap. Și nu aveai nici starea asta de letargie. Ești bolnavă? Poate ar trebui să te vadă un doctor.

– Nu! Graba cu care răspunsese o surprinse chiar și pe ea. Nu este nimic, Pinkie, adăugă ca zîmbind. Mă simt bine. Poate puțin indispusă, atîta tot.

Pinkie se așeză pe marginea patului și o mîngîie pe gît.

– Singurul lucru pe care nu-l suport, Remy, este să mă mintă cineva. Degetele lui încetară s-o mai mîngîie. Spune-mi odată ce nu e-n regulă?

– Foarte bine, zise ea furioasă. Aruncă pătura de pe ea, se dădu jos din pat, apoi se întoarse cu fața spre el. Omul *ăsta!*

– Care om? întrebă Pinkie ridicîndu-se în picioare.

– Wayne Bardo.

– Ce-i cu el?

– Mi se face pielea de găină cînd îl văd. Își cuprinse coatele cu palmele și își frecă brațele goale. Îl detest. Nu suport să fiu în aceeași cameră cu el.

– De ce? Ți-a făcut ceva, ți-a spus vreun cuvînt?

– Nu, nu, nici pomeneală. Vizibil frustrat, Remy expiră profund și își trecu degetele prin păr. E vorba de sentimentul pe care mi-l provoacă. Radiază vibrații negative. Speram ca după proces să nu-l mai văd învîrtindu-se tot timpul pe aici. Și acum îl găsesc la masa noastră din bucătărie.

Lui Pinkie aproape că-i venea să rîdă. Majoritatea femeilor îl considerau pe Wayne Bardo foarte atrăgător. Asta pînă cînd ajungeau să-l cunoască mai bine. Îi făcea plăcere că tînăra și frumoasa lui soție era imună la farmecele mediteraneene ale lui Bardo. Faptul că îl evita cu atîta asiduitate se datora repulsiei, nu atracției. Ascunzîndu-și ușurarea, spuse:

– Bardo îmi face tot soiul de servicii. Își cîștigă onorariul în mod cinstit.

– Ei bine, de acum înainte te rog să faci afaceri cu el în altă parte, nu în casă.

– De ce îți displace așa de mult?

– Nu înțelegi? Mă înspăimîntă.

Pinkie izbucni în rîs și o strînse la piept.

– Înspăimîntă o mulțime de oameni. De aceea îmi este mie atît de folositor.

– Ai nevoie de el ca să sperii oamenii?

Pe deasupra capului ei, Pinkie se încruntă. Remy îi punea foarte rar întrebări legate de afacerile lui. În ultima vreme manifestase însă un interes ceva mai mare, și lucrul acesta putea deveni periculos. Mulți dintre clienții lui fuseseră trădați de soțiile sau prietenele care știau prea mult.

– De ce ești așa de curioasă să știi ce fac eu cu Bardo?

– Nu sînt curioasă atîta timp cît nu intră în casă. Nu vreau să-l văd în preajma mea.

– Foarte bine. Dacă nu-ți place Bardo, am să încerc să-l țin departe de tine.

– Mulțumesc.

– Acum, că am rezolvat treaba asta, vreau să-mi promiți că n-o să mai fii tot timpul îmbufnată.

– Am să încerc.

Puse degetul mare sub bărbia ei și îi dădu capul pe spate.

– Neapărat. Vorbea cu blîndețe, dar nu era nevoie să ridice vocea pentru ca ea să-și dea seama de fermitatea lui. Ți-am dat vreun motiv să fii nemulțumită, Remy? Remy scutură din cap. Foarte bine. Pinkie își trecu degetele peste buzele ei. Mă bucur să aud asta. Pentru că vreau să fii fericită. N-aș mai accepta în ruptul capului reeditarea celor întîmplate la Galveston.

– Asta a fost de mult.

– Dar nu chiar așa de mult ca s-o uităm.

– Nu, n-am uitat.

– Așadar, ești fericită?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Bineînțeles.

Pinkie îi luă mîna și i-o puse între picioarele lui.

– Atunci dovedește-mi.

Mai tîrziu, cînd tocmai era pe punctul să adoarmă, Remy spuse:

– O vizită la Flarra o să-mi facă foarte bine. Am să mă duc s-o văd mîine.

– Bună idee. Errol o să te ducă cu mașina.

– Nu-ți face probleme, pot să conduc și singură.

Pinkie reflectă o clipă. Neliniștea lui nu fusese cu totul înlăturată nici de discuție, nici de partida de sex care urmase după aceea. Îi dăduse o explicație plauzibilă pentru melancolia ei din ultima vreme, dar Pinkie bănuia că nu e vorba numai de antipatia față de Bardo.

Îndoielile puteau întuneca gîndirea unui om rezonabil. Neîncrederea și gelozia aveau un efect distructiv. Pe de altă parte, Pinkie prefera să fie exagerat de precaut decît să se facă de rîs. Mai ales atunci cînd era vorba de o femeie.

– O să te ducă Errol.

– Ascultă, ești sigură că vrei?

Femeia se încruntă ușor în timp ce se juca cu nasturii de la cămașa lui.

– Bineînțeles. Te-aș fi invitat la mine dacă n-aș fi vrut?

– Dar ne-am cunoscut abia de o oră.

– Nu contează. N-am avut nevoie nici măcar de o oră ca să-mi dau seama că te doresc.

Bărbatul zîmbi.

– Atunci ce mai așteptăm?

Cu trupurile înlănțuite, urcară poticnindu-se două etaje. Casa veche fusese amenajată cu șase apartamente: Al ei era mic, dar foarte drăguț. Ferestrele de la dormitor dădeau spre curtea interioară.

În dreptul geamului, femeia făcu un strip-tease neîndemînatic pentru el.

– Vezi ceva ce-ți place?

– Frumos, murmură el, întinzînd mîna după ea. Foarte frumos.

Femeia nu avea nici un fel de inhibiții sexuale. Sau poate că era prea excitată ca să-i mai pese ce-i făcea. Dar după cîteva clipe, apetitul îi fu satisfăcut și deveni țîfnoasă.

– Acuma mi-e somn.

– Atunci dormi, îi spuse el. Pe mine nu mă deranjează.

– Dar nu pot să dorm în timp ce tu faci asta.

– Ba poți.

– Ești bolnav, știi asta? chicoti ea.

– Așa se spune.

– Ești sigur că ți-ai pus prezervativ?

– Ți-am spus că da.

– Da, dar eu n-am văzut. Haide, zău așa, oprește-te. Sînt obosită. Ne mai întîlnim și altă dată, bine?

– Noaptea abia a început, iubito!

– Pe naiba, mormăi ea. Acuși se luminează de ziuă.

– Pur și simplu nu mai ești excitată. Ai nevoie de un mic imbold.

– Nu mai iau nici un drog în noaptea asta. Peste cîteva ore trebuie să fiu la serviciu. Hai să ne odihnim restul nopții. Ei, mă doare!

– Serios?

– Da. Și acum încetează. M-am săturat. Au! Vorbesc serios, oprește-te naibii o dată!

– Liniștește-te, iubito! Ce-i mai bun abia acum urmează.

Raymond Hahn plecă acasă cu mașina de la primărie fără să-și desprindă privirea din oglinda retrovizoare. Era bun în meseria sa în primul rînd datorită scrupulozității care-l caracteriza. Acoperirea lui o constituia un serviciu într-un birou de contabilitate, dar statul lui de plată se afla la poliția din New Orleans. Sub pretext că își vizitează clienții, se mișca cu ușurință prin toate cartierele, infiltrîndu-se în rețelele traficanților de droguri.

Era o muncă periculoasă. Putea să-și petreacă luni întregi

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

încercînd să cîştige încrederea vreunui furnizor paranoic, riscîndu-şi permanent viaţa, pentru ca ulterior să constate că toate eforturile lui fuseseră zadarnice. Un prim exemplu îl constituise aiureala de la depozitul unde fusese ucis Kev Stuart.

Nu era nevoie să fii un savant de la NASA ca să-ţi dai seama că cineva din secţie îi anunţa pe traficanţi cînd urma să aibă loc o razie. Dar asta reprezenta o problemă internă a secţiei. În ceea ce-l privea, nu-l interesa nimic altceva decît propria supravieţuire, şi pentru asta trebuia să aibă grijă să nu se deconspire.

Lucra sub acoperire de trei ani, ceea ce însemna foarte mult. Se săturase să se tot uite în spate, să suspecteze pe toată lumea, să ducă o viaţă dublă.

În ultima vreme cochetase adesea cu ideea de a se muta şi de a începe o altă viaţă. Dar exista un impediment major: nici o altă ocupaţie nu i-ar fi permis accesul acesta lesnicios la droguri. Era marele avantaj al actualei lui slujbe, de care trebuia să ţină seama ori de cîte ori se gîndea la plecare.

După ce se asigurase că nu-l urmărise nimeni pînă acasă, deschise uşa apartamentului şi se strecură înăuntru, apoi trase toate zăvoarele de siguranţă. De fiecare dată cînd trebuia să fie arestat şi băgat la închisoare, îl treceau fiorii. Îşi juca rolul aşa de bine, că uneori pînă şi el avea impresia că totul era real.

Lucra în aceeaşi echipă cu Burke Basile. Şi totuşi, individul îl înspăimînta de moarte. Nici nu îndrăznea să se gîndească ce s-ar întîmpla dacă Basile ar afla despre viciul lui. Nu voia să aibă necazuri cu Basile. Omul avea un exacerbat simţ al datoriei. Drept ca o săgeată, şi tocmai din acest motiv ceilalţi poliţişti din secţie nu-l prea aveau la inimă.

Luarea de mită reprezenta un *modus operandi* unanim acceptat. Aceasta era regula, nu excepţia. Unii poliţişti considerau că într-o societate plină de infractori poţi să treci cu vederea unele lucruri mai puţin importante şi să devii dur numai în situaţiile care puneau în pericol viaţa omului.

Dar Burke Basile era plămădit din alt aluat. El punea legea mai presus de orice. Nu ţinea predici. Reproşul lui tăcut era suficient

pentru ca ceilalţi poliţişti să-l privească cu neîncredere. Acum, după moartea lui Kev Stuart, singurul poliţist pe care Basile îl considera prietenul său şi accepta să bea un pahar în compania lui era Doug Patout. Şi faptul că era prietenul şefului nu-l făcea deloc mai simpatic în ochii colegilor.

Basile nu părea să se simtă frustrat din cauza lipsei sale de popularitate. În această privinţă, îşi spuse Hahn, el şi cu Basile aveau ceva în comun. Lucra de unul singur şi îi plăcea lucrul ăsta, aşa cum bănuia că şi lui Basile.

Hahn se dezbrăcă pe întuneric. Prietena lui se supăra dacă o trezea din somn. Îi reproşa adesea că venea acasă tîrziu şi o lăsa singură majoritatea timpului. Credea că este cu adevărat contabil şi nu înţelegea cum de-i plăcea să stea la club chiar şi în cursul săptămînii, nu numai în week-end.

Orarele lor nu se potriveau întotdeauna, dar, de fapt, cu cît se vedeau mai puţin, cu atît se înţelegeau mai bine. Relaţia lor se baza aproape în totalitate pe convenienţe. Cînd îl invitase să se mute la ea, i se păruse mai convenabil să accepte decît să invoce un pretext pentru a o refuza. Şi apoi, consumau aceleaşi droguri. Cel mai bine se simţeau cînd se drogau împreună. În restul timpului, erau mai mult sau mai puţin compatibili unul cu altul, dar nu apropiaţi, cu excepţia momentelor cînd făceau dragoste.

Hahn ştia că principalul lui atu în relaţia cu ea îl constituia faptul că îi furniza droguri, dar asta nu-l deranja. Bănuia chiar că îl şi înşală, dar nu putea s-o învinovăţească prea tare deoarece o lăsa singură aproape în fiecare seară. Spera numai să nu ia vreo boală venerică. La televiziune se atrăgea mereu atenţia asupra riscului unor relaţii ca a lor, dar, la naiba, în ceea ce-l priveşte, probabilitatea de a fi ucis de un furnizor pe care îl trăsese pe sfoară era mult mai mare decît să moară de SIDA.

Se strecură lîngă ea în pat şi-i fu recunoscător în sinea sa că nu schiţă nici o mişcare. Nu avea chef de scene. Mai ales după peripeţiile din noaptea aceea, inclusiv cele cîteva ore petrecute în arestul poliţiei.

Fusese închis într-o celulă cu doi fraţi cu gîturile roşii şi

trupurile acoperite de tatuaje care îl scalpaseră pe cel de-al treilea frate cu un cuțit de deschis conserve în timpul unei dispute în familie. Celălalt coleg de celulă era un transsexual care se ghemuise într-un colț și plînsese tot timpul de frica celorlalți doi.

Raymond nu dormise niciodată foarte bine. Dar în noaptea aceasta îi venea tare greu să se relaxeze și să-și alunge gîndurile negre. După cîteva momente, se ridică în capul oaselor pentru a-și administra o mică doză înainte de culcare. Se întinse peste prietena lui adormită și aprinse lampa de pe noptieră.

Abia reuși să înregistreze ceea ce vedea în fața ochilor, cînd auzi o mișcare în spate.

Raymond Hahn muri înainte de-a mai apuca să scoată vreun sunet.

7

Burke își dădu seama că se întîmplase ceva chiar în momentul cînd ajunse la serviciu. Oamenii care se foiau în jurul automatului pentru cafea mormăiră un salut cînd se apropie de ei, dar nici unul nu se încumetă să-l privească în ochi, iar pînă să-și toarne și el cafeaua, toți se împrăștiaseră.

Ajuns la el în birou, își scoase haina, însă n-apucă să și-o agațe în cui, că ușa se deschise și apăru Patout, care îl chemă la el.

– Ce s-a întîmplat?

Patout închise ușa ca să nu fie auziți de nimeni.

– Stai jos.

– Nu vreau să stau jos. Spune-mi ce naiba se întîmplă aici.

– Raymond Hahn e mort.

Burke se așeză.

– El și prietena lui au fost găsiți morți în dimineața asta.

Burke sorbi din cafea.

– Vrei să spui că n-a murit de moarte naturală?

– Au fost asasinați.

Patout îi explică apoi că femeia era casieră la o bancă. Trebuia să se prezinte la lucru la șase și jumătate ca să deschidă ghișeul la șapte. Fiindcă n-a apărut și nici n-a telefonat că este bolnavă, o colegă s-a dus să vadă ce s-a întîmplat cu ea, presupunînd că e fie mahmură, fie drogată. Fusese depistată la un test antidrog și promisese că va consulta un medic înainte de a începe o cură de dezintoxicare. Găsind apartamentul neîncuiat, colega intrase.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Era... o nenorocire.

– Nu mă scuti de amănunte, n-am să leşin, spuse Burke iritat.

– Ei bine, femeia de la bancă a leşinat. Fata avea mai multe răni de cuţit. Potrivit raportului iniţial al medicului legist, una singură ar fi fost de-ajuns ca să-i vină de hac. Ucigaşul s-a desfătat omorînd-o pe îndelete. Se pare că a violat-o, dar nu se ştie dacă înainte sau după ce a ucis-o. Hahn a avut mai mult noroc, dacă putem să-i spunem aşa. Nu prezenta decît o singură rană la baza gîtului, dar bine plasată. Ucigaşul a ştiut unde să-l lovească ca să-l ucidă instantaneu.

Burke se sculă de pe scaun, îşi luă cafeaua cu el şi se duse la fereastră, uitîndu-se afară, în timp ce sorbea lichidul din ceaşca decorată cu o mulţime de căluţi de mare. I-o dăruise Barbara ca să-i amintească de una din puţinele lor vacanţe petrecute în Florida. Nu-şi mai amintea cînd fusese asta. Cu mulţi, foarte mulţi ani în urmă. Sau cel puţin aşa i se părea. Nu-şi mai închipuia că ar fi posibil să plece în concediu şi să cumpere suveniruri stupide. Orice urmă de frivolitate din viaţa lui murise în noaptea în care îl împuşcase mortal pe Kev Stuart.

– Indicii?

– Cei de la secţia de omucideri se ocupă de caz, dar la prima vedere pare foarte curat. S-ar putea să mai apară ceva la autopsie. Rectul şi vaginul femeii erau zgîriate şi rănite, dar nu existau urme vizibile de spermă.

Cei de la laborator îşi pierdeau timpul, căci n-aveau cum să găsească vreo urmă. Cazul semăna cu una din loviturile date de Bardo. Plăcerea lui cea mai mare era sexul dur, dar chiar şi în toiul celei mai dezlănţuite pasiuni avea grijă să folosească prezervativul. Era prea deştept ca să lase vreo urmă, deşi, cu puţin noroc, s-ar fi putut descoperi bucăţele de ţesut sau fire de păr.

Burke îl încarcerase pe Hahn noaptea trecută. Oare poliţistul se îmbătase pe undeva în timp ce prietena lui era violată şi ucisă de Bardo? Îi surprinsese oare împreună cînd se întorsese acasă?

– Urme de luptă?

– Nici una, răspunse Patout. Nu-mi pot imagina cum a reuşit

să-i ucidă pe amîndoi. L-a lichidat pe Hahn şi apoi a terorizat-o pe fată înainte s-o ucidă?

– Poate. Sau... Burke se gîndea intens. Sau poate că a omorît-o mai întîi pe fată şi apoi a aşteptat în apartament pînă cînd s-a întors Hahn.

Patout se încruntă neîncrezător.

– Hahn era în pat, dezbrăcat, atunci cînd a fost lovit.

– Hahn a venit tîrziu acasă. Ucigaşul a aşteptat pînă cînd sărmanul Ray s-a urcat în pat. Probabil că s-a dus la culcare fără să aprindă lumina. Şi eu procedez aşa atunci cînd nu vreau s-o trezesc pe Barbara. Hahn nu şi-a dat seama că prietena lui e moartă.

Burke strînse şi mai tare în mînă cana de cafea.

– Seamănă.

– Cu ce?

– Cu stilul lui Bardo. De bună seamă, i s-a părut distractiv ca victima lui să-l încuie înăuntru.

– Ce te face să crezi că a fost Bardo?

– I-am arestat pe Hahn şi pe Sachel. Duvall îşi face apariţia la secţie în toiul nopţii. Ştim că Bardo figurează pe statul secret de plată al lui Duvall. E ucigaşul lui plătit. Agentul nostru secret este lichidat. Imaginează-ţi! Nu poate fi o coincidenţă.

– Şi de ce n-ar fi? ripostă Patout. Burke se întoarse ca să-l privească în faţă, dar Patout continuă înainte ca el să poată scoate un cuvînt. Ştii la fel de bine ca şi mine că Hahn se droga. Se pare că nu numai el, dar şi prietena lui. Poate că a fost vorba de o tranzacţie de droguri în cursul căreia părţile n-au căzut de acord. N-ar fi exclus nici veşnicul triunghi al îndrăgostiţilor. S-ar fi putut ca...

– ... ca Duvall să fi aflat că Ray este ajutorul nostru şi să-şi fi propus să-l scoată din joc, dîndu-ne în acelaşi timp o lecţie serioasă.

– Foarte bine, e posibil, admise Patout ridicîndu-se în picioare. Dar nu vreau să iei lucrurile ca pe un atac la persoană. De parcă numai tu ai avea de suferit. Toată secţia se simte al naibii de rău din cauza asta. Formăm o echipă, Burke. Nu putem să ne pierdem cumpătul în faţa unei mici nereuşite.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Doug nu obișnuia să țină asemenea discursuri. De regulă recurgea la ele atunci cînd se adresa întregului colectiv. În particular, el și cu Burke erau mai puțin convenționali.

– Și altceva? făcu Burke.

– Nu înțeleg.

– Mai e ceva, nu-i așa? De ce ți-e teamă să-mi spui?

Patout se scărpină la ceafă. Era un om suplu, cu o frunte înaltă și netedă. În dimineața aceea părea mai bătrîn cu cîțiva ani.

– Ești prea deștept ca să ai parte de o viață ușoară.

– Da, știu asta de mult, spuse Burke nerăbdător. Ce s-a mai întîmplat?

– Sachel a refuzat înțelegerea cu noi.

– Lasă-mă să stau de vorbă cu el cincisprezece minute.

– N-are rost, Burke. A refuzat înainte de a afla condițiile noastre. Nu a lăsat absolut nici o portiță pentru negocieri.

– Riscă să compară în fața tribunalului?

– Nu, o să-și recunoască vina, indiferent de acuzație.

– Ticălosul, scrîșni Burke. Duvall îl are la mînă.

– Așa s-ar părea.

– Dumnezeule, oare individul ăsta este infailibil? De fiecare dată obține cîștig de cauză.

– Duvall nu joacă cinstit. Noi respectăm regulile.

– Poate că e timpul să nu le mai respectăm, murmură Burke.

– Mai spune o dată!

– N-am zis nimic. Ascultă, Doug, trebuie să plec de aici.

– Burke...

– Ne vedem mai tîrziu.

Trînti ușa în urma lui, înșfăcă haina cînd trecu pe lîngă biroul lui și se îndreptă spre ieșire, unde fu cît pe-aci să se izbească de Mac McCuen.

– Hei, Basile. Te-am căutat peste tot. Trebuie să stăm de vorbă.

– Nu acum.

Nu avea chef de McCuen. În clipa aceea simțea că-l calcă pe

nervi optimismul ostentativ al lui McCuen și energia lui irritantă, inepuizabilă. Fără să încetinească măcar pasul, îi spuse:

– Mai tîrziu, Mac.

– Bună, Burke, spuse Nanci Stuart făcîndu-i semn să intre.

După cele întîmplate cu Hahn și cu Sachel, era o dovadă de adevărat masochism din partea lui să vină aici. Condusese în neștire mașina timp de cîteva ore și-apoi nu mai știuse ce să facă. Oricum, avea săptămîna liberă, în fond, putea să plece undeva pentru tot restul zilei.

Casa familiei Stuart, o construcție din cărămidă, cu un brîu de lemn vopsit, nu mai avea pajiștea la fel de bine îngrijită ca pe vremea cînd Kev era în viață. Burke mai observă că unul din obloanele de la ferestrele din față atîrna într-o balama, iar becul de deasupra ușii se arsese. Într-o zi, cît de curînd, va trebui să-i dea o mînă de ajutor lui Nanci la treburile mai grele.

– Vino la bucătărie, îi spuse ea conducîndu-l prin hol. Tocmai pregăteam masa de seară. Astăzi mîncăm devreme. Vrei ceva de băut?

– O cafea, dacă ai.

– Ai ceva împotrivă dacă îți fac un nes?

Clătină din cap, deși ar fi preferat cafeaua. Bucătăria era foarte primitoare. În calendarul expus erau marcate zilele de bazin, programările la dentist, serbările școlare. Biletele cu însemnări de tot felul fuseseră lipite de frigider cu magneți în formă de sticle de ketchup și borcane de muștar. Un borcan cu fursecuri în formă de ursuleți îi zîmbea de pe raftul din față. Urmărindu-i privirile, Nanci îl îmbie cu fursecuri.

– Sînt cumpărate de la magazin. Nu le mai prepar în casă.

– Nu, mulțumesc. Cafeaua e foarte bună.

Nanci reveni la castronul în care amesteca niște carne tocată cu diverse ingrediente. Ceapa și ardeiul verde tocate mărunt așteptau să fie adăugate, la fel și sucul de roșii.

– Chifteluțe?

– De unde știi?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Mama făcea destul de des chifteluțe.

– Mama ta? Nanci îl privi uimită. Știi, Burke, cred că e... pentru prima oară cînd te aud vorbind despre familia ta.

Burke ridică din umeri.

– M-am temut să nu pățească ceva, să nu se răzbune care... pe ei. Știi, lucruri dintr-astea. De altfel, nici nu prea mai am familie. Tata a lucrat la căile ferate. Cînd eram în clasa a treia, a fost strivit de o locomotivă. Așa că mama a devenit părinte unic înainte ca... lucrul acesta să fie la modă. Era funcționară la centrala telefonică și a lucrat acolo pînă cînd a murit de cancer, cu cîțiva ani în urmă. N-am mai rămas decît eu și fratele meu mai mic. Locuiește la Shreveport. Are soție și doi copii. Cred că mama știa cel puțin o duzină de moduri de a înmulți o jumătate de kilogram de carne tocată.

– Și cu la fel.

– Ce fac băieții?

– Bine.

Sorbi din cafeaua care avea un gust mizerabil.

– Cum merg cu școala?

– Din cîte știu eu, n-au probleme.

– Nu mă refer numai la note.

Știind că face aluzie la starea lor psihică, Nanci ezită.

– Sînt bine. În anumite limite.

Se juca cu cele două mici recipiente pentru sare și piper de pe masă, apropiindu-le și depărtîndu-le unul de altul.

– A fost cald în ultima vreme.

– Mi-ar plăcea să cred că este sfîrșitul iernii. Dar s-ar putea să nu scăpăm așa ușor.

În ultima vreme, această încercare chinuită de a lega o conversație era tot ce puteau face. Evitau orice subiect mai important, deși depășiseră momentul cel mai greu.

El fusese acela care îi adusese vestea morții lui Kev. Doug Patout se oferise să îndeplinească el această însărcinare neplăcută, dar Burke insistase, susținînd că e de datoria lui. Fusese alături de

ea cînd Nanci leșinase la auzul veștii și rămăsese în preajma ei pe tot parcursul procesului.

În săptămînile și lunile care urmaseră o ajutase să facă ordine în hîrtiile de la asigurări, să depună o cerere de recalculare a pensiei pe care o primea de la poliție, să-și regleze contul din bancă și să rezolve diferite alte probleme financiare.

La apelul ei telefonic, venise s-o ajute și în ziua cînd făcuse curat în dulapul lui Kev. Îi oferise cîteva dintre cele mai bune costume și alte haine ale lui Kev, pe care el le acceptase. În drum spre casă, le pusese într-un container cu haine pentru săraci. N-ar fi putut să le poarte.

Toamna verificase soba și schimbase filtrele. De Crăciun fixase bradul și o ajutase să-l împodobească. Kev murise de aproape un an, dar Burke tot se simțea obligat să vină din două în două săptămîni ca să-i dea o mînă de ajutor văduvei lui.

Din nefericire, nu prea aveau subiecte de discuție. Iar cu trecerea timpului, conversația lor devenise tot mai anevoioasă. Burke evita să vorbească despre secția de poliție și despre persoanele pe care le cunoștea Nanci. Întrucît munca era componenta cea mai importantă a vieții lui, încerca să găsească alte subiecte în afară de vreme și de băieți cu care să umple conversația, mai exact intervalurile lungi de tăcere dintre ei.

Îl primea întotdeauna cu amabilitate, dar se schimbase; ce-i drept, aproape imperceptibil. Acum devenise mult mai rezervată decît pe vremea cînd trăia Kev. Pe atunci rîdeau cu mare poftă. Nanci știa să tachineze și să-și pună la punct interlocutorul ca oricare dintre colegi. Burke își spunea că unei femei îi venea ușor să glumească cu prietenul soțului ei atîta vreme cît acesta era de față și rîdeau cu toți. Cu totul altfel stăteau lucrurile după moartea lui.

Petrecuseră foarte mult timp făcînd speculații asupra deznodămîntului procesului lui Bardo. Acum, cînd acesta s... terminase și ultimul capitol întunecos al vieții lor fusese scris, despr... ce mai puteau vorbi?

– Ăăă...

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Burke...

Nici ea nu se simțea la largul ei în timpul acelei conversații care lîncezea, așa că începu să vorbească o dată cu el. Burke îi făcu semn să continue.

– Nu, spune tu, se eschivă Nanci.

Atmosfera încordată a fost însă risipită de sosirea băieților. Văzînd mașina lui Burke parcată în față, se năpustiră în casă, împrăștiind un miros proaspăt și inconfundabil de copii mici și transpirați. Își aruncară hainele și ghiozdanele și se repeziră spre Burke, îmbrîncindu-se unul pe altul ca să stea mai aproape de el. După o gustare frugală, plecară tustrei în curtea din spate. Aceasta devenise o rutină. Ori de cîte ori o vizita pe Nanci, se ocupa îndeaproape de cei doi băieți. Copiii erau cei care alegeau tipul de activitate. De astă dată hotărîră să bată mingea.

– Așa,´Burke? întrebă cel mai mic, Peter.

Mai avea mult de învățat, dar Burke răspunse:

– E perfect. Ține-te bine, voinicule! Lovește numai ușor cu bastonul. Pe urmă vedem noi ce se mai poate face.

Prinse mingea care lovise bastonul, și nu invers. Peter sări în sus și alergă în capătul celălalt.

– Bravo, îl lăudă Burke. Putem să ne înscriem în ligă.

– N-ai vrea să vii la unul din meciurile noastre, Burke? îl întrebă cel mare, David.

– Numai la unul? O să-mi cumpăr abonament pentru tot sezonul.

Părul pe care îl ciufuli cu un gest afectuos era la fel de roșu ca al lui Kev. Și pentru că și zîmbetele celor doi băieți îi aminteau de acelea ale tatălui lor, Burke simți un nod în gît. Era pe punctul să izbucnească în plîns, însă chiar în acea clipă apăru Nanci care-i strigă pe băieți.

– Masa e gata într-un sfert de oră.

– Pe curînd, Burke.

– Pe curînd, Burke, zise și Peter, repetînd papagalicește spusele fratelui său, în timp ce alergau spre ușa din spate.

– Te pricepi la copii, observă Nanci.

– Cu copiii altuia e mult mai ușor decît cu propriile odrasle.

– De ce n-ați avut copii, tu și Barbara?

– Pur și simplu nu ne-am gîndit niciodată. A existat întotdeauna un motiv de amînare. Mai întîi, lipsa banilor.

– Și după aceea?

– Altă lipsă a banilor. Voise să facă o glumă, dar suna fals.

– Nu știu ce m-aș fi făcut fără copii. În ei îl văd pe Kevin.

Burke încuviință solemn din cap. Apoi, dîndu-și seama că începuse să-și încleștеze spasmodic degetele de la mîna dreaptă, se liniști și spuse repede:

E timpul s-o șterg.

– Poți să rămîi la masă.

Era o invitație de complezență pe care Nanci i-o adresa de fiecare dată, iar el o refuza.

– Nu, mulțumesc, mă așteaptă Barbara.

– Transmite-i salutări din partea mea.

– Îi transmit.

– Burke... Nanci privi spre baie, de unde se auzeau vocile băieților. Apoi, întorcînd brusc capul spre el, spuse: Nu vreau să mai vii pe aici.

În primul moment, Burke crezu că n-a auzit bine.

– Cum?

Chiar și după ce ea repetă cuvintele, rămase încremenit.

Nanci trase adînc aer în piept și se îndreptă de spate. Era clar că se gîndise foarte mult la ceea ce avea să spună.

– Nu pot să mă uit la tine fără să mă gîndesc la Kev. De fiecare dată cînd te văd, retrăiesc tot acel calvar. Ori de cîte ori îmi telefonezi sau îmi faci cîte o vizită plîng după aceea zile în șir. Mă autocompătimesc, mi-e milă de mine. Abia reușesc să-mi revin în fire și din nou apari sau dai telefon. Strînse din dinți și se opri să-și adune puterile. Încerc să-mi construiesc o viață fără Kevin. Îmi spun că l-am pierdut definitiv. Și că pot să trăiesc pe deplin conștientă de acest lucru. Și cînd sînt pe cale să mă conving, apari tu și...

Lacrimile îi împăienjeniră ochii. Nanci băgă mîna în buzunar după batistă.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Înțelegi ce vreau să spun?

– Da, înțeleg. Nici măcar nu încercă să-și ascundă tristețea din voce. Îți vine greu să-i servești o cafea celui care te-a făcut văduvă.

– N-am spus asta.

– Nici nu e nevoie.

Trecu pe lîngă ea și se îndreptă spre ușă.

– Burke, te rog să mă înțelegi! strigă în urma lui. Te rog...

Burke se opri în prag și se întoarse. Cînd îi văzu expresia de pe față, furia i se evaporă. Cum ar fi putut să se supere? Decizia ei n-avea nici o legătură cu persoana lui. Numai din dorința de a se autoapăra îl rugase să nu mai vină.

– La naiba, Nanci, înțeleg. În situația ta, și eu aș simți la fel.

– Știu ce ai însemnat pentru noi toți. Dar eu...

Burke ridică ambele mîini cu un gest autoritar.

– Să nu te simți vinovată pentru asta. Ai dreptate. Este mai bine așa.

Nanci își suflă nasul.

– Îți mulțumesc pentru înțelegere, Burke.

– Spune-le băieților... încerca să găsească o explicație plauzibilă pentru faptul că și el, la fel ca tatăl lor, dispărea brusc din viața lor. Nanci începu să plîngă din nou.

– Mă descurc eu. Sînt foarte ascultători. Îi zîmbi printre lacrimi. După tot ce ai făcut pentru noi, nu mă pot împăca cu ideea că-ți provoc suferință. Nu știu dacă asta o să te ajute în vreun fel, dar trebuie să-ți spun că îmi vine foarte greu. E ca și cum mi-aș reteza brațul drept ca să-mi salvez viața. Ai fost un prieten bun.

– Și sînt. Și am să fiu întotdeauna.

– Nu pot să trăiesc mai departe pînă nu mă despart de trecut, adăugă ea blînd.

– Înțeleg.

– Același lucru este valabil și pentru tine. Cînd ai de gînd să te desparți de trecut?

Urmară cîteva secunde de tăcere. Apoi Burke spuse:

– Dacă ai vreodată nevoie de ceva, știi unde să mă găsești.

8

Cînd ajunse acasă, văzu mașina Barbarei parcată pe alee. O să fie bucuroasă că, măcar o dată, venea atît de devreme de la serviciu. Simțindu-se vinovat, sperase că turneul de volei sau vreo altă activitate avea s-o rețină la școală ceva mai mult timp. Avea nevoie să stea cîtva timp singur, să-și adune gîndurile.

Ziua începuse cu cele două vești proaste primite de la Patout. Apoi Nanci Stuart îi ceruse, practic, să dispară din viața ei. Astăzi chiar și o banală discuție în contradictoriu cu Barbara ar fi fost prea mult pentru el. O neînțelegere oricît de mică, un cuvînt răutăcios ar fi putut să-i distrugă echilibrul, și așa foarte precar, provocîndu-i o criză de nervi.

Intră pe ușa din spate și o strigă. Nu era în bucătărie și nici în camerele din față, așa că se duse sus. Cînd ajunse pe palier, auzi televizorul din dormitor. La duș curgea apa.

Dar cînd intră în dormitor, constată că avusese dreptate numai pe jumătate. Apa de la duș curgea, într-adevăr, însă vocile pe care le auzise nu veneau de la televizor.

Traversă dormitorul, intră în baia plină de aburi și dădu la o parte paravanul de sticlă de la duș.

Barbara stătea lipită de faianță, cu picioarele încolăcite în jurul antrenorului vînjos al echipei de fotbal de la școală, care o penetra violent.

Cu o izbucnire de furie animalică, Burke îl apucă pe individ cu amîndouă mîinile și îl smulse din încăperea dușului. Antrenorul

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

își pierdu echilibrul pe pardoseala alunecoasă, plină de săpun și a fi căzut dacă Burke nu l-ar fi ținut de gît.

Barbara scoase un țipăt ascuțit, apoi își duse mîna la gură și ochii ațintiți asupra soțului ei care îl izbi pe antrenor de perete băii, apoi începu să-l lovească cu pumnii.

Antrenorul era cu cincisprezece ani mai tînăr decît Burke, foarte musculos și într-o formă perfectă, însă Burke avea de partea sa elementul surpriză. În plus, era înnebunit de dorința de a provoca durere, de a împrăștia în jurul său suferință, astfel încît și ticălosul ăsta în călduri să fie sfîșiat de aceeași durere ca și el.

Îl redusese pe individ la o masă tremurătoare, șovăielnică și rugătoare înainte să-i dea lovitura de grație. Îi trase un picior în testicule cu forța unei locomotive, iar omul scoase un strigăt cumplit de animal în agonie, în timp ce aluneca de-a lungul peretelui prăbușindu-se pe pardoseală, acoperindu-și cu mîinile bărbăția lovită și plîngînd. Fața îi era plină de sînge și lacrimi.

Respirînd greoi, Burke se aplecă peste chiuvetă. După ce se spălă pe mîini și își clăti fața cu apă rece, se îndreptă de spate și văzu imaginea Barbarei reflectată în oglinda aburită de deasupra chiuvetei. Își pusese un halat, vrînd să dea impresia de oarecare decență, dar nu părea cîtuși de puțin îngrijorată pentru iubitul ei rănit, ceea ce îl mira pe Burke. Oare nu-i păsa chiar deloc de el? Poate că nu. Poate că-și luase un amant numai ca să-i atragă lui atenția.

– Acum te simți mai bine? întrebă ea sarcastic.

– Nu, răspunse Burke cinstit, în timp ce își ștergea fața cu un prosop. Nu prea.

– Ai de gînd să mă iei și pe mine la bătaie?

Burke se întoarse cu spatele la chiuvetă și se uită la ea, întrebîndu-se cînd devenise atît de mușcătoare și inaccesibilă.

Oare așa fusese întotdeauna? Sau anii de insatisfacție și nefericire o transformaseră în femeia înăcrită care îi susținea acum privirea? În orice caz, nu prea mai recunoștea în ea mireasa cu care își începuse viața.

– Nu am de gînd nici măcar să onorez întrebarea ta cu un răspuns.

– Ai abuzat de mine, Burke. Nu cu pumnii.

– Se poate.

Burke trecu pe lîngă ea și se duse în dormitor, scoase valiza de sub pat și începu să golească în ea conținutul sertarelor.

– Ce faci?

– Nu se vede?

– Să nu-ți închipui că poți intenta divorț pentru adulter. Problemele noastre au început cu mult înainte...

– Înainte să-ți faci mendrele cu alți bărbați sub dușul nostru?

– Da! scuipă ea cuvîntul. Și nu e primul.

– Nu mă interesează.

După ce mai înghesui cîteva lucruri în valiză, o închise.

– Unde te duci?

– Habar n-am.

– Dar știu unde să te găsesc, nu-i așa?

– Exact, răspunse el fără să continue discuția. Nu avea de gînd să-și mai apere profesia în fața soției adultere.

– Cît despre divorț, fă ce vrei, Barbara. Nu voi contesta nici un fel de acuzație pe care vei dori să mi-o aduci. Spune că nu aduc bani în casă, că sînt o brută, că beau. Nu mă interesează.

Aruncă o privire împrejur, să vadă dacă nu uitase ceva, și constată cu tristețe cît de repede își făcuse bagajul. Nu trăiseră împreună în aceste încăperi. Nu făcuseră decît să locuiască. Nu pleca de aici cu nimic personal. Își împachetase niște lucruri care ar fi putut aparține oricui. Nu lăsa în urma sa nimic valoros. Nici măcar pe Barbara.

Nu era nici măcar sigur că clădirea se mai află acolo. Dar o găsi ghemuită printre altele asemănătoare, încăpățînate să reziste printre casele noi și înalte din jur.

Industria turismului în continuă dezvoltare estompa rapid originalitatea orașului, adică tocmai ceea ce îi atrăgea în mod deosebit pe turiști la New Orleans. Era un paradox care sfida orice logică.

Burke s-ar fi întristat dacă n-ar mai fi găsit clădirea în picioare

pentru că, în ciuda semnelor de îmbătrînire, avea o înfăţişare aparte. Ca un văduv care mai păstrează obiceiurile din timpul tinereţii, îşi purta vîrsta cu demnitate şi cu un admirabil aer sfidător. La balconul de la etaj lipsea o bucată din ornamentul de fier forjat. Poteca de cărămidă era invadată de buruieni, dar se simţea un fel de semeţie dinspre vasele cu panseluţe aflate de-o parte şi de alta a porţii care scîrţîi în clipa cînd Burke o deschise. Pe prima uşă din stînga figura numele directorului. Burke apăsă pe butonul soneriei. Bărbatul care apăru în pragul uşii nu era vechiul proprietar pe care îl cunoscuse cu ani în urmă, dar acesta şi cel din amintirile lui erau, practic, interşanjabili. Dinspre apartamentul din spatele domnului în vîrstă venea miros de pisici. Proprietarul se uita curios la Burke cu ochii lui de alcoolic împătimit, ţinînd în braţe un pisoiaş.

– Ai ceva liber?

Singurul lucru necesar pentru a închiria un apartament era o hîrtie de o sută de dolari, reprezentînd contravaloarea chiriei pe prima săptămînă.

– Asta include şi un rînd de prosoape la trei zile, îi spuse proprietarul urcînd şontîc-şontîc pe scară ca să-i arate apartamentul de pe colţ, de la etaj.

De fapt, nu era decît o singură cameră. O perdea ponosită încerca să creeze o ambianţă mai plăcută, mascînd cada şi toaleta. În mijlocul încăperii trona un pat dublu. Bucătăria era redusă la o chiuvetă, o etajeră îngustă şi un frigider nu cu mult mai mare decît o cutie de scrisori şi un aragaz cu două ochiuri despre care proprietarul credea că e în stare de funcţiune.

– N-o să prea gătesc, îl asigură Burke luînd cheia.

Un televizor alb-negru fixat în perete era aproape singurul lucru care fusese adăugat de-acum aproape douăzeci de ani cînd plecase din oraşul lui natal, Shreveport, şi se angajase la secţia de poliţie din New Orleans. Înainte să-şi găsească o locuinţă mai confortabilă, închiriase o cameră în această clădire şi rămăsese aici optsprezece luni.

Amintirile legate de cameră erau foarte vagi, căci nu-şi petrecuse prea mult timp acolo. Dimineaţa se ducea devreme la

secţie, străduindu-se să înveţe meseria de la poliţiştii mai vechi, oferindu-se să rămînă după program şi punîndu-şi în ordine hîrtiile – coşmarul poliţiştilor din întreaga lume. Pe vremea aceea era un tînăr cruciat, convins că va pune capăt criminalităţii.

În seara aceasta, mult mai puţin idealist ca în anii tinereţii, Burke făcu o baie fierbinte în cada antică în care se băgă împreună cu o sticlă desfăcută de whisky. Bău direct din recipient, privind indiferent cum un gîndac cît degetul lui mare se plimba nestingherit pe tapet.

Cînd un bărbat îşi prinde nevasta în flagrant delict, primul lucru pe care trebuie să-l facă – după ce îl bate zdravăn pe celălalt şi după ce îşi cumpără o sticlă de whisky cu intenţia de a o goli pînă la fund – este verificarea propriei potenţe.

Îşi provocă aşadar, o erecţie cu mîna liberă. Închise ochii şi încercă să înlocuiască imaginea Barbarei care se lupta cu antrenorul de fotbal rezemată de peretele din baie cu un tablou fantezist, menit să-i susţină erecţia şi să-i provoace în cele din urmă un orgasm liniştitor. În aceeaşi clipă îi apăru în faţa ochilor tîrfa din chioşcul lui Duvall.

Îşi alungă din minte toate celelalte gînduri şi se concentră asupra femeii în rochie neagră, mulată pe corp, cu părul negru şi strălucitor ca pana corbului, cu sînii sărutaţi de lumina lunii. Faţa nu i se vedea. În mintea lui, o aduse mai aproape. Îl privea cu ochi tulburi, şoptindu-i numele. Îl mîngîia cu mîna ei blîndă. Cu gura moale. Limba ei...

Termină brusc, înjurînd printre dinţii încleştaţi.

Rămase slăbit şi ameţit, oarecum dezorientat, dar asta se putea datora fie apei fierbinţi, fie whiskyului, fie descărcării sexuale. Era plăcut să ştie că mai funcţiona ca mascul. Dar la nivel emoţional nu se simţea cu mult mai bine.

Aproape beat, ieşti cu greu din cadă şi îşi înfăşură în jurul mijlocului unul din prosoapele subţiri, apoi se aşează pe marginea patului ca să reflecteze la viitorul lui.

Presupunea că va trebui să ia legătura cu un avocat specializat în divorţuri, să blocheze conturile în bancă, să anuleze cărţile de

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

credit, într-un cuvînt să-şi ia toate măsurile de protecţie la care recurg oamenii de obicei, atunci cînd căsnicia lor devine o cifră statistică.

Dar îi lipsea energia necesară pentru a se avînta în acest domeniu al legislaţiei. Barbara n-avea decît să revendice tot ce dorea din agoniseala lor. El îşi luase ce i se păruse esenţial – cîteva haine, insigna de poliţist, pistolul.

Scotoci prin grămada de haine aruncate pe pat şi scoase pistolul, cîntărindu-l în mînă. De la el provenea glonţul care îl omorîse pe Kevin Stuart.

Viaţa lui personală era un fiasco. Lă fel şi cariera. Nu-şi mai făcea nici un fel de iluzii cu privire la conceptele de valoare şi datorie. Numai proştii credeau în aiurelile astea. Cînd se înscrisese la Academia de poliţie, îşi imaginase că este un cavaler al dreptăţii, dar Masa Rotundă era de domeniul trecutului încă înainte ca el să-şi fi început studiile.

Burke Basile era un paria, un factor perturbator, în secţia de Narcotice, în primul rînd pentru că îşi împuşcase partenerul, apoi fiindcă cerea să se facă dreptate atunci cînd nimănui nu-i păsa de asta.

Wayne Bardo putea să ucidă din nou, şi asta făcuse. Duvall stătea baricadat în turnul lui de fildeş, împreună cu servitorii, cu prietenii săi bogaţi şi cu tîrfele acestora.

În schimb, Burke era respins cînd voia să-şi exprime simpatia, iar nevasta lui se culca cu bărbaţi mai tineri în propria lui casă.

Cîntări din nou pistolul în palmă. Nu va fi primul poliţist care va încasa un glonţe din greşeală. Cît va mai trece pînă să fie nimerit? Cine avea să greşească ţinta? Patout? Mac? Sau poate că, în secret, se bucură că a rezolvat el singur problema în locul lor.

Cînd se va răspîndi mirosul de hoit dinspre camera asta îngrozitoare, cînd pisicile proprietarului au să înceapă să zgrepţăne uşă, abia atunci au să-l găsească. N-o să se mire nimeni că şi-a pus capăt zilelor. Îşi distrusese căsnicia, aşa se va spune. Se va răspîndi zvonul că a prins-o pe nevastă-sa, femeia cu trup dumnezeiesc, făcînd dragoste cu altul chiar în baia lor. Săracul

Burke! Vor da compătimitori din cap şi vor spune că nu şi-a revenit complet după moartea lui Stuart. Atunci au început toate necazurile lui.

În timp ce văduva lui Stuart se dădea peste cap ca să-şi crească copiii, avocaţi lipsiţi de scrupule şi criminali dădeau ospeţe grandioase pentru a sărbători reuşita propriilor nimicnicii. Bătrînul Burke Basile nu putea înghiţi aşa ceva. Nu mai suporta vinovăţia.

Aşa, pur şi simplu.

Se gîndi dacă nu cumva suferă de o formă gravă de autocompătimire, dar, la urma urmei, avea şi el dreptul la puţină compătimire de sine. Îl afectase foarte tare hotărîrea lui Nanci Stuart, deşi recunoscuse că era îndreptăţită să procedeze astfel. Se agăţase de viaţă cu amîndouă mîinile. În cele din urmă, durerea pricinuită de moartea lui Kev se va potoli. O să cunoască pe altcineva şi o să se recăsătorească. Nu-l învinuia pe el pentru acel accident, dar vizitele lui îi trezeau cele mai dureroase amintiri.

Se simţea tentat s-o considere pe Barbara o tîrfă ticăloasă şi nepăsătoare faţă de infernul prin care trecuse de la moartea partenerului său. Dar lucrurile nu stăteau chiar aşa. Evident că Barbara avea să-şi reproşeze destule, însă nici el nu fusese un soţ ideal, chiar şi înainte de acel accident fatal. Căsnicia lor ar fi trebuit să se încheie cu mult timp în urmă, scutindu-i astfel pe amîndoi de scene penibile.

Dăduse greş de fiecare dată. Îşi alesese prost şi soţia, şi cariera. La ce naiba serviseră atîtea ore suplimentare şi toată truda aia de ocnaş? Nu realizase nimic. *Nimic.*

Ei bine, nu chiar nimic. Îl omorîse pe Kev Stuart.

Dumnezeule, ce dor îi era de omul ăsta! Resimţea lipsa gîndirii lui logice, calme, a bancurilor lui tîmpite şi a discernămîntului lui infailibil în materie de bine şi rău. Ducea dorul chiar şi al acceselor lui de furie. Kev n-ar fi avut nimic împotrivă să moară la datorie. Probabil chiar că ar fi preferat să se întîmple aşa.

I se părea însă de nesuportat ca moartea lui să rămînă nerăzbunată. Criminalii răspunzători de ea scăpaseră nepedepsiţi

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

de sistemul de legi pe care Kev se angajase să-l apere. Lui Kevin Stuart i-ar fi fost foarte greu să accepte o asemenea situație.

Și gîndul acesta îl trezi brusc la realitate pe Burke Bassler, asemenea unui duș rece.

Puse sticla de wisky pe noptiera șubredă și pistolul alături de ea. Își desfăcu prosopul din jurul mijlocului, se întinse pe pat și își puse mîinile sub cap. Rămase ore întregi așa, nemișcat și cu ochii în tavan.

Nu avea la ce să se gîndească.

Acum știa ce are de făcut, mai bine zis pe cine trebuia să omoare. Și acela nu era el însuși.

În cele din urmă ațipi și dormi așa cum nu i se mai întîmplase de luni de zile – adînc și fără vise.

9

– Îți dai demisia?

– Îmi dau demisia, repetă Burke.

Pentru o clipă, Patout rămase mut.

– Așa, pur și simplu? Și de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– Nu e „pur și simplu", Doug. Știi prea bine lucrul ăsta.

– Din cauza lui Kev?

– Într-un fel, da. Și a lui Duvall, Bardo, Sachel. Să mai continuu?

– Cum poți să faci așa ceva? Patout se ridică de pe scaun și începu să măsoare cu pasul spațiul din spatele biroului. Dacă renunți la o profesie pe care o iubești, și asta numai din cauza lor, înseamnă că le dai cîștig de cauză. Îi lași să-ți controleze viața.

– Numai în aparență. Ce bine ar fi ca motivele mele să fie așa de simple și de tranșante.

Patout se opri și îl fulgeră cu privirea.

– Mai e și altceva?

– Barbara și cu mine ne-am despărțit.

Patout își lăsă capul în jos timp de cîteva clipe, apoi îl privi compătimitor.

– Îmi pare rău. E o seprare temporară?

– Nu, e definitiv.

– O, Doamne, am bănuit că aveți probleme, dar nu credeam că e chiar așa de grav.

– Nici eu, recunoscu Burke. Pînă aseară. Nu vreau să te plictisesc cu amănuntele, dar crede-mă că am ajuns într-un punct

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

de unde nu mai există cale de întoarcere. M-am mutat de acasă și am lăsat-o pe ea să intenteze acțiunea de divorț, indiferent ce motiv o vrea să invoce.

– Îmi pare rău, spuse Patout din nou. Nu regreta mai tare decît Burke eșecul acestei căsătorii. Îi părea însă rău că se nimerise să fie tocmai în acel moment.

– Mă simt foarte bine, spuse Burke. Zău așa. Mai devreme sau mai tîrziu tot avea să se întîmple. Cît despre chestiunea cealaltă, cu serviciul, ei bine, și asta era de așteptat. Sînt terminat, Doug. În actuala mea formă psihică, nu-ți sînt de nici un folos.

– La dracu'. Ești cel mai bun din toată secția.

– Mulțumesc pentru apreciere, dar hotărîrea mea e definitivă.

– Uite ce este, abia am încheiat un proces neplăcut. Ești supărat și din cauza Barbarei. Nu e momentul potrivit pentru asemenea decizii. Ia-ți o săptămînă liberă.

Burke începuse să dea din cap înainte ca Patout să termine ce avea de spus.

– Nu e vorba despre asta. O săptămînă liberă ar echivala cu aplicarea unui plasture în cazul unui pacient care necesită o operație pe cord.

– Atunci poate că ar trebui să faci un timp muncă de birou, sugeră Patout. Să lucrezi pe post de consilier. Ai fi mai puțin tracasat.

– Îmi pare rău, Doug. M-am hotărît.

– Ce-ai zice de un ordin de suspendare cu plată? În felul acesta îți păstrezi o portiță de întoarcere. Slujba te așteaptă.

Alternativa era ispititoare, dar Burke nu se gîndi decît o secundă înainte de a scutura energic din cap.

– Dacă n-o să tai acest cordon ombilical, o să fiu tentat să mă folosesc de el. Și peste cîteva săptămîni o să mă trezesc exact acolo unde sînt acum. Nu, Doug, ruptura trebuie să fie definitivă.

Patout se reașeză pe scaunul din spatele biroului său. Cu un gest obosit, își trecu mîna prin părul rărit.

– E de necrezut. Eu sînt șeful secției, dar tu ești inima ei, Burke.

– Încerci altă tactică? Vrei să mă flatezi? întrebă Burke.

– Asta e adevărul.

– Apreciez complimentul, dar hotărîrea mea rămîne definitivă.

– Foarte, bine, spuse Patout. Să lăsăm secția. Dar tu? Te-ai gîndit ce-o să faci?

– Tocmai asta este, Doug. N-am nici un fel de planuri.

Era pentru prima oară cînd Burke își mințea prietenul.

Bordelul era amplasat într-o clădire impozantă, cu o grădină îngrijită în mijlocul căreia trona o tufă de magnolii splendide. Casa fusese construită de o familie creolă înstărită care cultiva și importa bumbac înainte de conflagrația ce avea să fie cunoscută sub denumirea de Războiul agresiunii nordului.

În timpul conflictului, yankeii puseseră mîna pe toate vasele și depozitele familiei, arseseră plantațiile de pe cursul superior al rîului și rechiziționaseră casa, transformînd-o în cartier general al ofițerilor Uniunii. Aceasta reprezentase lovitura finală, de pe urma căreia familia nu-și mai revenise niciodată.

După războiul civil, casa căzuse în ruină, pentru că nimeni nu-și putea permite s-o ia în posesie și să plătească impozitele aferente. La începutul celui de-al nouălea deceniu al secolului trecut, un antreprenor din nord se îndrăgostise de casă. Investise o grămadă de bani în remobilarea și renovarea ei, pînă cînd ajunsese să depășească splendoarea de odinioară. Într-o bună zi, nepotul și moștenitorul lui fusese prins că îi trăgea pe sfoară pe parteneri, drept care își pierdu nu numai averea familiei, ci și viața într-un ciudat „accident" din spatele Stejarilor Duelului.

Casa a rămas din nou pustie pînă prin anii '20 ai secolului nostru, cînd un grup de investitori a transformat-o în casă de toleranță. Camerele de sus au cunoscut o activitate la fel de intensă ca și saloanele elegante de la parter. Carnea vie se comercializa tot atît de rapid ca și băuturile de contrabandă. În curînd, madama agonisi destui bani ca să cumpere și partea asociaților săi. Sub conducerea ei, afacerea a prosperat.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Patroana actuală, Ruby Bouchereaux, reprezenta cea de-a treia generație de madame. Eleganta instituție, aflată sub conducerea lui Ruby din anii '60, cunoscuse o înflorire mult mai mare decît pe vremea mamei și a bunicii sale.

Casa lui Ruby Bouchereaux se bucura de un regim special. Autoritățile manifestau o înțelegere deosebită pentru Ruby, permițîndu-i să-și desfășoare afacerile fără nici un fel de îngrădiri, cu excepția cazurilor în care era vorba de trafic de droguri.

Cîteodată, una sau alta dintre fetele lui Ruby, dornice să cîștige ceva bani în plus, le promiteau clienților senzații tari sau vigoare mai îndelungată cu ajutorul unei substanțe. Lui Ruby nu-i plăceau întreruperile ocazionate de un eventual raid al poliției, și cu atît mai puțin perspectiva de a i se închide definitiv localul dacă vreunul din clienți se asfixia sau făcea un infarct în timp ce se afla în culmea extazului. Și nu se putea împăca cu ideea că fetele ei ar putea realiza un cîștig fără ca ea să aibă un procent de încasat. Așadar, privea raidurile întîmplătoare ca pe un rău necesar, menținînd bune relații cu autoritățile.

Burke fusese de două ori în această casă în interes de serviciu. Bărbați în pielea goală care își strîngeau în grabă costumele elegante, cu vestă și ceasurile Rolex fuseseră smulși din paturile luxoase și scuturați cu tot atîta lipsă de considerație ca și morfinomanii care cerșeau cîte un bănuț la colțul pieței Jackson. Dacă vreunul din clienții lui Ruby era prins că utilizează droguri ca să-și revigoreze forțele, Burke nu se jena deloc să-l aresteze, fără să țină seama de averea sau poziția socială a individului respectiv.

Îi deschise ușa o matahală care îl salută pe Burke cu o privire bănuitoare.

– Te rog să-i spui domnișoarei Bouchereaux că Burke Basile dorește s-o vadă.

– Ești polițist?

– Aveți ceva de ascuns?

Omul îi trînti ușa în nas și îl lăsă să aștepte în prag cinci minute întregi înainte să reapară.

– Poftiți, spuse el fără să pară prea încîntat de însărcinarea primită.

Îl conduse pe Burke într-un birou care ar fi putut aparține oricărui director executiv obișnuit să exercite un control absolut asupra tuturor chestiunilor. Privirea îi fu atrasă de telefonul cu mai multe linii, cele două faxuri și calculatorul personal. Prostituția se dotase cu tehnică de vîrf!

Femeia așezată în spatele biroului îi făcu semn să ia loc.

– Mi-ați făcut o surpriză plăcută, locotenente Basile.

– Vă mulțumesc că m-ați primit fără programare.

Femeia îl îmbie cu un pahar de wisky, dar Burke refuză. După ce îi dădu drumul matahalei să plece, spuse:

– Sper că ai venit să-ți deschizi o linie de credit la noi. Fetele mele vor fi încîntate. Înfățișarea dumitale atrăgătoare, mai ales mustața, n-au trecut niciodată neobservate ori de cîte ori ne-ai onorat cu prezența în timpul diverselor misiuni, oricît ar fi fost de neplăcute.

Era o femeie mărunțică, cu un păr blond despre care se spunea că este natural. După toate probabilitățile, pielea ei nu fusese niciodată expusă la soare, pentru că era de un alb imaculat. Se spunea că își făcuse un lifting facial fără anestezie, ca să poată supraveghea munca doctorului și să fie sigură că acesta îi respectă cu strictețe instrucțiunile. Dar povestea părea puțin probabilă, chiar și pentru Ruby Bouchereaux, despre care se povesteau nenumărate istorioare. În orice caz, arăta superb.

De cînd intrase în birou, ochii ei de culoarea lavandei nu se dezlipiseră de ai lui. Era suficient de bătrînă ca să-i poată fi mamă, și Burke știa că își perfecționase arta flirtului de-a lungul anilor. Cu toate acestea, simți că roșește la auzul complimentelor.

– Mi-e teamă că nu-mi pot permite să apelez la serviciile dumneavoastră.

– Am făcut reducere și pentru alte persoane oficiale din oraș. Privindu-l cu interes, Ruby se juca cu șiragul de perle de la gît. Aș fi încîntată să discut amănuntele contractului.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Burke zîmbi, dar clătină din cap.

– Nu, mulțumesc, dar apreciez oferta.

Ruby țuguie buzele.

– Fetele vor fi dezamăgite. Și eu la fel.

Apoi, încrucișîndu-și mîinile deasupra biroului, îl întrebă care era scopul acelei vizite inopinate.

– Pinkie Duvall.

Schimbarea expresiei de pe chipul ei fu atît de subtilă, încît numai cineva cu experiența lui Burke în sesizarea reacțiilor semenilor săi o putea observa.

– Ce-i cu el?

– Pînă acum cîțiva ani ați fost parteneri la un club din Quarter.

– Da.

– Ce s-a întîmplat?

– Rămîne între noi?

– Absolut!

– Pinkie a vrut ca una din fetele mele să danseze la club. Fata nu s-a arătat interesată și l-a refuzat politicos. La scurt timp după aceea, Wayne Bardo a venit la noi și a cerut-o pe fata respectivă. După o oră petrecută cu el, nu mai putea să se țină pe picioare, nicidecum să danseze.

– L-a trimis Duvall ca s-o învețe minte.

În clipa în care Ruby dădu aprobativ din cap, Burke o întrebă dacă poate să stea de vorbă cu fata.

– Din păcate, nu, locotenente. La două zile după întîlnirea cu Bardo, și-a tăiat venele cu briciul. Nu credea că fața ei va mai arăta vreodată la fel și, sincer vorbind, aceeași părere aveau și doctorii pe care i-am consultat. Era o fată foarte frumoasă. Domnul Bardo a distrus-o nu numai pentru această profesie, ci pentru orice altă ocupație unde ar fi trebuit să dea ochii cu publicul.

– Presupun că nu ai anunțat cazul la poliție.

– O tîrfă atacată într-un bordel? spuse ea rîzînd sec. Cum crezi că ar fi procedat autoritățile? Nu puteam să dovedesc că atacul

avusese loc aici sau că Bardo fusese autorul lui, nici că îndeplinea ordinele lui Pinkie. Și apoi, ar fi dăunat afacerii. Nu facem publicitate greșelilor și necazurilor noastre. De fiecare dată cînd o fată se duce cu un bărbat riscă să fie rănită. Eu și personalul meu ne străduim din răsputeri să prevenim asemenea situații, dar nu putem să stăm cu ele în cameră ca să le păzim. Riscurile meseriei.

Burke se aplecă ușor în față.

– Doamnă Bouchereaux, în calitate de fostă parteneră, știți ceva despre celelalte afaceri ale lui Duvall?

– Presupun că te referi în mod special la afacerile cu droguri.

– Așadar, știți de ele.

– Bineînțeles, dar nu pot dovedi nimic, ca și dumneata de altfel. Este extraordinar de viclean. Pinkie și cu mine am discutat numai afaceri referitoare la clubul pe care îl aveam împreună. Nu și-a băgat nasul în celelalte afaceri ale mele, nici eu într-ale lui.

– Asta e dilema. Procurorul districtual Littrell nu se atinge de Duvall dacă nu are probe solide și nu se întrevede nici o șansă ca individul să facă o greșeală și să ne ofere spațiu de manevră.

– Și ce legătură au toate astea cu mine?

– Speram că o să vreți să cooperați cu Secția Narcotice. Ajutați-ne și poate cădem la o învoială.

– Bunăoară să scap de razii dacă vă ajut să-l înfundați pe Pinkie Duvall.

– Cam așa ceva.

Ruby se uită la el fix, continuînd să se joace cu șiragul de perle.

– N-ai cum să închei vreo înțelegere în numele Secției Narcotice de vreme ce nu mai lucrezi la poliție.

Prins cu mîța-n sac, Burke nu negă. Expiră puternic și se lăsă pe spătarul scaunului, privind-o cu și mai mult respect.

– Dar a meritat să încerc. Îmi pare rău.

– Mi s-a părut foarte curios ca un polițist să vină în vizită aici în cursul dimineții. În timp ce așteptai, am dat și cu un telefon.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Mi-am depus insigna în dimineața asta.

– De ce?

– Am început urmărirea ticălosului pe cont propriu.

Ochii ei se îngustară ușor.

– Ce ciudat! O răzbunare personală.

– Putem s-o numim și așa.

– Fără îndoială, din cauza morții lui Stuart. Am urmărit toată povestea.

Burke dădu aprobator din cap, fără să-i ofere alte detalii.

– Cunoșteam fisurile parteneriatului dintre dumneavoastră și Duvall și mi-am închipuit că a mai rămas o oarecare animozitate. Oricum, am riscat venind aici. Dacă i se întîmplă ceva rău, sper că veți uita că am fost aici.

– Ai cuvîntul meu, domnule Basile.

– Mulțumesc.

– Cum pot să te ajut?

– Vreți să mă ajutați? Deși am încercat să vă păcălesc?

– S-ar putea spune că apreciez pasiunea sub toate formele ei de manifestare.

Întorcîndu-i zîmbetul, Burke trase scaunul mai aproape.

– Unde își ține Duvall dosarele? Nu cele de avocatură, dosarele personale.

– Aici, spuse ea, ducîndu-și degetul la tîmplă. Nu există nici o înregistrare în legătură cu ceea ce vrei să știi, nici scrisă, nici pe dischetă de computer.

– Sînteți sigură?

– Cît se poate de sigură. Ți-ai asumat o sarcină foarte grea. După incidentul cu fata, n-am vrut să-i rămîn datoare lui Pinkie. Șantaj. Delapidare. M-am gîndit chiar să-l ucid. Rîse sonor. Mi se pare că vă destăinui secrete, domnule Basile.

– Aveți cuvîntul meu că nu voi sufla un cuvînt despre această discuție.

Zîmbetul ei se stinse treptat.

– N-am reușit să mă răzbun. Am elaborat zeci de scheme, dar le-am abandonat pe toate, pentru că îmi periclitau poziția.

– Vedeți, asta e farmecul jocului, zise Burke. Eu nu am nimic de pierdut. Absolut nimic.

Privindu-l fix în ochi, Ruby spuse:

– S-ar putea să ai o surpriză.

– Nu cred.

– Sper să te înșeli.

După cîteva clipe de tăcere, femeia se ridică și traversă încăperea, îndreptîndu-se spre bufetul unde ținea băuturile.

– Ești hotărît să te răzbuni?

– Cu orice preț.

– S-ar putea să te coste mai mult decît crezi. Din acest moment să nu mai ai încredere în nimeni.

– Nici în dumneata?

Burke vorbise în glumă, dar Ruby îl luă în serios:

– Nici în mine. Pinkie are întotdeauna grijă ca foștii lui clienți să-i rămînă datori. Cînd întîrzie cu plățile, le scade din onorarii. Și fiindcă lucrează cu tot felul de criminali, este extrem de periculos.

– Știu cu cine am de-a face.

Noaptea trecută, Burke se hotărîse să meargă la risc. Nu-i păsa dacă va trăi sau va muri, atîta vreme cît îi trăgea după el pe Bardo și pe Duvall. Cu toate acestea, ar fi fost un prost să nu asculte de sfatul patroanei.

Ruby turnă whisky în două pahare și îi întinse unul. Burke îl acceptă, deși mai înainte o refuzase. Femeia sorbi gînditoare din paharul cu picior. Lovi cu unghia de la degetul mare în cristal în timp ce îl ducea la buze.

– Ar putea exista o cale, domnule Basile. Singurul călcîi al lui Achile în cazul lui Pinkie este Remy aia a lui.

Burke dădu paharul peste cap. Whiskyul îi arse gîtlejul și ochii. Începu să tușească.

– Ce-i aia *remy*?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

10

– Remy, cred că nu mai trebuie să-ți amintesc că este al treilea incident în semestrul ăsta.

– Nu, soră Beatrice, sînt cît se poate de conștientă de indisciplina surorii mele, spuse Remy și își netezi fusta cu un gest involuntar, reminiscență de pe vremea cînd era la academie.

– Noi nu răspundem numai de educația fetelor noastre, continuă călugărița, ci și de armonia spirituală și stabilitatea lor emoțională. Aici, la așezămîntul „Inimă Binecuvîntată", ne luăm în serios îndatorirea de a le îndruma pe elevele noastre în toate domeniile vieții.

– Acesta este și motivul pentru care am înscris-o pe Flarra aici.

– Dar pare hotărîtă să încalce toate regulile care nu urmăresc decît securitatea ei și dezvoltarea simțului de autodisciplină. Dacă mai comite vreo abatere, vom fi nevoiți s-o exmatriculăm.

– Înțeleg, spuse Remy, simțindu-se ea însăși dojenită.

Deși trecuseră doisprezece ani de cînd absolvise Academia „Inimă Binecuvîntată", cele cîteva predici pe care le ascultase pentru lipsă de obedință și rezultate slabe la învățătură îi rămăseseră întipărite în memorie pentru tot restul vieții.

Cu tot respectul pentru profesia lor, administratorii internatului știau cum să exagereze o faptă minoră de indisciplină, făcînd-o să pară un păcat capital.

– Aș putea s-o văd pe sora mea între patru ochi?

Sora Beatrice se ridică în picioare.

– Desigur. Ai la dispoziție biroul acesta timp de cincisprezece minute. Te rog să-i transmiți urări de bine domnului Duvall și să-i mulțumești în numele instituției pentru ultima sa donație. Generozitatea lui nu se dezminte niciodată. Dumnezeu să-l binecuvînteze.

– Am să-i transmit.

Sora Beatrice trecu pe lîngă ea, se opri o clipă și îi puse mîna pe umăr.

– Cum te simți, Remy?

– Foarte bine.

– Fericită?

– Desigur.

Sora îi fusese profesoară de engleză înainte să devină directoare a școlii. Putea să fie severă cînd era necesar, dar știa să aline și suferința. Toată viața și cariera ei și le închinase școlii, dar ar fi putut la fel de bine să fie psiholog. Sau detectiv. Cu un spirit de observație deosebit de pătrunzător, o țintui cu privirea pe Remy.

– Mă gîndesc foarte des la tine, Remy. Și cînd mă gîndesc, mă și rog pentru tine.

– Mulțumesc, Soră.

– Uneori mă întreb... lăsă gîndul în suspensie, fără să-l rostească. În schimb, spuse: Le iubesc pe toate tinerele care mi-au fost încredințate. Dar sînt și eu om. Din cînd în cînd, cîte una îmi este mai aproape de suflet. Nu cred că vei fi surprinsă să afli că tu ai fost una dintre acestea, Remy. Mă îndoiesc că mi-am ascuns sentimentele față de cineva, și cu atît mai puțin față de tine.

– Am simțit din plin dragostea dumitale. Și sînt recunoscătoare pentru atenția pe care mi-ai acordat-o cînd aveam cea mai mare nevoie de ea.

– Am dorit din tot sufletul să fii fericită. Aș fi dezolată să aflu că viața nu este pentru tine ceea ce sperai să fie.

– Dacă sînt ceva mai indispusă astăzi, e din cauza ultimei isprăvi a Flarrei.

Sora Beatrice îi studie chipul o clipă, apoi o bătu ușor pe umăr.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Nu-ți face prea multe griji în privința Flarrei. Este o fată încîntătoare. Ceva mai încăpățînată și mai impulsivă decît tine.

– Sau poate mai curajoasă.

– Poate, spuse călugărița cu un surîs în colțul gurii. Ai venit la noi mult mai tîrziu decît ea. Văzuseși cîte ceva din lumea asta.

– Ceea ce văzusem nu prea îmi plăcuse.

Sora Beatrice zîmbi cu simpatie.

– Flarra consideră lipsa acestor cunoștințe un blestem, nu o binecuvîntare. Mă îngrijorează nu atît neascultarea, cît curiozitatea. Se simte constrînsă. După o scurtă ezitare, adăugă: Deși mi-ar părea tare rău s-o pierd, poate ar fi mai bine s-o muți la altă școală, ca să intre în contact cu alți tineri și să învețe să înțeleagă mai bine ce este lumea.

– Am să mă gîndesc.

Sora Beatrice se retrase discret, șoptind o rugăciune în vreme ce-și pipăia mătăniile.

Prin contrast cu ea, Flarra intră ca o vijelie în cameră și izbi ușa cu putere. Se trînti în fotoliul din fața lui Remy cu un aer sfidător și-i aruncă o privire îndrăzneață.

– Ei bine? Sper că or să mă exmatriculeze.

– N-ai tu norocul ăsta.

– Remy, nu mai suport să stau aici, zise ea cu ochii înotînd în lacrimi.

– De asta ați fugit de aici, tu și alte trei colege?

– Nu ne-am dus departe.

Un polițist le reperase, își dăduse seama că sînt prea tinere ca să meargă singure pe stradă după miezul nopții, așa că le luase în mașina lui de patrulare și le adusese înapoi la școală.

– Unde ați fost? întrebă Remy.

– În cartierul francez.

– La ora aia? Nu-ți dai seama ce faptă irresponsabilă ați comis, Flarra? E un cartier primejdios.

– N-aveam de unde să știu. N-am fost niciodată acolo.

– Pinkie și cu mine te ducem acolo mereu. Ai mîncat la cele mai elegante restaurante, ai făcut cumpărături în cele mai luxoase magazine.

– Cu tine și cu Pinkie. Mare scofală! E cu totul altceva cînd te duci cu prietenii.

Remy admise că sora ei avea oarecum dreptate și își îmblînzi tonul.

– Da, sînt sigură că nu e același lucru.

Remarcînd schimbarea de atitudine a surorii sale, Flarra se uită pieziș la ea.

– Tu ai fugit vreodată?

– O dată, recunoscu Remy cu un zîmbet strengăresc. Cu încă o fată. Dar pe noi nu ne-a prins nimeni. Ne-am strecurat înapoi înainte să ni se observe lipsa.

– Dacă i-ai fi mărturisit azi sorei Bea ce-ai făcut, probabil că ți-ar fi dat o pedeapsă.

– Probabil, rîse Remy. De fapt, nu mi-era așa de frică de sora Bea, cît mă înspăimînta gîndul ca nu cumva să prindă de veste Pinkie.

– Cîți ani aveai?

– Vreo șaptesprezece.

– Te-ai măritat la șaptesprezece ani.

– A doua zi după absolvire.

– Ești tare norocoasă, mormăi Flarra, cu bărbia în piept. Să întîlnești un bărbat așa de îndrăgostit de tine încît să nu mai poată îndura așteptarea. Toate prietenele mele susțin că este cea mai romantică poveste pe care au auzit-o vreodată. Mai întîi a devenit tutorele tău, apoi ți-a plătit taxele aici și, în cele din urmă, s-a căsătorit cu tine.

Pe atunci și Remy gîndea la fel. Pinkie i se păruse un fel de cavaler în armură care le smulsese, pe ea și pe Flarra, din ghearele mizeriei. Dar parcă trecuse de-atunci o viață de om. Mai exact, *viața ei.*

– Într-o zi o să se îndrăgostească și de tine un bărbat, o asigură Remy.

Dintre ele două, Flarra era cea mai frumoasă, cu ochii ei verzi ca mugurii de primăvară. Avea părul negru și strălucitor ca al lui Remy, dar era ondulat natural, ceea ce-i conferea un aer rebel.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Trupul mic al Flarrei era atletic și zvelt, dar cu rotunjimi feminine. Uniforma de școală nu-i putea ascunde în întregime formele și Remy se cutremură la gîndul că sora ei inocentă s-ar plimbase singură pe străzile din Vieux Carré, la o oră cînd putea să cadă ușor pradă turiștilor, bețivanilor sau perverșilor.

– Cine o să se poată îndrăgosti de mine din moment ce stau încuiată aici? oftă Flarra, readucînd-o pe Remy la realitate.

– Mai ai de stat doar un an și jumătate. După aceea o să fii absolventă și o să cunoști o mulțime de tineri.

– Remy... Flarra alunecă de pe scaun și îngenunche în fața surorii ei. Sufletul meu moare aici. Am trăit între pereții ăștia de cînd mă știu. Vreau să explorez și alte locuri, să cunosc oameni interesanți, vreau să întîlnesc *bărbați*. Pe mine nu m-a sărutat nimeni niciodată.

– Mi-ai spus că prietenul cu care ai dansat la Crăciun te-a sărutat.

– Ăla? făcu Flarra dezgustată. Ăla iese din discuție. M-a smucit de braț și și-a apăsat gura peste a mea, în timp ce toate călugărițele se holbau la noi. A fost oribil. Era leoarcă de transpirație și tremura din toate mădularele. În loc să-mi facă plăcere, am simțit că înnebunesc.

Se apropie cîțiva centimetri și coborî vocea, vorbind în șoaptă:

– Eu mă refer la un sărut adevărat, Remy. Vreau să am o întîlnire adevărată, fără maici în jurul nostru. Vreau...

– O aventură romantică.

– Ei bine, și ce e rău în asta? Îi apucă mîinile lui Remy și le strînse între palme. Te rog, lasă-mă să stau cu tine și cu Pinkie și să urmez o școală mixtă. Numai ultimul an.

Flarra ardea de nerăbdare să dea piept cu viața. Bărbații îi stîrneau curiozitatea, pentru că singurul lor exponent era Pinkie, care o trata așa cum ar fi tratat-o și tatăl ei sau un unchi iubitor. Dincolo de cazanul fiziologic care clocotea la vîrsta adolescenței, mai erau și setea ei înnăscută de viață, imaginația debordantă, exuberanța și curiozitatea ei nețărmurită.

Remy înțelegea neastîmpărul surorii sale, dar nu putea s-o

aprobe întru totul. Intrase la academie în anii adolescenței, dar aceasta nu i se păruse chiar atît de restrictivă. Pentru ea fusese chiar un refugiu, un adevărat paradis liniștit, odihnitor.

Între zidurile ei acoperite cu iederă cunoscuse senzația de siguranță și seninătate pe care n-o putea asocia cu un alt loc. Muzica însemna imnuri și cîntece religioase, nu un radio care îți spărgea timpanele la orice oră din zi și din noapte. Prin dormitorul ei nu treceau personaje înfricoșătoare în timp ce dormea. Nu existau priviri piezișe și viclene de care trebuia să se ferească, nici împerecheri grăbite și zgomotoase pe paturile nedesfăcute sau pe suprafețele destinate altui scop. Nu exista foame și nici copilașul plîngăreț care nu avea pe nimeni alteineva pe lume în afară de ea.

Remy trase de unul din cîrlionții Flarrei, cu inima plină de dragoste pentru bebelușul de odinioară care depindea în totalitate de ea – mîncare, dragoste, îngrijiri și protecție – pe vremea cînd ea însăși era un copil. În ciuda acelui prim an dezastruos al existenței sale, Flarra devenise o fată incredibil de inteligentă și frumoasă. Remy o apărase de rele încă de pe vremea cînd era în scutece și avea s-o protejeze și de acum încolo, pînă la ultima suflare.

– Am să vorbesc cu Pinkie despre asta.

– Îmi promiți?

– Îți promit să vorbesc cu el, sublinie Remy. Nu-ți pot da asigurări că decizia noastră va fi cea pe care o dorești tu.

– Pe Pinkie n-o să-l deranjeze dacă vin să stau la voi, nu-i așa?

– Cumnata lui preferată? o tachină Remy.

De fapt, Pinkie nu fusese de acord ca Flarra să locuiască cu ei după ce se căsătoriseră. Flarra era internată într-un cămin, în timp ce Remy urma cursurile academiei. Spusese că ar fi o cruzime să dezrădăcineze copilul încă o dată. Acesta fusese motivul pe care îl invocase. Adevăratul motiv însă era altul și Remy îl știa foarte bine: nu voia să împartă cu sora ei timpul, atenția și loialitatea pe care i le pretindea lui Remy.

Cînd venise timpul ca Flarra să meargă la școală, o mutase la așezămîntul „Inimă Binecuvîntată", convingînd-o pe Remy că

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

avea să primească o educație aleasă. Se văzuse nevoită să accepte, însă acum, cînd privea în urmă la toți anii de căsnicie cu Pinkie, își dădea seama că fusese cel mai bun aranjament pentru toți trei.

Poate că, o dată cu trecerea anilor, Pinkie își schimbase părerea în legătură cu mutarea Flarrei în aceeași casă cu ei. Remy nu știa. Nu-l întrebase. Pentru că acum ea nu mai accepta ca Flarra să locuiască împreună cu ei sub același acoperiș. Ce s-ar întîmpla dacă sora ei impresionabilă și impulsivă ar ajunge să-i cunoască pe unii din asociații lui Pinkie, ca de pildă Wayne Bardo?

Nu putea să-i promită nimic Flarrei, căci mai întîi trebuia să discute cu soțul ei. Pe de altă parte, nu-i putea divulga nici motivul pentru care ea însăși se împotrivea unui asemenea aranjament.

Deocamdată, Remy găsi de cuviință să nu se angajeze în nici un fel.

– Depinde foarte mult de felul în care ai să te comporți pînă la sfîrșitul semestrului. O să te porți frumos?

Adolescenta de șaisprezece ani luă această întrebare drept un „poate". Sări în picioare și execută o piruetă foarte grațioasă.

– Promit pe fecioria mea!

– Flarra!

– Nu te teme. Asta este *tot* ce se întîmplă cu fecioria mea. Dar ce părere ai de Lăsata Secului?

– Ce-i cu ea?

– Anul trecut ai spus că de astă dată aș putea participa și eu la petrecerea voastră.

– Într-adevăr, am spus că s-ar putea.

– Reee-my!

– O să vorbesc cu Pinkie, Flarra. Dar în situația ta nu prea ți se cuvin favoruri.

– O să-l rogi, nu-i așa? insistă fata.

– O să-l rog.

Atunci Flarra o luă pe Remy de mîini și o îmbrățișă.

– Mulțumesc, surioară, te iubesc.

– Și cu te iubesc, șopti Remy, strîngînd-o la piept.

– Ce-o crede despre mine? Despre noi? întrebă Flarra întristîndu-se brusc cînd se desprinseră din îmbrățișare.

Vorbea despre mama lor.

– Cine știe? Nu mă gîndesc deloc la ea, minți Remy.

– Nici eu.

Și Flarra mințea. Se gîndeau, firește, la femeia care renunțase la ele fără cea mai mică urmă de regret. Bineînțeles că dacă n-ar fi făcut asta, Flarra n-ar mai fi apucat să împlinească doi ani. Cît despre Remy, soarta ei ar fi fost pecetluită.

– E timpul să plec, spuse ea, îndreptîndu-se spre ușă. Pinkie trebuie să se întoarcă din clipă în clipă.

– Face dragoste cu tine în fiecare seară?

– Asta nu e treaba ta.

– Noi... prietenele mele și-cu mine... credem că da. În piele goală și cu toate luminile aprinse. Așa e?

– Ce-ar fi dacă ai învăța la geometrie în loc să faci speculații cu privire la viața mea intimă?

– Remy, te simți bine?

Era ceva obișnuit pentru Flarra să schimbe subiectul cu viteza fulgerului. De astă dată, însă, o surprinse pe Remy pe picior greșit.

– Bineînțeles că mă simt bine. De ce mă întrebi?

– În ultima vreme, de fiecare dată cînd ai venit să mă vezi mi s-a părut că arăți cam obosită.

– Într-adevăr, sînt puțin obosită. Alaltăieri am dat o petrecere. Am stat pînă tîrziu... „ca să mă spăl de atingerea lui Bardo", își spuse ea în gînd.

– Dacă ești bolnavă, să nu mă minți.

– Nu sînt bolnavă.

Ochii Flarrei scînteiară și vocea îi deveni o șoaptă:

– Nu cumva ești însărcinată?

– Nu, nu sînt însărcinată.

– La naiba, mă gîndeam că poate... Își mușcă buza de jos. Dar dacă ai păți ceva, ceva cumplit, mi-ai spune?

– Bineînțeles.

– Pentru că nu mai sînt copil.

– Știu asta.

– Dacă nu te-aș avea pe tine... Flarra înghiți cu greu. Nu se poate să te pierd, Remy.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– *Ce-ţi trece prin minte? Îţi jur că voi fi întotdeauna alături de tine. Dacă intervine ceva, am să-ţi spun, dar nu s-a întîmplat nimic, aşa că nu-ţi face griji. Ne-am înţeles?*

Flarra expulză aerul din piept şi zîmbi din nou.

– *Bine. Ne vedem vineri seară.*

– *Nu. Cred că n-o să poţi participa la petrecere aşa cum am plănuit.*

– *De ce?*

Remy privi din pragul biroului sorei Beatrice spre surioara ei care nu-şi putea ascunde dezamăgirea.

– *Pentru că după aventura de ieri seară nu mai poţi beneficia de această favoare.*

11

– Ticălosul, şopti încet Burke.

Privea şi nu-i venea să-şi creadă ochilor. Doamna Pinkie Duvall era femeia pe care o văzuse în chioşc. În clipa aceea tocmai intra cu maşina în curtea şcolii de fete, specială şi exclusivistă. O recunoscu imediat, chiar şi de la distanţă.

Aproximativ cu o oră înainte o întrebase pe Ruby Bouchereaux:

– Ce e o *remy*?

– Vrei să spui *cine!* Este soţia lui Pinkie.

Vestea că Duvall era căsătorit îl luă prin surprindere. Nu-şi amintea să fi auzit vreodată de soţia lui. Statutul de om însurat nu se potrivea cu imaginea avocatului flamboaiant.

De îndată ce părăsise bordelul, se dusese în cartierul lui Duvall şi trecuse de mai multe ori cu maşina prin faţa domeniului acestuia. Nu se aştepta să vadă mare lucru, dar avu noroc. În timp ce făcea cursa regulată prin faţa porţii, o limuzină somptuoasă ieşi pe poarta din spate şi trecu chiar pe lîngă el. La ora aceea era de presupus că Duvall se afla ori la tribunal, ori la biroul lui din centru. Să fi fost la volan stăpîna casei?

O urmărise pînă aici, la aşezămîntul „Inimă Binecuvîntată" şi o recunoscu imediat în timp ce cobora din maşină cu ajutorul şoferului. Şofer şi gardă de corp, îşi zise Burke. După ce doamna Duvall intră în clădire, omul îşi luă în primire postul de la poartă. Burke nu era surprins de această vigilenţă. Ruby îi explicase deja că Pinkie o păzea cu străşnicie pe soţia sa.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Nu știai că e căsătorit? întrebase patroana bordelului, savurînd mirarea lui. Nu mă mir. Pinkie o ține sub lacăt.

– De ce? Ce are?

– Nimic, răspunse ea rîzînd ușor. Eu o văd din cînd în cînd. Este foarte frumoasă. Așa a fost și mama ei, pînă cînd viața pe care o ducea și-a pus pecetea asupra ei.

Burke ascultă în tăcere relatarea lui Ruby despre mama lui Remy, Angel.

– Era dansatoare exotică la unul din cluburile de noapte ale lui Pinkie. Asta se întîmpla cu peste douăzeci de ani în urmă. Angel Lambeth avea talent și o carieră promițătoare în fața ei, dar a rămas însărcinată și a trebuit să renunțe la dans destul de mult timp pînă s-a născut copilul. Cînd s-a întors, nu devenise numai mamă, ci și dependentă de droguri. Cred că lua heroină. Numărul ei nu mai era la fel de spectaculos. Drogurile își puseseră amprenta și pe înfățișarea ei. În cele din urmă a fost transferată la un club cu clientelă mai puțin exigentă. Un fel de vizuină, știi ce înseamnă asta.

– Și cu fata ei ce s-a întîmplat?

– Cînd a crescut suficient de mare, Remy a devenit soția lui Pinkie. În afară de asta, nu știu prea multe despre misterioasa Remy. Nimeni nu știe.

– Cum s-a descurcat Angel?

– Prost. I s-a interzis să mai apară pe scenă, încredințîndu-i-se, în schimb, registrul de casă. La scurt timp după ce Pinkie s-a căsătorit cu fata, mama a murit. Se spune că ar fi luat o doză prea mare.

– Se spune?

Ruby Bouchereaux își arcui sprîncenele în mod elocvent.

– La vremea respectivă, Pinkie Duvall devenise o persoană importantă în oraș. Cum era să îmbrățișeze o soacră dependentă de droguri care recurge la tot soiul de tertipuri ca să-și facă rost de ele?

– Crezi că s-a descotorosit de Angel ca să pună capăt unei uații stînjenitoare?

– Sau cheltuielilor cu dezintoxicarea. Probabil ajunsese la concluzia că Angel este o investiție proastă. În orice caz, moartea era o soluție convenabilă, nu-i așa?

În timp ce aștepta în mașină, Burke analiză problema sub toate unghiurile, nerăbdător să afle toate informațiile cu care ar fi putut completa spațiile albe. Ce făcea doamna Duvall aici, la școală? Avea un copil?

Stomacul îi chiorăi, amintindu-i că nu mîncase nimic de la micul dejun din ziua precedentă. Scotoci prin mașină să vadă dacă nu găsește ceva de mîncare și descoperi un baton de ciocolată, uitat în compartimentul pentru mănuși.

Ce naiba făcea atîta timp? Șoferul găsise o modalitate de a omori timpul: își curăța unghiile cu un briceag. Burke îl văzu scuipînd o flegmă groasă în tufișurile de lîngă poartă. Cu unghiile acum curate, își băgă briceagul în buzunar, încrucișă mîinile la piept și se rezemă de stîlpul de fier al porții. Burke nu-i vedea ochii, dar ar fi putut paria că individul trăgea un pui de somn în picioare.

Patruzeci și șapte de minute mai tîrziu, Remy Duvall ieși din clădirea școlii. Nu-i spuse nimic șoferului în drum spre mașină, dar înainte să se urce îi adresă cîteva cuvinte peste umăr. Omul încuviință din cap.

– Da, doamnă. Cum doriți, doamnă. Să vă pup în fund? Ai vrea tu! Cît de sus? Să mă rostogolesc? Să fac pe mortul? Dorința dumneavoastră e lege pentru mine, mormăia Burke disprețuitor în timp ce șoferul se grăbea să-i aducă ordinele la îndeplinire. Porni motorul Toyotei și îi urmări de la o distanță apreciabilă. Limuzina părăsi cartierul grădinilor, o luă pe Canal Street, apoi coti la stînga, intrînd în cartierul francez prin strada Decatur. Șoferul parcă în spatele unor mașini oprite în fața parcometrelor. Înaintea lor se întindea Piața Franceză. Șoferul coborî și făcu gesturile de rutină, deschizîndu-i portiera și ajutînd-o să coboare.

Burke își strecură Toyota într-un loc mai îndepărtat, fără să se sinchisească de dungile care indicau o zonă destinată vehiculelor ce făceau aprovizionarea. Își luă sacoșa de pînză de pe banchetă

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

din spate. Cînd coborî cîteva clipe mai tîrziu din mașină, nu mai purta o jachetă sport și pantofi de piele, ci o haină ușoară de ploaie, o șapcă de baseball și ochelari închiși la culoare.

Vîrî mîinile în buzunarele hainei și porni agale la plimbare, ca un individ lipsit de griji în acea după-amiază. Lăsa impresia că nu are altceva de făcut decît să cumpere fructe sau legume proaspete de la piață și să hoinărească printre tarabele unde se vindea orice, de la păpuși voodoo pînă la portmonee din piele de aligator.

Scotoci cîtva timp printre funiile de ceapă, în timp ce Remy alegea portocale. Aflat acum la mai puțin de doi metri de ea, Burke o privi pentru prima dată de aproape. Costumul ei din două piese părea confecționat pentru o păpușă Barbie. Fusta scurtă și strîmtă, cambrată în talie, atrăgea atenția asupra sînilor. Mai bine zis, atenția lui. Pe inelar purta un diamant de mărimea unui mîner de ușă. Arăta ca fetele din revistele de modă, cu excepția părului. Acesta nu era lung și ciufulit, ci scurt și neted. Remarcă însă ceva în felul în care îi mîngîia obrazul de fiecare dată cînd mișca din cap, ceea ce părea o invitație de a-l atinge. Buzele de culoarea cireșei se depărtară într-un zîmbet plăcut cînd duse portocala la nas și o mirosi.

Abstracție făcînd de cruciulița de aur de la gît, nu ar fi putut arăta mai sexy nici dacă ar fi fost în pielea goală și ar fi avut tatuat pe sîni îndemnul „Ia-mă".

Pînă și vînzătorul de portocale se fîstîcise atît de tare, încît nu nimerea să pună în pungă cele două portocale alese de ea. Șoferul plăti pentru portocale, dar vînzătorul îi întinse ei punga, copleșind-o cu mulțumiri.

Cînd plecă de lîngă tarabă, garda de corp merse în pas cu ea, măturînd cu privirile în toate părțile. Burke îi mulțumi vînzătorului de ceapă, dar nu cumpără nimic. Porni spre cealaltă parte a străzii, pe lîngă taraba unde se vindeau obiecte africane, spre micul chioșc de cafea unde doamna Duvall se așezase pe un scaun, la una din mesele mici, rotunde. Deschise punga și începu să cojească una din portocale, înfigîndu-și unghiile lungi în carnea fructului.

La bar, Burke comandă un lichior de banane. Stătea chiar

lîngă șofer, al cărui antebraț era mai gros decît gîtul lui Burke. Apucă ceașca cu cafeaua doamnei Duvall cu mîinile lui butucănoase și i-o duse la masă. Se întoarse la bar numai atît cît avu nevoie ca să-și soarbă propria cafea, dar nu luă loc la masa doamnei Duvall, ci se așeză la alta, în apropiere. Doamna Duvall mîncă portocala, felie cu felie, sorbind din cînd în cînd din cafea.

Lichiorul de banane era chiar mai grețos decît își închipuise Burke, dar îl bău cu înghițituri mici, prefăcîndu-se încîntat în timp ce urmărea imaginea doamnei Duvall reflectată în oglinda din spatele barului.

Atrăgea atenția tuturor bărbaților, dar nu întîlni privirile nici unuia din ei, nu vorbi cu nimeni. Pentru o femeie cu înfățișarea ei, cu un soț bogat, o vilă impresionantă și o limuzină condusă de un șofer, totul părea un eveniment, chiar și mîncatul unei portocale. Mesteca încet fiecare felie și aștepta cîteva minute înainte s-o bage în gură pe cealaltă.

Burke se întreba dacă nu cumva avea o întîlnire. Oare Duvall o folosea drept curier pentru activitățile lui extraprofesionale? Dar nimeni nu se apropie de ea, iar garda de corp stătea nemișcat cu capul îngropat într-un ziar.

Lichiorul de banane începuse să miroasă ca o loțiune de plajă cînd doamna Duvall termină de mîncat portocala și înfășură cojile într-un șervețel de hîrtie. Cînd se ridică în picioare ca să arunce cojile într-un coș de gunoi, șoferul închise ziarul și se repezi s-o ajute. Porniră apoi împreună spre mașina parcată neregulamentar.

– Hei, doamnă! Burke se blestemă în gînd pentru că acționase atît de impulsiv, dar nu mai avea ce face. Și doamna Duvall, și șoferul se întoarseră să se uite la el.

Punga maro cu cealaltă portocală rămăsese pe masă. O luă și porni în fugă spre ei.

– Ați uitat asta.

Șoferul i-o smulse din mînă.

– Mulțumesc, mîrîi el.

Fără să-l bage în seamă, Burke se adresă femeii.

– Cu plăcere.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Era destul de aproape ca să simtă mirosul de flori al parfumului pe care îl folosea, amestecat cu aroma de portocale. În contrast cu părul ei negru, ochii erau uluitor de deschiși la culoare, un albastru aproape de alb. Rujul de pe buze i se ștersese, dar buzele erau roșii de la atingerea ușor acidă a portocalei. Femeia îi spuse:

– Mulțumesc.

Atunci garda de corp păși între ei și Burke n-o mai văzu. Deși ar fi vrut s-o urmărească în timp ce se îndrepta spre mașină, Burke se întoarse și porni în direcție opusă. Așteptă pînă cînd limuzina dispăru din cîmpul lui vizual și abia după aceea se duse la mașina sa, unde rămase așezat și nemișcat mai mult timp, gîfîind de parcă ar fi alergat un kilometru.

– Asta e tot?

Errol, șoferul, transpira abundent sub privirea sfredelitoare a lui Pinkie, pe care acesta o ațintea asupra clienților săi ori de cîte ori încerca să-l mintă.

– Asta-i tot, domnule Duvall, vă jur. Am dus-o la școală. Apoi mi-a cerut să mergem la piață. A cumpărat două portocale și a băut o cafea la o cafenea mică de vizavi. Am dus-o la biserică. A stat acolo jumătate de oră, ca de obicei. Apoi ne-am întors acasă.

– N-ai mai dus-o nicăieri?

– Nu, domnule.

– N-ai pierdut-o din ochi nici o clipă?

– Numai cînd a fost în școală.

Pinkie se bătu ușor cu degetele peste buze, ținîndu-l în șah pe șofer.

– Dacă doamna Duvall îți cere s-o duci undeva, într-un loc pe care nu l-am aprobat în prealabil, refuzi și apoi îmi spui mie, ai înțeles?

– Da, domnule Duvall.

– Dacă se duce în vreun loc unde nu era programat să meargă, dacă se întîlnește cu cineva, îmi raportezi imediat, da?

– Da, domnule. Nu înțeleg...

– Pentru că nu vreau să aflu că îi ești mai loial soției mele decît mie, Errol. E o femeie frumoasă. Sînt sigur că-ți dai seama de lucrul ăsta.

– Iisuse, domnule Duvall, ar trebui să...

– Soția mea poate să învîrtă pe degete orice bărbat. Ar putea să determine un bărbat să facă pentru ea ceva cu care știe că eu nu sînt de acord.

– Vă jur pe Dumnezeul meu, domnule! exclamă șoferul înghițind cu greu în sec. Nu, domnule, așa ceva nu se va întîmpla niciodată. Dumneavoastră sînteți șeful. Nimeni altcineva.

Pinkie îl răsplăti cu un zîmbet larg.

– Bine. Mă bucur să te aud spunînd asta.

Uluit și descumpănit, Errol părăsi biroul cu umerii gîrboviți. Pinkie îl urmări cu privirea, conștient de faptul că îl luase cam tare, dar așa înțelegea un bărbat în poziția lui să insufle teama și s-o mențină permanent în sufletul oamenilor care lucrau pentru el.

De pildă Sachel. Acum era internat pe cheltuiala statului la Angola și o să mai rămînă cîtva timp acolo. Teama reprezenta o motivație așa de puternică? Pinkie se bucurase în sinea lui de rapiditatea cu care capitulase Sachel cînd fuseseră periclitate aspirațiile de fotbalist ale fiului său.

În seara aceea însă, nu-i venea deloc să rîdă. Cu Remy se întîmpla ceva, dar nu-și dădea seama ce anume.

De șăptămîni întregi, problema aceasta îl rodea necontenit, ca o durere de măsele. Remy devenise neobișnuit de retrasă. Neobișnuit era oricum un eufemism, pentru că, uneori, se retrăgea atît de mult în sine, încît nimic nu-i mai trezea interesul, nici darurile scumpe, nici sexul. De regulă, perioadele acestea nu durau prea mult, și Remy își revenise întotdeauna. Cu excepția acestui neajuns, era perfectă – atît de perfectă cît poate să fie o femeie.

Dar acum perioada aceasta de indiferență dura de prea mult timp și părea să aibă implicații mult mai profunde. Cînd se uita în ochii ei, erau opaci. Cînd rîdea, ceea ce i se întîmpla foarte rar, rîsul ei părea forțat. Era distrată cînd i se adresa și îi răspundea vag cînd vorbea.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

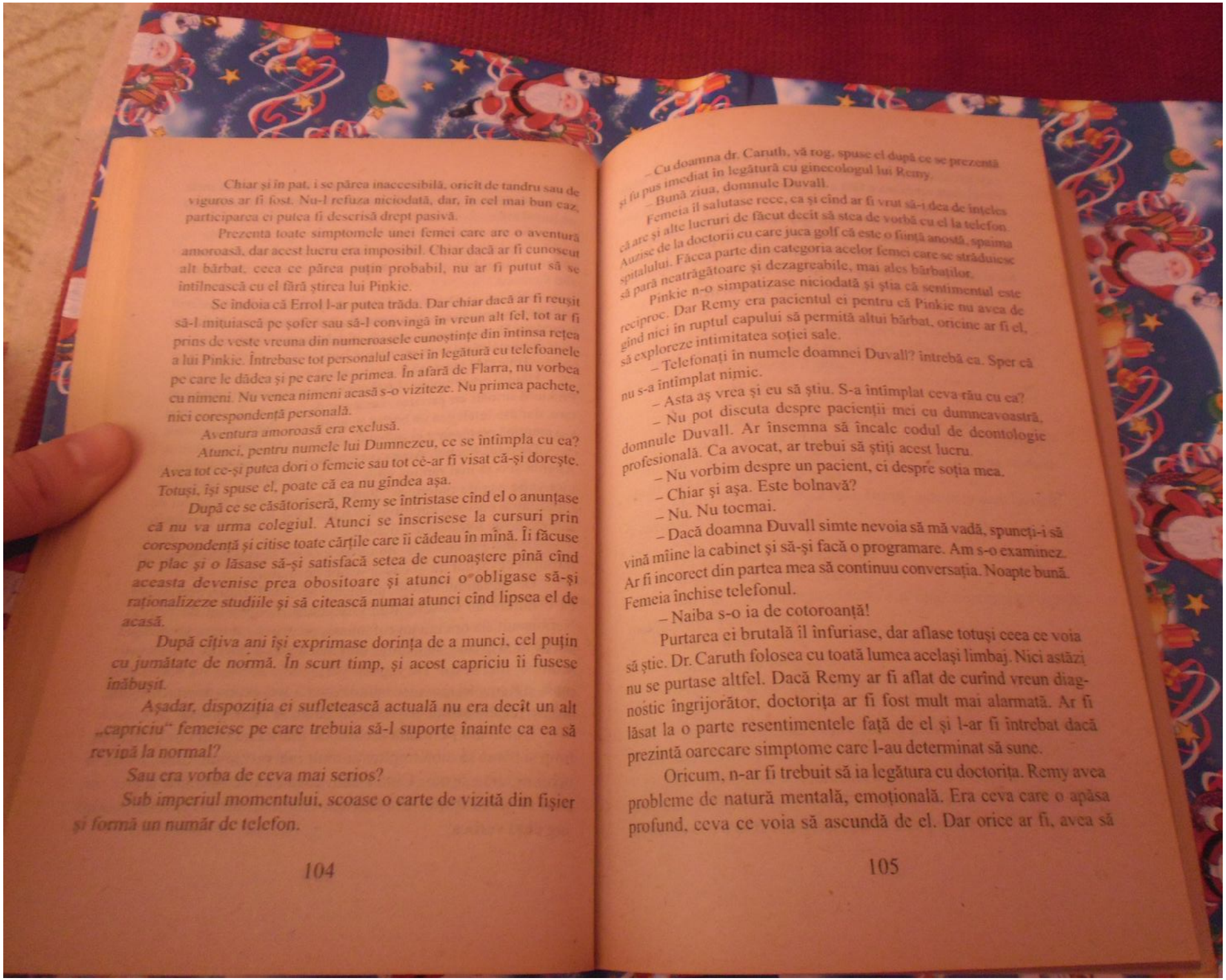

Chiar şi în pat, i se părea inaccesibilă, oricît de tandru sau de viguros ar fi fost. Nu-l refuza niciodată, dar, în cel mai bun caz, participarea ei putea fi descrisă drept pasivă.

Prezenta toate simptomele unei femei care are o aventură amoroasă, dar acest lucru era imposibil. Chiar dacă ar fi cunoscut alt bărbat, ceea ce părea puţin probabil, nu ar fi putut să se întîlnească cu el fără ştirea lui Pinkie.

Se îndoia că Errol l-ar putea trăda. Dar chiar dacă ar fi reuşit să-l mituiască pe şofer sau să-l convingă în vreun alt fel, tot ar fi prins de veste vreuna din numeroasele cunoştinţe din întinsa reţea a lui Pinkie. Întrebase tot personalul casei în legătură cu telefoanele pe care le dădea şi pe care le primea. În afară de Flarra, nu vorbea cu nimeni. Nu venea nimeni acasă s-o viziteze. Nu primea pachete, nici corespondenţă personală.

Aventura amoroasă era exclusă.

Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce se întîmpla cu ea? Avea tot ce-şi putea dori o femeie sau tot cè-ar fi visat că-şi doreşte. Totuşi, îşi spuse el, poate că ea nu gîndea aşa.

După ce se căsătoriseră, Remy se întristase cînd el o anunţase că nu va urma colegiul. Atunci se înscrisese la cursuri prin corespondenţă şi citise toate cărţile care îi cădeau în mînă. Îi făcuse pe plac şi o lăsase să-şi satisfacă setea de cunoaştere pînă cînd aceasta devenise prea obositoare şi atunci o obligase să-şi raţionalizeze studiile şi să citească numai atunci cînd lipsea el de acasă.

După cîţiva ani îşi exprimase dorinţa de a munci, cel puţin cu jumătate de normă. În scurt timp, şi acest capriciu îi fusese înăbuşit.

Aşadar, dispoziţia ei sufletească actuală nu era decît un alt „capriciu" femeiesc pe care trebuia să-l suporte înainte ca ea să revină la normal?

Sau era vorba de ceva mai serios?

Sub imperiul momentului, scoase o carte de vizită din fişier şi formă un număr de telefon.

– Cu doamna dr. Caruth, vă rog, spuse el după ce se prezentă şi fu pus imediat în legătură cu ginecologul lui Remy.

– Bună ziua, domnule Duvall.

Femeia îl salutase rece, ca şi cînd ar fi vrut să-i dea de înţeles că are şi alte lucruri de făcut decît să stea de vorbă cu el la telefon. Auzise de la doctorii cu care juca golf că este o fiinţă anostă, spaima spitalului. Făcea parte din categoria acelor femei care se străduiesc să pară neatrăgătoare şi dezagreabile, mai ales bărbaţilor.

Pinkie n-o simpatizase niciodată şi ştia că sentimentul este reciproc. Dar Remy era pacientul ei pentru că Pinkie nu avea de gînd nici în ruptul capului să permită altui bărbat, oricine ar fi el, să exploreze intimitatea soţiei sale.

– Telefonaţi în numele doamnei Duvall? întrebă ea. Sper că nu s-a întîmplat nimic.

– Asta aş vrea şi eu să ştiu. S-a întîmplat ceva rău cu ea?

– Nu pot discuta despre pacienţii mei cu dumneavoastră, domnule Duvall. Ar însemna să încalc codul de deontologie profesională. Ca avocat, ar trebui să ştiţi acest lucru.

– Nu vorbim despre un pacient, ci despre soţia mea.

– Chiar şi aşa. Este bolnavă?

– Nu. Nu tocmai.

– Dacă doamna Duvall simte nevoia să mă vadă, spuneţi-i să vină mîine la cabinet şi să-şi facă o programare. Am s-o examinez. Ar fi incorect din partea mea să continuu conversaţia. Noapte bună.

Femeia închise telefonul.

– Naiba s-o ia de cotoroanţă!

Purtarea ei brutală îl înfuriase, dar aflase totuşi ceea ce voia să ştie. Dr. Caruth folosea cu toată lumea acelaşi limbaj. Nici astăzi nu se purtase altfel. Dacă Remy ar fi aflat de curînd vreun diagnostic îngrijorător, doctoriţa ar fi fost mult mai alarmată. Ar fi lăsat la o parte resentimentele faţă de el şi l-ar fi întrebat dacă prezintă oarecare simptome care l-au determinat să sune.

Oricum, n-ar fi trebuit să ia legătura cu doctoriţa. Remy avea probleme de natură mentală, emoţională. Era ceva care o apăsa profund, ceva ce voia să ascundă de el. Dar orice ar fi, avea să

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

afle. Asemenea mici neplăceri nu durau prea mult. Erau niște iritații, ca o înțepătură de țînțar care îți provoacă mîncărimi timp de cîteva zile și după aceea trece fără a lăsa nici măcar o cicatrice care să-ți amintească de ea.

Putea să remodeleze atitudinea lui Remy cu aceeași ușurință cu care modela argila caldă. Cu cîteva cuvinte, putea să-i alunge din minte orice insatisfacție. Deținea extinctorul care stingea orice foc al rebeliunii ce s-ar fi putut aprinde în inima ei.

Pentru că știa de ce se teme Remy cel mai mult.

12

În clipa în care Remy ieși din camera ei de toaletă și veni în pat, lîngă el, Pinkie își scoase ochelarii și puse pe noptieră documentul pe care tocmai îl citea.

– Remy, ce se petrece cu tine?

– Ce vrei să spui?

N-o lovise niciodată, dar veni amenințător de aproape, de parcă ar fi vrut să alunge cu o palmă insolența întipărită pe chipul ei. Se mulțumi însă să-i apuce mîna și să i-o strîngă, deși nu chiar așa de tare cum avusese de gînd.

– M-am săturat de jocul ăsta. Durează de prea mult timp. În seara asta o să-i pun capăt.

– Joc?

– Da. E vorba de secretele tale.

– N-am nici un fel de secrete.

– Nu mă... Stăpînindu-și furia din voce, continuă pe un ton mai potolit: Nu mă minți.

– Nu te mint.

Pinkie se uită lung la ea.

– Ai de gînd să fugi din nou?

– Nu!

– Dacă intenționezi așa ceva, te previn să nu încerci. Te-am iertat mai înainte, dar n-am de gînd s-o fac și de astă dată.

Remy încercă să-și întoarcă privirile în altă parte, dar Pinkie o apucă de bărbie și o sili să se uite în ochii lui. Își frecă degetul mare de buza ei inferioară, apăsînd cu putere.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut. Aș fi putut să-mi satisfac poftele chiar atunci. Dar am avut răbdare. N-am făcut ceea ce s-ar fi cuvenit să fac, așa e? Răspunde-mi!

– Da, așa e.

– Aș fi putut să te posed atunci, dar am așteptat. Chiar și după ce ai crescut suficient, nu mă obliga nimeni să mă însor cu tine, dar am făcut-o. Te-ai gîndit vreodată ce s-ar fi ales de tine dacă ai fi încercat să furi de la altcineva în ziua aceea, Remy? Hm? Ce te-ai fi făcut dacă eu nu eram așa de înțelegător?

– Nu știu.

– Ba da, știi, șopti el, mîngîind-o pe obraz. Ai fi ajuns o tîrfă la fel ca maică-ta.

Ochii lui Remy se umplură de lacrimi.

– Nu, nu-i adevărat.

– Ba da. Cînd ne-am cunoscut, porniseși deja pe drumul care te-ar fi dus acolo unde era Angel. Pinkie își plimbă privirea pe corpul ei într-un fel care știa că o irită. O, da, Remy. Încă de pe atunci începuseși să te miști așa. Pun pariu că toți clienții maică-ti abia așteptau să pună mîna pe tine cu mult înainte ca eu să apar în viața ta.

Degetele lui îi strînseră mîna ca într-o menghină. Își apropie și mai mult fața de a ei, dar vocea îi rămase blîndă:

– Poate că ți-ar fi plăcut acel gen de viață. Poate regreți că te-am smuls din brațele acelor bărbați. Poate că preferai mîngîierile și gîfîielile lor în loc să te fi măritat cu mine.

– Încetează!

Smulgîndu-și mîna din strînsoarea lui, Remy se dădu jos din at.

– Cu ce mă amenințI, Pinkie? Vrei să mă dai în judecată ntru furtul comis cu atîția ani în urmă? Eu nu sînt una din clien- tale. Și nici servitoarea ta. Așa că să nu-mi vorbești pe tonul . Doar sînt soția ta.

– E în regulă! strigă el. Vreau ca soția mea să-mi spună pentru ba umblă prin casă ca o stafie!

– Foarte bine. Flarra! Sînt îngrijorată din cauza Flarrei!

Flarra? Asta să fie tot? Era îngrijorată dintr-un motiv atît de neînsemnat ca acesta? Se gîndise la tot ce putea fi mai rău, cum ar fi o nouă fugă de acasă, și iată că nu e vorba decît de Flarra! Dar dacă minte?

– Ce e cu Flarra? întrebă el brusc.

În culmea furiei, Remy își puse pe ea un halat și legă cu mișcări stîngace cordonul în talie. În timp ce încerca să-și recapete stăpînirea de sine, pieptul ei tresălta, iar crucea de aur sclipea în lumina lămpii. Pinkie jubila văzînd-o atît de furioasă. Aluziile lui referitoare la viața ei anterioară îi reaminteau cît e de norocoasă.

– A fugit din nou, spuse ea. Am fost astăzi s-o văd, dar cînd am ajuns acolo, a trebuit să suport o predică. Îi povesti cum fugise Flarra și îi transmise avertismentul sorei Beatrice în eventualitatea unei noi încălcări a regulamentului.

– Am certat-o, dar nu sînt foarte sigură că și-a băgat mințile în cap.

– Cred că are nevoie de o bătaie zdravănă.

– E cam mare pentru așa ceva.

– Ești prea blîndă cu ea, Remy. Ar trebui să mă ocup eu de problemele acestea de disciplină. O să pun piciorul în prag și o să-i mai reduc din privilegii. Poate că așa o să-i vină mintea la cap.

Furia i se mai potolise, așa că Remy se încruntă evident dezamăgită.

– Ei bine, atunci răspunsul...

– Ce răspuns?

– Nu, nimic. Nu...

– Spune-mi.

– Flarra mă tot bate la cap de cîteva luni, spuse ea iritată. Asta mă frămînta și am fost o proastă să-mi imaginez că n-o să bagi de seamă. Îi aruncă un zîmbet vinovat. Vreau s-o fac fericită pe sora mea, dar tu ești soțul meu și dorințele tale au prioritate. M-am simțit prinsă la mijloc între voi doi. Dar astăzi m-am hotărît, în sfîrșit, să te întreb. Remy își umezi buzele. Și, la drept vorbind, Pinkie, cred că cererea ei e îndreptățită.

Pinkie desfăcu brațele, îmbiind-o să continue ce avea de spus.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Flarra vrea să se mute cu noi şi să urmeze o şcoală publică mixtă în ultimul an de liceu. Să trăiască şi ea experienţele eelorlalte fete de vîrsta ei. E rezonabil, nu crezi?

Pinkie se uită lung la ea, smulgîndu-i toate scuturile de apărare. Apoi puse mîna pe locul rămas gol lîngă el şi bătu cu palma în el.

– Haide, Remy.

– Şi cum rămîne cu Flarra?

– O să mă mai gîndesc. Acum vino înapoi în pat.

Dădu cuvertura la o parte, arătîndu-i cît este de excitat. Furia ei îl înfierbîntase încă de la bun început. Cînd Remy se apropie de el, Pinkie nu-i mai lăsă nici o umbră de îndoială că îi aparţinea. Trupul, mintea, sufletul ei erau ale lui şi putea să facă cu ele orice dorea. După aceea îi spuse că Flarra va rămîne la Academia „Inimă Binecuvîntată" pînă la absolvire. Remy amuţi pe moment. Apoi zise:

– Cum crezi tu că e mai bine, Pinkie.

Pinkie o mîngîie pe păr.

– La vîrsta ei, Flarra nu ştie nici ea singură ce vrea. E de datoria noastră – de fapt, a mea, pentru că tu eşti mult prea îngăduitoare – să supraveghem fata ca să nu facă greşeli majore şi să nu ia decizii eronate. Eu ştiu ce e mai bine pentru ea. Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine.

– Ne-a cerut voie să vină la petrecerea noastră de Lăsata Secului.

– Ţinteşte departe fetiţa, chicoti el. Avem o listă de oaspeţi foarte sus-puşi.

– Tocmai de-aia vrea să vină şi ea.

– O să mai vedem.

– Să fii pregătit s-o vezi smiorcăindu-se cînd o s-o întîlneşti.

– O să-i treacă, spuse el, alungînd avertismentul cu un gest nepăsător.

În timp ce adormea, zîmbi spunîndu-şi: „Slavă Domnului că s-a terminat şi chestia asta!"

Burke se duse la biblioteca universităţii pentru că era deschisă mai mult timp decît biblioteca publică şi ştia că are de citit o

sumedenie de materiale. Scotoci ore în şir prin microfilmele ziarului *Times Picayune*. Cu ani în urmă, ziarul publicase o biografie a celui mai ilustru avocat din oraş. Patrick Duvall crescuse într-un cartier populat de reprezentanţii clasei de mijloc, iar părinţii lui trudiseră din greu ca să-l poată ţine la şcoala parohială, unde excelase la sport şi la disciplinele umaniste. Obţinuse o bursă la universitate, urmase facultatea de drept şi terminase primul din anul lui, făcuse apoi practică timp de nouă ani la o firmă de renume, după care pornise o afacere pe cont propriu.

Burke nu-şi putea da seama în ce măsură lucrurile stăteau chiar aşa, dar îşi spuse că articolul trebuia să se bazeze totuşi pe fapte, întrucît exista posibilitatea de a fi verificate. Reieşea însă clar că avea de-a face cu un arivist care îşi propusese şi reuşise să-şi depăşească statutul social.

Autorul articolului îl linguşea pe Duvall, socotindu-l un filantrop, dar nu pomenea un cuvînt despre cluburile şi barurile cu dansatoare fără sutien. Erau înşirate diplomele şi recompensele pe care le primise în calitate de cetăţean de onoare de la diverse grupuri civice şi asociaţii profesionale, dar Burke cunoştea mult mai multe lovituri, spargeri şi asasinate ordonate de Duvall, cel mai recent fiind acela al lui Raymond Hahn. Duvall ducea o viaţă de huzur şi se simţea flatat de adularea publicului. Şi aici îşi avea sorgintea mecanismul care îl făcea să funcţioneze, conchise Burke.

Pentru Duvall, traficul de droguri nu reprezenta o modalitate oarecare de a face bani, ci o provocare. Era ca un joc de noroc, şi el cîştiga mereu. Activităţile lui ilegale îl ajutau să-şi dovedească superioritatea, în primul rînd faţă de sine.

Pinkie Duvall apărea adesea în primele pagini ale ziarelor. În plus, numele lui era frecvent menţionat la rubrica mondenă. Însă fotografiile lui şi ale soţiei sale erau extrem de puţine la număr. Cînd apărea uneori în cîte o imagine, Remy stătea, de regulă, în urma soţului său.

– Oare camera de luat vederi era prea timidă? Ori setea de publicitate a lui Pinkie Duvall prevala asupra considerentelor de ordin estetic?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Lui Burke i se mai păru ciudat și faptul că despre ea se scrisese extrem de puțin. Nu fusese niciodată în centrul atenției vreunui autor. Fie că nu avea nici o părere despre nimic, fie că opiniile ei erau atît de stupide că nu meritau să fie consemnate. Mai există însă și posibilitatea ca punctul ei de vedere să nu fie niciodată solicitat pentru că vorbărețul de bărbată-său era întotdeauna gata să spună reporterilor ceva care să poată fi tipărit.

Doamna și domnul Pinkie Duvall se aflau pe lista membrilor mai multor societăți de caritate, dar doamna Duvall nu deținea nici o funcție în vreuna din ele și nici în cluburile de femei, nu făcea parte din nici un consiliu de administrație și nu conducea nici un comitet pentru strîngerea de fonduri în diverse scopuri caritabile.

Remy Lambeth Duvall se afla la antipodul soțului ei, era o non-entitate.

Rămase la bibliotecă pînă la ora lichidării. Funcționarii încuiară literalmente ușile în urma lui. Burke simți că îi este foame. În ziua aceea nu înghițise decît batonul de ciocolată învechită și lichiorul acela răsuflat de banane. Pentru a nu contribui la proliferarea gîndacilor, nu ținea alimente în apartament. Renunță la ideea de a merge la restaurant și intră într-un magazin mic de unde cumpără doi crenvurști și o bere. Plecă de la magazin fără să știe încotro se duce.

Totuși, avea o țintă. Cînd ajunse, casa era cufundată în întuneric, nu mai ardeau decît luminile de siguranță și lumina de la o fereastră de la etaj.

Cîrnații erau ațoși și berea trezită, dar mestecă și înghiți mecanic, fără să se sinchisească de gust, întrebîndu-se ce-or fi făcînd domnul și doamna Duvall de partea cealaltă a ferestrei cu obloane.

Stăteau de vorbă? Din cîte văzuse și citise Burke, Remy nu era prea guralivă. Reușea să poarte o conversație sclipitoare numai cu soțul ei? Oare își păstra opiniile numai pentru urechile lui? Îl întreținea în timpul serilor cu observații pline de bun-simț?

Da, în mod sigur, își spuse Burke zîmbind sardonic în vreme ce azvîrlea ambalajul pe podeaua mașinii. De bună seamă îl stimula

pe Pinkie, dar cam cu un metru mai jos de creier. Încercă să scape de gustul rînced al cîrnaților cu o înghițitură de coca-cola supraacidulată. Sărmanul Pinkie! Era subjugat de farmecele puicuței lui și habar n-avea ce făcea ea cu Wayne Bardo. Sau poate că știa. N-ar fi exclus ca Pinkie s-o împartă cu clienții lui. O fi vreuna din recompensele pe care le oferea acoliților săi atunci cînd comiteau cîte o crimă.

Lumina se stinse.

Burke rămase cu privirea ațintită la fereastra întunecată. Imaginile care îi treceau prin minte îl chinuiau așa de rău, încît închise ochii și strînse din pleoape ca să le alunge. Simțea un gust de cenușă în gură, probabil din cauza cîrnaților.

O jumătate de oră mai tîrziu porni motorul și plecă de acolo.

Era clar că Duvall făcuse amor cu nevastă-sa. O trata ca pe o regină. Ruby Bouchereaux îi spusese că Pinkie o ținea sub cheie. Văzuse și el cît de bine e păzită.

– Ce-ți spun ție toate astea, Basile?

În timp ce intra în cămăruța lui prăpădită, Burke zîmbea.

Remy stătea întinsă și perfect nemișcată, ascultînd sforăitul ușor al lui Pinkie. Rosti o mică rugăciune de mulțumire pentru că micul ei vicleșug reușise. Refuzase cererea Flarrei, fără să-i treacă prin minte că și ea dorea exact același lucru.

Nu era pentru prima oară cînd folosea o tehnică psihologică inversă pentru a-și manipula soțul. De cele mai multe ori dădea greș. Dar de astă dată avusese avantajul de a ști că soțul ei nu era dispus s-o împartă cu nimeni. Și mai ales cu Flarra. Pinkie știa cît de mult își iubește sora și relația dintre ele îi stîrnea gelozia.

„Mulțumescu-ți ție, Doamne, că e gelos. Ține-l tot timpul gelos!

Ai grijă pentru ce te rogi la Dumnezeu."

Și acum, ca și în multe alte nopți de insomnie, își aduse aminte de sfatul sorei Beatrice. Abia acum înțelegea lecția pe care se

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

străduise călugărița să i-o dea. În copilărie îl rugase pe Dumnezeu să-i dăruiască o viață fără sărăcie și fără responsabilități.

Ei bine, exact de asta avusese parte. Dar nu știuse ce preț cumplit avea să plătească pentru că Dumnezeu îi ascultase rugăciunile naive.

Pinkie dormea satisfăcut, cu brațul petrecut peste pieptul ei. Avea senzația că greutatea lui o strivește.

13

În toaleta bărbaților, amplasată pe una din laturile clădirii pătrate, existau două chivete ruginite, trei pisoare pătate și o singură cabină, a cărei ușă atîrna într-o unică balama. Deși încăperea nu avea acoperiș, toaleta duhnea îngrozitor.

În interior era întuneric pentru că fasungul fusese smuls. Probabil vandalismul nu fusese raportat la secția de întreținere a parcului public. Puțini bărbați se încumetau să intre aici după lăsarea întunericului și cei care își luau, totuși, inima în dinți preferau să nu fie văzuți.

Cînd intră Burke, nu mai era decît un singur bărbat în încăpere. Stătea la un pisoar, cu spatele spre interior. Probabil că îl auzise pe Burke intrînd, dar nu se întorsese să se uite la el peste umăr.

Burke se îndreptă spre pisoarul de lîngă bărbat. Omul de alături terminase, dar nu-și închise imediat fermoarul. Întoarse încet capul spre Burke și remarcă:

– Urît loc!

Burke își trase fermoarul la șliț și se întoarse spre el.

– Așa e. Nu știi niciodată peste cine poți să dai.

Gregory James se clătină rezemîndu-se apoi de perete și își trase șlițul.

– Basile, mormăi el.

– Nu te bucuri că mă vezi?

– La dracu'.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Se pare că nu.

Burke îl apucă pe tînărul slăbănog de braț și îl împin[illegible] ieșire.

– N-am făcut nimic, mîrîi Gregory. N-ai de ce să mă are[illegible]

– Aș putea să te bag la răcoare fie și pentru simplul motiv [illegible] ești așa de prost. De unde puteai să știi că nu sînt Jeffrey Dahm[illegible] Sau vreun bătăuș pus pe harță? Într-o bună zi o să-ți găsim tru[illegible] făcut bucățele și băgat într-un sac. Ai să faci o mișcare greșită [illegible] să te trezești pe lumea cealaltă.

– Nu mă aresta, Basile, te rog. Am învățat lecția, jur [illegible] Dumnezeul meu.

– Se vede, nimic de zis! De-aia te învîrți prin toaletele d[illegible] parcul orașului în miez de noapte.

– Mi-a venit și mie să fac pipi.

– Las-o moartă, Gregory! Minți de îngheață apele. Te-am urmărit, așa că știu cum stai, băiete. Te-am văzut în acțiune.

– Nu e adevărat! Nu mai fac! Sînt curat!

– Pe dracu'! Tipul pe care l-ai agățat noaptea trecută pare[illegible] minor. Dacă n-aș fi avut alte treburi, te-aș fi înhățat.

– O, Dumnezeule, plîngea tînărul, dacă mă arestezi...

– De astă dată am să te închid și am să arunc cheia. Ești un adevărat pericol social.

De-a dreptul disperat acum, tînărul începu să se milogească.

– Te rog, Basile, ajută-mă. Te-am ajutat și eu în trecut, îți mai amintești?

– Ca să-ți salvezi pielea.

– Te rog, Basile, dă-mi drumul!

Burke se prefăcu o clipă că ezită, apoi spuse brusc:

– Hai să mergem, frumosule.

Gregory se clătină.

– Gura, porunci Burke, îmbrîncindu-l. Nu te arestez, te conduc pînă acasă. Așa cel puțin o să mă asigur că o să fie liniște în cartier tot restul nopții.

Gregory îi mulțumi de nenumărate ori în timp ce se îndreptau spre mașină. Locuia singur la cîteva intersecții de parc, într-o clădire

cu un etaj care fusese de curînd renovată. Casa și grădina erau bine întreținute, în ciuda faptului că proprietarul lipsea destul de des, ispășind diverse pedepse pentru delicte sexuale.

Burke îl însoți pe Gregory dincolo de ușa cu cristal de la intrare și intră în hol.

– Nu-i nevoie să mergi cu mine, spuse Gregory. Jur că nu mai ies din casă.

– Credeam că părinții tăi ți-au dat o educație mai bună, Gregory. Nu mă tratezi cu o ceașcă de cafea sau altceva?

Încordat și neliniștit din cauza intențiilor nerostite ale lui Burke, Gregory încuviință grăbit:

– Bună idee. Ar fi trebuit să-mi treacă și mie prin minte. Nu mai știu ce e în capul meu.

– Te gîndeai cum să scapi mai repede de mine ca să poți să ieși și să-i mai tragi un număr în noaptea asta.

– Ai o fire tare bănuitoare, Basile, spuse Gregory cu un ușor reproș în timp ce îl conducea pe Burke spre bucătărie.

– Pentru că am avut de-a face cu prea mulți delincvenți mincinoși ca tine.

– Nu sînt delincvent.

– A, nu? Burke încălecă pe unul din scaunele de bar și se uită la gazda lui care punea în funcțiune fierbătorul de cafea. Ia să vedem dacă mă mai ajută memoria. Parcă ai fost implicat într-un caz de molestare sexuală a unui copil.

– Avea șaisprezece ani și se declarase de acord. Acuzația a fost retrasă.

– Pentru că tăticuțul tău i-a mituit pe părinții băiatului. Apoi îmi mai amintesc și de alte arestări pentru exhibiționism.

– Nimic serios. Am fost eliberat condiționat.

– Știi că ai un dosar respectabil în privința asta, nu-i așa, Gregory?

– Dacă mai continui pe tonul ăsta, o să depun plîngere împotriva ta pentru hărțuire.

– N-ai decît. O să-i dau telefon tăticuțului tău și am să-i spun că te-ai apucat iar de prostii și atunci tăticuțul n-o să mai plătească chiria pentru căsuța asta frumoasă.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Gregory își mușca obrazul pe dinăuntru.

– Foarte bine, ai cîștigat. Dar ești un ticălos, Basile.

– Mi s-a mai spus.

Lui Burke nu-i făcea plăcere să-și bată joc de el, dar Gregory James se expunea singur batjocurii. Reprezenta exemplul clasic al tînărului incapabil să se ridice la nivelul așteptărilor unei familii bine situate. Fratele lui mai mare, după ce jucase cu succes baseball cîteva stagiuni, preluase controlul imperiului industrial al familiei și-i sporise averea cu cîteva milioane. Al doilea frate era un neurochirurg de reputație mondială.

Cu Gregory, seria realizărilor măreț se întrerupsese. Probabil că n-ar fi reușit să termine facultatea dacă tatăl lui nu i-ar fi cumpărat o diplomă, făcînd o donație substanțială instituției. Gregory urmase apoi seminarul, căci se considerase că e nevoie de un cleric în familie. Sperau că va ajunge cel puțin cardinal.

Gregory rezistase aproape un an și jumătate, după care renunțase, descoperind că înclinațiile lui către perversiuni sexuale erau incompatibile cu devoțiunea religioasă. Ca să îndepărteze această nenorocire, clanul James îl exilase la New York, unde frecventase școala de teatru.

Acolo Gregory își descoperise, în sfîrșit, vocația. Avea realmente talent actoricesc și jucase în mai multe piese pe Broadway pînă cînd a fost arestat pentru că întreținuse relații sexuale cu un alt bărbat într-o cabină telefonică din stația de metrou Penn. Tatăl lui cel bogat intervenise încă o dată și acuzațiile fuseseră retrase.

Aceasta fusese însă ultima picătură care umpluse paharul clanului James. Familia se descotorosi de fiul numărul trei, deși continua să-i achite chiria pentru casă. De bună seamă preferau să cheltuiască ceva în plus decît să-l aibă pe Gregory sub același acoperiș cu ei și să se confrunte zilnic cu eșecul lor singular. Gregory îi servi cafeaua:

– Vrei zahăr, frișcă, lichior?

– Nu, mulțumesc.

În clipa în care Gregory se așeză de partea cealaltă a barului, Burke își dădu seama că era foarte nervos.

– De ce te agiți așa?

– Nu știu de ce ai venit aici.

– Consideră că ți-am făcut o vizită de curtoazie. După cum spui chiar tu, ne cunoaștem de o veșnicie.

Gregory James se număra printre cei mai buni colaboratori ai Secției Narcotice. Participa activ la viața de noapte din cartierul francez și se învîrtea în același cerc cu traficanții de droguri, deși el personal nu se droga. Le strecurase adesea informații în schimbul atitudinii lor tolerante față de principalul său viciu.

– Ai fi o adevărată mană cerească pentru secția noastră dacă am putea să te ferim de închisoare, observă Burke sorbind din cafea.

– Mai înainte m-ai făcut delincvent. Să știi că mă simt jignit. Nu sînt delincvent, preciză Gregory.

– Atunci ce ești?

– Pacient... am o problemă.

– Asta-i sigur.

– Sufăr de o tulburare afectivă majoră care își are rădăcinile în copilăria mea. Ștacheta impusă de familia mea e mult prea înaltă. Am fost silit să intru în competiție cu frații mei, ceea ce nu-mi stă în fire. Se purtau bestial cu mine.

– Vai de mine, Gregory, îmi frîngi inima.

– Așa este! Psihologul de la închisoare a spus că problema mea e de natură psihică.

– Așa era și a lui Ted Bundy.

– Nu e vina mea! izbucni tînărul. Este o nevoie pe care n-o pot controla. Nu e vina mea dacă... fac... ceea ce fac... cîteodată.

– Of, ăsta a devenit pretextul cel mai des invocat în zilele noastre. Mama mă obliga să port șosete albe, tatei îi plăcea sosul dietetic, iar mie îmi venea să-i bat pe amîndoi. Burke se strîmbă dezgustat. Indivizii ca tine care îi învinuiesc pe ceilalți pentru propriile acțiuni îmi provoacă greață. Acum ești om în toată firea, Gregory. Porți răspunderea faptelor tale.

Sări brusc în picioare și îl apucă cu putere pe Gregory de guler.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– M-am răzgîndit. Te iau cu mine!
– Nu, nu! Basile! Mi-ai promis!
– Ți-am promis eu ceva?
– Da.
– Nu-mi amintesc.
– Ba mi-ai promis.
Burke îi dădu drumul și se întoarse la scaunul său. Își plimbă privirile asupra lui Gregory și îl fixă atît de intens, încît acesta începu să se foiască pe scaun. În cele din urmă, tînărul rupse tăcerea.
– Ce este?
– Mă gîndeam. Continuă să-l privească țintă și mai sorbi o dată din cafea. Puse apoi ceașca deoparte și zise: Aș putea să uit că te-am văzut aseară cu minorul ăla. Aș trece și peste faptul că te-ai dat la mine în seara asta și mi-ai făcut avansuri într-un WC public din parc. De astă dată te-aș ierta...
– Dacă...
– Dacă mi-ai face o mică favoare.
Brusc, pe chipul lui Gregory se așternu îngrijorarea.
– Ce fel de favoare?
– Nu pot discuta cu tine pînă nu încheiem o înțelegere.
– Nu e corect.
– La dracu', bineînțeles că nu e corect, dar ăsta-i jocul. Accepți sau nu!
– O să lucrez cu Mac McCuen?
– De ce? Burke îi făcu cu ochiul. Îți place Mac?
– Să te ia naiba, Basile.
– Mai tîrziu, băiete. Am observat eu că îți cam place Mac, dar dacă ai pus ochii pe el, ai face mai bine să renunți. Are o nevastă focoasă care își închipuie că bărbățelul ei este înzestrat cu un cocoșel magic. Ascultă, facem tîrgul sau nu, pentru că oferta rămîne valabilă doar treizeci de secunde.
– Dacă spun da...
– Scapi basma curată de data asta. Altfel mergem direct la secție și te bag la zdup.
– Sub ce acuzație?

– Mi-ai cerut să întreții relațiu cu tine într-un WC public. Douăzeci de secunde.
– Da' nu ți-am cerut nimic!
– Pentru că nu ți-am dat prilejul.
– Haida de!
– Zece secunde.
Gregory își vîrî mîinile în părul negru și ondulat.
– Nu-mi lași nici o posibilitate de alegere.
– Nu-i adevărat. Poți să spui nu. Să sperăm că de astă dată închisoarea n-o să mai fie așa de greu de suportat.
Gregory ridică privirea și se uită pătrunzător la Burke.
– Știi ce pățesc acolo cei de teapa mea?
În momentul acela, Burke se detestă pentru felul în care îl manipula pe tînărul jalnic din fața lui. Privindu-l cu ochii lui de om, Burke îl considera demn de milă. Dar cînd se uita la el prin prisma unui polițist, vedea altceva. Unul dintre delictele lui fusese comis pe un teren de joacă. Era greu să manifești compasiune pentru un individ care se masturba în fața unor preșcolari.
– Timpul a expirat. Ce părere ai?
– Tu ce crezi? mormăi deprimat Gregory.
– Buuun. Burke se ridică în picioare și se duse spre fierbătorul de cafea ca să-și umple din nou ceașca, apoi îl bătu pe umăr pe Gregory și se întoarse la scaunul lui. Nu mai fi așa de posomorît. O să participi la o acțiune foarte interesantă. Ai putea face carieră.
– Sînt convins. Gregory îl sfredeli cu privirea. Spune-mi ceva, Basile. Cum naiba ai știut despre tipul de ieri-seară.
Era o întrebare cinstită și merita un răspuns la fel de cinstit. Privindu-l pe Gregory drept în ochi, Burke răspunse:
– N-am știut. Am ghicit.

În dimineața următoare, Burke încuie apartamentul la plecare și se întoarse spre scări exact pentru a nimeri în pumnul lui Wayne Bardo.
Aterizâ rușinos pe spate. Stînd aplecat deasupra lui, Bardo rîdea.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Toată lumea spune că ești un terchea-berchea, Basile. Am început să cred și eu asta.

Cu maxilarul zvîcnind, Burke se ridică încet în picioare. Și-ar fi dorit din tot sufletul să-i tragă una cu capul între picioare nemernicului. Ar fi putut puncta ceva, dar era mai mult curios decît furios. Pentru moment, Burke alese lupta verbală.

– Ei bine, dar cel puțin nu mă îmbrac ca un poponar. Pun pariu că ăla care ți-a vîndut cămașa asta purpurie rîde și acum de tine.

Deși Bardo continua să rînjească, Burke era convins că vorbele lui își ajunseseră ținta.

– Drăguță remarcă, Basile, zise el pe un ton sarcastic.

– Mulțumesc.

Burke nu se osteni să-l întrebe de unde știa noua lui adresă. Duvall avea un sistem de localizare mult mai sofisticat decît poliția din New Orleans, FBI, DEA sau oricare altă agenție locală ori federală. Tocmai de aceea nu avea să fie niciodată condamnat de vreun tribunal. Exista o singură modalitate de a-l opri pe Duvall și mașinăria lui și spre ea se îndrepta acum Basile.

Totuși, nu-i plăcea faptul că știau unde locuiește. Asta însemna că erau cu ochii pe el. Știau că o urmărise ieri pe doamna Duvall? Dacă nu, de ce venise Bardo aici atît de devreme? De parcă i-ar fi ghicit gîndurile, acesta spuse:

– Domnul Duvall vrea să te vadă.

– Să mă pupe în fund. Și tu la fel.

Bardo se apropie cu un pas.

– Bravo. Îmi place chestia asta. O să-mi faci greutăți. Foarte bine. Abia aștept să te burdușesc zdravăn și să te las să putrezești aici pe trepte.

Burke nu se simțea intimidat de această amenințare, dar era curios să afle mai mult. Ridică din umeri și zise:

– Ia-o înainte.

– Nu, după tine.

Bardo îl împinse spre scări. Burke își pierdu echilibrul și căzu șchiopătînd la parter. În fața clădirii era parcat un Cadillac negru tip.

– Hei, Wayne, îl persiflă Burke, cînd ai fost degradat din postul de killer și ai ajuns comisionar? Ți-a luat Duvall pistoalele?

– Ține-ți gura și mîinile la vedere.

– Nu sînt înarmat.

– Crezi că sînt idiot.

– Ca să fiu sincer, da.

Cînd ajunseră la mașină, Bardo îl pipăi peste tot, apoi își trecu mîinile și printre picioarele lui Burke, fără să găsească nimic.

– Ți-am spus, zise Burke.

– Intră în mașină și nu mai fă pe deșteptul.

În timp ce se urca în mașină, Burke rînji la el:

– Trebuie să recunoști, Wayne. Cămașa asta purpurie îți vine de minune. Cred că ți-ai pus-o special ca să mă bine dispui.

Birourile lui Pinkie Duvall erau la fel de elegante ca și casa lui, dar mult mai moderne. Nu se vedeau nici un fel de mașinării, numai suprafețe netede de marmură și lemn lustruit. Telefoanele nu sunau: intonau melodii în surdină.

Pinkie ședea la biroul lui cînd o secretară îi anunță sosirea domnului Basile ca și cînd n-ar fi fost adus cu forța, ci ar fi avut o programare.

Duvall nu se ridică în picioare cînd intră Basile în birou. Burke știa că prin gestul său deliberat voia să-l pună în postura unui amărît de plebeu convocat de stăpîn.

– Bună ziua, domnule Basile.

– Bună, Duvall.

– Stai jos.

Burke se așeză pe un fotoliu din fața biroului pe care trona o fotografie a lui Remy Duvall într-o ramă de argint ornamentată. Se făcu că n-o vede.

– Dorești ceva de băut? întrebă Pinkie.

– Ca, de pildă, niște zeamă de cucută?

– Mă gîndeam mai degrabă la ceva în genul cafelei, zîmbi Duvall.

– Nu vreau nimic.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Îți mulțumesc că ai venit.

– N-am venit. Am fost adus.

Burke își propti glezna unui picior de genunchiul celuilalt și privi peste umăr la Bardo care se așezase între timp pe o canapea de la perete. Lui Burke nu-i plăcea să aibă în spate un om despre care știa că e ucigaș, dar presupunea că, dacă Duvall l-ar fi trimis pe Bardo să-l lichideze în dimineața aceea, acum ar fi fost un om mort.

Cînd se întoarse spre Duvall, îi surprinse expresia amuzată de pe față. Se aștepta ca Burke să-l întrebe ce naiba însemna toată tevatura asta. Dar Burke n-avea nici cea mai mică intenție să pună întrebări. De ce să-i dea lui Duvall satisfacția de a vedea că este curios sau că-i este frică? N-are decît să înceapă el. După o pauză prelungită, Duvall spuse în cele din urmă:

– Sînt sigur că te întrebi de ce am vrut să te văd.

Burke ridică indiferent din umeri.

– Am auzit niște vești surprinzătoare.

– Da? Ce anume?

– Ai demisionat din poliție.

– Sursele tale au fost întotdeauna excelente.

– Demisia ta lasă un mare gol în Secția de Narcotice.

– Mă îndoiesc.

– Ești prea modest.

– Sînt și prea ocupat ca să stau aici să pălăvrăgesc cu tine despre lucruri care nu te privesc.

Duvall refuză și de astă dată să răspundă la provocare.

– Vrei să te pensionezi înainte de termen?

– Poate.

– De ce ți-ai dat demisia?

– Nu e treaba ta.

– Ce planuri ai?

Burke dădu din cap ca și cînd nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor și întinse brațele în lături.

– Mă obligi să mă repet.

Duvall îl măsură din cap pînă-n picioare.

– După părerea mea, ai demisionat pentru că ești supărat din cauza verdictului pronunțat în procesul domnului Bardo. Noi am cîștigat, tu ai pierdut și ai luat înfrîngerea ca pe un afront personal. Afirmația că nu știi să pierzi nu ți se potrivește și dumitale, domnule Basile?

– Ți-ar plăcea să crezi așa, nu? Ți-ai simți eul acela supradimensionat extrem de măgulit la gîndul că ai o influență atît de mare asupra opțiunilor mele. Ei bine, îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar te înșeli amarnic.

Duvall zîmbi complice, dîndu-i de înțeles că știe că minte.

– Vrei să știi care este rostul acestei întîlniri?

– Nu neapărat.

– Nu mai sîntem în tabere adverse. Aș vrea să-ți ofer o slujbă în organizația mea.

Burke Basile nu prea avea simțul umorului. În secție era îndeobește cunoscut faptul că zîmbea foarte rar. Fusese auzit rîzînd încă și mai rar. Ambiția neîmplinită a multora dintre colegii lui era să-l facă pe Burke să izbucnească în rîs. Nimeni nu l-ar fi recunoscut acum, cînd începu să hohotească la auzul ofertei absurde a lui Duvall.

– Mai spune o dată!

– Cred că m-am exprimat destul de clar, spuse Duvall. Nu mai părea deloc amuzat.

– O, te-am auzit. Numai că nu-mi vine să-mi cred urechilor. Vrei să lucrez pentru tine? Și ce să fac?

– Un om cu experiența ta este foarte valoros pentru mine. Mult mai valoros decît ai fost la poliție.

Duvall băgă mîna într-un sertar al biroului și scoase mai multe foi de hîrtie prinse cu o agrafă. I le întinse lui Burke să le vadă.

– O copie după veniturile tale pe anul trecut. E o adevărată rușine cît de puțin le plătește societatea oamenilor puși s-o apere.

Probabil că lui Duvall nu-i fusese prea greu să pună mîna pe un exemplar al extraselor lui de cont. Nu-i păsa că Duvall știa cît de mult sau cît de puțin cîștigase în slujba lui anterioară. Îl irita

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

însă faptul că Duvall avea un acces atît de lesnicios la persoana lu
Şi îşi dădea seama că tocmai pe asta miza şi Duvall.

– Nu mai sînt poliţist, spuse Burke, dar noi doi facem parte
tot din tabere adverse. De fapt, ne aflăm la poli opuşi.

– Înainte de a face paradă de moralitatea ta, n-ai vrea cel
puţin să afli ce slujbă am în vedere pentru tine?

– Nu contează despre ce e vorba, nici salariul pe care mi-i
oferi. În ciuda decorului ăstuia somptuos, spuse Burke uitîndu-se
de jur-împrejurul încăperii, nu eşti decît un ticălos. Dacă ai lua
foc, nici măcar n-aş face pipi pe tine ca să te scot din belea, aşadar,
nici gînd să lucrez pentru tine.

Burke se ridică şi se îndreptă spre uşă. Duvall îi porunci să
se aşeze la loc. Bardo se repezi spre el şi l-ar fi lovit dacă Burke
nu i-ar fi repezit pumnul în plex, oprindu-l.

– Dacă mai ridici vreodată mîna asupra mea, îţi rup gîtul ăla
al tău de nemernic.

Avertismentul era destul de încrîncenat ca să-l facă pe Bardo
să mai reflecteze. Rămase pe loc, dar ochii îi străluceau de ură.

Burke privi pieziş spre Duvall.

– Nu mă interesează slujba ta.

– Serios? Păcat. Netulburat, Duvall îşi încrucişă mîinile
deasupra biroului. Zîmbi chiar plin de simpatie cînd spuse: Pentru
că am motive întemeiate să cred că ai fi foarte interesat. Nu-i aşa,
Basile?

Cei doi bărbaţi se priviră fix. Distanţa dintre ei părea să se
micşoreze mereu pînă cînd Burke aproape că se văzu reflectat în
pupilele negre ale lui Duvall. Cel care îl privea era un om hăituit.

– Du-te dracului, Duvall!

Zîmbetul lui Duvall deveni şi mai larg:

– Ştii ceva, am să-ţi păstrez slujba. Mai gîndeşte-te şi vino să
mă vezi.

– Da, asta o să fac. Am să vin să te văd. *Numai că nu aşa
cum crezi tu, ticălosule.* Se uită apoi spre Bardo: Nu-i nevoie să
mă conduci acasă. Întorcîndu-se spre Duvall, adăugă: Cunosc
drumul.

14

La ora două jumătate precis, Remy Duvall intră în biserică. Spovedaniile erau programate între trei şi cinci, dar pentru că familia Duvall se număra printre cei mai generoşi sprijinitori ai parohiei, lui Remy i se făcea favoarea de a fi spovedită mai devreme. Astfel, la ora trei, cînd începeau să sosească ceilalţi enoriaşi, Remy era deja în limuzină şi se întorcea acasă.

Errol se posta în biserică, chiar în faţa uşii, în aşa fel încît n-o pierdea nici o clipă din vedere pe Remy. Aceasta merse de-a lungul unuia din intervalele laterale, îngenunche lîngă un rînd de bănci şi dispăru apoi între ele. Îşi scoase mătăniile din poşetă şi începu să se roage.

Chiar şi după ce îşi termină rugăciunile, rămase cu capul plecat şi cu ochii închişi. Această jumătate de oră petrecută zilnic în biserică era deosebit de preţioasă pentru ea. Pinkie se amuza pe seama devoţiunii ei, dar, dincolo de credinţă, mai exista un motiv pentru care venea cu regularitate la biserică: era singurul interval de timp cînd se simţea absolut singură.

Şi cînd se ducea în chioşc, întotdeauna erau oameni prin preajmă, servitorii casei sau sezonieri care făceau fel de fel de treburi. Din ziua în care se măritase cu Pinkie nu fusese niciodată singură la ea acasă. Pînă să se căsătorească, locuise la academie într-un dormitor comun cu alte fete; şi înainte de asta împărţise camera cu mama ei. Acolo rămînea singură în fiecare noapte, cînd Angel se ducea la lucru. Dar în nopţile acelea de singurătate, Remy

era prea mică și prea înspăimîntată de zgomotele străzii și de cele ce răzbăteau din apartamentele vecine ca să poată aprecia solitudinea.

Aici, în biserică, se simțea în siguranță. Savura liniștea, calmul. Îi plăcea să privească luminile multicolore care răzbăteau prin vitralii și se răsfrîngeau pe pereți. Licărul luminărilor și muzica blîndă și mîngîietoare de orgă aveau asupra ei un efect liniștitor.

În rugăciunile ei de astăzi îl implorase pe Dumnezeu să-i dea înțelepciune și curaj. Avea nevoie de înțelepciune ca să elaboreze un plan de apărare a Flarrei și de curaj ca să-l ducă la îndeplinire. Pentru moment, Flarra era la adăpost în școala ei și va rămîne acolo pînă la absolvire. Dar după aceea? Lăsa problema aceasta în mîinile Domnului, deși nu putea să stea cu brațele încrucișate.

În cele din urmă, îl rugă s-o ierte sau încercă s-o facă. Cuvintele refuzau să-i vină pe buze. Nu putea recunoaște nici măcar față de ea însăși păcatul apăsător care îi făcea pe cei din jur s-o creadă bolnavă. Erau păcate prea mari pentru a fi mărturisite Domnului. Dacă ea nu se putea ierta pe sine, de ce ar fi izbăvit-o El?

Privind spre confesional, văzu lumina aprinsă. Preotul o aștepta. Se ridică din bancă și intră în confesional.

– Binecuvîntează-mă, părinte, pentru că am păcătuit. A trecut o săptămînă de la ultima mea spovedanie.

Enumeră cîteva păcate minore, dar se poticnea, încercînd să-și adune curajul ca să mărturisească Păcatul. Nu voise să-l mărturisească nimănui, nici măcar unui preot. Îl simțea dincolo de grilaj cum așteaptă răbdător.

În cele din urmă tuși ușor, își drese vocea și întrebă blînd:

– Mai este ceva?

– Da, părinte.

– Te ascult.

Poate că, dacă o să vorbească despre asta, o să-și afle liniștea. Dar la gîndul mărturisirii i se strînse gîtlejul și inima începu să-i bată nebunește. Ochii i se umplură de lacrimi. Înghiți în sec și începu:

– Acum cîteva luni am conceput un copil. Nici nu i-am spus soțului meu.

– Este o minciună prin omisiune.

– Știu, spuse ea plîngînd încet, dar... dar nu pot. Sînt descumpănită, părinte.

– În legătură cu ce?

– Cu copilul.

– Biserica spune foarte limpede: copilul este o binecuvîntare și un dar de la Dumnezeu. Nu-l dorești?

Privind la diamantul mare de pe inelarul mîinii stîngi, Remy șopti printre lacrimi:

– Nu mai este nici un copil.

Sperase că, rostind cuvintele acestea, se va elibera de sentimentul de vinovăție, dar nu simți nici o alinare. Dimpotrivă, parcă apăsarea din piept crescuse, amenințînd să-i sfărîme coastele. Respira cu greu. Respirația ei scurtă, sacadată, răsuna zgomotos în spațiul strîmt al confesionalului.

Preotul spuse liniștit:

– Cunoști atitudinea Bisericii față de avort.

– N-a fost un avort. Am pierdut sarcina în săptămîna a zecea.

Preotul reflectă la cele auzite, apoi spuse:

– Atunci care este păcatul tău?

– Din cauza mea s-a întîmplat, șopti ea pierită. Dumnezeu m-a pedepsit pentru ingratitudinea și incertitudinea mea.

– Știi care e gîndul și vrerea Domnului?

– Mi-am dorit copilul. Plîngînd cu sughițuri, Remy își frecă abdomenul. Începusem chiar să-l iubesc. Dar mi-era teamă...

– Teamă? De ce?

Ca nu cumva Pinkie să se țină de cuvînt și să mă oblige să fac un avort.

Era un lucru prea urît ca să fie mărturisit, chiar și unui preot. Cînd se căsătoriseră, Pinkie îi spusese clar și răspicat că nu vor avea copii. Punct. Sfîrșitul discuției. Subiectul fusese încheiat. Nu dorea să intre în competiție cu nimeni. Și nici nu voia s-o vadă

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

deformată, chiar și temporar. Astfel că atunci cînd rămase
însărcinată din greșeală, nu-i spusese. Îi era teamă că o va
facă un avort.

Dar la fel de tare o speria și gîndul că nu-i va cere să întrer
sarcina.

Dacă își schimbase părerea în legătură cu copiii? Dacă
răzgîndise și ar fi fost încîntat de perspectivă? Dorea să aibă
copil crescut sub controlul strict al lui Pinkie?

În timp ce se zbătea să găsească o soluție, aceasta se ivi de
sine. Într-o după amiază de coșmar, cînd simți durerea sfîșietoa
din pîntece și văzu sîngele curgîndu-i pe picioare, își dădu seam
în străfundul sufletului ei, că asta își dorise. O viață prețioasă fus
sacrificată din cauza lașității ei.

Preotul repetă întrebarea, vrînd să știe de ce anume îi er
frică.

– De infern, părinte. Dumnezeu știe că am șovăit în privin
copilului, așa că mi l-a luat.

– Ai făcut ceva care să provoace avortul?

– Numai în inima mea. Te rog să te rogi pentru mine, părinte

Dorind cu disperare să fie înțeleasă și iertată, Remy întinse în
mod reflex mîinile și își apăsă palmele pe grilaj. Cu capul plecat,
continua să plîngă.

Dintr-o dată, simți în palme o căldură omenească, de parcă
preotul și-ar fi pus mîinile de cealaltă parte a grilajului. Fusese o
senzație de-o clipă, căci în clipa în care înălță capul, nu-și văzu
decît propriile mîini lipite de grilaj.

Dar, fizic sau psihic, simțise atingerea. O pace pe care n-o
mai cunoscuse de luni de zile pogorî asupra ei. Chingile vinovăției
care îi strîngeau pieptul pînă la sufocare se rupseră și Remy respiră
adînc și reconfortant de cîteva ori.

Vorbind calm, preotul o asigură că va fi iertată și îi dădu o
penitență care părea neînsemnată în comparație cu enormitatea
păcatului ei. Va fi nevoie de mult mai mult ca să-și răscumpere
păcatul, dar era un început, un prim pas către mîntuire, un pas

afară din mocirla de vinovăție în care simțise că se înecă în tot
acest timp.

Desprinzîndu-și mîinile de pe grilaj, își șterse ochii și fața și
părăsi confesionalul, murmurînd:

– Mulțumesc, părinte.

Mireasma parfumului ei rămase în confesional în timp ce
Burke întîrzia să plece. Totuși, trebuia să se grăbească dacă nu
voia să riște ca preotul să-l găsească în confesional. Fiecare se-
cundă conta.

Cu toate acestea, nu-i venea să se urnească din loc. În
încăperea micuță a confesionalului avusese parte de un fel deosebit
de intimitate cu femeia visurilor lui, femeia din chioșc, scăldată de
razele lunii.

Care se dovedise a fi tocmai soția adulteră a lui Pinkie. Iar
Pinkie Duvall era dușmanul pe care jurase să-l distrugă.

Îmboldit de acest gînd, Burke își impuse să se ridice și să
plece. Ieși din confesional și scrută cu ochii toată biserica. Spera s-
o mai zărească, dar nu era nicăieri. Se uită spre ușă. Garda de corp
care o însoțise în Piața Franceză dispăruse și ea. Plecaseră.

Scoase o batistă din buzunarul pantalonilor negri și își șterse
transpirația de pe frunte, apoi de pe buza superioară, care îl stînjenea
de cînd își răsese mustața. Azi-dimineață, din oglinda în fața căreia
se bărbierea, îl privise un străin.

Părăsi de îndată biserica pe o ușă laterală. Gregory James
era deja în mașină și îl aștepta. Fără să scoată un cuvînt, Burke se
așeză la volan și porni mașina. Simțea că n-are aer. Răsuci butonul
de aer condiționat de la cald la rece și îl dădu la maximum. Cămașa
neagră i se lipise de spate pe sub sacou. Simțind că-l strînge gulerul,
trase de el iritat.

– N-a mers bine? întrebă Gregory neliniștit.

– Ba da.

– Doamna a apărut?

– La țanc, potrivit programului.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

După ce o urmărise pe Remy Duvall timp de cîteva zile, Burke își dăduse seama că nu e niciodată singură. Fie că era în casă absolut inaccesibilă, fie împreună cu soțul ei, fie cu garda de corp. Nu mergea nicăieri neînsoțită. Singurele momente de singurătate le trăia atunci cînd se ducea la biserică să se roage.

– *Să se roage?* exclamase el cînd Ruby Bouchercaux îi vorbise de împrejurările în care o vedea pe doamna Pinkie Duvall.

Una din sprîncenele creionate cu grijă ale patroanei se arcuise.

– Ce te surprinde mai mult, domnule Basile, faptul că ea merge la biserică sau că *eu* mă duc?

– N-am vrut să vă jignesc, murmură el, numai că...

– Te rog! Ridică o mînă în semn că nu se simțise lezată. O văd adesea pe Remy Duvall la biserică. N-am vorbit niciodată cu ea. Nimeni nu i se adresează. Nu se duce acolo ca să se dea în spectacol. Pare să fie foarte credincioasă și e întotdeauna prima la spovedanie.

După ce o urmărise cîteva zile la rînd pe soția lui Pinkie la catedrală și verificase informația lui Ruby Bouchereax, își spusese: „Perfect".

Era o cale ideală de a intra în mintea cuiva și de a afla ce are de gînd. Lua droguri ca mama ei, Angel? Voia să fie absolvită de păcatul adulterului? Ce anume din mărturisirea ei ar fi putut să-i fie de folos unui om care intenționa să-i distrugă bărbatul?

În sîmbăta următoare, Burke se hotărî să se ducă în confesional și s-o aștepte. Era un plan riscant, dar strălucit. Cu două mici excepții: trebuia să se comporte ca un preot și să-l îndepărteze pe adevăratul părinte.

Ultima dată, Burke se spovedise a doua zi după moartea mamei sale și apoi se dusese la biserică doar ca să-i cinstească amintirea. Nu prea mai știa obiceiurile, dar fusese crescut în spiritul religiei catolice, astfel că nu uitase chiar totul. Dar chiar dacă și-ar juca bine rolul, se mai punea problema cum să întîrzie sosirea adevăratului preot.

Și atunci se gîndise să recurgă la Gregory James, care avea și pregătire de preot, și de actor.

– Ai spus totul așa cum te-am învățat? îl întrebă Gregory.

– Am repetat de o mie de ori, spuse Burke înjurînd un șofer care mergea prea încet înainte de a trece ca fulgerul pe lîngă el.

– N-a ghicit?

Remușcările care răzbăteau din vocea ei înlăcrimată nu puteau fi trucate.

– N-a ghicit.

– Slavă Domnului că nu ți-a văzut mutra. Nu prea arăți a sfînt.

– Ei bine, n-a bănuit nimic, așa că liniștește-te.

– Sînt liniștit. Tu ești cel care asudă de mama focului.

După ce spuse asta, Gregory se lăsă pe spate zîmbind. Bătea cu degetele în genunchi în ritmul unei melodii pe care o avea în minte.

– Și cu mi-am jucat rolul admirabil. L-am găsit pe preot în fața refectoriului, așa cum mi-ai indicat. I-am spus că voiam să-l văd pe părintele Kevin, care mi-a fost coleg la seminar.

– Bineînțeles că nu auzise de el. „Sînteți sigur?" l-am întrebat eu. Mama lui mi-a zis că a fost repartizat la biserica Sf. Mihail din New Or-*leens*. Mi-au prins foarte bine lecțiile de dicție și dialectologie pe care le-am luat la New York. Cred că am imitat destul de bine accentul de-aici, îi spuse el lui Burke.

Preotul a zis că, după toate probabilitățile, prietenul meu a fost repartizat la Sf. Mihail, dar noi ne aflam la Sf. Matei. Așa că am izbucnit amîndoi în rîs. I-am spus că probabil taximetristul încurcase bisericile. „Sau sfinții", adăugase părintele. Și iar am izbucnit în rîs.

Ca să-l mai reții puțin, l-am întrebat dacă era originar din New Orleans, iar el mi-a spus că s-a mutat aici de zece ani. Dar cunoștea toate restaurantele bune. Nu că și-ar putea permite, s-a grăbit el să adauge, dar unii dintre enoriașii lui erau suficient de

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

generoşi ca să-l invite din cînd în cînd şi pe el. Bla-bla-bla. Asa ca am mai omorît cîteva minute. Suficiente?

– Absolut. Acum ai vrea să taci din gură?

N-avea chef să pălăvrăgească cu Gregory. Voia să reflecteze la cele cîteva minute pe parcursul cărora fusese despărţit de Remy Duvall numai de un perete subţire şi un grilaj. Stătuse destul de aproape ca să-i simtă parfumul şi să-i audă suspinele în timp ce mărturisea un păcat la care Burke nu se aşteptase defel.

Droguri, beţie, adulter – nimic din toate acestea nu l-ar fi surprins. Dar să se simtă vinovată pentru că pierduse o sarcină? Vestea îl lovise ca o măciucă în moalele capului.

Oricum, avea de gînd să folosească şi această informaţie în avantajul lui. Chiar şi în clipele cînd se lăsase îmbătat de parfumul ei, bucuros că nu făcuse niciodată legămînt de castitate, raţiona tot ca un poliţist, încercînd să vadă cum ar putea folosi această informaţie confidenţială în treaba pe care îşi propusese s-o ducă la bun sfîrşit. Năpădit de un val de inspiraţie – nu neapărat divină – se gîndise la o penitenţă care să se potrivească cu păcatul ei şi să se încadreze foarte bine în planul lui de bătaie.

Dar nu era deloc încîntat.

Ar fi preferat să nu fi aflat de copilul pe care îl pierduse. Asta o făcea umană.

Ar fi vrut să nu-i fi atins mîna prin grilaj. Asta îl umaniza pe el.

– Ascultă, Basile, ai trăit cumva o experienţă religioasă?

Smuls din gîndurile lui de întrebarea lui Gregory, Burke se încruntă la el.

– Pentru că te porţi foarte ciudat. Ai ieşit din catedrală de parcă l-ai fi văzut chiar pe Dumnezeu. Burke îi aruncă altă privire furioasă. Bine, las-o moartă! Cred că nu sînt obişnuit cu figura ta fără mustaţă şi cu părul lins. Mai mult ca sigur că nici propria ta mamă nu te-ar recunoaşte. Şi ochelarii ăştia îţi schimbă complet înfăţişarea.

Dîndu-şi seama că uitase să-şi scoată ochelarii cu rame pătrate de baga, şi-i luă de pe nas şi-i puse pe banchetă, în spaţiul dintre el şi Gregory. Lentilele erau din sticlă simplă, dar i se părea ciudat că nu se gîndise mai înainte să-i scoată. Poliţist sau delincvent, pentru un astfel de detaliu îşi poate risca viaţa.

Îşi impuse să se smulgă din starea asta. Dacă începe să-şi pună sub semnul îndoielii decizia, s-ar putea să nu mai fie atît de hotărît să răzbune moartea lui Kevin. Era un lucru pe care trebuia să-l facă sau să moară încercînd să-l ducă la bun sfîrşit. Degetele de la mîna dreaptă i se încleştară şi se descleştară în jurul volanului.

Cînd ajunseră acasă la Gregory, coti pe alee şi frînă atît de brusc, încît amîndoi se treziră cu nasul în parbriz.

Gregory puse mîna pe mînerul portierei.

– Deşi nu-mi face plăcere s-o spun, a fost amuzant. Ne mai vedem noi, Basile. Dar asta numai în cazul în care o să am din nou ghinion.

Spre surprinderea lui, Burke se dădu jos din maşină şi îl însoţi pînă la poteca de cărămizi.

– Mă bucur că te-ai distrat bine. Pentru că încă n-ai terminat ce aveai de făcut, părinte Gregory.

15

Pinkie tăie cu grijă din fileul său minuscul.

– Cum se numește?

Remy își întoarse privirile de la zeama sîngerie care i se scurgea în farfurie.

– Casa Jenny. I se spune așa după numele unei fetițe de trei ani care a fost abandonată de mama ei. Era moartă de foame atunci cînd au găsit-o. N-a mai putut fi salvată.

– De necrezut, exclamă Flarra. În America, țara oamenilor supraponderali care cheltuiesc averi pe cure de slăbit, un copil să moară de foame?

– Îngrozitor, nu-i așa?

Remy își alesese cu grijă seara cînd Flarra venea să ia masa cu ei ca să abordeze acest subiect cu Pinkie. Știa că Flarra va fi de partea ei. Sora ei era o mare luptătoare împotriva nedreptății sociale.

Pinkie ridică paharul de Merlot.

– Și preotul ăsta, părintele...?

– Gregory, completă Remy. Mi-a telefonat ca să mă întrebe dacă ne putem întîlni ca să discutăm despre nevoile instituției.

– Nevoi, asta înseamnă bani.

Remy încuviință din cap.

– A spus că întîmpină mari dificultăți financiare ca să deschidă asa Jenny.

– Instituțiile de felul acesta cerșesc întotdeauna fel de fel de ații. De ce nu mănînci? întrebă el arătînd spre farfuria ei.

– Nu prea mi-e foame.

– Ți-ai stricat pofta de mîncare cu discuția asta despre fetițele care mor de foame. Soția mea e milostivenia întruchipată. Se întinse peste masă și o mîngîie pe mînă. Dacă asta te ajută să te simți mai bine, o să-i spun mîine secretarei mele să-i trimită un cec părintelui Gregory.

– Nu este suficient, zise ea, trăgîndu-și mîna de sub palma lui. Vreau să mă implic direct.

– Nu ai timp de așa ceva.

Considerînd că a pus capăt discuției, se întoarse la friptura lui, dar Remy nu se putea împăca cu situația. Era mai mult decît simpla nevoie de a avea un hobby. Reprezenta o problemă de natură spirituală. Preotul îi spusese: „Poate că dacă o să faci ceva în folosul copiilor..."

Casa Jenny era un răspuns direct la rugăciunile ei. Se rugase să i se ivească prilejul să facă ceva, și acesta apăruse sub forma unui telefon primit în dimineața asta de la părintele Gregory. Dacă asta era voia lui Dumnezeu, nici măcar Pinkie Duvall n-o să-i poată sta în cale. Păstrîndu-și aceeași voce calmă și detașată, spuse:

– Am vreo cîteva ore libere pe săptămînă.

– Cred că ar fi bine pentru ea, Pinkie, interveni și Flarra. A fost atît de abătută în ultima vreme.

– Ba n-am fost, spuse Remy.

– Și tu ai observat, nu-i așa? făcu Pinkie, fără să ia în seamă protestul lui Remy.

Aceasta încuviință din cap și buclele ei negre se clătinară.

– De luni de zile parcă plutește în altă lume.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere. Remy, probabil că este adevărat, din moment ce și eu, și cumnatul meu favorit am remarcat același lucru. Flutură din gene spre el. Pot să beau și cu puțin vin?

– Nu, nu poți, răspunse Remy în locul ei.

– Of, nici școală mixtă, nici băieți, nici vin, parcă aș trăi pe Marte.

– Sora Beatrice o să facă o criză dacă te aducem ametită.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Pun pariu că și sora Bea mai trage la măsea pe ascuns. Putem să vorbim despre Lăsata Secului?

– Nu acum.

Remy observase că Pinkie nu intervenise în discuția dintre ea și sora sa. Se uita intens la ea și privirile lui scrutătoare o făceau să se simtă stînjenită.

– La ce te gîndești, Pinkie?

– Mă irită la culme ideea ca soția mea să se frece de tot felul de nespălați.

– Nici nu știu ce are de gînd să-mi propună părintele Gregory, replică ea. Poate că vrea doar să ne ceară încuviințarea ca să ne treacă numele pe lista lui de sponsori sau să intervenim pe lîngă prietenii noștri ca să contribuie și ei. N-am de unde să știu pînă cînd nu mă întîlnesc cu el, dar aș dori foarte mult să particip direct la acest proiect. În cel mai rău caz, aș vrea să înmînez cecul personal.

– Și unde este această nouă instituție?

– N-a precizat.

– Unde a spus că vrea să vă întîlniți?

– A zis să aleg eu locul.

Degetul lui arătător bătea nerăbdător în pahar.

– De ce este așa de important pentru tine, Remy?

De felul în care răspundea depindea totul. Pentru ca Pinkie să fie de acord, trebuia să-i zgîndăre amorul propriu.

– Este important pentru mine fiindcă micuța Jenny nu a avut un Pinkie Duvall care să apară în viața ei și s-o salveze. Nu a avut norocul meu și al Flarrei.

– Mi se face pielea de găină, spuse Flarra.

Pinkie se relaxă și îi făcu semn lui Roman să-i umple paharul.

– Foarte bine, Remy, poți să te întîlnești cu el. Aici acasă. În timpul zilei.

– Mulțumesc, Pinkie.

– S-a făcut, spuse Flarra.

Părintele Gregory puse în furcă receptorul telefonului public și se întoarse spre Burke.

– La ei acasă, mîine după-amiază.

În timpul discuției lor anterioare, părintele Gregory îi dăduse doamnei Duvall un număr de telefon de la toaleta pentru bărbați a unsta din speluncile soțului ei. Sunetele instrumentelor muzicale răzbăteau prin tapetul subțire de hîrtie.

– La ei acasă? repetă Burke, scărpinîndu-se la ceafă. Speram să ne întîlnim într-un loc public.

– Ei bine, n-a fost să fie. Așa că nu-ți rămîne decît să înmormîntezi planul.

După ce reflectă o clipă, Burke spuse:

– De fapt, s-ar putea să fie chiar mai bine. Pentru ce oră a fixat întîlnirea?

– N-ai auzit ce-am spus, Basile?

– Ba da. Ai zis la ei acasă mîine după-amiază. Eu te-am întrebat la ce oră.

– N-o să meargă.

– O să meargă. Dacă o să-ți păstrezi calmul și o să faci tot ce-ți spun, o să meargă.

– Poate îți închipui că mă cunoști, Basile, dar te înșeli. În esență, sînt un laș. Cînd e vorba să aleg, întotdeauna mă gîndesc mai întîi la mine.

– Foarte bine. Asta și vreau. Dacă mă lași baltă sau o scrintești cumva, gîndește-te că o să stai la închisoare pentru foarte mult timp.

Gregory mormăi îmbufnat:

– Și dacă ceva n-o să meargă bine, tot pe mine o să dai vina chiar dacă n-o să am nici un amestec.

– Nu, asta nu, îți promit, îi spuse Burke sincer. Indiferent cum se va termina treaba, vei pleca teafăr și nevătămat.

– Teafăr și nevătămat? Din casa lui Pinkie Duvall? Gregory pufni disprețuitor. Era să leșin numai pentru că i-am dat telefon acasă. Mi-i amintesc pe ai mei că vorbeau despre el la masă, în vreme ce eu eram abia la școala primară. E o legendă vie, unul dintre cei mai puternici oameni din orașul ăsta, dacă nu cumva cel *mai* puternic.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Știu totul despre el.

– Atunci știi că e de-o cruzime ieșită din comun. Se spune că a ordonat uciderea mai multor oameni care l-au deranjat.

– Nu e un simplu zvon.

Gregory rămase cu gura căscată, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Și cu toate astea vrei să mă duc la el în casă, să fac pe preotul, să mă întîlnesc între patru ochi cu nevastă-sa și să-i cer bani?

– Doar dacă nu vrei să te duci la închisoare și să devii iubita unui individ pe care toată lumea îl numește Taurul.

– Schimbă placa! Am mers cu tine la biserică și mi-am jucat rolul. În mod strălucit, aș putea adăuga. Acum sîntem chit.

– N-am spus niciodată așa ceva, replică sec Burke. Am zis că dacă accepți să joci rolul părintelui Gregory, o să te las în pace.

– Am presupus că trebuie să trec drept părintele Gregory numai o dată.

– Ei bine, ai presupus greșit. Mîine la ce oră?

– Ești nebun de legat, Basile.

– Probabil.

Aici, Gregory avea dreptate. Planul lui *era* nebunesc. Dramatic, da. Eficient, fără îndoială. Nebunesc, mai mult ca sigur.

După ce ascultase confesiunea doamnei Duvall, concepuse planul în cele mai mici amănunte. Exista întotdeauna riscul ca lucrurile să se încurce, dar lua toate măsurile de precauție ca să nu dea greș. Își părăsise apartamentul și, folosind un nume fals, se mutase în alt loc, la fel de sordid. Schimbase Toyota pe un model mai vechi.

Cînd se urcase în noua sa mașină, stătuse tot timpul cu ochii pe oglinda retrovizoare. Cînd mergea pe jos, privea în toate părțile ca să vadă dacă nu cumva Bardo sau vreunul din oamenii lui îl urmăresc. Era absolut sigur că nu-i luase nimeni urma.

Să-și fi rechemat Duvall dulăii acasă? După ce Burke îi refuzase slujba, s-ar putea ca Duvall să-l fi uitat, căci nu prezenta importanță. De bună seamă era mult prea sigur de el ca să se teamă

de răzbunarea unui ex-polițist amărît și fără nici o putere cum era Burke Basile. Iar dacă se aștepta la represalii, își închipuia probabil că acestea vor fi violente. Tocmai de aceea, trucul cu părintele ar avea șanse de reușită.

– De ce nu poate să joace alt polițist rolul de preot? ofită Gregory.

– Pentru că nici un polițist din secție nu are talentul tău actoricesc.

Gregory încă mai credea că participă la o acțiune secretă a poliției.

– Ei bine, îmi dau demisia. Nu mai vreau să fiu părintele Gregory. Mai bine mă duc la închisoare decît să mi-l pun pe Purkie Duvall în cap.

Burke se năpusti la el.

– Dacă mă lași acum, o să am grijă ca fundul tău schilod să fie distracția tuturor perverșilor din închisoarea Orleans. Îl împinse pe tînăr în peretele pătat al toaletei bărbaților. Strîngînd din dinți, Burke spuse: Și acum, pentru ultima dată, părinte Gregory, mîine după-amiază *la ce oră?*

– Ce plăcere să vă cunosc, doamnă Duvall. Gregory James zîmbea dezarmant în timp ce strîngea mîna gazdei. Vă mulțumesc că ați acceptat să ne primiți.

Remy privi peste el la cel de-al doilea preot.

– O, el este părintele Kevin, spuse Gregory. Colegul meu și fondator al Casei Jenny.

Burke își alesese pseudonimul în amintirea lui Kevin Stuart, ceea ce i se păruse foarte potrivit.

– Vă mulțumesc amîndurora că ați venit, spuse ea. Sînt măgulită că ați binevoit să-mi acceptați contribuția.

Valetul îi condusese pe o terasă care dădea spre pajiștea din spate, de unde se vedea foarte bine chioșcul. Privind spre el, Burke remarcă:

– Aveți o reședință foarte frumoasă, doamnă Duvall.

Nu se temea că o să-i recunoască vocea. În confesional,

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

vorbise în șoaptă și se prefăcuse de mai multe ori că tușește. Și va face nici o legătură între părintele Kevin cel spilcuit și sobru și bărbatul îmbrăcat neglijent, cu mustață și șapcă de baschet care întinsese punga cu portocale uitată de ea pe masa unei mici cafenele în aer liber.

– Mulțumesc, vă rog să luați loc.

El și cu Gregory se așezară unul lîngă altul pe o canapea din răchită, în vreme ce ea stătea în fața lor pe un scaun. Amabilă, îi întrebă dacă doresc o cafea.

Părintele Gregory îi zîmbi valetului.

– Mi-ar face plăcere. Decofeinizată, vă rog.

– La fel și pentru mine, spuse Burke.

Valetul se retrase, lăsîndu-i pe preoți singuri cu doamna Duvall. Și cu garda de corp. Umerii largi ai bărbatului depășeau spătarul scaunului și țesătura de răchită împletită părea că face mari eforturi ca să-l susțină. Costumul lui negru nu se potrivea deloc cu terasa însorită. Arăta la fel de nelalocul lui ca un măgar în mijlocul unui aranjament floral.

Burke avusese o tresărire cînd intrase pe terasă și îl văzuse pe individ. Doamna Duvall nu-l recunoscuse, dar omul ar fi trebuit să fie pregătit pentru așa ceva. Burke îi zîmbise amabil și dăduse din cap. Omul mormăise un salut, dar ochii lui îl priviră fără să-l recunoască. Indiferent cu cît îl plătea Duvall pe dulău, era prea mult.

Doamna Duvall îi spunea Errol.

– Nu e nevoie să rămîi aici. Sînt sigură că discuția o să te plictisească.

Omul se gîndi o clipă, se uită pe rînd la fiecare din cei doi preoți, ca și cînd ar fi vrut să le dea un avertisment, apoi se ridică.

– În regulă. Dar am să fiu chiar aici, în spate, dacă o să aveți nevoie de mine.

După plecarea individului, părintele Gregory se întoarse spre gazdă:

– Așa e întotdeauna sau i se întîmplă să fie și sever?

Doamna Duvall rîse cu poftă. Burke îi mulțumi în gînd lui

Gregory că o făcuse să se simtă în largul ei. Deoarandată, finalul se descurca admirabil. Făcură o conversație ușoară pînă cînd valetul, căruia ea îi spunea Roman, se întoarse cu o tavă de argint și o puse pe o măsuță cu rotile, împingînd-o apoi pînă în dreptul doamnei Duvall. Aceasta le servi ea însăși cafeaua împreună cu prăjiturele cu glazură și cremă. Mișcările ei erau fluide, firești. Minuta cafetiera grea cu aceeași grație cu care își puse puțină frișcă în cafea.

– Abia aștept să aud amănunte despre Casa Jenny.

Părintele Gregory își drese glasul și se trase mai în față, pe canapea.

– Ideea mi-a venit de la...

Burke întoarse capul în timp ce Gregory se lansa într-o descriere patetică și plină de înfloriturî a unui cămin pentru copii inexistent. Prefăcîndu-se că soarbe fiecare cuvînt care ieșea din gura părintelui Gregory, se uită cu luare-aminte la chipul lui Remy Duvall. Asculta atentă, reacționînd așa cum se așteptaseră la cuvintele-cheie pe care Gregory le introdusese în text la cererea lui Burke. Cînd Gregory îi povesti istorioara inventată despre inexistenta Jenny, ochii i se umplură de lacrimi.

– Ce tragedie!

Întrucît tristețea ei părea sinceră, era în pericol să se simtă stînjenită de această josnică manipulare a sentimentelor ei. Dar Burke își aminti cît de binevoitoare fusese cu Bardo în chioșc. O femeie capabilă să se înhăiteze cu Bardo nu merita nici un fel de compasiune. Puse farfuria și ceașca pe masă și se ridică brusc în picioare.

– Iartă-mă că te întrerup, părinte Gregory, dar vă rog să mă scuzați un moment.

Gregory întoarse capul așa de repede încît îi trosni gîtul. Se uită la Burke cuprins de panică. Această parte nu figura în scenariu. Burke o omisese intenționat, pentru că nu voise să-l sperie și mai tare pe Gregory. Întrucît părea că se descurcă foarte bine în rolul lui, Burke decise că-l poate lăsa singur împreună cu doamna Duvall cîteva minute, exact timpul de care avea nevoie.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Este o toaletă în spatele scărilor, chiar lîngă intrare, îi spuse Remy.

– Mulțumesc.

– Vreți să vă conducă Errol?

– Nu, mulțumesc. O să mă descurc singur.

Ieși de pe terasă, dar după ce trecu de ușă se uită imediat după garda de corp. Acesta nu stătea chiar lîngă ușă, așa cum îi spusese, ci intrase într-o cămăruță alăturată și se uita la televizor. Era cu spatele la ușă. Se pare că nu vedea nici un pericol în persoana celor doi preoți.

Burke intră în toaletă și închise ușa, dar numai pentru o clipă. Ieși imediat și urcă scările cîte două trepte odată, întorcîndu-se de fiecare dată cînd scîrțîia vreuna din ele. Prima ușă de pe palier dădea într-o altă baie mică. În maximum trei secunde ajunse afară.

Cîți servitori să fi fost în casă? Nu avea de unde să știe, dar presupunea că sînt destui. În orice clipă putea să apară vreo servitoare zeloasă care să-l întrebe de ce cotrobăie prin casa domnului Duvall. Ar fi făcut imediat tărăboi, l-ar fi chemat pe Errol și l-ar fi reținut pînă la sosirea lui Pinkie. Iar mîine dimineață la ora aceasta trupul lui ar fi servit drept hrană rece peștilor din golf.

Deschise a doua ușă de pe culoar și găsi ceea ce căuta – un dormitor mare cu băi separate de fiecare parte, cu un balcon care dădea spre peluza din fața casei.

Burke nu se pricepea la antichități, dar fiecare piesă de mobilier din cameră arăta de parcă ar fi fost un unicat. Banii de pe droguri îi permiseseră să participe la multe licitații simandicoase. Una dintre piesele de mobilier, o masă de toaletă cu o oglindă înaltă de cel puțin patru metri reflecta un bărbat care purta niște ochelari inutili și o sutană preoțească.

„De astă dată ai sărit rău de tot peste cal, Basile", murmură el pentru sine.

Aruncă o privire în ceea ce era evident camera de toaletă a lui Pinkie, dar servitoarea trecuse pe aici după plecarea stăpînului casei în acea dimineață. Totul era în perfectă ordine.

În dormitor, noptierele puteau fi deosebite cu ușurință. Pinkie dormea pe partea stîngă. Pe noptiera lui se afla o pereche de ochelari de citit și un exemplar din *Newsweek*, precum și un telefon mobil. Burke se uită să vadă ce număr are, dar eticheta mică de plastic, aplicată de compania de telefoane, lipsea. Probabil că era un număr ultrasecret, neînregistrat în cartea de telefon.

Deschise sertarul, în speranța că va găsi o agendă telefonică personală. Dar Pinkie era prea deștept ca să țină așa ceva acolo, unde nu avea decît un pix, încă o pereche de ochelari și un bloc-notes în care nu exista nici o însemnare.

Pe noptiera doamnei Duvall era un șirag de mătănii, o carafă mică de apă, iar în sertar nu văzu nimic în afară unei cutii cu hîrtie pentru scris bilețele scurte. Dar nici un carnet cu adrese. Cui scria?

Oare cît lipsise de pe terasă? Suficient de mult timp ca să fi urinat? Dar dacă, în timpul unei reclame, Errol bagă capul pe terasă și, văzînd un singur preot, întreabă unde e celălalt.

„Continuă treaba pentru care ai venit."

Pătrunse în camera de toaletă a doamnei Duvall. Servitoarea nu trecuse pe aici de cînd se îmbrăcase doamna Duvall ca să-i primească pe cei doi preoți. Pe scaunul din fața mesei de toaletă se afla o bluză. Se pare că fusese examinată și lăsată deoparte în favoarea celei pe care o purta acum. Burke o luă și frecă materialul între degete. Mătase. O puse la loc pe scaun, exact așa cum o găsise.

Observînd o dungă în peretele de oglindă de deasupra mesei apăsă puțin și o parte a acesteia se întoarse într-o parte, lăsînd să se vadă un dulăpior. Periuța de dinți, pasta, tablete antistres, tampoane igienice, aspirină, contraceptive orale.

Închise dulăpiorul și tocmai se pregătea să plece cînd observă că suprafața de marmură netedă a mesei ei de toaletă avea urme ușoare de talc. Puful de pudrat corpul se afla într-un bol de cristal cu capac de argint. Alături de el mai era un puf elegant din blăniță de miel pe care îl luă și îl duse la nas. Mirosul era inconfundabil și foarte cunoscut. Își trecu vîrful degetelor pe suprafața moale a

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

pufului, gîndindu-se la locurile minunate pe care le mîngîiase de curînd.

„Ce naiba faci, Basile? Ieşi dracului odată de aici?"

Se întoarse să pună puful la locul lui, alături de bolul de cristal, şi ieşi în cea mai mare viteză din cameră, de parcă însuşi diavolul ar fi fost pe urmele lui. În faţa uşii de la dormitor se opri să asculte. Nu auzi nimic, deschise uşor uşa şi ieşi în hol.

Era la mijlocul scărilor cînd Errol apăru în cadrul uşii de jos.

16

Errol care tocmai se pregătea să se ducă la baie, rămase încremenit cînd îl văzu pe părintele Kevin coborînd scările. Burke îi zîmbi dezarmat.

– Dacă mergi la toaletă, s-ar putea să ai nevoie de asta, zise el întinzîndu-i un sul de hîrtie de toaletă.

Errol, încă buimăcit, îl luă şi îl strînse la piept.

– Nu mai era hîrtie, aşa că a trebuit să mă duc sus.

Errol deschise uşa de la toaletă şi se uită la locul de unde Burke scosese sulul înainte să urce în dormitor. Acum îl aducea înapoi, jos, dar lăsa impresia că l-a luat din cealaltă baie.

– Mi-am zis să înlocuiesc sulul de aici. Nu se ştie niciodată cînd poate să aibă cineva nevoie de el. Apoi îi făcu cu ochiul, ca de la bărbat la bărbat. Bineînţeles, depinde ce ai de gînd să faci.

– Îhî, făcu Errol, nu foarte sigur de el. Mulţumesc.

Burke porni spre terasă, apoi se întoarse brusc, ca şi cînd i-ar fi venit chiar atunci o idee.

– Ştii, dacă domnul şi doamna Duvall or să se ocupe de Casa Jenny, poate o să vrei şi dumneata să participi cu ceva, bunăoară să ne ajuţi cu băieţii, să organizezi jocuri, ceva în genul ăsta.

– Nu cred. Domnul Duvall îmi dă mult de lucru.

– Păi, ziceam şi eu aşa, ca o idee. Burke se întoarse şi de astă dată nu se mai opri pînă nu ajunse înapoi la terasă, unde cei doi continuau să stea de vorbă.

– Părintele Kevin şi cu mine sîntem de părere că toţi copiii

care stau la Casa Jenny trebuie să aibă ceva de făcut, nişte treburi pe măsura posibilităţilor lor.

– Excelentă idee, părinte.

Gregory se uită la Burke evident uşurat.

– Părintele Kevin şi cu mine credem că trebuie să li se inoculeze copiilor simţul răspunderii şi că merită laude pentru cele mai mici realizări, acesta fiind primul pas spre combaterea influenţelor negative pe care le-au suferit şi spre formarea respectului de sine.

Doamna Duvall se întoarse spre Burke, aşteptînd confirmarea. Basile încuviinţă din cap. În momentul acela ar fi fost de acord cu orice. Îi venea aşa de greu să mai păstreze o alură de ascet după ce ţinuse în mînă puful cu care îşi pudra corpul. Încerca să-şi menţină privirea mai sus de crucea care i se legăna în adîncitura dintre sîni, dar între dorinţa şi voinţa lui se ducea o luptă înverşunată.

– Dumnezeu a binecuvîntat această vizită, părinte Kevin, zise Gregory fluturînd un cec de zece mii de dolari pentru Casa Jenny.

– Sînteţi foarte generoasă, doamnă Duvall. Dumnezeu să vă binecuvînteze.

– Dumnezeu să binecuvînteze misiunea dumneavoastră, părinte Kevin.

Burke se ridică.

– Cred că n-ar trebui să mai abuzăm de timpul dumneavoastră.

– Deşi ne-ar face plăcere s-o facem. Gregory se ridică şi el în picioare. Cînd încep să vorbesc despre Casa Jenny, nu mai pot să mă opresc.

– Mi-a făcut plăcere, spuse ea: N-aţi putea să mai rămîneţi pînă se întoarce soţul meu acasă? S-ar bucura nespus să vă cunoască.

– Nu, nu, trebuie să plecăm, spuse Gregory. Mai avem de făcut şi alte vizite. Poate altă dată.

Burke îi dădu o carte de vizită.

– Sînt sigur că o să doriţi să aflaţi cum înaintează lucrul. Vă găm să telefonaţi oricînd doriţi.

– Mulţumesc, aşa voi face.

– De fapt, poate că v-ar face plăcere să vedeţi cu ochii dumneavoastră instituţia.

Propunerea îl lăsă pe părintele Gregory mut de uimire. Se uită la părintele Kevin, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Doamna Duvall, pe de altă parte, era încîntată de idee.

– Ar fi posibil?

– Nu.

– Bineînţeles.

Gregory şi Burke răspunseseră în acelaşi timp, dar cuvîntul rostit de Burke îl acoperi pe acela al părintelui Gregory. Acesta spuse cu un aer vinovat:

– Firește, cum dorește părintele Kevin. Mă gîndeam numai să facem o deschidere oficială, cînd instituţia va arăta mai bine, adăugă el cu jumătate de gură.

– Sînt convins că doamna Duvall va prefera să meargă singură, zise Burke, privind-o fix.

– Nu mă aştept la nici un fel de tratament preferenţial, spuse ea, dar aş dori foarte mult să văd cum progresează lucrările. Asta în ideea că v-aş putea ajuta cu ceva.

– Contribuţia dumneavoastră ne este de un real ajutor, vă asigur, spuse părintele Gregory disperat.

– Dar o prezentare favorabilă din partea mea l-ar determina pe soţul meu să contribuie cu sume şi mai mari.

Burke zîmbi.

– Un motiv în plus să ne faceţi o vizită. Telefonaţi oricînd doriţi. Ne vom strădui să ne adaptăm acţiunile la programul dumneavoastră.

– „Să ne adaptăm acţiunile la programul dumneavoastră?" Iisuse, simt că înnebunesc.

– Vrei să încetezi odată cu văicăreala asta? Mă doare capul.

– În ce m-ai băgat, Burke? Nu-mi place povestea asta. Am fost de acord să-ţi fac o favoare şi m-am ţinut de cuvînt, aşa e? Nu

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

o dată, ci de două ori. Dar asta-i tot. Basta. Aplauze, vă rog. Jos cortina. Stingem luminile și toată lumea se duce acasă. Nici un fel de bis. Am jucat ultima scenă cu tine. Schimbi mereu dialogul. Și unde naiba te-ai dus când ai plecat din cameră?

– Să fac pipi.

– Aș vrea să te și cred. Bineînțeles că te-ai dus să amușini.

– Asta este una din principalele tale probleme, Gregory, crezi prea multe. Ai face mai bine să te lași purtat de val.

– Dacă mă las purtat de val, s-ar putea să mă trezesc plutind cu fața în jos pe Mississippi. Până acum, nu s-ar zice că viața mea a fost plină de realizări remarcabile, dar tot nu sînt pregătit să mor. Consideră-mă scos din joc. Gata.

Cearta continuă tot drumul până acasă la Gregory. Burke se aplecă peste el și deschise portiera.

– Dă-i drumul, pune-ți picioarele pe masă, bea un pahar sau două de vin și calmează-te. O să ținem legătura.

– Am ieșit din joc. Gata.

– La închisoare nu se servește Pinot Noir, Gregory.

– Nu poți să mă amenințI tot timpul cu închisoarea. N-ai nimic împotriva mea.

– Poate că astăzi nu. Dar într-o săptămînă sau două, în mod sigur. Am să stau tot timpul cu ochii pe tine. Mai devreme sau mai tîrziu ai să acționezi împins de acele impulsuri despre care singur ai spus că nu le poți controla.

– Psihologul meu susține că am făcut progrese.

– Nu, el face bani de pe urma unui caz despre care știe că e fără speranță. Ești un biberon dulce de psihopat și el suge cît poate din tine.

Gregory se lăsă să cadă greu pe scaun.

– Ești un ticălos, Basile.

– Asta am stabilit deja.

– Ai o voință mai puternică decît mine. Nu pot să te înfrunt. ată lumea mă pune la podea.

Burke întinse mîna, îl apucă pe Gregory de păr și îi întoarse capul spre el.

– Ascultă-mă, ticălos mic, neruşinat și scîrbos. Ceea ce faci acum ar putea fi cel mai bun lucru pe care l-ai realizat vreodată în viață. Îți dau ocazia să dovedești că ești în stare să depășești așteptările celorlalți. Îți ofer șansa să fii bărbat.

Vizibil emoționat, Gregory înghiți în sec.

– Basile, sînt foarte sincer cînd îți spun că nu mă văd în stare. Aș vrea să fiu, dar, așa cum ziceai și tu, sînt un caz fără speranță. În locul tău n-aș conta pe mine.

– Ei bine, mormăi Burke, dîndu-i drumul. din păcate n-am altceva mai bun.

Gregory coborî cu un picior din mașină, dar ezită înainte de a-l pune și pe celălalt. După o clipă spuse:

– Nu este o operație a poliției, nu-i așa?

– Nu. Burke se uită direct la el. Este o vendetă personală. E în legătură cu prietenul meu care a fost ucis anul trecut.

– Mi-am închipuit eu că trebuie să fie ceva în genul ăsta. Mulțumesc că ai catadicsit, în sfîrșit, să fii cinstit cu mine.

– Plăcerea e de partea mea.

Întorcînd capul, Burke se uită prin parbrizul aburit al mașinii. Se mai gîndi cîteva secunde apoi spuse:

– Las-o baltă, Gregory, n-ar fi trebuit să te tîrăsc în chestia asta. Te-am mințit și te-am manipulat tot timpul și, așa cum spui, nu e corect. Sînt pe cale să fac ceva nebunesc și periculos. Și aici ai dreptate. Nu vreau să-mi încarc conștiința cu altă moarte. Am avut nevoie de ajutorul tău pentru chestia asta cu preoții, dar cred că de acum încolo pot să mă descurc și singur. Îți mulțumesc pentru ajutor.

Apoi, după ce rămase tăcut cîteva clipe, adăugă:

– Nu pot să asist nepăsător cînd te văd cum îți distrugi viața, Gregory. Dacă nu-ți bagi mințile în cap și nu începi să te porți cumsecade, în cele din urmă ai să fii arestat și închis pentru multă

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

vreme. O să vină o zi cînd tăticul n-o să te mai poată scăpa de acuzații care dezgustă nu numai populația, în general, ei și deținuții din închisori. Acolo, viața ta devine un iad, se poate întîmpla să te și ucidă. Gîndește-te bine la consecințe data viitoare cînd o să simți nevoia s-o scoți și s-o bagi în vreun tip, mai ales dacă e vorba de un copil. Zîmbind obosit, făcu semnul crucii: Du-te și nu mai păcătui, fiule.

Puse mîna pe schimbătorul de viteze și îl băgă în marșarier.

– Stai. Trăsăturile frumoase ale lui Gregory vădeau nehotărîre. S-ar putea să dau de vreun necaz? Să fiu rănit?

– Jur că aș încerca să previn o asemenea situație, dar există, într-adevăr, un risc.

După un lung moment de deliberare, tînărul oftă:

– Naiba s-o ia de treabă. Accept. Ce altceva pot să fac?

17

– Cum adică a dispărut?

Bardo ridică din umeri.

– Așa cum ai auzit, Pinkie. Nu l-a mai văzut nimeni. Cînd m-am dus din nou în gaura aia de șobolan unde locuia, se mutase. L-am strîns binișor cu ușa pe proprietar, dar a jurat că Basile a plecat noaptea, după ce i-a lăsat banii de chirie și cheia în cutia poștală. A dispărut fără urmă. Unul din băieții noștri de la poliție a spus că nu s-a mai auzit de el de cînd și-a depus insigna.

– Ar fi trebuit să pui pe cineva pe urmele lui.

– Da, dar cine a știut?

Subita dispariție a lui Basile îl neliniștea pe Pinkie. Basile nu-i respinsese oferta de serviciu cu un politicos „Nu, dar sînt măgulit că v-ați gîndit la mine". Îl refuzase într-un fel care nu mai lăsa loc pentru negocieri. Asta îl sîcîia pe Pinkie din două motive majore.

În primul rînd spumega de furie pentru că un nimeni, un fost polițist refuzase în mod insultător o ofertă generoasă. Era pentru prima dată cînd Pinkie încercase să-l ademenească pe Basile de cealaltă parte a traficului cu narcotice, dar se mai gîndise și altă dată să arunce o momeală ca să vadă dacă acesta va mușca. Nu există cale mai bună de a elimina un dușman decît înscriindu-l în tabăra ta.

Iar Basile era un dușman. Cînd lucrase la Narcotice îi crease în permanență neplăceri, indiferent dacă operațiile poliției reușeau

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

sau nu. Era un cruciat, cerea să se răspundă pentru greşeli, căutînd întotdeauna cauzele şi motivele. Întruchipa o conştiinţă care rodea neîmblosată şi făcea ca secţia să fie rezonabil de cinstită, deşi nu chiar în totalitate.

Situaţia se agrava şi mai tare datorită faptului că părea incoruptibil. Pinkie îi angajase pe cei mai dibaci căutători de vicii ascunse pentru a descoperi o fisură cît de mică în platoşa morală a lui Basile. Nici unul din ei nu reuşise să găsească nimic, nici şantajiştii, nici traficanţii de droguri, nici femeile. Toţi au încercat să-l compromită şi toţi au dat greş.

Aşa se face că, timp de ani de zile, Basile îi adusese numai necazuri lui Pinkie Duvall. Era un general autonumit în lupta împotriva narcoticelor, care ştia să strîngă trupele în jurul lui. Dar cînd a fost ucis Kev Stuart, conflictul a devenit personal. Basile continua să fie încrîncenat din cauza asta şi, în ciuda verdictului dat în procesul Bardo, nu intenţiona să lase lucrurile aşa. Nu avea să-şi găsească odihna pînă cînd nu-l va răzbuna pe Stuart. Iar faptul că plecase din poliţie era numai o perdea de fum.

Pinkie ajunse astfel la cel de-al doilea motiv pentru care ar fi sperat ca Basile să lucreze pentru el. Ar fi putut să-l supravegheze mai bine dacă ar fi fost angajatul lui. Cît timp Basile activase la Narcotice, mişcările lui erau uşor de controlat. Acum dispăruse şi se pare că nimeni nu ştia pe unde umblă şi nici ce intenţii are. Chestia asta nu-i plăcea deloc lui Pinkie.

Un om nu ajunge la poziţia şi la puterea lui Pinkie fără să semene o armată de duşmani de-a lungul drumului. Nici nu mai ştia numărul ameninţărilor de tot felul, directe sau indirecte, pe care le primise de-a lungul anilor. Plătea scump pentru a fi apărat împotriva oamenilor care îi purtau pică. Se simţea în siguranţă. Dar chiar şi aşa, era suficient de inteligent ca să-şi dea seama că, în ciuda măsurilor sale de precauţie, nu putea fi apărat sută la sută timp de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Nici măcar un şef de stat nu este invulnerabil.,

Burke Basile era afară, undeva, o bombă cu fitil scurt, măcinat

de o ură cumplită faţă de Pinkie Duvall. Fusese un prost că nu-i acordase mai multă atenţie.

Sistemul în care Basile avusese încredere îl dezamăgise, aşa că îi întorsese spatele şi plecase. Acţiunile lui nu mai erau guvernate de reguli şi regulamente ale poliţiei, ceea ce îl făcea de două ori mai periculos.

Evident, Basile nu putea să-i facă rău fără să se murdărească, dar asta era o slabă consolare. Oare cît de departe voia să ajungă cu răzbunarea? Ce mai putea pierde? Nu mai avea nici carieră, nici familie, nici bani, nici măcar integritatea şi buna reputaţie pe care presa i le terfelise.

Asta era ceea ce îl neliniştea cel mai tare pe Pinkie. Experienţa îl învăţase că, cu cît are mai puţin de pierdut o persoană, cu atît devine mai primejdioasă.

– Vreau să-l găsiţi, spuse Pinkie apăsat.

– Şi ce fac cu el cînd îl găsesc?

Pinkie făcu un semn cu capul. Rînjind, Bardo încuviinţă:

– O să fie o adevărată plăcere.

Secretara lui Pinkie bătu la uşă. Pinkie îi făcu semn să intre.

– Mă scuzaţi că vă întrerup, domnule Duvall, dar mi-aţi cerut această informaţie de îndată ce o obţin.

Pinkie îl concedie cu un gest pe Bardo şi luă de la secretară memoriul dactilografiat, referitor la Casa Jenny. Seara trecută, cînd se întorsese acasă, Remy se purtase aproape ca odinioară. Era foarte emoţionată de opera ei de caritate, încîntată de acest părinte Gregory care o invitase să viziteze instituţia. Pinkie îi promise că o să se mai gîndească. Părea ceva inofensiv, mai ales dacă o scotea din starea aceea de apatie din ultima vreme.

Îl chestionase îndelung pe Errol despre vizita preoţilor şi fusese surprins să afle că veniseră, de fapt, doi. Individul mai vîrstnic părea mai la curent cu problemele. Cel tînăr era frumuşel, dar probabil homosexual, după părerea lui Errol. Acesta din urmă, părintele Gregory, vorbise mai tot timpul. Errol îi spuse că stătuse în cameră pe parcursul vizitei şi că cei doi preoţi nu discutase despre nimic altceva decît despre căminul pentru copii.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Scoţînd din buzunar cartea de vizită pe care i-o dăduse Renny, Pinkie îi ceru secretarei să telefoneze la numărul tipărit pe ea.

La celălalt capăt al firului era o femeie.

– Cum a răspuns?

– Casa Jenny.

– Aşadar, e adevărat?

– O, da, domnule Duvall. Am cerut să vorbesc cu părintele Gregory. Mi-a spus că nu era acolo nici el şi nici părintele Kevin, dar că va fi încîntată să le transmită un mesaj. Secretara rise. Credea că telefonez ca să fac o donaţie. Mi-a dat mult mai multe informaţii despre instituţie decît am cerut. Nu am stenografiat chiar totul, dar, aşa cum puteţi vedea şi din memoriu, am luat notiţe amănunţite.

– Foarte bine, Dixie. Burke luă receptorul din mîna fetei şi îl puse în furcă. Telefonul automat era la etajul întîi al unei case prăpădite care duhnea din cauza proastei canalizări.

– A meritat patruzeci de dolari.

Deşi o plătise anticipat, Dixie îl urmă în camera pe care o închiria în timpul zilei sub un nume de împrumut. Se urcă în pat cu tocurile ei cui înfipte în cuvertura pătată. Cînd zîmbi, Burke văzu guma de mestecat verzuie lipită de dinţi.

– Ce zici, am vorbit ca o călugăriţă?

– Şi pe mine ai fi putut să mă păcăleşti. Bei ceva?

– Mai întrebi?

Burke luă o cutie cu o băutură răcoritoare din găleata cu gheaţă – camera nu avea frigider – şi i-o întinse.

– Cînd m-ai întrebat dacă vreau să beau ceva am crezut că te referi...

– Nici vorbă. Nu ai vîrsta legală ca să poţi consuma băuturi alcoolice.

Găsind lucrul acesta foarte amuzant, fata scoase capacul şi orbi din băutura înspumată care se revărsa din cutie.

– Asta e părerea ta?

– Despre ce?

– Că am vorbit ca o călugăriţă? Poate că mi-am greşit vocaţia.

– Poate.

– Păi dacă te gîndeşti puţin, seamănă cu o călugăriţă.

Burke ridică din sprîncene cu un aer sceptic.

Dixie se rezemă în coate, dezvelindu-şi sînii.

– Vorbesc serios.

– Călugăriţele nu poartă minifuste de vinilin roşu şi nici nu folosesc parfumuri grele, Dixie.

Parfumul de gardenii era marca ei. Cînd o căutau cei de la Moravuri, practic o adulmecau. În camera aceasta mică, unde fără îndoială că fuseseră perfectate nenumărate tranzacţii dubioase, mirosul dulceag era uşor ameţitor.

– Călugăriţele îi slujesc pe fraţii lor. Nu fac şi cu acelaşi lucru?

– Cred că deosebirea constă în felul în care slujeşti.

– Desigur, tehnic vorbind... Dixie sorbi din cutie. Eşti catolic, Basile?

– Aşa am fost crescut.

– Nu mi te pot închipui în postura de credincios care se roagă.

– A trecut multă vreme de atunci, murmură el.

Fusese sigur că Pinkie o să verifice aşa-zisa Casă Jenny, mai ales că soţia lui îşi exprimase dorinţa s-o viziteze. De aceea, Burke îi oferise unui artist muritor de foame douăzeci de dolari ca să deseneze o emblemă pentru căminul de copii. Se dusese apoi la o imprimerie cu autoservire şi îşi confecţionase cîteva cărţi de vizită cu emblema respectivă şi cu numărul de telefon de pe palierul unde îşi avea apartamentul. Îi dăduse şi doamnei Duvall una din aceste cărţi de vizită.

Plecase devreme în căutarea unei „secretare" şi nimerise peste Dixie. Era o tîrfă de mîna întîi, foarte bună de gură. Despre prima ei calitate nu ştia nimic, însă cumpărase adesea informaţii de la ea şi de fiecare dată se dovediseră corecte. Lucra pe stradă de la treisprezece ani. Burke era surprins că ajunsese pînă la vîrsta de şaptesprezece ani.

– Ştii, era cît pe-aci să nu te recunosc în dimineaţa asta, spuse ea, în timp ce îşi rotunjea buzele vopsite ca să soarbă din cutie.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Cînd ți-ai pierdut mustața?

– Acum cîteva zile.

– Ce te-a apucat?

– Așa mi-a venit.

– Acum lucrezi sub acoperire?

– Într-un fel.

– Individa de la telefon zicea că vorbește de la biroul lui Pinkie Duvall. Ce voia?

– Nu trebuie să știi.

– Iisuse, Basile, tare ursuz mai ești.

– Nu prea am chef de vorbă, Dixie.

Se întinse pe pat alături de ea și își vîrî perna sub cap. Dixie se rostogoli spre el și își puse o coapsă peste piciorul lui.

– Fii drăguț cu mine, iubitule. Nu-i nevoie să vorbim.

Își strecură mîna pe sub cămașă, încercînd să-i descheie cureaua de la pantaloni. Burke o opri cu blîndețe.

– Nu asta am vrut să spun. Ți-ai cîștigat deja cei patruzeci de dolari, iar eu am bugetul restrîns.

Fata reflectă o secundă sau două, apoi își trecu degetul peste buza lui superioară.

– Ei, ce să-i faci, merge și pe gratis.

– Mulțumesc, dar nu acum.

– Cum așa? Ești ultimul bărbat însurat și fidel?

– Nu mai sînt.

– Nu mai ești fidel?

– Nu mai sînt însurat.

– Atunci care-i problema? Haide, Basile. M-am mai culcat și cu alți polițiști. Cu zecile. Tu ești ultimul mohican. Vrei să spui că nu te-ai gîndit nici o clipă să te culci cu mine?

Burke îi zîmbi.

– Dixie, ești de milioane. Sînt convins că ar fi nemaipomenit de plăcut. Dar aș putea avea o fiică de vîrsta ta.

– Ce legătură are vîrsta cu treaba asta?

– În momentul de față, are. Chiar foarte mare. Sînt obosit și vreau să dorm.

– Dar e miezul zilei.

– Noaptea trecută am dormit doar cîteva ore.

– Cu atît mai mult ar trebui să-ți ofer un divertisment. Fac cu toată treaba. Mîna ei se duse din nou către cataramă, dar Burke o opri și de astă dată.

– Nu acum.

Dixie scoase un oftat dezamăgit, mirosind a mere.

– Bine, spuse ea îmbufnată. Dar pot să stau întinsă aici și să mă odihnesc?

Privirea lui se plimbă de la conturul buzelor spre sînii care se revărsau din sutien.

– Dar nu cred că m-aș mai odihni eu.

– Așadar, nu-ți sînt indiferentă, zîmbi ea fără jenă.

– La naiba, Dixie, lasă-mă să trag un pui de somn în liniște.

Burke o împinse afectuos și fata se dădu jos din pat.

– Ei, mi-am dat toată silința. Ajunsă în ușă, se opri cu o mînă pe clanță și cu cealaltă pe coapsă. Dacă te-ai încurcat cu Pinkie Duvall, o să dai de dracu'.

– Știu.

– Băieții buni ca tine sînt puțini la număr, Basile, ai grijă de tine.

– Și tu, Dixie.

Tocmai cînd deschise ușa, telefonul automat de pe culoar începu să sune. Basile sări din pat ca o rachetă.

– Răspunde, îi ceru el lui Dixie, împingînd-o pe culoar înaintea lui. La fel ca și mai înainte.

Prostituata vorbi ca o adevărată secretară cînd ridică receptorul după cel de-al treilea apel.

– Bună ziua, aici Casa Jenny. Ascultă, apoi spuse: Așteptați puțin vă rog. Acoperind receptorul cu mîna, îi șopti: Dorește să vorbească cu părintele Gregory.

– Nu, nu cred.

– Spune-i că părintele Gregory lipsește. Întreabă dacă dorește să vorbească cu părintele Kevin.

– Și ăsta e...

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Eu.

Dixie se uită bănuitoare la el, dar transmise întocmai mesajul. După o clipă îi înmînă receptorul.

– Poftiți, părinte, aveți legătura.

– Bună ziua, aici părintele Kevin.

– Bună ziua, părinte. Sînt Remy Duvall.

Ochii lui se închiseră pentru un moment. Deci, mergea.

– O, da, bună ziua. Ce mai faceți, doamnă Duvall?

– Foarte bine, mulțumesc. Invitația dumneavoastră la Casa Jenny mai este valabilă?

– Bineînțeles. Cînd sînteți dispusă să veniți?

– Poimîine după-amiază?

Poimîine. După amiază. Aproape patruzeci și opt de ore, nu mai mult. Oare o să reușească să facă toate aranjamentele pînă atunci?

– E în ordine, se auzi el spunînd. La ora trei?

– Perfect. Care este adresa?

– Ei, de fapt, doamnă Duvall, este destul de greu de nimerit. În loc să vă dăm indicații, ar fi mult mai simplu să venim noi, părintele Gregory și cu mine, și să vă luăm de acasă.

– O, nu știu...

Simțind că șovăie, Burke adăugă:

– Contribuția dumneavoastră a fost un răspuns direct la rugăciunile noastre. Cu cecul pe care ni l-ați oferit am cumpărat o mașină de care aveam foarte mare nevoie. Am dori să ne lăudăm cu ea.

Dixie mesteca viguros guma și se uita la el mirată.

– Mă bucur că ați dat o întrebuințare atît de bună donației noastre, spuse Remy Duvall.

– Atunci, venim să vă luăm?

– Ei bine, presupun că e în ordine. Apoi, ceva mai hotărîtă: Da, veniți să ne luați de aici.

– Să *ne* luați?

– Mda, păi... Errol. O să vină și el.

– Perfect.

– Așadar, ne vedem poimîine la ora trei.

Confirmă ziua și ora, puse receptorul în furcă, dar rămase cu mîinile pe telefon. Stătea nemișcat în picioare, cu ochii în gol, dar mintea îi lucra febril. După o clipă, își dădu seama că Dixie e tot acolo, rezemată de perete și cu brațele încrucișate, privindu-l mirată.

– Ce e cu tine, Basile?

– Ce vrei să spui?

– Arăți ca un adolescent care și-a fixat prima întîlnire și este emoționat și speriat în același timp.

– Nici nu poate fi vorba de așa ceva, Dix, spuse el absent. Apoi se scuturâ de toropeală, și-i mulțumi încă o dată pentru ajutor. Fără tine n-aș fi reușit.

– Ce-ai fi făcut?

– Nu contează. Brusc, începu să se caute prin buzunare în căutarea unei bucăți de hîrtie. Ascultă, o să-ți dau o adresă pe care te rog s-o păstrezi. Dacă ai nevoie de un loc sigur, să te duci acolo.

Găsi o chitanță veche în buzunarul de la pantaloni și mîzgăli adresa. Dixie abia dacă se uită la ea și o îndesă într-unul din buzunarele jachetei.

– Un loc sigur? N-o să mi se întîmple nimic.

– Nu fi proastă. Fetele ca tine nu trăiesc prea mult. Lovi ușor cu mîna buzunarul unde pusese bucățica de hîrtie. Să nu uiți.

Burke își rezemă capul de tetiera noii sale mașini. De fapt, nu era nouă, ci diferită față de Toyota. Rezistă cu greu tentației de a închide ochii. Dacă ar fi cedat ispitei, oboseala ar fi putut să-l doboare și să-l facă să piardă din vedere vreun detaliu.

Spera că după toată tevatura și emoțiile prin care trecuse ca să-l plaseze, blestematul de microfon se va dovedi și el bun la ceva.

Probabil că locuința lui Duvall era scotocită în fiecare zi pentru a se verifica dacă nu există dispozitive de ascultare. Duvall nu va ști că el, Burke Basile, îi pusese microfonul lîngă noptieră, însă cei doi preoți vor fi imediat suspectați.

Întrucît echipamentele de felul acesta costau o mulțime de bani, iar resursele lui Burke erau destul de modeste, recursese la

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

serviciile unui polițist care lucra la biroul de Evidență. Cu cîțiva ani în urmă, fiul acestuia intrase într-o bandă rău famată. Una din echipele lui Basile îl arestase pentru deținere de droguri. Cu aprobarea colegului, Basile se înfipsese rău de tot în copil, sperîndu-l de moarte și determinîndu-l să renunțe. Familia se simțea și acum îndatorată.

Microfonul de dimensiunea unei monezi mici fusese luat în timpul unui raid. Fiindcă nimeni nu-i reclamase lipsa, polițistul îl păstrase. Îl încercase apoi cu Basile și constatase că funcționează, dar sunetul nu era foarte bun.

În seara aceasta, însă, nu avusese posibilitatea să-l testeze. După o oră și jumătate de supraveghere, dormitorul principal rămăsese cufundat în întuneric. Se uită la ceas. Unsprezece și douăsprezece minute. Cît să mai aștepte? Era epuizat. De cînd primise telefonul doamnei Duvall, n-avusese o clipă de răgaz.

„Părintele Kevin" nu întîmpinase nici o dificultate la încasarea cecului lui Duvall de la banca menționată pe el. Cu banii respectivi achitase pe loc o mașină tip dubiță nu prea scumpă pentru care se făcea reclamă. Dusese dubița direct la o vopsitorie și ceruse să fie servit în regim de urgență. Avea să fie gata a doua zi după-amiază. Se întoarse apoi la el în cameră și tăie un șablon din carton, care urma să-i servească la aplicarea emblemei Casei Jenny pe ușa dubei.

Limuzina trecu pe lîngă el.

Pînă să-și dea seama că mașina care se apropia îi aparținea lui Duvall, acesta îl și depășise. Își ținu respirația și nu expulză aerul din plămîni decît în clipa în care mașina dispăru prin poarta din spatele proprietății. Puțin mai tîrziu, în dormitor se aprinse lumina.

Își puse căștile pe urechi și auzi imediat vocile:

– ... la operă... am auzit-o... și... admirabilă. Era vocea lui Pinkie.

Burke își potrivi mai bine căștile pe urechi, la timp ca s-o audă pe doamna Duvall:

– ... mîndri de prestația ei la această primă audiție. E singura or fiică.

– Ei bine, cu m-am plictisit de moarte. E foarte cald aici. Dă termostatul mai jos.

Timp de cîteva minute, Burke nu mai auzi nimic și și-i imagină pe fiecare în camera sa de toaletă, pregătindu-se de culcare. Următoarele cuvinte fură ale doamnei Duvall:

– Am să le scriu mîine un bilet de mulțumire.

– Foarte bine. Scoate chestia aia de pe tine.

Lumina se stinse. În căști se auzea foșnet de lenjerie. Și-l imagină pe Pinkie apropiindu-se de soția lui goală și mîngîind pielea pudrată cu talc dintr-un borcan cu capac de argint.

Burke închise ochii.

– Toți bărbații de acolo se zgîiau la frumoasa mea soție.

– Mulțumesc.

Burke își spuse că n-are rost să mai asculte. Nu aveau de gînd să discute despre afacerile colaterale ale lui Duvall. Nu va mai afla nimic dacă va continua să tragă cu urechea la ceea ce era, în mod clar, o conversație foarte intimă. Dar continuă să asculte.

– L-am prins pe bătrînul Salley cu ochii ațintiți asupra țîțelor tale. M-am uitat fix la el. A roșit pînă la rădăcina părului, chicoti Duvall. La desert, și el, și toți ceilalți bărbați de la masă își țineau șervetele pe genunchi ca să nu se vadă că li se sculase.

– Nu mai spune asta.

– De ce? E adevărat.

– Nu cred.

– Așa e, Remy. Cînd un bărbat se uită la tine, nu se poate gîndi decît la asta. Alte foșnete, de așezări ale membrelor. Vezi ce vreau să spun?

Remy murmură ceva așa de încet, încît nu se auzi în microfon. Indiferent ce-o fi fost, îi făcuse plăcere lui Pinkie, căci acesta chicoti încîntat.

– Știi ce faci cu asta, iubito.

O clipă mai tîrziu, se auzi un mormăit de satisfacție din partea lui Duvall.

Burke lăsă capul în jos și se frecă tare la ochi.

După ceea ce i se păru o eternitate, Duvall mormăi:

– Iisuse, iubito, asta mă scoate din minți. Vino încoace. Apoi
Dar ce e cu tine? Cum de nu ești umezită?
– O să mă duc să iau ceva.
– Nu contează. Împinge genunchii... aa, da, așa. Așa cum
te-a învățat Pinkie.
Burke se izbi cu capul de tetieră. Continuă să asculte. Auzi
toate vulgaritățile debitate de Duvall, gemetele și gîfîielile lui
Ascultă tot, pînă cînd Duvall termină, țipînd și gîfîind greu.
Apoi microfonul nu mai transmise nimic decît un sîsîit slab
electronic. Mai ascultă cîteva minute. Cînd începu să-l doară
maxilarul, Burke își dădu seama că ținea dinții încleștați. Degetele
strîngeau atît de tare volanul, că se albiseră. Și le desprinse încet.
Scoase căștile și le aruncă iritat pe scaunul liber de alături, apoi își
trecu mîna pe fruntea transpirată.
Într-un tîrziu ambală motorul și plecă.

18

Burke lăsă mașina proaspăt vopsită în spatele depozitului abandonat, sperînd s-o găsească tot acolo, intactă, cînd se va întoarce a doua zi de dimineață. Înainte să dea colțul, mai aruncă o privire către vehicul și fu mulțumit de șablon. De la această distanță, emblema Casa Jenny arăta ca o lucrare de amatori, exact ceea ce-și dorea Burke.

Pierdut cum era în gînduri, nu-l văzu pe Mac McCuen decît în clipa în care omul ajunse chiar în fața lui și îi blocă drumul.

– Burke! Dumnezeule, omule! Au răscolit tot orașul în căutarea ta.

Burke bombăni în sinea lui. Ultimul lucru pe care și-l dorea era sporovăiala fără rost a lui Mac. Dar își compuse un zîmbet, prefăcîndu-se încîntat să-l vadă.

– Bună, Mac, ce mai faci?

– Era să nu te recunosc. Ce s-a întîmplat cu părul tău? Și unde ți-e mustața?

– Ultima dată cînd am văzut-o era în chiuveta de la baie.

– O să mai dureze pînă să te obișnuiești. Îl întrebă apoi pe Burke ce are de gînd.

– Nu cine știe ce, cum m-ai găsit?

– N-a fost ușor. Am început să întreb de tine prin oraș acum vreo cîteva zile, dar n-am aflat nimic. Fie că nimeni nu știa, fie că nimeni nu voia să spună. Și atunci m-am gîndit la Dixie. Și-a amintit că te-a văzut.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Şi cît te-a costat chestia asta?

– Zece dolari.

– Eu i-am dat douăzeci ca să uite.

– Ei bine, făcu Mac cu un aer filozofic, ştii cum sînt turiştii astea. Într-adevăr! Unele şi-ar vinde prietenul pentru zece dolari. Altele nu pot trăi fără limuzine şi castele.

Ştiind că Mąc n-o să se lase tras de limbă, Burke înghiţi găluşca şi îl invită la o bere. Spre surprinderea lui, Mac refuză.

– Acum mă grăbesc, însă te-am căutat ca să te invit la masă Diseară. E un fel de petrecere de adio.

Burke nici nu-şi putea imagina ceva mai dezagreabil.

– Îţi apreciez bunele intenţii, Mac, dar nu, mulţumesc.

– Linişteşte-te! N-o să sară nimeni de după mobile ca să strige Surpriză, surpriză! Nimic de felul ăsta. Numai tu, eu şi Toni. O masă în cerc restrîns.

– E ademenitor, dar...

Mac, intempestiv cum era, îşi înfipse degetul arătător în pieptul lui Burke.

– Nu accept un refuz. Aşadar, să fii acolo. La ora şapte. Ştii unde locuiesc? Am scris adresa pe dos, mai zise el vîrîndu-i o carte de vizită în mînă.

Chiar şi pentru Mac, care avea o fire exuberantă, un asemenea comportament părea straniu. Cînd dădu să plece, Burke îl apucă de mînecă.

– Nu m-ai mai invitat niciodată la masă. Despre ce e vorba?

– Despre viitorul tău.

Burke clătină din cap cu un aer surprins.

– Pe diseară, spuse Mac, apoi îşi eliberă mîneca din mîna lui Burke şi plecă în grabă.

Burke întoarse cartea de vizită şi constată că Mac nu-i dăduse adresa de acasă.

Burke fusese în casa lui MacCuen numai o singură dată, cînd îl condusese cu maşina după terminarea programului. Maşina lui Mac era în garaj şi nu voise s-o deranjeze pe nevastă-sa, aşa că apelase la Burke.

Asta se întîmplase după lăsarea întunericului şi Burke nu acordase prea multă atenţie cartierului. Acum, venind pe lumină, fu surprins să constate că aveau o locuinţă mult mai impozantă decît a lui şi a Barbarei sau a familiei Stuart. Casele de pe stradă lui Mac erau amplasate la mare distanţă una de alta, fiind separate prin garduri vii bine tunse şi pajişti îngrijite. Pe alei se vedeau parcate maşini scumpe, de fabricaţie recentă.

Mac deschise uşa din faţă înainte ca Burke să ajungă în dreptul ei.

– Mă bucur că ai venit, Burke. Vino să-ţi fac cunoştinţă cu nevastă-mea.

Zîmbind, strîngîndu-i mîna şi lovindu-l prietenesc pe Burke în spate, Mac îl trase într-un vestibul spaţios. În comportamentul lui nu mai sesiză nici urmă din neliniştea manifestată mai devreme, în aceeaşi zi. Burke adusese cu el şase cutii de bere de import şi un buchet de flori. Îi dădu lui Mac cutiile de bere şi oferi florile doamnei Toni McCuen atunci cînd Mac le făcu cunoştinţă.

Era o blondă micuţă şi frumoasă, aşa cum o lăudase soţul ei. Îi mulţumi lui Burke pentru flori şi din vocea ei răzbătu un accent dulceag, siropos de sud, absolut autentic.

– Îmi face o mare plăcere să te cunosc, în sfîrşit. Din spusele lui Mac reiese că eşti o adevărată legendă vie.

– Nu prea. Mă bucur să te cunosc, Toni.

– E o vreme splendidă. Ce-ar fi să vă beţi berea în grădină? Vă chem eu cînd e gata masa. Nu mai durează mult.

Se duseră afară şi Mac îi arătă unde intenţionau să-şi amenajeze o piscină.

– Am pus-o pe Toni să aleagă – un copil sau o piscină. A optat pentru piscină. Mac făcu cu ochiul. Bineînţeles că eu continuu să-mi îndeplinesc datoria. Pun pariu că, atunci cînd o să fie gata piscina, o să rămînă şi ea însărcinată, ce naiba!

Mobila din grădină nu era din aceea ieftină, cumpărată cu speranţa că va dura cel puţin o vară. Cînd îi chemă Toni la masă Burke deduse fie că trăiau cu mult peste posibilităţile lor pe credit, fie că Toni adusese o zestre importantă în căsnicie, fie că Mac j

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

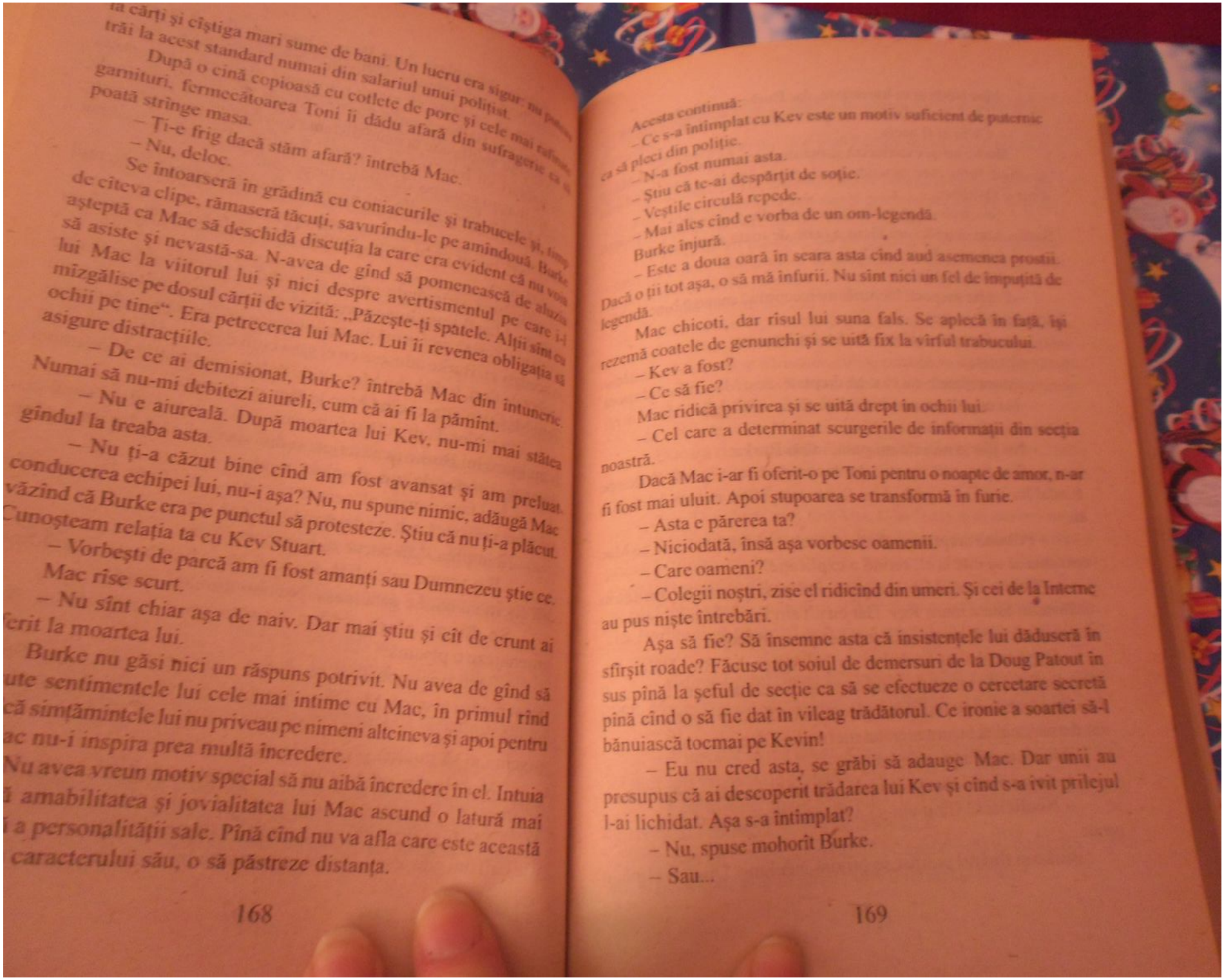

ta cărți și cîștiga mari sume de bani. Un lucru era sigur: nu putea trăi la acest standard numai din salariul unui polițist.

După o cină copioasă cu cotlete de porc și cele mai rafinate garnituri, fermecătoarea Toni îi dădu afară din sufragerie ca să poată strînge masa.

– Ți-e frig dacă stăm afară? întrebă Mac.

– Nu, deloc.

Se întoarseră în grădină cu coniacurile și trabucele și, timp de cîteva clipe, rămaseră tăcuți, savurîndu-le pe amîndouă. Burke aștepta ca Mac să deschidă discuția la care era evident că nu voia să asiste și nevastă-sa. N-avea de gînd să pomenească de aluzia lui Mac la viitorul lui și nici despre avertismentul pe care i-l mîzgălise pe dosul cărții de vizită: „Păzește-ți spatele. Alții sînt cu ochii pe tine". Era petrecerea lui Mac. Lui îi revenea obligația să asigure distracțiile.

– De ce ai demisionat, Burke? întrebă Mac din întuneric. Numai să nu-mi debitezi aiureli, cum că ai fi la pămînt.

– Nu e aiureală. După moartea lui Kev, nu-mi mai stătea gîndul la treaba asta.

– Nu ți-a căzut bine cînd am fost avansat și am preluat conducerea echipei lui, nu-i așa? Nu, nu spune nimic, adăugă Mac văzînd că Burke era pe punctul să protesteze. Știu că nu ți-a plăcut. Cunoșteam relația ta cu Kev Stuart.

– Vorbești de parcă am fi fost amanți sau Dumnezeu știe ce.

Mac rise scurt.

– Nu sînt chiar așa de naiv. Dar mai știu și cît de crunt ai ferit la moartea lui.

Burke nu găsi nici un răspuns potrivit. Nu avea de gînd să ute sentimentele lui cele mai intime cu Mac, în primul rînd că simțămintele lui nu priveau pe nimeni altcineva și apoi pentru ac nu-i inspira prea multă încredere.

Nu avea vreun motiv special să nu aibă încredere în el. Intuia ă amabilitatea și jovialitatea lui Mac ascund o latură mai i a personalității sale. Pînă cînd nu va afla care este această caracterului său, o să păstreze distanța.

Acesta continuă:

– Ce s-a întîmplat cu Kev este un motiv suficient de puternic ca să pleci din poliție.

– N-a fost numai asta.

– Știu că te-ai despărțit de soție.

– Veștile circulă repede.

– Mai ales cînd e vorba de un om-legendă.

Burke înjură.

– Este a doua oară în seara asta cînd aud asemenea prostii. Dacă o ții tot așa, o să mă înfurii. Nu sînt nici un fel de împuțită de legendă.

Mac chicoti, dar rîsul lui suna fals. Se aplecă în față, își rezemă coatele de genunchi și se uită fix la vîrful trabucului.

– Kev a fost?

– Ce să fie?

Mac ridică privirea și se uită drept în ochii lui.

– Cel care a determinat scurgerile de informații din secția noastră.

Dacă Mac i-ar fi oferit-o pe Toni pentru o noapte de amor, n-ar fi fost mai uluit. Apoi stupoarea se transformă în furie.

– Asta e părerea ta?

– Niciodată, însă așa vorbesc oamenii.

– Care oameni?

– Colegii noștri, zise el ridicînd din umeri. Și cei de la Interne au pus niște întrebări.

Așa să fie? Să însemne asta că insistențele lui dăduseră în sfîrșit roade? Făcuse tot soiul de demersuri de la Doug Patout în sus pînă la șeful de secție ca să se efectueze o cercetare secretă pînă cînd o să fie dat în vileag trădătorul. Ce ironie a soartei să-l bănuiască tocmai pe Kevin!

– Eu nu cred asta, se grăbi să adauge Mac. Dar unii au presupus că ai descoperit trădarea lui Kev și cînd s-a ivit prilejul l-ai lichidat. Așa s-a întîmplat?

– Nu, spuse mohorît Burke.

– Sau...

Mac şovăi şi se întrerupse, dar Burke insistă să continue:
– Dă-i drumul, Mac, ce speculaţii se mai fac?
– Că tu ai fi acela.
Burke nu-şi exteriorizează simţămintele, dar probabil că Mac o
fi simţit furia care mocnea în el, pentru că se grăbi să adauge
dintr-o răsuflare:
– Ştii, trebuie să priveşti lucrurile din punctul lor de vedere,
Basile. Mai deunăzi am făcut o razie de toată frumuseţea.
– Am citit despre ea. Felicitări.
– Aşa s-ar părea...
– Foarte suspect: lucrurile au început să meargă bine imediat
după dispariţia mea.
– Ar fi mult mai bine dacă te-ai întoarce.
– Exclus.
– Atunci spune-mi că n-au dreptate, zise Mac, ridicînd vocea.
– Nu mi-am propus niciodată să fiu idolul tău, Mac.
– Cine ne trăda?
– Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, minţi Burke.
– S-ar putea să nu ştii, dar nu cred că nu-ţi pasă. Pariez pe
fundul lui Toni că-ţi pasă chiar foarte tare, şi ţin enorm de mult la
el.
– Pe bună dreptate. Schiţă un zîmbet palid, în vreme ce Mac
continua să se uite la el, cerînd o explicaţie.
– Foarte bine, Mac, îmi pasă. Îmi pasă pentru că din cauza
ticălosului ăsta a murit Kev. Dar cu cît am încercat mai mult să-l
deconspir, cu atît am devenit mai antipatic în secţie.
După treaba cu Sachel şi cu lichidarea lui Ray Hahn, am
atins punctul de saturaţie şi mi-am zis că cel mai bun lucru ar fi
să-i dau dracului pe toţi şi am plecat. Răsuflu mai uşurat de cînd
am demisionat şi nu am regretat nici o clipă decizia.
Mac trase gînditor din trabuc.
– Asta e versiunea ta oficială. Dă-mi-o pe cea neoficială.
– Neoficială? Cînd am să aflu cine făcea joc dublu, o să-l
ior.
Burke şi tînărul poliţist se priviră îndelung. După o clipă, o

parte din tensiunea care se ghicea în umerii lui Mac păru că se
risipeşte.
– Mărturisirea ta îmi ia o piatră de pe inimă. Cum pot să te
ajut?
– N-ai cum. Burke rămase ferm pe poziţie şi scutură din cap.
Kev a fost principalul meu partener şi prieten care a murit de arma
mea. E o problemă care mă priveşte personal.
– Înţeleg ce vrei să spui, dar nu cred că ai să reuşeşti de unul
singur, şi e mult mai greu să te descurci din afară. Întoarce-te în
secţie şi lucrează din interior.
– Nu pot face asta.
– Cînd totul merge bine, îţi poţi permite să demisionezi. Nu
şi atunci cînd secţia e în găleată. Prietenul îţi moare de moarte
violentă, căsnicia ţi se năruie, colegii te privesc cu suspiciune! Toată
lumea ştie prin ce treci. Aşadar, dacă i se întîmplă ceva vreunuia
de la Narcotice şi Moravuri, cine va fi primul suspectat?
Argumentele lui Mac păreau întemeiate, dar Basile spuse:
– Este un risc pe care trebuie să mi-l asum. Mîji ochii, ferin-
du-se de fumul care se ridica din propriul trabuc. Patout te-a pus
să-mi ţii predica asta?
– Nu. Dar dacă ar fi fost aici, ţi-ar fi zis şi el acelaşi lucru.
– Mi-a şi spus. Chiar astăzi. În dimineaţa aceea Burke avusese
prima întîlnire cu un avocat în vederea divorţului. Barbara nu
pierduse timpul şi acţionase, ceea ce-i convenea de minune. Îl irita
numai faptul că mai trebuia să plătească un avocat după ce-i spusese
clar Barbarei că poate să-şi ia şi antrenorul de fotbal, şi casa, şi tot
ce vrea.
– Patout i-a telefonat Barbarei şi a aflat numele avocatului
meu. Mi-a lăsat un mesaj la el să-i telefonez, îi explică el lui Mac.
– Şi?
– A insistat să mă întorc, exact aşa cum faci şi tu. Dar amîndoi
vă pierdeţi vremea de pomană. Am plecat definitiv.
– Foarte bine, spuse Mac iritat. Dar nu se pune problema să-ţi
aperi doar reputaţia, ci şi ascunzătoarea.
– Am citit avertismentul de pe spatele cărţii de vizită. Parcă
am fi personajele unui serial poliţist de televiziune.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Poate că am fost cam melodramatic, dar cînd te întîlnesc cu Pinkie Duvall...

– De unde-ai scos asta?

– În ultima vreme o mulțime de oameni au întrebat de tine. Unde stai? Ce planuri ai? Chestii de genul ăsta. Cei mai mulți sînt numai curioși sau sincer interesați. Dar unul dintre tipii care mi-au tras de limbă este asociat cu Wayne Bardo. Dacă faci legătura între puncte, ajungi la Duvall. Mi-e teamă că au de gînd să se năpustească asupra ta acum, că nu te mai afli sub protecția poliției mine, dar nu se punea problema să mă lichideze. Mi-a oferit o slujbă.

– O slujbă?

Burke îi relată întrevederea.

– O slujbă, repetă gînditor Mac. Ei bine, cel puțin n-au de gînd să te asasineze. Oricum, mie tot nu-mi place. Dacă cei de la Interne află că ai avut de-a face cu Bardo și cu Duvall, indiferent în ce mod, ai încurcat-o.

Burke își strivi trabucul.

– N-ai nici un motiv să fii îngrijorat, Mac. Părerea mea despre Duvall e trecută în dosarul meu personal. Se ridică în picioare. S-a făcut tîrziu. E timpul să plec.

Mac se ridică și el în picioare.

– Unde locuiești acum?

– De ce?

– În caz că aflu ceva. Trebuie să știu cum dau de tine.

– Nu mi-am găsit încă o locuință permanentă.

– Dă-mi de știre cînd te instalezi.

– Bine.

– Ce ai de gînd să faci?

– În legătură cu ce?

– Cu ceea ce am discutat, răspunse Mac nerăbdător. Ai bani? Se spune că Barbara te-a lăsat lefter.

– Mă descurc. De fapt, mă gîndeam să plec din oraș pentru o vreme.

– Cînd?

– Curînd.

– Pentru cît timp?

– Nu știu. Destul de mult ca să-mi pun ordine în gînduri și să iau niște decizii.

– Unde te duci?

– Încă nu m-am hotărît.

– În străinătate?

– Nu m-am decis încă, repetă el încăpățînat.

Dacă ar fi afirmat că îngropase o dată pentru totdeauna amintirea lui Kev, Mac ar fi știut că minte. Așa că jurase răzbunare, ceea ce se potrivea cu firea romantică a lui Mac și nu distona cu imaginea lui Burke Basile, polițistul legendar. Dar această avalanșă de întrebări îl puse din nou în gardă pe Burke. Era oare interesul lui Mac atît de sincer și de inocent cum voia să lase impresia?

Aruncă o privire spre casă, unde o vedea pe finăra și frumoasa lui soție mișcîndu-se prin bucătărie. Un tovarăș de joacă și zburdălniciii, care mai știa să și gătească, să facă curat și cărcia, evident, îi plăcea rolul de casnică. Băiatul avea noroc cu carul.

Și asta îl făcu pe Burke să se întrebe de ce Mac părea întotdeauna flămînd, cu aerul lui de motan vagabond, întotdeauna la pîndă, și nu de motan sătul, care știe că are o farfurie cu mîncare întotdeauna plină.

Ca și cînd ar fi intuit suspiciunea lui Burke, Mac îi zîmbi fermecător și îl bătu pe umăr:

– Indiferent ce-o să faci, ai toate șansele să reușești. Pun pariu unu contra o sută.

Burke îi răspunse cît se poate de serios:

– Este un pariu pe care s-ar putea să-l pierzi.

Se făcuse frig de-a binelea, dar Mac rămase în curte încă mult timp după ce Burke îi mulțumi lui Toni pentru masă și plecă.

Burke Basile se bucura de o reputație bine stabilită cînd intrase Mac în poliție. Basile n-ar fi cîștigat nici un test de popularitate, pentru că nu accepta lingușelile, dar era respectat. Prefera să-ș

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

folosească mai degrabă mintea decît pistolul, deşi oricine l-ar fi considerat laş s-ar fi înşelat amarnic. Lui Basile îi plăcea să-i depăşească pe traficanţii de droguri prin isteţime, nu prin numărul de gloanţe trase. După părerea lui, o operaţiune reuşea cu adevărat atunci cînd nu era nimeni rănit.

Cu toate acestea, Mac îl crezuse atunci cînd spusese că dacă va descoperi vreodată cine este trădătorul din secţia lor, îl va ucide.

– Mac? Toni ieşise din casă desculţă. Nu îţi-e frig aici, afară?

El o luă de mînă şi o sărută.

– Basile a fost impresionat. O masă grozavă.

– Mulţumesc. Vii?

– Imediat.

– Nu uita să încui. Toni se retrase, dar se opri în pragul verandei, ezită o clipă, apoi îl întrebă: Totul e în ordine?

– Sigur, iubito.

– Îmi place Basile.

– Şi mie.

– Este mai drăguţ decît mi-aş fi închipuit. După felul în care mi l-ai descris, mă aşteptam să fie mai înspăimîntător.

Burke Basile era înspăimîntător. Dar numai pentru duşmanii lui. În momentul de faţă i se prefigura un viitor sumbru.

Dar nu mai sumbru decît al lui Mac.

19

– Din fericire, am reuşit să găsim această clădire liberă. E la adăpost de influenţele nocive ale oraşului, ceea ce nouă ni se pare un real avantaj.

Era răspunsul lui Gregory la comentariul doamnei Duvall, care nu-şi dăduse seama cît de departe se află Casa Jenny faţă de centrul oraşului.

Burke conducea. Gregory, aşezat alături de el, sporovăia despre nenumăratele virtuţi ale aşezămîntului inexistent. Cei doi pasageri stăteau pe bancheta din spate. Reprezentau o adevărată întruchipare a plictiselii. Errol privea în gol pe geam. Remy Duvall asculta cu interes şi punea din cînd în cînd cîte o întrebare.

Burke era cum nu se poate mai încîntat de abilitatea lui Gregory de a întreţine conversaţia. El nu se prea pricepea la conversaţie uşoară, în timp ce Gregory avea un dar înnăscut pentru asta. Burke nici măcar nu coborîse din maşină cînd veniseră după cei doi.

– Presupun că Duvall e la birou, spusese el cînd parcase maşina în faţa casei. Dar în eventualitatea că ar fi acasă, părintele Kevin trebuie să rămînă nevăzut.

Gregory, împăcat cu Dumnezeu şi cu soarta sa, porni pe alee spre uşa din faţă. Errol deschise şi îl invită să intre. Burke îşi enumera în minte toate motivele pentru care ar fi trebuit să pornească maşina şi să plece chiar atunci de acolo. Erau argumente serioase în favoarea încheierii acestei acţiuni înainte de comiterea unei grave infracţiuni.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Le alungă însă pe toate şi se concentră, în schimb, asupra motivului pentru care trebuia s-o ducă la bun sfîrşit. Peter şi David Stuart. Era suficient să se gîndească la ei ca să-şi găsească justificarea. Cei doi băieţi aveau să crească fără tată, iar Pinkie Duvall era răspunzător, în ultimă instanţă, de această situaţie.

Uşa din faţă se deschise şi cei trei ieşiră din casă. Burke privi dincolo de Errol spre femeia care zîmbea la auzul celor spuse de Gregory. Îi trecu prin minte expresia „ca un miel la abator". Dar în momentul în care cei trei ajunseră la maşină, Burke înăbuşise deja glasul conştiinţei. Cînd semnase certificatul de căsătorie înainte de a deveni doamna Duvall, acceptase riscurile mariajului cu un criminal.

Gregory continua să sporovăiască. Îşi juca rolul foarte bine şi părea că se simte în largul lui. Bineînţeles că n-ar fi fost aşa de degajat dacă ar fi ştiut cum avea să se încheie după-amiaza. Nevrînd să-l neliniştească, Burke nu discutase detaliile cu el. Îl asigurase numai că nu i se va face nici un rău şi nu va avea necazuri. Dacă totul decurgea conform planului, existau toate şansele să-şi ţină promisiunea.

– Scuzaţi-mă, părinte Gregory, spuse Remy Duvall, curmînd debitul verbal al lui Gregory. Părinte Kevin, ce e cu fumul acesta care iese de sub capotă?

Burke se întreba cînd va observa şi altcineva ceea ce el vedea deja de cîţiva kilometri. Părintele Gregory, care şedea întors cu faţa spre bancheta din spate, se răsuci în scaun.

– Fum?

– Abur, spuse Burke scurt. Am verificat totul înainte să cumpăr maşina, dar probabil că n-am observat că radiatorul e puţin fisurat.

– Şi acum ce facem? întrebă neliniştit părintele Gregory. Acest detaliu nu fusese prevăzut în scenariu.

Burke adresă turmei sale un zîmbet liniştitor.

– O să ajungem la destinaţie.

– Cît mai avem pînă acolo? întrebă doamna Duvall.

– Cîteva mile.

– Nu cred că mai rezistă atîta drum. Vorbise Errol, care nu scosese nici un cuvînt de cînd demaraseră din faţa vilei. Burke îi simţea respiraţia în ceafă, căci se aplecase în faţă ca să examineze situaţia. Dacă continui tot aşa, distrugi motorul.

Părintele Gregory interveni, reuşind cumva să-şi ascundă îngrijorarea:

– O, părinte Kevin, poate că ar trebui să amînăm această excursie, s-o reluăm după ce reparăm maşina. N-aş vrea să-i producem neplăceri doamnei Duvall.

– Nu vă faceţi griji în privinţa asta, spuse ea. Aş regreta însă dacă maşina dumneavoastră ar suferi stricăciuni ireparabile.

– Dumnezeu să vă binecuvînteze că sînteţi atît de altruistă şi înţelegătoare, îi spuse Gregory, apoi i se adresă lui Burke: Hai să ne întoarcem în oraş.

– Nu mai ajunge pînă în oraş, spuse Errol. Trage la service-ul ăla din faţă. În timp ce voi o să vă reparaţi radiatorul, eu am să sun după Roman să vină să ne ia, pe mine şi pe doamna Duvall.

– Părinte Kevin, se pare că nu avem de ales, zise Gregory.

Service-ul era situat la întretăierea a două drumuri naţionale. Staţia de benzină avea şase pompe şi două garaje. Alături exista un bufet care îmbia trecătorii cu bere rece, cîrnăciori şi diverse preparate de peşte. Deasupra clădirilor fîlfîiau steagul american, steagul statului Louisiana şi steagul cu dungi şi stele al Confederaţiei.

Burke trase maşina lateral şi opri motorul. Aburul ieşea acum în valuri de sub capotă. Apa clocotită şi antigelul picurau pe asfalt.

– Mă duc să văd dacă este vreun mecanic de serviciu, spuse el şi coborî din maşină. Părinte Gregory, ce-ar fi s-o conduci pe doamna Duvall la restaurant şi să-i oferi ceva de băut?

– E o idee foarte bună, spuse Gregory uşurat.

– Eu o să-i telefonez lui Roman de la restaurant, spuse Errol. Doamna nu merge nicăieri fără mine.

Se îndreptă spre intrarea în restaurant. Burke se duse să caute un mecanic. Îl găsi în garaj, îmbrăcat într-o salopetă unsuroasă şi cu sandale în picioare.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Cînd îl văzu pe Burke, fața lui seofîleită exprimă mirare.

– Cînd ați fost ieri aici, n-am știut că sînteți preot. Burke i îndesă în mînă o hîrtie de 50 de dolari. Cît de repede poți să-mi repari spărtura de la radiator?

Mecanicul făcu un gest cu mîna spre banda adezivă.

– Imediat ce se răcește, mă și apuc de ea. Sînteți sigur că nu vreți să vă înlocuiesc tubul? Nu e mare lucru. Banda n-o să țină prea mult.

– E foarte bine cu bandă. Cît durează? Zece minute?

Omul își supse dinții galbeni și cariați.

– Păi... e cam fierbinte.

Burke îi mai îndesă în mînă douăzeci de dolari.

– Pune-ți mănuși. Cheile sînt în contact. Cînd ești gata, trage-o în față și lasă motorul în funcțiune.

– S-a făcut. Numai că nu înțeleg cum de s-a întîmplat așa ceva cu radiatorul dumneavoastră.

– Necunoscute sînt căile Domnului.

Burke intră în restaurantul aglomerat și se îndreptă spre masa la care se așezaseră deja cei trei.

– Am comandat o cafea pentru dumneavoastră.

– Vă mulțumesc, părinte Gregory.

– Ați vorbit cu un mecanic? întrebă doamna Duvall.

Adresîndu-le zîmbete fermecătoare celor de la masă, Burke îi informă că mașina va fi reparată imediat.

Chelnerița le aduse cafelele. În timp ce sorbea din ceașca sa, Burke inspecta restaurantul aparent indiferent, dar în realitate cu o îngrijorare crescîndă.

Verificase localul ieri după-amiază, cînd făcuse aranjamentele u mecanicul care îi spusese că dacă găurește furtunul radiatorului ainte de plecare, în mod sigur nu vor ajunge prea departe, căci otorul va începe curînd să fiarbă.

Locul acesta părea ideal pentru planul lui. Era o zonă rurală, plasată la cel puțin șapte kilometri de cea mai apropiată secție olitie sau de un birou de șerif. Venise aici imediat după prînz. xcepția a două chelnerițe obosite, a unei casierițe care fuma

țigară de la țigară în timp ce se uita la un televizor portativ, localul ea gol. Burke își imaginase că numărul clienților s-ar putea să rească la ora mesei, cînd vor mai apărea cîțiva localnici. Altfel, părea un loc liniștit și adormit, unde mîncau doar șlițva oameni în timp ce așteptau să li se facă plinul.

Din păcate, greșise socotelile. După cum își dădu seama, localul era un fel de tavernă frecventată de diverși muncitori care terminau lucrul mai devreme și se opreau aici să bea cîte o bere în drum spre casă. Dintr-un tonomat se revărsa o muzică stridentă, care nu se auzise ieri, căci aparatul nu fusese pus în funcțiune. Toate mesele și scaunele erau ocupate, la fel și locurile de la bar. O altă problemă o constituia structura populației din local – cu excepția celor doi preoți, a fetei și a gărzii de corp, toți erau bărbați vînjoși și musculoși, puși în permanență pe harță.

Soția lui Pinkie Duvall se afla în centrul atenției.

Toți bărbații din local își lingeau buzele, unii chiar la propriu, alții numai la figurat, dar se pare că absolut toți se gîndeau ce caută această femeie atît de seducătoare în compania a doi preoți și a unei gorile. Errol nu era însă chiar atît de prost.

– Domnului Duvall n-o să-i placă treaba asta, spuse el, privind îngrijorat spre clienții localului. Am telefonat acasă. Roman era plecat, dar urmează să se întoarcă cam în... se uită la ceas – douăzeci de minute.

– Pînă atunci mașina va fi gata.

Asigurările lui Burke nu reușiră să diminueze cu nimic nemulțumirea lui Errol și nici nervozitatea lui Gregory. Pe sub masă, piciorul lui bîțîia în sus și în jos cu viteza acului de cusut al unei mașini Singer automată. Mișcarea aceea atît de nervoasă îi distrăgea atenția lui Burke, care se pregătea să-i spună să înceteze cînd Gregory își netezi părul negru dîndu-l pe spate și se ridică.

– Vă rog să mă scuzați.

Plecă de la masă și se îndreptă spre toaleta bărbaților.

– N-ar fi mai bine să-i telefonez domnului Duvall? se aventură Errol, adresîndu-i-se doamnei Duvall. Ar putea să-l urmărească pe Bardo sau pe altcineva după noi.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Aş prefera să nu-l deranjăm, spuse ea.

– Vă faceţi griji inutile, Errol. Muşchii feţei lui Burke [illegible] străduiau să zîmbească precum cei ai unui cleric plin de bunătate. Mecanicul a promis că nu va dura mai mult de zece minute [illegible] aplice un petic la furtun. De îndată ce doamna Duvall o să [illegible] de băut cea de-a doua ceaşcă de cafea, putem pleca. E bine?

– Presupun că da, mormăi Errol. Tot ce ştiu însă e [illegible] domnul Duvall n-o să...

– Poponar împuţit!

Strigătul fu însoţit de zgomot de sticlă spartă. Ca toţi ceilalţi clienţi din restaurant, Errol şi Remy Duvall se întoarseră să vadă ce provocase această izbucnire. Burke sări în picioare.

– Fir-ar să fie!

Gregory zăcea pe podea, într-o baltă de bere, încercînd să se ferească de bărbatul care se aplecă şi îl apucă de ceafă şi de curea şi îl ridică în picioare. Cu o voce necultivată, vulgară şi răguşită, le spuse tuturor ce se întîmplase:

– Stau şi eu ca omul şi-mi fac nevoile şi cînd mă uit, ce să vezi, împuţitul ăsta şi-o flutură spre mine. Omul îi făcu vînt în spate cu piciorul şi Gregory zbură lovindu-se de altă masă. O să-l învăţ eu minte pe ticălosul ăsta mic.

Cei trei bărbaţi de la masa de care se izbise Gregory se ridicaseră şi ei în picioare. Începură să-l lovească cu furie, strigîndu-i fel de fel de insulte. Burke îi spuse lui Errol peste umăr:

– Scoate-o de aici. Ne întîlnim la maşină.

Apoi îşi făcu drum cu coatele spre mulţimea înverşunată împotriva homosexualităţii. Toţi clienţii erau în picioare, unii se urcaseră chiar pe scaune şi îi încurajau pe cei care loveau fără milă în Gregory. Cînd ajunse în mijlocul grămezii, Burke se aruncă în luptă şi reuşi să-i rănească pe cei mai mulţi dintre atacanţi, pînă cînd ajunse faţă în faţă cu obiectul dorinţelor lui Gregory. Dragostea este în mod sigur oarbă, îşi spuse Burke, pentru că era un individ urît şi fiecare părticică a trupului lui părea să clocotească de furie.

Pumnul lui se repezi în bărbia lui Burke şi îl aruncă cît colo.

– Ai venit şi tu? zise el, întorcîndu-se spre Burke turbat de

furie. Perverşi nenorociţi, vă ascundeţi în spatele [illegible] voastre [illegible]. Îmi vine să vărs!

Se aplecă să-l culeagă de jos pe Burke şi să-i mai ardă cîteva. [illegible] chipul congestionat de furie se opri brusc la numai cîţiva centimetri de Basile. Gestul fu atît de brusc, încît din cauza inerţiei aproape că se prăvăli peste Burke. Îl opreşte pistolul lui Burke, a cărui ţeavă împingea în fruntea bovină a omului, folosită de Burke drept punct de sprijin şi pîrghie ca să se scoale de jos.

– Înapoi, fecior de tîrfă!

– Ce...

– Cheamă-ţi prietenii la ordine că, de nu, următoarea împărtăşanie o s-o primeşti o dată cu ultima spovedanie.

Între timp, mai mulţi dintre cei de faţă observaseră că pistolul îl ţine pe prietenul lor la distanţă cu o ţeavă de pistol. Rămaseră nemişcaţi mai mult şocaţi decît de frică. În cîteva clipe, orice activitate încetă şi singurul sunet care se mai auzea în încăpere, cu excepţia muzicii stridente, erau gemetele lui Gregory.

– Treci acolo!

Matahala cu gîtul roşu se conformă imediat, împiedicîndu-se de propriile picioare mari, cu mîinile ridicate. Adresîndu-se calm cercului de chipuri ostile, Burke spuse:

– Să nu faceţi nici o prostie. Păşi spre Gregory şi-i zise: Ridică-te!

Gregory îşi acoperi capul cu mîinile şi începu să plîngă cu sughiţuri. Burke se simţea tentat să-i ardă şi el cîteva.

Scrişni din dinţi şi spuse:

– Aşa să-mi ajute Dumnezeu, dacă nu te ridici imediat şi nu te duci spre uşă, te las aici cu ei, să facă ce vor cu tine. Atunci ai să te rogi să fii înapoi în închisoare.

Avertismentul avu efect. Gregory se ridică în picioare.

– Îmi pare rău, eu...

– Gura!

– Bine, dar nu mă lăsa aici. Îşi şterse faţa plină de sînge cu mîneca şi porni clătinîndu-se spre ieşire.

Burke descrise cu braţul înarmat un semicerc prin încăpere şi spuse:

– Acum plecăm. Nu mai vrem scandal. N-a fost nimeni rănit. Vedeți-vă de treburile voastre.

Cînd ajunse la ușă, îl îmbrînci pe Gregory prin ea, apoi ieși în urma lui. Fu ușurat să vadă mașina în față, cu motorul mergînd.

– Urcă în mașină, îi strigă el lui Gregory și porni în fugă spre biroul benzinăriei, unde îl văzu pe Errol vorbind la telefon și gesticulînd agitat.

Burke se năpusti pe ușă, îi smulse receptorul din mînă și îi izbi cu el în tîmplă. Lovitura nu fusese foarte puternică, însă îi uluise suficient de mult pe Errol ca Burke s-o poată smulge pe Remy Duvall de lîngă el și s-o tragă după el afară, pe ușă. Ea încercă să-și elibereze brațul.

– Ce faci, dă-mi drumul!

O femeie care tocmai își făcea plinul la benzinărie scoase un țipăt ascuțit care sfîșia urechile. Băiatul de la pompă schiță gestul de a se apleca să ia de sub tejghea ceea ce Burke bănuia că trebuie să fie o armă.

– Mîinile sus! strigă el. Omul încremeni. Mecanicul hippie stătea în ușa deschisă a garajului, se ștergea pe mîini cu o cîrpă unsuroasă și privea scena cu un aer detașat.

Burke ieși cu spatele din birou, în vreme ce soția lui Pinkie Duvall se zbătea să se elibereze. Își trecu brațul pe după mijlocul ei și o tîrî cu spatele spre mașină. Remy își înfipse tocurile în pămînt și încercă să-l lovească cu mîinile, dar nu reuși să se smulgă din strînsoare, deși îl lovi de cîteva ori cu tocurile ei ascuțite în glezne și îl făcu să înjure de durere. Își înfipse unghiile lungi în dosul palmelor lui.

– Încetează! îi spuse Burke. N-ai decît să te lupți cît poftești, dar nu servește la nimic. O să vii cu mine.

– De ce faci asta? Dă-mi drumul.

– Nici nu mă gîndesc.

– Soțul meu o să te omoare.

– Mai mult ca sigur, dar nu astăzi.

Deschise portiera din dreptul șoferului și o împinse pe Remy ntru, apoi se urcă și el în urma ei. În timp ce închidea portiera,

ugă în viteză și apăsă acceleratorul la maximum. Cauciucurile scrîșniră sinistru și mașina se năpusti ca un bolid înainte. Burke o luă la dreapta în curbă strînsă, direct în calea unei cisterne care venea din sens opus. Trecu pe lîngă el la distanță de un fir de păr. Gregory urla, gemea și înjura în valuri succesive. Burke strigă la el să-și țină gura.

– Naiba s-o ia de treabă! Ce-a fost în capul tău? Puteai să ne omori pe toți!

– E vina ta, nu a mea, spuse smiorcăit Gregory. Ce faci cu arma? N-a fost vorba de nici un pistol.

– Ar trebui să fii fericit că l-am avut la mine și am putut să-ți salvez fundul ăla împuțit. Deși nu știu de ce am făcut-o.

Dintr-o dată, doamna Duvall, care ședea pe bancheta șoferului, împreună cu Burke, ridică suportul pentru brațe dintre scaune și se lungi peste cele două locuri. Se întinse apoi spre mînerul ușii glisante de pe partea dreaptă.

– Oprește-o! strigă Burke.

Gregory era într-o formă mizerabilă, dar Burke îi inspira o groază atît de mare, încît făcu ce i se spuse. Se repezi între scaune și o apucă pe Remy de păr.

– Îmi pare rău. Avea buzele umflate grotesc, iar nasul lui era o masă de carne sîngerîndă, diformă.

– Nu vreau să vă fac rău. Dar dacă nu fac ce spune, mi-e teamă că mă ucide.

– Înțeleg, spuse ea cu o uimitoare stăpînire de sine. Te rog numai să-mi dai drumul la păr.

Burke i se adresă peste umăr:

– Nimeni n-o să-ți facă nici un rău dacă ești de acord să cooperezi. Ne-am înțeles? Remy încuviință scurt din cap, dar Burke se îndoia de sinceritatea ei. La viteza aceasta, e moarte sigură, spuse el, avertizînd-o asupra pericolului la care se expune dacă încearcă să sară din mașină.

– Înțeleg.

– Bine. Gregory, dă-i drumul și du-te înapoi la locul tău. Iar tu, îi spuse el, stai jos aici, pe podea, între noi.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Gregory se tîrî la locul lui. Burke rămase încordat pînă cînd Remy ajunse între cele două scaune din față, pe jos.

– Cine ești? îl întrebă ea.

Avea ochii plini de lacrimi și măriți de groază. Sîngele îi pierise din obraji. Subliniindu-i și mai mult paloarea, un firicel de sînge îi curgea de la comisura buzelor. Se mușcase? Sau se lovise din greșeală?

Stînjenit la acest gînd, Burke întoarse privirea spre drum. Tocmai la timp, pentru că în oglinda retrovizoare văzu o furgonetă care venea după ei.

– La naiba! Mai rău nici că se putea! Gregory și doamna Duvall erau plini de sînge și în spatele lui venea o furgonetă plină de bătăuși furioși, gata să calce pe țeava de eșapament a mașinii lui.

– Gregory, ia pistolul!

– Cum? Ce?

– Uită-te în spatele nostru!

Gregory aruncă o privire în oglinda laterală de pe portiera din dreapta și scoase un țipăt cînd văzu furgoneta apropiindu-se vertiginos de ei. Omul de la toaletă stătea în picioare pe platforma din spate și se rezema de cabină. Pe acoperișul acesteia pusese o pușcă de vînătoare îndreptată spre mașina lor. Alți bărbați ședeau lîngă el, pe jos, iar în cabină se vedeau alți cîțiva cu armele ațintite spre ei.

– O, Dumnezeule, se văicărea Gregory, am să mor.

– O să te ucid cu mîna mea dacă nu te potolești! urlă Burke. Ia pistolul! Întinse mîna peste doamna Duvall și îi puse lui Gregory pistolul în mîinile tremurătoare.

– N-am mai tras niciodată cu pistolul.

– N-ai de făcut altceva decît să ochești și să apeși pe trăgaci.

Burke spera ca această vînătoare ridicolă să nu se încheie cu schimburi de focuri. Nădăjduia că va rămîne suficient de departe de furgonetă ca să evite acest lucru. Dubița lor nu era însă o mașină de mare viteză și în orice moment peticul pus la furtun se putea desprinde. Dar și furgoneta era greoaie. Cu atîția oameni în ea, se mișca și mai încet.

În cele din urmă, mulțimea întărîtată se va plictisi să-i urmărească și se va întoarce la crîșmă ca să-și termine berea. Sau poate că Burke va reuși să scape de ei imediat după lăsarea întunericului.

N-ar fi exclus nici ca indivizii să-i urmărească pînă la capăt, să-i prindă și să-i omoare pe toți.

Furgoneta continuă să scurteze distanța dintre ei, pînă cînd avută impresia că merge tractată de bara lor din spate. Atunci Burke vîră brusc, ca s-o împiedice să-i depășească. Apoi coti în partea cealaltă, cînd se apropiară din acea direcție. Curînd, goana cu mașinile se transformă într-o întrecere între cei doi șoferi. Burke se concentra asupra mașinii, străduindu-se s-o țină în fața furgonetei și în același timp să nu părăsească șoseaua îngustă. O singură greșeală și ar fi ajuns în șanțul mocirlos de pe margine, care se întindea de-a lungul drumului.

Se concentrase așa de tare asupra acestor manevre încît observă mîna doamnei Duvall care se întindea spre cheia de contact aproape prea tîrziu, cînd era pe punctul să piardă controlul. Mîna lui se repezi spre a ei, Remy gemu uimită cînd cheia îi intră adînc în palmă.

– Potolește-te! strigă Burke. Conducea acum cu o singură mînă și mașina o luase pe marginea șoselei, aruncînd un nor de pietriș în urmă. Gregory țipă înspăimîntat.

– Ai să ne omori! strigă doamna Duvall. Oprește mașina! Sînt sigură că o să ne înțelegem cu ei.

– Ai înnebunit, doamnă? Pe noi doi or să ne omoare și or să ne dea de mîncare la crocodili. Iar pe dumneata n-or să te lichideze decît după ce o să te posede fiecare în parte. Acuma ia naibii mîna de pe cheie, dacă nu...

O rafală de mitraliere sfărîmă parbrizul din spate. Gregory urlă din nou și se aruncă pe podea, deși spătarele scaunelor îi apărau foarte bine. Spre lauda ei, doamna Duvall nu țipă, ci dădu imediat drumul la cheie și se lăsă jos, pe podea.

Burke apăsă piciorul pe pedala de accelerație, deși aceasta era deja lipită de podea. Mașina lor nu putea merge mai repede,

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

așa că fu surprins să vadă în oglinda retrovizoare cum furgoneta rămîne în urmă. Trăgînd un foc de mitralieră, oamenii se declarasera satisfăcuți. Mîndria lor fusese salvată.

Furgoneta se mai vedea doar ca un punct în oglinzi, dar Burke nu încetini. Cînd ajunse la curbă, o luă pe două roți. Mai rămase cu ochii pe oglindă încă vreo două minute, dar cînd deveni limpede că urmărirea încetase, spuse:

– Acum puteți să vă ridicați. Au decis că nu merită osteneala.

Gemînd, Gregory se ridică la loc, pe scaun. Nu mai semăna nici pe departe cu băiatul chipeș de dimineață, care jucase rolul unui preot. Fața îi era tumefiată, plină de zgîrieturi și de sînge închegat.

Prin contrast cu el, sîngele de pe spatele jachetei doamnei Duvall era de un roșu strălucitor.

20

Pinkie deschise portiera din dreapta mașinii lui Wayne Bardo înainte ca aceasta să se oprească. Din păcate, venise și un echipaj al șerifului, dar spera să se descurce cu ei. Îl zări pe Errol stînd rezemat de un zid, cu umerii lăsați și mîinile vîrîte adînc în buzunarele pantalonilor, arătînd de parcă ar fi fost pe punctul să izbucnească în plîns.

N-o văzu pe Remy nicăieri și își spuse că, de bună seamă, se adăpostise undeva într-un birou din clădire. Era de neimaginat ca soția lui să fie implicată, fie chiar și indirect, într-o încăierare într-o cîrciumă. Mîine, vestea va figura la loc de cinste, în toate ziarele.

Se apropie de Errol și îi porunci lui Wayne Bardo s-o găsească pe Remy și s-o ducă în mașină.

– Cu cît plecăm mai repede de aici, cu atît mai bine.

Bardo se îndreptă spre pompele de benzină, unde șeriful îi interoga pe martori. Pinkie îl luă la întrebări pe Errol:

– Ce s-a întîmplat?

– Ma... mașina s-a stricat. I-am spus să oprească aici...

– Cui i-ai spus?

– Părintelui Kevin. El conducea.

Pinkie dădu din cap și îi făcu semn să continue. Errol spuse povestea bîlbîindu-se și poticnindu-se, subliniind în mod special faptul că n-o pierduse o clipă din ochi pe doamna Duvall, nici măcar atunci cînd se dusese în cabina telefonică să-l sune pe Roman ca să-i ia de acolo.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ar fi trebuit să mă cauți pe mine.

– I-am sugerat și eu acest lucru doamnei Duvall, dar a spus că nu e cazul să vă deranjeze. N-am fost de acord, dar dinsa...

– Cum a început încăierarea?

Pinkie asculta înmărmurit și nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Ăsta e preotul pe care soția mea l-a primit la noi acasă?

– V-am spus că e homo, zise Errol încercînd să își dezvinovățească.

– Nu și că e în stare să facă avansuri unui individ într-o toaletă publică! Iisuse Hristoase!

– V-am spus ce am văzut, șefu'!

– OK, ce s-a întîmplat mai departe?

– Indivizii au început să-l bumbăcească pe părintele Gregory. Eu am scos-o pe doamna Duvall de acolo imediat ce a început încăierarea. Am adus-o aici, la stația de benzină. De aici v-am telefonat la birou. Tocmai îi explicam secretarei dumneavoastră...

– Bine. Restul pot să-l ascult și mai tîrziu. Hai s-o luăm pe Remy și să plecăm dracului de aici.

– Dar, domnule Duvall...

– Pinkie!

Auzind strigătul lui Bardo, Duvall se întoarse.

– Soția ta nu e aici. Au luat-o!

– Cine a luat-o? Șeriful? Unde?

– Asta voiam să vă explic mai înainte, domnule.

Pinkie se întoarse din nou spre Errol, care arăta de parcă ar fi stat în fața plutonului de execuție.

– Cînd v-am sunat din nou la birou, plecaserăți deja încoace, iar Bardo nu are telefon celular în mașină, așa că n-am putut să iau legătura cu el. Secretara dumneavoastră a spus că nu v-ați luat pagerul. N-aveam cum să...

Pinkie îl apucă de reverele hainei și îl scutură zdravăn.

– Ai două secunde ca să-mi aduci soția înapoi.

– Nu pot, domnule Duvall, spuse el izbucnind în plîns. Părintele Kevin a scos arma și...

– Arma?

– Da, domnule... m-a lovit cu receptorul în cap și a luat-o pe doamna Duvall la mașină.

Întreaga lume deveni roșie pentru Pinkie, ca și cînd i-ar fi plesnit o arteră și ochii i-ar fi înotat în sînge. Scoase pistolul calibru 38 pe care îl purta întotdeauna la spate și înfipse țeava scurtă în carnea moale de sub bărbia lui Errol.

Zdruncinăturile provocate de denivelările terenului o treziră. Spatele și umărul o usturau de parcă ar fi fost atacată de un roi de albine furioase. Își dădu seama că este dusă pe sus. Deschise ochii. Era noapte. Deasupra capului vedea stelele. Mii și mii de stele. Nu văzuse niciodată așa de multe. Strălucirea lor o uimi. Se depărtaseră de oraș. Cerul nu era străbătut de jeturile de lumini datorate omului. Aerul devenise rece și umed.

– Dredd! Dredd!

Recunoscu vocea părintelui Kevin. După aceea auzi pași repezi care răsunau pe scînduri și își dădu seama că era transportată pe deasupra unui pod sau pe un debarcader.

La capătul acestuia se înălța o construcție cu înfățișare ciudată. De fapt, erau mai multe clădiri îngrămădite laolaltă fără nici o noimă.

În pragul unei uși stătea un om și mai ciudat. Ținea o pușcă îndreptată spre ei.

– Cine e?

– Am nevoie de ajutorul tău, Dredd.

– Iisuse Hristoase!

Între timp ajunseseră într-un cerc de lumină palidă care venea de la un bec fixat sus, pe un stîlp. De bună seamă, omul numit Dredd îl recunoscuse pe părintele Kevin pentru că lăsă la o parte pușca și deschise larg ușa.

– Ce dracu' cauți aici? Ce s-a întîmplat cu ea?

– Împușcată.

– Moartă?

– Nu.

– În ce stare e?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Destul de proastă. Unde s-o pun?

– N-am decît un pat şi ştii unde este.

Trecură pe lîngă Dredd şi pătrunseră în interior, iar Remy zări o dîră de fum. Barba omului ardea. Bineînţeles că avea halucinaţii. Văzu diverse animale şi reptile sărind de pe pereţi cu colţii rînjiţi. Pe rafturi se zăreau borcane cu fel de fel de mixturi ciudate. Nişte schelete imposibil de identificat stăteau încremenite în poziţii înfricoşătoare. Piei şi blănuri trecură pe lîngă ea. Văzu o bufniţă şi nu-şi dădu seama că e vie pînă cînd pasărea întoarse capul şi îşi păroni ochii galbeni asupra ei.

Părintele Kevin intră anevoie pe uşa îngustă într-o cameră mică. Un bec spînzura de un fir în mijlocul tavanului din scînduri negeluite. Lumina lui slabă arunca umbre stranii pe pereţii acoperiţi cu ziare îngălbenite.

O puse pe patul îngust. Lenjeria de pat mirosea a mucegai de parcă n-ar fi fost spălată de foarte mult timp sau, poate, niciodată. Ar fi protestat dacă ar fi avut putere.

– Mai să nu te recunosc, îi spuse Dredd părintelui Kevin.

– Nici eu nu mă prea recunosc în ultimele zile.

– Cine e el?

Din camera în care tocmai intraseră, Remy îl auzea pe părintele Gregory plîngînd smiorcăit.

– O să-ţi povestesc mai tîrziu, spuse părintele Kevin.

– Arată de parcă ar fi alergat printre tufe de trandafiri.

– Dacă nu-l omor cu mîna mea, o să supravieţuiască. Ea mă îngrijorează.

– Păi, să vedem

Părintele Kevin se dădu înapoi şi bărbatul cel ciudat se apropie de pat. Remy amuţise de uimire. Pielea lui era aşa de bronzată, încît ajunsese să semene cu pieile tăbăcite pe care le văzuse în cealaltă încăpere. Pe chipul lui se vedea o reţea de dungi şi şănţuleţe, toate foarte adînci. Avea pieptul gol, dar jumătate din trunchiul lui era acoperit de o barbă căruntă. Nu-i luase foc barba. Ţinea o ţigară în colţul gurii.

Cînd întinse mîinile bătătorite spre ea, Remy se feri. Însă

mîngîierea lui era uimitor de blîndă. Îi ridică umărul stîng pînă cînd reuşi să stea culcată pe o parte. Gemu de durere şi scoase un ţipăt ascuţit cînd îi pipăi locul.

– Îmi pare rău, *chérie*, spuse el blînd. Ştiu că te doare, dar Dredd o să te facă bine. Apoi o aşeză uşor pe spate şi se întoarse pe călcîie. Stai în lumină, spuse el cu asprime şi îl împinse la o parte pe părintele Kevin.

– Cît e de rău? O să se facă bine? Poţi s-o ajuţi?

– Abia acum mă întrebi? După ce ai dat buzna aici cu o femeie împuşcată, pe jumătate leşinată, cu un popă bătut măr, aşa sînge, te-ai trezit să mă întrebi dacă mă descurc? cum n-am mai văzut vreodată, după ce mi-ai umplut tot patul de

– Ei bine, te descurci?

– Bineînţeles, dacă mă laşi în pace. A avut noroc că s-a tras cu alice pentru păsări, dar au fost destule.

– Ce pot să fac?

– Să nu mă încurci.

Remy închise ochii. „Fusese împuşcată?"

Revăzu întregul film cu ochii minţii şi îşi aminti totul – maşina care se stricase, restaurantul, încăierarea, preotul înarmat cu pistol.

Deschise ochii larg. Stătea la marginea patului şi se uita în jos, la ea, cu ochii la fel de imobili ca ai bufniţei. Aerul lui laic, felul în care ştia să lupte şi ţinuta generală îi întăreau convingerea că nu are de-a face cu un preot.

În străfundul sufletului, se miră cum de putuse fi atît de naivă. Nimic din felul lui de a fi nu sugera pietatea. Radia o anumită forţă care distona cu blîndeţea emanată de cei care îmbrăţişaseră credinţa. Gura lui nu părea destinată rugăciunilor. Era prea dură, cinică, mai degrabă potrivită pentru înjurături. Lăsa impresia unui om pătimaş, dar nu în dragostea pentru aproapele său. Deşi acum stătea nemişcat, părea că vibrează de o căldură şi o energie interioară care o înspăimîntau.

Omul numit Dredd se întoarse cu un pahar în care se afla un lichid.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Părintele Kevin se apropie de el și îl mirosi bănuitor.
– Ce-i asta?
– Eu m-am amestecat în treburile tale? ripostă Dredd, trăgînd paharul înapoi.
– Ascultă, Dredd, este...
– ... rănită. Încerc s-o liniștesc. Dar dacă nu ai încredere în mine, poți s-o iei și pe ea și caricatura aia de popă de dincolo și mă lăsați în pace. Nu te-am rugat să mă amesteci în încurcătura voastră. Tu m-ai băgat. Așadar, ce facem? Luă tăcerea părintelui Kevin drept încuviințare. Foarte bine.

Se aplecă spre Remy și îi duse paharul la buze:
– Bea asta.

Lichidul avea un gust rău. Remy încercă să întoarcă puțin capul, dar Dredd îi puse mîna pe obraz și o imobiliză.
– Haide, bea-l. Ai să dormi. N-o să simți nimic.

Dredd ridică paharul și lui Remy nu-i mai rămase altceva de făcut decît să-l înghită sau să-l scuipe și să se înece cu el. Probabil că, dacă-l scuipă, omul o să vină cu altul plin. Și apoi, perspectiva de a dormi i se părea ademenitoare.

– Bravo! Ți-e frig? întrebă el trăgîndu-i o pătură pe picioare. Acum o să te las singură și am să mă duc să-mi pregătesc instrumentele. Probabil că am să te găsesc adormită la întoarcere, dar să nu-ți fie teamă. O să am grijă de tine. Cînd ai să te trezești, o să te simți mult mai bine. O bătu ușurel pe mînă și plecă. În timp ce ieșea, mai adăugă: Ai întrebat cu ce mă poți ajuta. Dezbrac-o și întoarce-o cu burta în jos!

Apoi Dredd plecă și Remy rămase din nou singură cu cel care o răpise. Bărbatul se așeză pe marginea patului și începu să-i desfacă nasturii de la taior. Nu avea puterea să se împotrivească. Băutura era foarte puternică, cu efect rapid. Degetele de la mîini și de la picioare îi amorțiseră deja. Cu greu își mai putea ține ochii deschiși.

Cînd o ridică să-i scoată jacheta, capul i se bălăbăni, lovindu-se de umărul lui. Remy avea impresia că nu are nici o legătură cu brațele pe care le scoase din mînecile jachetei. Gemu cînd îi

dezlipi de piele bluza îmbibată de sînge, dar durerea nu mai era așa de ascuțită ca în urmă cu cîteva clipe. Simțindu-și simțurile relaxați, își dădu seama că îi desfăcuse sutienul. În mod normal, gestul acesta ar fi făcut-o să intre în panică. Dar acum nu mai avea nici măcar energia de a protesta.

Apoi o întinse pe pat, și ochii ei se deschiseră chiar în momentul în care bărbatul își ștergea sudoarea de pe frunte. Pe dosul palmei lui, Remy observă cele patru urme de zgîrieturi pe care i le făcuse ea cu unghiile. Îi atinse colțul buzelor cu degetul mic.

– Te doare?
– Cine ești?

Ochii lor se întîlniră. După o scurtă ezitare, îi spuse:
– Mă numesc Burke Basile. Continuă să se uite la ea cîteva secunde, apoi mîinile i se întinseră spre umeri, ca să-i scoată bretelele sutienului.
– Nu, te rog.
– Ai auzit ce-a spus. Trebuie să te dezbrac și să te întorc pe burtă ca să-ți curețe rana de pe spate.

Dar nu asta încerca ea să-i comunice. Schiță gestul de a scutura din cap, dar nu era sigură dacă reușise să transmită comanda din creier la mușchi și nici dacă aceștia mai puteau s-o execute.
– Nu face asta, domnule Basile, șopti ea. Doborîtă de efortul de a ține ochii deschiși, expiră profund, apoi îi spuse cu ultimele puteri: O să te omoare.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

21

– Așa s-a întîmplat, îi spuse Pinkie șerifului. Părintele Kevin a folosit pistolul soției mele ca s-o apere. Nostim să vezi un preot cu pistolul în mînă!

Șerifului nu i se părea la fel de amuzant.

– De ce avea nevoie de pistol soția dumneavoastră?

– De-a lungul carierei mele, mi-am făcut numeroși dușmani, ceea ce nu-i de mirare. Deși doamna Duvall are o gardă de corp, am sfătuit-o să poarte un pistol în poșetă. Din fericire, l-a avut la ea astăzi.

– Nu știu ce să zic, spuse șeriful frecîndu-și bărbia. Domnule Duvall, martorii spun că doamna s-a luptat cu el.

Pinkie chicoti afabil.

– Așa e ea. Soția mea este o fire voluntară și nu suportă ca altcineva să-i spună ce are de făcut. Părintele Kevin a încercat s-o coată de aici, dar ea voia să rămînă pe loc și să-l apere pe părintele regory. Îl compătimește foarte mult... cum să spunem, pentru ibiciunea lui. Așa e ea. Întotdeauna gata să ia apărarea semenilor Sincer să fiu, îi sînt chiar recunoscător părintelui Kevin pentru intervenit în felul în care a făcut-o.

– Sînteți sigur că o s-o aducă înapoi acasă?

– Absolut. Pinkie întinse mîna. Nu pot spune că a fost o e, totuși e bine să știm că aici, la Jefferson, oamenii sînt li să reacționeze rapid într-o situație limită.

Mulțumesc, domnule Duvall. Facem tot ce putem.

– Noapte bună, spuse Pinkie și se îndreptă spre mașina lui.

– Stați puțin, mai e ceva, domnule Duvall. Cum se face că preotul l-a lovit în cap pe omul dumneavoastră?

– Probabil că părintele Kevin era supărat pentru că Errol lăsase situația să-i scape de sub control. Aruncă o privire spre mașină și adăugă printre dinți: De altfel, mă voi ocupa chiar acum de chestiunea asta. Îi mai făcu o dată semn cu mîna și se urcă pe scaunul din față.

– Încotro? întrebă Bardo.

Pinkie se simțea tentat să pornească pe urmele mașinii lui Burke, dar după lăsarea întunericului și fără să știe unde trebuiau să ajungă, riscau să rătăcească ore în șir pe drumurile astea de țară.

– La mine la birou.

– Ce i-ai spus lui Barney Fife?

– I-am îndrugat o poveste.

– Și a înghițit-o?

– Nu i-am oferit șansa de a alege. Dacă i-aș fi dat de înțeles că e vorba de o răpire, ar fi chemat FBI-ul.

– Și asta ar fi dăunat afacerilor noastre.

– Nicidecum. Și apoi, polițiștii ăștia nu prea sînt în stare nici să-și găsească propriul fund cu ambele mîini. Cred că ar fi mai bine să mă ocup singur de treaba asta.

– Cel puțin n-ai fost acuzat de crimă, spuse Bardo uitîndu-se peste umăr spre bancheta din spate. Te-am oprit la timp.

Errol ședea ghemuit într-un colț, încă zguduit de recenta confruntare cu șeful, care îl făcuse să simtă aripa morții foarte aproape. Se lupta să-și revină și mai ales să-și reprime senzația de vomă. Lui Pinkie nu-i lipsise decît o fracțiune de secundă ca să apese pe trăgaci, însă Bardo îl oprise la timp. Îi smulsese pistolul din mînă și îl convinsese apoi să se liniștească.

– Te-aș omorî chiar acum, îi strigă el lui Errol, dar sînt nevoit să-ți cruț viața fiindcă am nevoie de tine ca să-i găsesc.

Atunci se apropiase șeriful și se prezentase. Îi spusese ceea ce aflaseră polițiștii lui.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Funcționarul de la benzinărie era așa de zăpăcit de... întîmplate, încît abia putea să vorbească la telefon. Cînd au... să-i ia la întrebări pe cheflii, băieții mei și-au dat... vorba doar de o simplă încăierare între bețivani. Oricît mi-... de greu să vă spun, domnule Duvall, se pare că soția dumnea... a fost răpită.

După o oră de argumentări, Pinkie reuși în cele din urmă să convingă pe șerif că martorii fuseseră cuprinși de isterie și văzuseră cu adevărat ceea ce se întîmplase. Aceasta reprezenta una din specialitățile lui Duvall. Era un adevărat maestru în domeniu, căci se exersase în sute de cazuri penale. Martorii... juraseră inițial un anumit lucru își revizuiau declarația după... erau examinați și interogați de Pinkie Duvall.

– Și cum rămîne cu mecanicul? întrebase șeriful. Spune că preotul a venit și ieri aici îmbrăcat în civil și a întrebat cum poate să monteze un furtun la radiator în așa fel încît acesta să se perforeze.

Pinkie îl luă deoparte pe șerif și îi făcu semn cu degetele la gură, mimînd fumatul unei țigări.

– Înțelegeți ce vreau să spun?

Șeriful admise că declarația mecanicului, un drogat notoriu, nu putea fi luată în considerare. Femeia care își făcea plinul la benzină în momentul în care începuse incidentul era foarte sigură de ceea ce declarase, dar termină în cele din urmă prin a se îndoi de ceea ce văzuse cu proprii ochi și de ceea ce auzise cu propriile urechi. Funcționarul, derutat de toate variantele menționate de Pinkie, admise că, într-adevăr, preotul părea mai degrabă preocupat s-o scoată pe doamna Duvall din cîrciumă decît să-i facă rău. Cît despre zurbagiii care îi urmăriseră pe fugari, aceștia se împrăștiaseră imediat ce se întorseseră și văzuseră mașina șerifului. Cei care mai rămăseseră în restaurant nu știau nimic despre incident.

Pinkie Duvall reprezenta o legendă vie. Primele cuvinte pe care i le adresase șeriful fuseseră:

– Este o adevărată onoare pentru noi, domnule Duvall. V-am văzut la televiziune.

Faptul că cineva apărea la televiziune avea asupra oamenilor... de rînd efectul unui descîntec. Pinkie profitase de uimirea admirație a șerifului. Raționamentul deductiv și conștiinciozitatea... omului legii fuseseră înăbușite de faima și strălucirea lui Duvall. Pinkie obținuse rezultatul scontat – să împiedice orice fel de cercetări și urmăriri –, dar lucrul acesta îi luase destul de mult timp. În consecință, cei care o răpiseră pe soția lui aveau un avans considerabil. Se întoarse și i se adresă lui Errol:

– Cine erau?

Errol înghiți cu greu nodul din gît și înălță umerii pînă la nivelul lobilor urechii.

– Erau preoți.

– Să nu-mi spui mie chestia asta, i se adresă Pinkie pe un ton atît de blînd, încît suna de-a dreptul sinistru. Nu ți-a intrat încă în gramada aia de rahat pe care o ai în loc de creier că bărbații aceia nu erau ceea ce pretindeau că sînt?

Fără să se sinchisească de insultă, Errol spuse:

– Erau aceiași doi bărbați care au venit acasă cu cîteva zile în urmă.

– Cum arătau?

– Pre... era cît pe-aci să rostească cuvîntul „preoți" cînd văzu ochii lui Pinkie îngustîndu-se. Așa cum v-am mai spus, domnule Duvall. Părintele Gregory este tînăr și plăcut la chip. Are părul negru și ochii negri. Poponar. Nu tace o clipă. Părintele Kevin nu vorbește prea mult, dar el este cel care comandă. Asta în mod sigur.

– Cum arată?

– Inteligent și vioi. Încă de la început nu mi-a inspirat încredere. El e cel pe care l-am prins... ăăă...

– Ce?

Errol privi nervos spre Bardo. Avea buzele umede. Își frecă mîinile de coapse în sus și-n jos.

– E cel pe care l-ai prins făcînd ce? întrebă Pinkie, pronunțînd distinct fiecare cuvînt.

– Păi... ăăă... mă duceam la baie. La aceea de lîngă ușa de la intrare. Și... și l-am surprins pe părintele Kevin coborînd scările.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– A fost sus? A pătruns în casa mea și nu mi-ai raportat lucrul ăsta?

Bardo fluieră încetișor printre dinți.

– A spus că s-a dus la baia de sus pentru că jos nu mai era hîrtie. Am verificat. Într-adevăr se terminase.

– Ești un detectiv cu totul remarcabil, spuse Bardo disprețuitor.

– Gura! se răsti Duvall. Cum arată ticălosul? Fizic, vreau să spun.

Errol descrise un bărbat cu o înălțime peste medie, zvelt, dar puternic, cu trăsături regulate, fără nici un fel de cicatrice vizibilă sau alte semne, fără barbă ori mustață.

– Ochii?

– Greu de sus. Purta ochelari.

– Părul?

– Negru. Pieptănat pe spate.

Descrierea se potrivea cu cel puțin o sută de bărbați din anturajul lui Pinkie, cunoștințe, prieteni sau dușmani.

– Oricine ar fi, zilele îi sînt numărate.

Nimeni nu putea să ia ceva de la Pinkie Duvall și să plece apoi nestingherit cu prada sa. Iar ticălosul acesta îi răpise bunul cel mai de preț. Dacă a atins-o măcar cu un dget... Se delecta la gîndul că îl va ucide cu mîinile lui pe acest bărbat fără nume.

Bardo întrerupse reveriile ucigașe ale lui Pinkie.

– Nu înțeleg nimic, doi preoți, dintre care unul poponar, să răpească o femeie. Ce vor de la ea?

– Cu Remy n-au nimic. Pe mine mă vizează.

Pinkie nu avea nici o dovadă și nici un motiv rezonabil pe care să-și bazeze concluziile, dar știa cu certitudine acest lucru.

– Împinge, fir-ar să fie.

– Împing.

Gregory se dovedea la fel de ineficient cînd era vorba să împingă mașina în mlaștină ca și în multe alte împrejurări. Burke strigă la el să împingă mai tare. Cei doi bărbați își luară din nou

avînt, împingînd cu toată forța în vehiculul care înainta cu greu pe pămîntul moale. În cele din urmă reușiră să parcurgă cîțiva metri. Burke credea că treaba se rezolvase, dar mașina rămase împotmolită în noroiul de pe fundul apei puțin adînci, acoperită de apă numai pe jumătate.

– Acum ce facem?

– O lăsăm așa, răspunse Burke scurt. În cele din urmă au s-o găsească. Dar pînă atunci Duvall va ști cine a pus mîna pe nevasta lui.

Burke nu luă în seamă văicărelile lui Gregory în timp ce străbăteau terenul mlăștinos înapoi, spre furgoneta cu care îl urmase Gregory. De îndată ce se așeză la volan, rămase cu ochii pe oglinda retrovizoare. Ori de cîte ori drumul făcea o cotitură, încetinea pînă cînd farurile mașinii apăreau din nou în cîmpul vizual. Se aștepta ca Gregory să facă o criză de nervi în orice moment.

Destul de docil însă, Gregory se urcă în furgoneta ce avea să-i ducă la Dredd. Burke o luă pe un drum șerpuitor, flancat de mlaștină pe ambele părți. Rădăcinile chiparoșilor ieșeau la suprafață din mlaștină la numai cîțiva metri de drum. Deasupra capetelor lor era un păienjeniș de ramuri joase de copaci, acoperite cu mușchi. În timpul zilei, sugerau o doamnă frumoasă care face o reverență. Noaptea căpătau înfățișarea sinistră a unui schelet de zombie care își înalța spre cer brațele amenințătoare. Din cînd în cînd, farurile lui prindeau ochii strălucitori ai unei vietăți nocturne care se grăbea să se dea la o parte din drumul lor sau se furișa înapoi, în mlaștină. Burke conducea mașina sigur pe el, dar repede. Era îngrijorat din cauza lui Remy.

Dredd o anesteziase cu poțiunile lui artizanale, făcute Dumnezeu știe din ce. Dar, indiferent ce ingrediente folosise, drogul avusese efectul scontat. Remy dormise tot timpul cînd Dredd îi îndepărtase cu grijă alicele de vînătoare care îi ciuruiseră spatele și umărul stîng. Îi scosese și cîteva cioburi de sticlă.

Rănile mici sîngeraseră abundent, dar Dredd le curățase temeinic, apoi le tratase cu o loțiune care, pretindea el, o să le vindece și în același timp o să-i diminueze considerabil durerile

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Burke stătuse tot timpul foarte aproape de Dredd, scoţîndu-i din sărite.

Practic, acesta îl împinsese cu forţa pe Burke din încăpere, amintindu-i că, dacă nu scapă de maşină, toată poliţia din Louisiana de sud avea să scotocească a doua zi prin mlaştină.

– Şi nimic nu dăunează mai mult unei afaceri decît o maşină a poliţiei parcată în faţa casei.

Burke plecase mormăind, dar conştient de faptul că prietenul lui avea dreptate şi că era timpul să se descotorosească de maşină. Acum, că rezolvase problema, ardea de nerăbdare să se întoarcă la Dredd, să vadă cum se simte doamna Duvall.

– Ai profitat de mine.

– Ce?

Gregory repetă afirmaţia.

– Ai acceptat condiţiile înţelegerii, Gregory, spuse Burke.

– Cînd am discutat condiţiile acelei înţelegeri, nu mi-ai spus că e vorba de pistoale şi de răpiri.

– Dar cînd am luat-o astăzi de acasă pe Remy Duvall, tu ce-ai crezut că o să se întîmple?

– Mi-am închipuit că o s-o faci să contribuie cu o sumă şi mai mare de bani la opera de caritate. Nici o clipă nu mi-a trecut prin minte că o să-i răpeşti nevasta.

– Tu eşti de vină că ai fost implicat în răpire. Dacă nu te-ai fi dat la zdrahonul ăla urît, ai fi rămas la benzinărie. Acesta era planul meu, să vă las acolo pe tine şi pe Errol. Dar nu, a trebuit să devii brusc romantic. N-ai decît să te văicăreşti cît vrei, dar să nu te aştepţi la nici un pic de simpatie din partea mea. Din cauza perversiunii tale a fost împuşcată doamna Duvall şi noi toţi abia am scăpat cu viaţă.

– Şi eu sînt rănit, scînci el.

– Foarte rău. Dacă n-aş fi ocupat cu alte treburi, te-aş fi strîns de gît cu mîinile mele pentru ceea ce ai făcut. Acum ţine-ţi gura, dacă nu vrei să mă răzgîndesc.

– Eşti rău şi meschin, Basile.

Burke rîse aspru.

– Gregory, încă nu m-ai cunoscut sub aspectul ăsta.

Tînărul suspină din nou şi Burke îl compătimi într-o oarecare măsură. Gregory era băgat în bucluc pînă peste cap. Ceea ce la început păruse doar un scenariu cinematografic se transformase curînd într-un adevărat coşmar. Burke plănuia ca a doua zi să-l transporte înapoi în oraş în condiţii de securitate. Dacă se dădea la fund un timp, suficient ca să i se vindece faţa, totul avea să fie în ordine. Nimeni nu-i cunoştea adevărata identitate. Nu va mai juca niciodată rolul părintelui Gregory. Nimeni nu va bănui că cel de-al treilea fiu al unei familii atît de respectabile participase la răpire. Şi-apoi, Duvall avea să stea cu ochii pe el, nu pe Gregory. Tînărul n-o să păţească nimic.

Acesta continua să geamă şi să se văicărească pînă cînd adormi. Burke îl scutură şi îl trezi din somn cînd ajunseră acasă la Dredd.

– Vrei să-ţi trateze Dredd faţa?

– Vorbeşti serios? Nici nu mă gîndesc să-l las pe vraciul ăsta să se atingă de mine. Se uită spre clădirea de la capătul punţii debarcaderului şi tresări uşor.

– Cum doreşti, spuse Burke, coborînd din maşină. În camera din faţă este o canapea. Du-te şi te întinde puţin.

Gregory coborî anevoie din maşină. Deşi refuzase orice ajutor, Burke avea de gînd să-l roage pe Dredd să-i dea un leac împotriva durerilor. Îşi găsiră gazda tot la căpătîiul doamnei Duvall.

– Ce face?

– Doarme ca un bebeluş.

Burke clipi din ochi, amintindu-şi de spovedania ei şi de copilul pe care îl pierduse. Dredd stinsese lumina electrică, dar pe biroul nevopsit licărea flacăra slabă a unei lumînări. Remy stătea întinsă pe burtă, cu un obraz întors în sus şi celălalt afundat în pernă. Părul îi fusese dat la o parte de pe obraz şi acum era răsfirat p pernă. Dredd se pricepea la treburile astea.

Rănile nu mai sîngerau. Deşi îi provocaseră dureri mari, to erau superficiale. Burke se întreba totuşi dacă vor lăsa cicatri Ar fi fost păcat, pentru că avea o piele imaculată, aproape tr

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

parentă. Se gîndi din nou la prima noapte cînd o văzuse în chi
Nu i se părea cu nimic mai reală acum decît atunci.

– *C'est une belle femme!**

– Da, așa e!

– Și minunea asta are un nume?

Burke se întoarse și privi drept în ochii cu pleoape zbîrcite ai lui Dredd.

– Este doamna Pinkie Duvall.

Dredd nu spuse nimic, nu făcu nici un fel de apreciere referitoare la sănătatea mintală a lui Burke, nici nu se arătă uimit sau neîncrezător. Se mulțumi să-l privească lung, apoi dădu din cap.

– În dulapul acela este o sticlă de whisky. Toarnă-ți într-un pahar!

Omul se îndreptă spre ușă.

– Băiatul de dincolo are dureri.

Dredd făcu un semn cu mîna, confirmînd că a auzit, dar nu se întoarse.

Burke luă sticla de whisky, fericit să constate că era o marcă selectă și nu o băutură cumpărată la butoi, cu cana. Singurul scaun din încăpere avea picioare de lemn și tăblia șubrezită, roasă de șobolani, dar Burke îl trase lîngă pat și se lăsă ușurel pe el.

Nu mîncase nimic de aproape douăzeci și patru de ore. Ar fi trebuit să caute ceva în bucătăria lui Dredd, dar se simțea atît de obosit încît reuși să se convingă să renunțe. Rămase așezat pe scaun, cu ochii ațintiți asupra femeii care dormea. Privea cum i se înalță și coboară încet spatele la fiecare respirație și îl treceau fiori, pentru că își imagina sînii striviți sub ea.

O dezbrăcase într-un spirit cavaleresc și cu o detașare rezonabilă. Detașare rezonabilă! Asta nu însemna că nu observase. Dumnezeule, ar fi fost imposibil! Cînd omul are prilejul să vadă femeia viselor lui în pielea goală, nu întoarce privirea în altă parte. Îi văzuse sînii și observase că au sfîrcurile foarte ferme, dar

---

* Este o femeie frumoasă! (în lb. franceză în original, n.tr.).

pulide. Cum să nu fi observat ciorapii întinși pe coapse? Erau atît de subțiri că ar fi putut foarte bine să nici nu existe.

Bău două înghițituri de whisky una după alta. Le simți rostogolindu-se în stomacul gol ca două mingi de foc. Brațul drept al femeii stătea întins alături de ea, cu palma în sus. Văzu urma rujului lăsată de cheia de contact și-și aminti de duritatea cu care o apăsase. Incapabil să reziste tentației, întinse mîna și mîngîie urmele proaspete cu vîrful degetului. Printr-o mișcare reflexă, degetele ei se strînseră în jurul palmei. Cu un sentiment de vinovăție, Burke își retrase mîna.

A treia înghițitură de whisky ajunse în stomac fără să-l mai ardă așa de tare.

Privirea i se mută din nou pe chipul femeii. Pleoapele ei stăteau absolut nemișcate. Buzele îi erau relaxate și ușor desfăcute. La unul din colțuri i se adunase salivă rozacee din cauza rănii de la gură. O atinse așa cum făcuse mai înainte cu degetul mic, apoi lăsă umezeala să se usuce de la sine pe deget.

* Mai luă o înghițitură din sticlă.

Ei bine, pînă la urmă o făcuse. Comisese un delict grav. Viața lui se schimbase în mod irevocabil. Dacă i-ar înapoia-o mîine lui Pinkie Duvall pe soția lui, Burke nu și-ar mai putea relua viața din punctul de unde o lăsase. Nu mai exista cale de întoarcere. Toate punțile din urma lui fuseseră arse.

Se gîndea că poate ar fi trebuit să se simtă mai vinovat, mai rușinat, mai speriat. Puse totul pe seama băuturii care îi amorțea simțurile. Poate că n-avea suficientă imaginație ca să-și dea seama de consecințele faptelor sale. Dar cînd adormi auzind respirația blîndă și liniștită a lui Remy Duvall, se simți al naibii de bine.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

22

– Cum adică, a plecat?

După ce dormise cîteva ore pe scaunul incomod al lui Dredd, Burke își simțea gîtul țeapăn, iar spatele îl durea de parcă o întreagă armată ar fi mărșăluit pe el. Whiskyul îi provocase o durere de cap difuză, iar lumina zilei îi demonstra fără putință de tăgadă cum stăteau lucrurile: trecuse de la aplicarea legii la încălcarea ei.

– Nu țipa la mine! se răsti Dredd. Învîrtea cu o furculiță lungă o bucată de carne care se prăjea într-o tigaie. E preotul tău, nu al meu.

– Nu e preot.

– Nu mai spune!

Burke își masă tîmplele și se încruntă la auzul vocii sarcastice a prietenului său.

– Se numește Gregory James și este actor șomer. Printre altele.

– Indiferent ce altceva mai este, spuse Dredd îmbufnat, e și un hoț. Mi-a furat cea mai bună pirogă.

Burke lăsă mîna în jos.

– Vrei să spui că a plecat prin mlaștină? Nu și-l putea închipui pe Gregory James plutind pe mlaștina ostilă. N-o să supraviețuiască acolo de unul singur.

– Probabil că nu, spuse Dredd scuturîndu-și coada de cal căruntă.

Indiferent de anotimp, Dredd purta niște blugi retezați deasupra genunchilor. N-avea nici cămașă, nici pantofi. Tălpile lui

bătătorite semănau cu niște potcoave cînd se tîrau pe linoleumul din încăpere. Toate capetele s-ar fi întors după el pe bulevardul din oraș, dar înfățișarea lui bizară se potrivea perfect cu mediul pe care și-l crease. Un steag zdrențuit și decolorat al SUA îi servea drept perdea. Soba de gătit se afla la capătul tejghelei pe care erau expuse mărfurile de vînzare – tutun, bere, mormoloci vii. Un inspector sanitar s-ar fi luat cu mîinile de cap, însă clientela modestă a lui Dredd nu strîmba niciodată din nas.

Părea foarte sceptic în privința șanselor de supraviețuire ale lui Gregory.

– Sper că după ce o să-l mănînce crocodilii, barca mea va pluti înapoi spre mine. Vrei să mănînci?

– Ce anume?

– Ți-e foame sau nu?

– Da, răspunse prost dispus Burke.

Dredd turnă în tigaie, peste carnea prăjită, o mînă de făină, puțin lapte și mai multe mirodenii. I-o servi cu pîine albă simplă și cafea tare cu cicoare.

– În timp ce te spălai, m-am uitat la Remy, mormăi Dredd cu gura plină.

Burke se opri din mestecat și îl privi întrebător.

– Mi-a spus cum o cheamă.

– S-a trezit?

– Nu, se trezește doar cîteva clipe, apoi adoarme din nou.

Burke înghiți ultimele îmbucături și muie pîinea în sos, uimit să constate că farfuria lui era deja goală. Carnea imposibil de identificat fusese nemaipomenit de gustoasă, căci Dredd se pricepea la fel de bine la mirodenii ca și la ierburile de leac pe care le folosea la vindecarea bolnavilor. Punînd deoparte farfuria își luă cafeaua.

– Cred că nu s-a mișcat toată noaptea.

– Efectul sedativului începuse să treacă atunci cînd i-a schimbat pansamentul și i-am mai aplicat un strat de loțiune. adormit-o din nou. O să doarmă toată ziua.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Cînd pot s-o iau de aici?

Între timp Dredd terminase şi el de mîncat şi se dusese după ţigări. Găsi un pachet, scoase o ţigară şi o aprinse, menţinînd între timp fumul în plămîni.

– Nu e treaba mea, totuşi ce ai de gînd să faci cu nevasta lui Pinkie Duvall?

– Am răpit-o!

Dredd tuşi, mai trase de cîteva ori din ţigară şi îşi culese firimiturile de pîine din barbă.

– Ai vreun motiv anume?

– Răzbunarea.

Burke îi relată povestea, începînd cu noaptea în care Wayne Bardo îl împuşcase pe Kev Stuart în bătaia puştii lui şi terminînd cu momentul îngrozitor al urmăririi camionetei de către gloata înfuriată de beţivani.

– Cînd am văzut că e rănită, m-am gîndit imediat la tine. Habar n-aveam unde se afla cel mai apropiat spital, în vreme ce tu erai la o distanţă de numai cîţiva kilometri. Ştiu că îţi place singurătatea şi de aceea regret că te-am amestecat în povestea asta, Dredd.

– Nu-i nimic.

– Eşti unul din puţinii oameni în care pot avea încredere.

– Ai încredere în mine? Aşa? Ai destulă încredere ca să mă asculţi?

Burke ştia ce urmează, totuşi îi făcu semn lui Dredd să-i dea drumul.

– Cred că ai înnebunit de-a binelea, Basile. Autorităţile pot să te aresteze, dar asta e floare la ureche pe lîngă ce-o să-ţi facă Duvall. Ştii la ce trebuie să te aştepţi?

– Mai bine decît tine.

– Aşadar, nu te deranjează că Pinkie Duvall o să te înjunghie ca pe un porc şi o să-ţi lase hoitul pradă animalelor?

Burke zîmbi, prefăcîndu-se îngrijorat:

– Aoleo!

Lui Dredd, situaţia nu i se părea deloc amuzantă. Dădu din cap mohorît şi îşi aprinse altă ţigară, fără filtru.

– Înainte să se termine toată tărăşenia asta, cineva o să fie ucis.

– Ştiu foarte bine, zise Burke, fără să mai zîmbească. Aş prefera să nu fiu cu acela, dar dacă o să se întîmple aşa... ridică din umeri cu înţeles.

– Oricum nu mai ai pentru ce să trăieşti. Asta încerci să-mi spui? Ţi-ai ucis partenerul, cariera ţi-e terminată, căsnicia s-a dus dracului, aşa că viaţa nu mai are nici un rost. Cam asta ar fi viziunea ta despre această problemă, nu-i aşa?

– Cam aşa ceva.

– Ra... hat! spuse Dredd şi scuipă cîteva firişoare de tutun din gură. Fiecare om are un motiv pentru care să trăiască, dacă nu pentru altceva, măcar ca să mai vadă un nou răsărit de soare. Se aplecă peste masă şi scutură dojenitor ţigara în faţa lui Burke. L-ai ucis pe Stuart din greşeală, a fost un accident. De la poliţie ai plecat singur, nu te-a dat nimeni afară. În căsnicie ai eşuat de la bun început; ar fi trebuit să te descotoroseşti demult de femeia aceea. Nu mi-a plăcut niciodată.

– Nu ţi-am povestit amănunte din viaţa mea ca să mă baţi acum la cap în legătură cu ele.

– Haide, nu te mai văicări. Am cîştigat acest drept cînd ai năvălit peste mine aseară şi mi-ai pus în braţe femeia asta plină de sînge. Şi apoi, adăugă el cu un aer posomorît, ţin la tine şi nu pot accepta ideea că o să te văd mort.

Expresia lui dojenitoare deveni mai blîndă, deşi compasiunea contrasta izbitor cu înfăţişarea sa insolită.

– Eu ştiu ce vorbesc, Basile. Crede-mă. Lucrurile se pot încurca rău de tot, dar viaţa e viaţă şi moartea e moarte. Nu e prea tîrziu să-ţi abandonezi planurile de răzbunare.

Dredd era unul din puţinii oameni pe care Burke îi respecta cu adevărat şi ştia că sentimentul este reciproc.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ai dreptate, Dredd. Şi ştiu că eşti bine intenţionat. Ţ
indiferent de consecinţe, trebuie să-i pedepsesc pe Pinkie D
pe Wayne Bardo sau să mor încercînd s-o fac.

– Nu înţeleg. De ce?

– Ţi-am spus. Ca să mă răzbun.

Dredd îl privea fix.

– Nu cred chestia asta.

– Îmi pare rău.

Burke apucă ceaşca de cafea şi sorbi o înghiţitură, puni
capăt subiectului prin acest gest. Dredd îşi dădu şi el seama d
inutilitatea controversei. Cu ţigara lipită în colţul gurii, se ridică
luă farfuriile de pe masă şi le puse în chiuveta de metal.

– Şi ce ai de gînd să faci cu ea?

– Nimic, îţi jur. Din vina mea a fost răpită şi sînt extrem de
supărat că s-a întîmplat aşa. N-am avut niciodată intenţia să mă
ating în vreun fel de ea. Nici n-am s-o fac. Pentru numele lui
Dumnezeu, niciodată!

Dredd întoarse capul spre Burke şi îi aruncă o privire
pătrunzătoare.

– Ce este?

– Protestezi cam vehement pentru o întrebare atît de
nevinovată.

Burke îşi feri privirea de ochii pătrunzători ai lui Dredd.

– Nu e vorba de ea, ci de el.

– E în regulă, te cred. Mă întreb însă unde ai s-o ţii în timp ce
vei încerca să-l momeşti pe Duvall? Căci presupun că vrei s-o
foloseşti ca momeală ca să-l atragi pe Duvall într-o cursă.

– Mai mult sau mai puţin. Am s-o ţin în cabana de pescuit.

Burke folosea cabana numai o dată sau de două ori pe an,
dacă avea norocul să-şi poată lua cîteva zile libere. Totdeauna se
oprea la Dredd ca să cumpere mîncare, bere şi momeli.

Magazinul lui Dredd era în afara cărărilor bătătorite, dar
escarii şi vînătorii care cunoşteau labirintul de poteci şi canale îl

considerau un punct de referinţă. Nu exista decît un singur drum
acoperit cu pietriş ce ducea spre el. Principala formă de transport
la şi de la Dredd o constituia barca.

Dredd nu cîştiga cine ştie ce, dar nici nu avea nevoie de foarte
mulţi bani. Principala lui sursă de venit o constituia sezonul de
vînătoare la aligatori. Îi vîna şi apoi le vindea pieile. De asemenea,
se mai ocupa şi cu împăiatul animalelor.

– Cine mai ştie de cabana ta? întrebă Dredd.

– Numai Barbara, dar n-o poate localiza. N-a fost niciodată
acolo cu mine, pentru că respingea chiar şi ideea de a merge într-un
asemenea loc.

– Altcineva?

– Fratele meu, Joe, a venit de cîteva ori aici la o partidă de
pescuit. Dar nu l-am mai văzut de vreo doi ani.

– Ai încredere în el?

– În fratele meu? rîse Burke. Bineînţeles.

– Dacă spui tu. Dar ce e cu individul ăsta, Gregory?

– E inofensiv.

– Iar tu eşti un prost, spuse Dredd cu asprime. Să presupunem
că are noroc şi reuşeşte să iasă din mlaştină înainte să-l înhaţe
vreun aligator. Să presupunem că-i trece prin minte să se ducă el
mai întîi la Duvall şi să-ţi vîndă pielea ca să şi-o salveze pe a lui.

– Nu mi-e teamă de asta.

– De ce?

– Pentru că Gregory este un laş.

– A fost destul de viteaz să-mi fure piroga şi să se aventureze
prin mlaştină.

– Pentru că îi este mai tare frică de mine decît de stihiile
naturii. Crede că aş fi în stare să-l ucid pentru ceea ce mi-a făcut la
staţia de benzină. L-am ameninţat de mai multe ori. Poate îş
închipuie că o să trec la fapte. Oricum, o să supravieţuiască. Cin
mlaştina o să-l scuipe afară, o să fugă cît mai departe de Duva

– Şi cum plănuieşti să-l contactezi?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Pe cine, pe Duvall? Greşeşti, Dredd. El o să-mi dea de urmă.

– Şi cum o să facă asta?

– Îl priveşte. O să găsească el o modalitate. Că să nu-ţi periclitez soarta rămînînd aici, o să revin la întrebarea iniţială: Cînd pot s-o iau de aici fără riscuri?

Doug Patout îşi coborî încet picioarele de pe colţul biroului şi le lăsă pe podea. Lîngă cotul lui, cafeaua începea să se răcească în cană. Reciti pentru a treia oară reportajul.

Era un articol lipsit de importanţă, care nu ocupa mai mult de cîţiva centimetri din pagina a douăzecea a ziarului *Times Picayune*. Într-un mic restaurant din Jefferson se produsese o încăierare în care fuseseră implicaţi doi preoţi catolici, soţia unui renumit avocat din New Orleans şi garda ei de corp. Purtătorul de cuvînt al şerifului declarase că incidentul fusese rezolvat fără să fie operate nici un fel de arestări.

Două aspecte aparent lipsite de importanţă ale acestei povestiri îi atrăgau atenţia lui Patout: cîte soţii de avocaţi celebri din New Orleans aveau gardă de corp? În al doilea rînd, un martor remarcase ticul pe care-l prezenta unul din preoţi: deschidea şi închidea rapid pumnul drept. Patout apăsă pe butonul interfonului:

– Poţi să vii o clipă?

În mai puţin de şaizeci de secunde, Mac McCuen păşi în birou cu vioiciunea lui obişnuită.

– Ce s-a întîmplat?

– Citeşte asta.

Patout îi întinse ziarul peste birou şi-i atrase atenţia asupra notiţei. După ce o citi, McCuen ridică privirea?

– Şi?

– Cunoşti pe cineva care are ticul ăsta?

Mac se lăsă pe scaunul din faţa biroului şefului său. Parcurse încă o dată cu privirea articolul din ziar.

– Da, dar în mod sigur nu este preot.

– Cînd l-ai văzut ultima dată?

– Ţi-am mai spus. Acum două seri, a fost la noi acasă la cină.

– Cum arăta?

– Acelaşi Basile pe care-l ştii.

– Un Basile la fel de pornit împotriva lui Pinkie Duvall?

– Da.

Patout se scărpină în creştetul capului ca şi cînd ar fi fost îngrijorat de începutul de chelie pe care tocmai îl descoperise.

– A făcut vreo aluzie la proiectele lui de viitor, acum, după ce a demisionat?

– N-a vorbit prea mult. A spus doar că intenţionează să plece pentru un timp ca să-şi pună ordine în gînduri.

– Singur?

– Da.

– Unde?

– Zicea că încă nu ştie.

– Ştii cum să iei legătura cu el?

– Nu. McCuen rîse nervos. Ascultă, Patout, e o nebunie. Individul cu ticul ăla la mînă era preot. Şi nu se spune clar că e vorba de soţia lui Duvall. Mi se pare de necrezut. Cu sau fără gardă de corp, Duvall n-ar lăsa-o să se apropie nici la cincizeci de metri de Burke Basile.

– Asta-i adevărat. Sînt duşmani de moarte.

– Şi chiar dacă n-ar fi. Din cîte am auzit, femeia e superbă şi cu mult mai tînără ca Duvall.

Patout ridică din sprîncene, făcîndu-i semn lui McCuen să continue.

– Burke este tipul de bărbat viguros şi tăcut după care femeile se dau în vînt. Nu e un bărbat frumos, în sensul obişnuit al cuvîntului, dar Toni îl găseşte atrăgător. Întotdeauna mi-am închipuit că mustaţa era cea care îi dădea sex-appeal-ul, dar se vede că nu e vorba numai de asta. Chiar şi fără ea...

– Şi-a ras mustaţa? Patout simţi cum i se strînge stomacul.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Nu ți-am spus?

Patout se ridică în picioare și își luă sacoul care era atîrnat la cuier.

McCuen rămase cu gura căscată.

– Ce s-a întîmplat? Unde te duci?

– La Jefferson, răspunse Patout peste umăr și ieși grăbit pe ușă.

Apa murdară din canalizare se scurgea de pe cauciucurile mașinii lui Bardo cînd acesta luă curba.

– Am ajuns.

Pinkie privi dezgustat clădirea. Era un cartier identic cu cel în care o găsise pe Remy, locuind cu mama ei și cu surioara abia născută. „Murdar" era un calificativ mult prea blînd.

Își bătuse capul toată noaptea încercînd să ghicească cine puteau fi cei doi preoți. Rețeaua lui clandestină inventaria toate știrile referitoare la răpire. Oferise o recompensă considerabilă persoanelor care ar fi putut da lămuriri în acest sens.

În timpul uneia din nenumăratele relatări ale incidentului, Errol își aminti un detaliu pe care nu-l menționase mai înainte:

– Individul care își spunea părintele Kevin era gata să-l ia la bătaie pe celălalt. L-am auzit parcă pomenind despre închisoare.

– Închisoare?

– Da. Nu-mi amintesc exact cuvintele, pentru că eu îmi făceam datoria încercînd s-o scot pe doamna Duvall de acolo. Din spusele lui reieșea însă că părintele Gregory mai fusese la închisoare pentru un delict asemănător.

Errol făcea eforturi atît de disperate de a recîștiga bunăvoința stăpînului său, încît Pinkie se întreba cît de tare se putea bizui pe informația lui. Era posibil ca un fost pușcăriaș care-i purta pică să fi încercat să se răzbune pentru cine știe ce caz de mult uitat, dar nu trebuia exclusă nici eventualitatea ca Errol să fabuleze pentru a-și salva pielea. Pinkie nu-și putea însă permite să nesocotească

nici un fir, așa că îl puse pe unul din oamenii lui infiltrați în poliție să alcătuiască o listă cu cei care fuseseră condamnați pentru perversiuni sexuale.

Un funcționar de la telefoane, dornic să cîștige ceva bani, depistă numărul de telefon de pe cartea de vizită cu emblema Casa Jenny, despre care acum Pinkie știa că este o înșelătorie. Secretara lui verificase numărul, dar se pare că fusese păcălită de niște indivizi foarte vicleni.

Cu o jumătate de oră în urmă, cînd au aflat că numărul aparținea unui telefon automat instalat în această clădire, Bardo strînsese în grabă o echipă de patru persoane care îl urmase în cea de-a doua mașină.

Pinkie insistase să-l însoțească pe Bardo. Cînd aceștia preoți smintiți aveau să moară, Pinkie voia să-i privească în ochi. Roșu la față de furie, se îndreptă spre curtea sordidă. Bardo postă doi oameni la ușa din față și le făcu semn celorlalți doi să ocolească clădirea, pentru eventualitatea în care răpitorii ar fi încercat s-o scoată pe Remy pe ușa din spate.

Pinkie și Bardo intrară împreună în clădire pe ușa retrasă puțin de la bordură. Pinkie avea sentimentul neplăcut că este manipulat, că face exact ceea ce dorea răpitorul. Găsirea numărului de telefon și depistarea locului fuseseră prea lesnicioase. După ce pusese la cale un plan atît de sofisticat pentru răpire, autorul acesteia n-ar fi putut să treacă cu vederea un aspect atît de important. Pinkie se întrebă dacă acea lipsă de prevedere nu fusese intenționată. Pe de altă parte, știa din proprie experiență că pînă și cei mai inteligenți bandiți fac uneori greșeli de-a dreptul prostești.

În stînga intrării se afla recepția, dar la birou nu era nimeni. Bardo se duse pe coridorul murdar spre telefonul fixat în perete și verifică numărul. Clătină din cap. Pinkie îi făcu semn să urce scările.

Cînd ajunseră la palierul de la etaj văzură și telefonul de acolo, aflat în mijlocul unui coridor îngust, decorat cu fel de fel de desene pe pereți. Era așa de întuneric, încît Bardo trebui să aprindă bricheta

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

ca să citească numărul telefonului de pe eticheta mieă de plastic. Flutură mîna spre Pinkie cu degetul mare în sus. Apoi indică spre capul ușa de la capătul coridorului. Bardo îi somă pe cei dinăuntru să deschidă, dar nu răspunse nimeni și atunci Pinkie îi dădu cu piciorul și o deschise. Înăuntru era un bărbat beat mort întins pe jos cu burta în jos, cu brațele și picioarele desfăcute. Nici urmă de Remy. Judecînd după starea în care se afla individul și după numărul de sticle de bere ce-l înconjurau, deduseră că nu era omul căutat de ei. Mai mult, avea în jur de șaizeci de ani și nu se potrivea cu descrierea nici unuia dintre preoți.

A doua cameră era liberă și nu părea să fi fost ocupată de curînd. În cea de-a treia, o femeie își trase rapid o haină pe ea și începu să se văicărească în spaniolă cu o voce pițigăiată. Bardo îi dădu un dos de palmă peste gură.

– Gura, tîrfă, ordonă el în șoaptă. Femeia închise gura și-și adună copiii lihniți de foame în jurul ei ca să-i facă și pe ei să tacă.

Cea de-a patra și ultima cameră era tot neocupată. Însă pe una din perne se afla un plic cu numele lui Pinkie Duvall pe el.

Acesta îl înhăță imediat și îl deschise. Din plic căzu pe covorul ros o singură foaie de hîrtie. Pinkie o luă și citi mesajul scris la mașină.

Scoase apoi un urlet de furie care zgîlțîi geamurile.

Bardo îi luă biletul din mînă și începu să înjure după ce citi mesajul.

– N-au să îndrăznească.

Pinkie ieși în goană din cameră și se repezi în jos, pe scări, iar Bardo porni imediat după el. Oamenii lui Bardo se aruncară în cea de-a doua mașină și îl urmară pe șef.

Pinkie abia putea să-și stăpînească furia. În ochi i se citea o dorință clocotitoare de a ucide.

– Am să-i omor. Sînt niște oameni morți. Morți.

– Dar cine sînt? întrebă Bardo, cotind brusc ca să evite un camion de aprovizionare. Și ce legătură are asta cu Remy?

Remy. Remy a lui. Proprietatea lui. Smulsă de lîngă el. Indiferent cine sînt acești ticăloși, aveau tupeu, dar o să-i învețe el minte. Ce păcat că asemenea curaj îi fusese hărăzit unui om a cărui soartă era pecetluită. Amîndoi vor muri în chinuri. Implorînd mai întîi îndurare, apoi moartea. Pentru că îi luaseră proprietatea lui, creația lui, aveau să moară.

Cînd ajunseră la Cimitirul Lafayette, cele două mașini scrîșniră din cauciucuri, opriră și scuipară afară șase bărbați. Duvall și Bardo intrară primii pe poarta mare de fier. Pinkie nu-i așteptă pe Bardo și pe ceilalți. Porni în căutarea rîndului menționat în bilet, făcîndu-și drum printre morminte pînă cînd ajunse la cel pe care îl căuta. Alergă pe alee, pe pietrișul ce-i scîrțîia sub picioare, scoțînd aburi pe gură.

Nu putea ghici ce avea să găsească. Rămășițele lui Remy într-un sac? Un mormînt recent săpat cu sîngele ei împrăștiat pe pietre? O cutie de pantofi cu niște cenușă? Un sacrificiu voodoo?

Odată îi poruncise lui Bardo să taie fața unei femei și să i-o livreze într-o cutie de pizza soțului ei care nesocotise alte avertismente anterioare mai subtile. Pinkie se aștepta ca mesajul pe care avea să-l primească să fie la fel de cutremurător.

Nu-l mai subestima pe dușmanul lui fără nume. Omul era inteligent, ingenios și îl cunoștea foarte bine pe Pinkie Duvall ca să știe pe ce buton să apese. Îl trimisese pe Pinkie la această vînătoare sinistră la capătul căreia nu se știe ce va găsi.

Se opri brusc și tălpile pantofilor îi scrîșniră pe pietriș în clipa în care îl văzu.

Nu era un cadavru și nici sînge, dar mesajul i se păru la fel de zguduitor. Cu tîmplele zvîcnind și unghiile înfipte în palme, citi numele gravat pe piatra funerară: *Kevin Michael Stuart.*

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

23

– Are de gînd să mă omoare?

Dredd îi dădea în gură lui Remy supa cu lingura şi cînd i se prelinse puţin lichid pe bărbie, făcu mare caz de asta, ştergîndu-i buzele cu un şerveţel de hîrtie. Îşi blestemă lipsa de îndemînare, evitînd să răspundă la întrebare.

– Nu te mai preface că nu m-ai auzit, Dredd, spuse ea, oprindu-i mîna cînd acesta încercă să-i mai dea o înghiţitură de supă. N-o să intru în panică. Dar vreau să ştiu. Are de gînd să mă omoare?

– Nu.

Întrucît nimic din expresia lui nu-i dădea vreun motiv de îngrijorare, Remy se lăsă relaxată pe pernele pe care Dredd i le pusese la spate ca s-o poată hrăni mai uşor. Remy susţinuse că se descurcă şi singură, dar el ţinuse morţiş să-i dea el de mîncare şi acum Remy era bucuroasă că cedase insistenţelor lui. Rănile din spate n-o mai dureau aşa de tare ca mai înainte, dar era ameţită din cauza somnului lung, provocat de leacurile lui Dredd. Nu ar fi avut puterea să ducă mai mult de cîteva linguri la gură şi îi era îngrozitor de foame. Ciorba de peşte cu orez, ceapă şi roşii i se părea nemaipomenit de aromată.

– Vrea să obţină o recompensă?

– Nu, *chérie!* Basile nu prea se sinchiseşte de bunurile pămînteşti. Aruncă o privire de jur-împrejurul încăperii care fusese mobilată cu obiecte aruncate de alţii la gunoi. Îi făcu cu ochiul, apoi spuse:

– Amîndoi sîntem la fel!

– Atunci de ce?

– Ai auzit de prietenul lui Basile, de procesul lui Wayne şi toate celelalte?

– Răzbunare?

Bătrînul răspunse în dialectul francez cajun, dar gestul lui din umeri era cît se poate de elocvent.

– Soţul meu o să-l ucidă.

– Ştie şi el.

Remy îl privi nedumerită.

– Lui Basile nu-i pasă dacă moare, atîta vreme cît o să-l ia şi pe Duvall cu el. Am încercat în dimineaţa asta să-i schimb hotărîrea, dar nu vrea să asculte. Parcă a înnebunit.

Sperînd să-l poată cîştiga pe Dredd de partea sa, Remy îl apucă de mînă şi îl strînse tare.

– Te rog, cheamă autorităţile, Dredd. Nu pentru mine, pentru Basile. Nu e prea tîrziu să se predea. Sau mai bine să lăsăm autorităţile. Dă-i un telefon soţului meu. Basile poate să dispară înainte ca Pinkie să ajungă aici. O să-l conving pe Pinkie să nu depună plîngere împotriva lui. Te rog, Dredd.

– Mi-ar plăcea să te ajut, Remy, dar Burke Basile este prietenul meu. Eu nu-mi trădez niciodată prietenii.

– Chiar dacă e spre binele lui?

– El nu va înţelege lucrurile în felul acesta, *chérie*. Dredd îşi eliberă blînd mîna. Pentru Basile... asta este... o misiune. A făcut un legămînt cu el însuşi să răzbune moartea lui Kev Stuart. Acum, nimeni nu-i mai poate zdruncina hotărîrea.

– Dar tu îl cunoşti foarte bine.

– La fel ca oricare altul. Nu e prea uşor să-l cunoşti.

– Ce fel de om este?

Dredd se scărpină gînditor prin barba deasă, căruntă.

– Era cîndva un nemernic în New Orleans care obişnuia să-şi bată nevasta şi copiii. Vreau să spun că îi bătea de-i snopea ori de cîte ori se îmbăta, ceea ce se întîmpla aproape în fiecare

seară. Dar rudele și prietenii îl scoteau de fiecare dată din închisoare.

Într-o noapte, unul din vecini sună la poliție pentru a anunța că, probabil, se face moarte de om fiindcă strigătele se auzeau de la cartierul. Primul polițist care apare la fața locului nu mai apucă să dea întăriri, fiind vorba de copii în pericol, și apoi nu crede că ar avea nevoie de ajutor ca să potolească un bețivan. Intră singur.

Ei bine, cînd se termină cu țipetele, bătăușul zace mort pe podeaua din bucătărie, iar nevasta și copiii gustă pentru prima oară din pacea familială. Dar polițistul care l-a împușcat pe netrebnic este anchetat de Interne.

Știi, unii colegi de serviciu s-au întrebat dacă nu cumva polițistul respectiv se săturase să-l vadă mereu pe ticălos că folosește nevasta și copiii pe post de sac de box și îl lichidase cînd i se oferise ocazia.

Bețivanul se repezise la polițist cu un cuțit de bucătărie de brațul meu de lung, dar amănuntul acesta nu conta pentru cei de la Interne. E tare neplăcut ca un om să fie ucis de polițistul care trebuie să-l aresteze. Poliția este atacată în presă. Toată lumea nu vorbește decît despre brutalitatea poliției. Oricum, nimeni nu i-a luat apărarea polițistului.

Nimeni cu excepția lui Basile. Basile a stat alături de el atunci cînd toată lumea îl evita. Ceilalți polițiști nu voiau să fie văzuți stînd de vorbă cu colegul care era cercetat, dar Basile a ținut să-i arate prietenia lui atunci cînd avea cea mai mare nevoie de ea și toată lumea îl ocolea.

Terminîndu-și povestea, Dredd luă tava de pe genunchii ei și o duse pe un bufet din partea cealaltă a încăperii.

– Ce s-a întîmplat cu polițistul? întrebă Remy.

– A cedat presiunilor și și-a dat demisia.

– Și a deschis magazinul „La Dredd"?

Dredd se întoarse cu fața spre ea.

– Asta a fost acum opt ani. De-atunci nu m-am mai bărbierit. Își dădu la o parte barba de pe bărbie ca să i se vadă cicatricea.

– A fost legitimă apărare?

– Da, dar nu asta contează. Important e că Basile a fost singurul care a cerut ca în cazul polițistului Dredd Michoud să se respecte prezumția de nevinovăție. Basile nu avea grad, dar mi-a ținut partea și n-a făcut secret din asta, deși gestul lui părea deplasat din toate punctele de vedere.

Cînd reveni la patul ei, aduse și o sticlă albastră. O deșurubă și puse o picătură într-o ceașcă de ceai care se clătina pe lada ce servea drept noptieră.

– Uite, bea asta, *cher'*. Te-am obosit cu toată pălăvrăgeala mea. E timpul să dormi din nou.

– Ce mi-ai dat? întrebă ea.

– Oricum, numele băuturii n-o să-ți spună nimic.

– Cred că este aspirină Bayer dizolvată în apă.

Remy ridică privirile și îl văzu pe Basile în cadrul ușii.

– Dar sticla cu aspect misterios îți dă un aer aparte, Dredd, adăugă el poznaș. Te face să semeni cu un adevărat alchimist.

– Ești tare deștept. O picătură din chestia asta te poate doborî la pămînt timp de o săptămînă.

Camera era deja supraînghesuită cu toate vechiturile lui Dredd, dar se micșoră parcă și mai mult cînd Basile își făcu loc între bufet și picioarele patului.

– Cum se simte?

– De ce n-o întrebi pe ea?

De fapt, Remy era încîntată că Basile nu i se adresase direct. Prefera să facă abstracție de persoana lui.

– De la cine ai învățat să îngrijești oameni, Dredd?

– De la bunica mea. Ai auzit vreodată de *traiteurs*?

– Tămăduitori?

– Știi franceză?

Întrebarea venise de la Basile, care părea surprins.

– Și spaniolă, adăugă ea în treacăt, apoi i se adresă din nou lui Dredd: Dialectul cajun este diferit de franceza care se predă la școală, nu-i așa?

– Și încă cum, chicoti el. Cînd vorbim între noi, alți oameni nu înțeleg absolut nici un cuvînt. Și ne distrează chestia asta.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Cum arăta bunica ta?

– Înspăimîntătoare. Era deja bătrînă cînd m-am născut eu. Am fost mezinul celui mai mic fiu al ei. Pentru un motiv pe care nu mi l-am putut explica niciodată, bătrîna m-a îndrăgit. Avea obiceiul să mă ia cu ea în mlaştină cînd strîngea ierburile de leac pentru poţiunile pe care le prepara. Avea zeci de asemenea unsori şi leacuri. Oamenii veneau la ea să se vindece de orice, de la gălbenare la gelozie.

– Probabil că era o femeie fascinantă.

– Tămăduitorii au existat dintotdeauna printre francezii cajuni. Unii cred că sînt vrăjitoare care practică magia neagră. De fapt, e vorba de femei cu puteri tămăduitoare, bune cunoscătoare ale ierburilor de leac.

– Femei?

– În majoritatea cazurilor. Eu sînt o excepţie, spuse el mîndru. N-am învăţat tot ce ştia bunica Michoud, nici vorbă de aşa ceva, dar cînd m-am mutat aici am început să prepar o parte din elixirele ei mai puţin complicate.

– Într-o bună zi ai să otrăveşti pe cineva, spuse Basile.

– Ei bine, dar nu chiar în seara asta, răspunse Dredd. Apoi, de parcă ar fi vrut să-i dea peste nas lui Basile, apăsă ceaşca de buzele lui Remy. Bea tot, *cher*.

Şi dacă Basile avea dreptate? S-ar fi putut ca ceaiul să fie toxic şi să o adoarmă aşa de profund încît să nu se mai trezească niciodată. Dar avea în mod instinctiv încredere în Dredd, aşa că bău toată ceaşca. Dredd o puse pe tava cu mîncare şi o duse pînă la uşă, unde se opri ca să mormăie către Basile:

– N-o deranja!

Cînd rămaseră singuri, Remy evită să-l privească. Părea mai primejdios decît capul de aligator de deasupra biroului din spatele lui sau decît pielea de şarpe ţintuită pe peretele tapetat cu ziare. De fapt, prefera să fie înconjurată de decoraţiunile macabre ale lui Dredd, decît să rămînă singură cu Basile. O bine venită moleşeală punea deja stăpînire pe ea, dar se simţea foarte vulnerabilă aşa

cum stătea cu ochii închişi, în timp ce el o privea. Deasupra marginii cearşafului murdar, umerii ei erau goi. Nu-şi mai amintea cum de ajunsese să fie dezbrăcată. Nici nu voia să se gîndească la asta.

– Dacă l-aş fi suspectat că te poate otrăvi, nu te-aş fi adus la el.

Vorbea liniştit, însă în încăperea mică vocea lui părea nefirească de puternică. Avea senzaţia că mixtura lui Dredd îi înceţoşase mintea, dar îi ascuţise simţurile.

Se lupta să-şi înăbuşe dorinţa de a se uita la el, dar ochii îi rămaseră pironiţi pe marginea patului. Basile ţinea mîinile încrucişate şi rezemate de marginea de alamă de la picioarele patului.

– Dacă nu m-ai fi adus aici, domnule Basile, ce-ai fi făcut cu mine? M-ai fi aruncat la marginea drumului?

– N-am avut nici o clipă intenţia să-ţi fac rău.

– Dar iată că s-a întîmplat.

Basile se cufundă într-o tăcere încăpăţînată, dar Remy nu se aştepta ca el să-şi ceară scuze.

– Travestiul tău a fost foarte reuşit.

– Mulţumesc.

– Părintele Gregory este autentic?

– Nu. E un actor pe care l-am convins să mă ajute. Din cauza lui ai fost rănită. Conform planului, ar fi trebuit ca noi să plecăm împreună de la benzinărie.

– Ce-ai făcut cu el?

– N-am făcut nimic, se răsti el. Cînd m-am trezit în dimineaţa asta, plecase. A plecat înainte de ivirea zorilor.

Remy nu ştia în ce măsură putea să-i dea crezare, dar presupunea că, dacă ar fi vrut să scape definitiv de părintele Gregory ar fi făcut acest lucru ieri, cînd era aşa de furios pe el.

– N-o să scapi teafăr din chestia asta, domnule Basile.

– Nici nu mă aştept.

– Şi atunci, ce speri să dobîndeşti?

– Pacea sufletului.

– Atîta tot?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Este foarte mult.

Remy se uită lung la el, dar expresia de pe chipul lui era indescifrabilă.

– Și cu mine cum rămîne?

– Ai să vezi singură.

– Pinkie o să te ucidă.

Basile păși în lături, ocoli patul și se apropie dintr-o parte. Mîna lui care mai purta încă semnele zgîrieturilor ei se întinse spre ea.

– Nu! strigă ea. În ciuda slăbiciunii, îl apucă de încheietura mîinii.

– Dă-mi drumul!

– Ce vrei să faci? Nu mă lovi!

– Dă-mi drumul, repetă el.

Remy lăsă mîna în jos, pentru că nu avea putere să se lupte cu el. Ochii ei urmăreau cu teamă mîna care se apropia de tîmpla ei. Degetele îi atinseră părul.

Apoi Burke își retrase mîna și Remy văzu între degetul lui mare și strălucitor o pană – albă, delicată, cîrlionțată, ieșită din perna cu miros de mucegai a lui Dredd.

– Ți-e frică de mine?

Ochii lui Remy rămaseră fixați asupra penei, ca și cînd aceasta ar fi avut asupra ei un efect hipnotic. Își desprinse cu greu privirea de pană și se uită la el.

– Da.

Burke încercă să înțeleagă, dar nu se grăbi s-o asigure că n-are motive să se teamă de el.

– Ai dureri?

În clipa aceea, de parcă și-ar fi adus aminte că se află sub influența sedativelor, Remy închise ochii.

– Nu.

– Nicăieri?

– Nicăieri.

– Te doare buza acolo unde ți-ai mușcat-o?

– Mi-am mușcat-o?

– Seara trecută sîngera.

– O, acum îmi amintesc. Nu, nu mă doare.

– Medicamentele lui Dredd ți-au produs greață?

– Nu, deloc.

– La un moment dat, mi-am zis că nu e cazul să bei chestia aia. Poate că nu e bună pentru... N-ar fi trebuit să-i spui că ai pierdut un copil?

– Dacă aș fi fost însărcinată, era altceva, dar așa... Remy deveni brusc conștientă, dar ochii ei refuzau să se mai deschidă și să-l privească pe Basile.

Acesta stătea neclintit lîngă patul ei, încleștînd și descleștînd degetele de la mîna dreaptă, și lăsa impresia că-i citește gîndurile.

– De unde știi tu despre copilul meu?

Cînd se întoarse la el în birou, Doug Patout nu fu surprins să-l vadă pe Pinkie Duvall care îl aștepta. Înainte să închidă ușa după el, Pinkie Duvall lansă ofensiva:

– Unde ai fost toată ziua?

Patout, bănuind starea de spirit a lui Pinkie și știind și ce motive avea, renunță la amabilitățile obișnuite. Își scoase haina, și-o puse în cui, apoi se așeză la birou.

– La Jefferson. În ultimele douăzeci și patru de ore a devenit un loc foarte fierbinte. Bănuiesc că ai fost și tu acolo aseară.

– Așadar, știi.

– Da, știu. Nu înțeleg însă de ce ai înscenat toată mascarada aia pentru șerif. De ce nu ai lăsat autoritățile să ia urma fugarilor cît mai era încă proaspătă?

– Îmi rezolv problemele așa cum cred eu de cuviință.

– Aici nu e vorba de o simplă problemă, Duvall.

– Ai ieșit din jurisdicția ta, Patout. Unde ai ajuns?

– În același loc ca și tine, dar am petrecut două ore în biroul șerifului. Din amabilitate profesională, m-au lăsat să citesc declarațiile martorilor oculari. Am discutat cu polițiștii care au

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

ajuns primii la locul incidentului. Deşi le-ai zdruncinat convingerea în legătură cu interpretarea faptelor, mie mi se pare că soţia ta fost rănită. Patout întrebă apăsat: Nu crezi că ar trebui informat FBI-ul în legătură cu asta?

– Nu. Pentru că atunci cînd o să-l prind pe Burke Basile am de gînd să-l ucid cu mîna mea.

Aroganţa lui îl înfurie pe Doug Patout.

– Dar ştiu că ai tupeu, să vii la mine în birou şi să-mi spui toate astea.

Trase unul din sertare şi scoase o sticlă de whisky. Turnă rămăşiţele cafelei uitate de dimineaţă în coşul de plastic, apoi umplu ceaşca cu whisky.

– Mai este o ceaşcă pe aici pe undeva, spuse el.

– Nu, mulţumesc, nu beau cu copoii.

– Aroganţă şi insolenţă.

Patout ridică ceaşca spre Duvall, prinse puteri dînd pe gît băutura, îşi mai turnă o dată şi după ce o bău şi pe a doua, se adresă celui mai puternic avocat din oraş care tocmai declarase că avea de gînd să ucidă un poliţist – fost poliţist – pentru că îi răpise soţia.

– Cum se face că doamna Duvall a intrat în legătură cu aceşti aşa-zişi preoţi?

Duvall îi povesti tot ce ştia despre Casa Jenny şi recunoscu şi faptul că fusese ceva mai devreme la casa aceea de rendez-vous. Cînd auzi de povestea cimitirului, Patout zîmbi:

– Recunosc stilul lui Basile. Aşa se explică şi motivaţia lui. Clătinînd compătimitor din cap, murmură: Doamne, trebuie să fie nebun.

– Nu, nu e nebun, spuse Duvall. Dacă ar fi nebun, mi-ar fi milă de el şi l-aş ucide mai repede. Dar fiindcă este un nemernic care ştie foarte exact ceea ce face, am să-i smulg inima aia păcătoasă din piept cît timp mai bate.

– Te sfătuiesc să fii atent cum vorbeşti, Duvall. Nu uita unde te afli.

– Ştiu foarte bine şi puţin îmi pasă. Nimic din [illegible] nu va trece dincolo de acest birou. Nici tu nu vrei să-i vezi [illegible] pentru că trebuie să aperi reputaţia poliţiei şi pe prietenul tău Basile.

– Care şi-a dat demisia. Nu mai face parte din secţia mea, [illegible] nu mai răspund de el.

– Nu, nu oficial. Dar dacă a ajuns aşa de departe la scurt timp după ce-a demisionat, oamenii vor începe să se mire cum de n-a bănuit nimeni ce-avea să se întîmple. I s-a făcut o expertiză psihologică după ce l-a împuşcat pe Stuart? De ce şeful lui nu şi-a dat seama de starea emoţională în care se află? Înţelegi unde vreau să ajung, Patout? Dacă nu dau de Basile înaintea autorităţilor, o să te trezeşti în rahat pînă-n gît.

– Încetează cu ameninţările astea la adresa mea, Duvall.

– Nu fac decît să-ţi prezint faptele.

– Dacă Burke a încălcat legea, va fi pedepsit.

– De asta poţi să fii sigur.

Doug ar fi preferat ca Burke să fie de faţă. I-ar fi făcut mare plăcere să-l vadă pe Pinkie Duvall scrîşnind neputincios din dinţi. În sinea lui, îşi felicită prietenul pentru că îl adusese pe Pinkie în această stare.

– S-ar putea să nu fie chiar aşa de uşor să-l ucizi pe Basile. Îţi dai seama cu cine te înfrunţi? Este un om pentru care integritatea şi onoarea sînt mai presus de orice.

– Aşa să fie? se răsti disprețuitor Duvall. Se pare că nu-l cunoşti chiar aşa de bine cum crezi.

– Poate că nu, recunoscu Patout. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că va comite un act atît de disperat, dar iată că a făcut-o. Ceea ce înseamnă că situaţia este şi mai periculoasă pentru tine. Basile nu se aşteaptă ca incidentul să se încheie paşnic. N-o să facă nici un rău soţiei tale. Nu sînt îngrijorat pentru siguranţa ei, ci pentru a ta.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Nu mă tem de ticălosul ăsta care umblă deghizat în poru naiba să-l ia.

– Greşeşti profund. Basile este inteligent. Mult mai inteligent decît mine şi poate chiar decît tine, deşi ştiu că tu nu crezi că aşa ceva e posibil. Şi e mînat de dorinţa de răzbunare. Este o motivaţie foarte puternică. Ai fi un prost dacă nu te-ai teme de el.

Duvall îl privi ţintă, dar nu ripostă nici la insultă, nici la avertisment.

– Cine e celălalt tip?

– Al doilea preot? Habar n-am.

– Unde să încep căutările?

– Nici eu nu ştiu, dar cu maşina aia nu poate ajunge prea departe. După cum mi-a fost descrisă, nu va fi greu de găsit.

– Am dat de ea.

Ştirea îl uimi pe Patout.

– Unde? Cine a găsit-o?

– Am trimis nişte oameni s-o caute. Au descoperit-o acum două ore, abandonată şi pe jumătate scufundată în apă.

– Unde e acum?

– Asta n-ai să ştii niciodată.

– Duvall, insist să fie predată autorităţilor ca probă.

– Insişti? rînji Duvall. Las-o baltă, Patout. Chiar dacă tu insişti, maşina a fost demult demontată. Patout îl privea pe Duvall cu gura căscată de uimire.

– Eşti la fel de ţîcnit ca şi Basile. Nu pot lăsa lucrurile să se desfăşoare şi de acum înainte tot aşa.

Întinse mîna după telefon, dar Duvall îi smulse receptorul din mînă. Patout sări în picioare şi îl înfruntă pe avocat.

– Ai mers prea departe, Duvall. Trebuie să anunţi FBI-ul.

– Pinkie Duvall nu are nevoie de FBI.

– Nu are nevoie sau nu vrea să aibă de-a face cu FBI-ul. Patout întinse acuzator degetul spre Duvall: Nu vrei să se amestece FBI-ul pentru că ai prea multe de ascuns. Dacă încep să-şi bage

nasul în afacerile tale, s-ar putea să uite cu totul de răpirea nevestii-ti şi să se lanseze într-o investigaţie de proporţii.

Deşi Patout îşi dădea seama că priveşte în ochii unui monstru lipsit de scrupule, acesta rînjea. Vocea lui Duvall era rece, mătăsoasă sinistră:

– Ai grijă, Patout. Cred că nu vrei să mă superi, nu-i aşa?

Împinse la o parte mîna lui Patout. Ştiu foarte bine cît de mult îţi place poziţia ta actuală în cadrul poliţiei. Şi mai ştiu că abia aştepţi să ajungi superintendent. Aşadar, te-aş sfătui să începi imediat să-l cauţi pe Basile al tău şi să nu te opreşti pînă nu-l găseşti, altfel cariera ta se va încheia aici.

Toată lumea lui Patout se învîrtea în jurul carierei. Decisese cu mult înainte că o carieră reuşită este incompatibilă cu o viaţă de familie fericită, aşa că sacrificase ideea de căsătorie şi de copii şi trăia numai şi numai pentru munca sa. Fără nici un fel de regrete, făcuse din profesie centrul existenţei lui.

Ştiind ce relaţii sus-puse avea Duvall, nu putea să-i desconsidere ameninţările. Mai ştia că, dincolo de fiecare ameninţare rostită de Duvall, mai erau vreo zece implicate şi tocmai acelea nerostite îl îngrijorau cel mai mult.

– Dacă reuşesc să-l găsesc, spuse Patout rar, şi dacă Basile este de acord să termine cu vendeta asta nebunească, trebuie să-mi dai cuvîntul că n-o să te atingi de el.

Duvall stătu o clipă pe gînduri, apoi se întinse peste birou şi îi strînse mîna lui Patout, ca şi cînd ar fi încheiat un tîrg, însă spuse:

– Nici vorbă, Patout. Ticălosul ăsta mi-a luat nevasta. Trebuie să moară.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

24

– Totul e gata, spuse Burke, fără să ia în seamă reproșurile mute ale celor doi tovarăși ai săi. Remy Duvall ședea pe un scaun de metal ruginit pe debarcader. Dredd punea momeală într-o undiță cu o țigară lipită în colțul gurii. Fumul care se ridica în vălătuci din țigară se amesteca cu aburul ce plutea la suprafața înlăptoșată.

– Dacă o să scapi nevătămat din chestia asta, înseamnă că ești nebun de legat, mormăi el în timp ce scotea un pește din undiță.

– Mi-ai mai spus asta de cel puțin o mie de ori. Burke îi făcu semn lui Remy spre bărcuța pe care o încărcase cu proviziile luate din depozitul lui Dredd.

– Nu vezi că e slăbită ca un pisoi nou născut?

Dredd lăsă uneltele de pescuit și se îndreptă spre ea, își petrecu brațul noduros pe sub brațul ei și o ajută să se ridice în picioare. O conduse în jurul vasului de porțelan alb care în timpul verii conținea ghivece cu flori, dar acum era folosit drept coș de gunoi în care se adunau chiștocurile. Parcuseră împreună distanța de la scaunul de pe debarcader pînă la stîlpul unde era legată barca.

Burke se urcă primul în barcă și îi întinse mîna s-o ajute. Observă că Remy ezitase înainte să-i apuce mîna, dar pînă la urmă acceptă ajutorul și păși cu grijă în ambarcațiia șubredă. Burke o prinse cînd coborî și ea se așeză pe scîndura de lemn incomodă ce servea drept bancă, uitîndu-se fix la ceața învălătucită și la verzuiul ce licărea în fața ei.

– Peste o zi sau două o să mai vin din nou după provizii, îi

spuse Burke lui Dredd, dezlegînd funia cu care era legată barca de stîlpul scund.

– Ești sigur că n-o să te rătăcești?

– Absolut.

– Dacă te rătăcești...

– N-o să mă rătăcesc.

– Bine, bine. Privind în jos, spre Remy, Dredd adăugă: Fii cu ochii pe el, să aibă grijă de tine. Dacă nu, va trebui să răspunzi în fața mea.

– Ai fost foarte drăguț, Dredd, mulțumesc.

Vocea ei catifelată îl făcu pe Burke să se simtă ca un personaj de prisos într-un tablou ce ilustra ideea de tandrețe.

– Dacă i se redeschide vreuna din răni... începu Dredd.

– Mi-ai spus deja ce trebuie să fac, îl întrerupse el nerăbdător. Bătrînul mormăi ceva neinteligibil pe sub mustață și Burke își spuse că mai bine că n-a înțeles. Auzise tot ce se putea auzi de la Dredd, astfel încît ar fi fost în stare să-i recite pe de rost predicile.

Dredd era, de fapt, un singuratic. Nu fusese niciodată atașat de nimeni, însă acum manifesta un fel de devoțiune față de Remy Duvall care pe Burke l-ar fi amuzat dacă n-ar fi fost atît de enervantă. Se pare că femeia asta exercita același efect asupra tuturor bărbaților pe care îi întîlnea. Voia să se despartă de Dredd în termeni buni, așa că îi strigă:

– Mulțumesc pentru tot, Dredd.

Bătrînul scuipă în apă la numai cîțiva centimetri distanță de Burke.

– Ține-ți mîinile în barcă. E cam devreme pentru ei, dar peste o săptămînă sau două vor fi foarte flămînzi.

Burke auzise de cei doi aligatori bătrîni pe care Dredd îi îndrăgise prea mult ca să-i omoare și ajunsese să-i trateze ca pe niște animale de casă. Nu știa sigur dacă era un fapt real sau o născocire a lui Dredd ca să-i țină la distanță pe intruși, dar îi făcu semn cu mîna că îi mulțumește pentru avertisment și se depărtă de mal. Apăsă puțin pe accelerație, învîrti cîrma și barca despică ceața. Înainte să dispară după colțul clădirii, mai aruncă o privire înapoi

spre Dredd. Acesta şedea pe marginea debarcaderului şi picioarele atîrnînd deasupra cu coada căruntă împletită pe spate, cu picioarele atîrnînd deasupra apei invizibile din cauza ceţei.

– Nu-i este frig? întrebă Remy Duvall care se uita şi ea la bătrîn.

– Are o piele foarte groasă. De cînd s-a mutat aici, nu l-am văzut îmbrăcat altfel. Ţi-e frig?

– Nu.

– Dacă ţi-e frig, să-mi spui. Îţi dau o pătură.

Înfofolită în nişte lucruri vechi de-ale lui Dredd şi într-un poncho de vinilin, părea puţin probabil să-i fie frig, dar ceva nu era în ordine cu ea. Şedea ţeapănă ca un stîlp, ţinîndu-se strîns de scîndura de sub ea, ca şi cînd toată viaţa ei ar fi depins de asta.

– Ai să faci cîrcei.

– Poftim?

– Dacă ai să te ţii tot timpul aşa de strîns de scîndura aia, s-ar putea să faci băşici în palmă. Încearcă să te relaxezi. Asta e viteza maximă. Nu e nevoie de o viteză prea mare ca să navighezi prin bălţile astea.

– Nu ştiu care e diferenţa între o baltă şi alta. Este prima oară cînd merg cu barca.

– Pe mlaştină?

– Cu barca.

Burke rîse neîncrezător.

– Trăieşti într-un oraş care, practic, pluteşte şi n-ai fost niciodată într-o ambarcaţie?

– Nu! răspunse ea ridicînd tonul. N-am fost niciodată cu barca. Nu m-am exprimat destul de clar?

Răspunsul ei răstit sperie un pelican care îşi luă zborul. Părăsi cuibul cu o mişcare puternică şi zgomotoasă din aripi care o făcu să tresară pe doamna Duvall.

– Nu te mişca, spuse Burke.

Pasărea uriaşă şterse luciul apei la numai cîţiva metri de ei, dar se decise că e mai bine să vîneze în altă parte. Se ridică deasupra ceţei ca un spectru simbolic dintr-un mit străvechi şi dispăru în

spatele copacilor. În funcţie de felul cum o priveai, mlaştina putea să fie ori un templu, ori un infern. Burke nutrea respect pentru mlaştină şi pericolele pe care le presupunea, dar o şi iubea. O explorase în anii de liceu cînd petrecuse aici, împreună cu colegii nenumărate week-end-uri, străbătînd zeci de kilometri de plaiuri şi golfuleţe. Gîndindu-se acum la anii aceia, îşi dădea seama cît de nesăbuiţi fuseseră, dar reuşiseră cumva să supravieţuiască cu numai cîteva dimineţi de mahmureală, arsuri de soare şi înţepături de insecte.

Îşi propusese să-şi cumpere un loc de refugiu aici dacă va aduna vreodată suficienţi bani. Şi fratele lui împărtăşea bucuria pescuitului. Lui Joe îi făceau mare plăcere week-end-urile pe care le petreceau împreună, dar nu simţise niciodată veneraţia pe care o manifestă Burke faţă de mlaştină, simbol al unui soi de misticism primitiv.

În dimineaţa aceea, mlaştina arăta ca un adevărat tărîm interzis şi supranatural, cu peisajul său monocromatic de apă, ceaţă, copaci acoperiţi cu straturi groase de muşchi şi cu crengile golaşe ridicate în gesturi rugătoare spre norii de culoarea plumburie a metalului din care sînt confecţionate pistoalele.

Văzută prin ochii unei persoane nedeprinse cu frumuseţea ei aparte, mlaştina putea să semene cu o viziune de coşmar. Mai cu seamă dacă iniţierea persoanei respective avea loc alături de un om care îi inspira teamă.

Burke se uită la ea şi fu descumpănit de privirea aţintită asupra lui.

– De unde ştii de copilul meu?

Seara trecută reuşise să evite răspunsul. Nu se mai uitase la el decît cîteva secunde înainte ca băutura lui Dredd să-şi facă efectul. Ochii i se închiseseră, se afundase mai tare în pernă şi căzuse instantaneu într-un somn ca de plumb.

Ieri, lui Burke îi trecuse prin minte gîndul că poate n-ar fi trebuit să ia medicamente atît de curînd după ce pierduse sarcina. Nu cumva elixirele lui Dredd or să-i provoace crampe, hemoragii sau alte simptome? Ce se întîmplă cu o femeie după ce pierde o

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

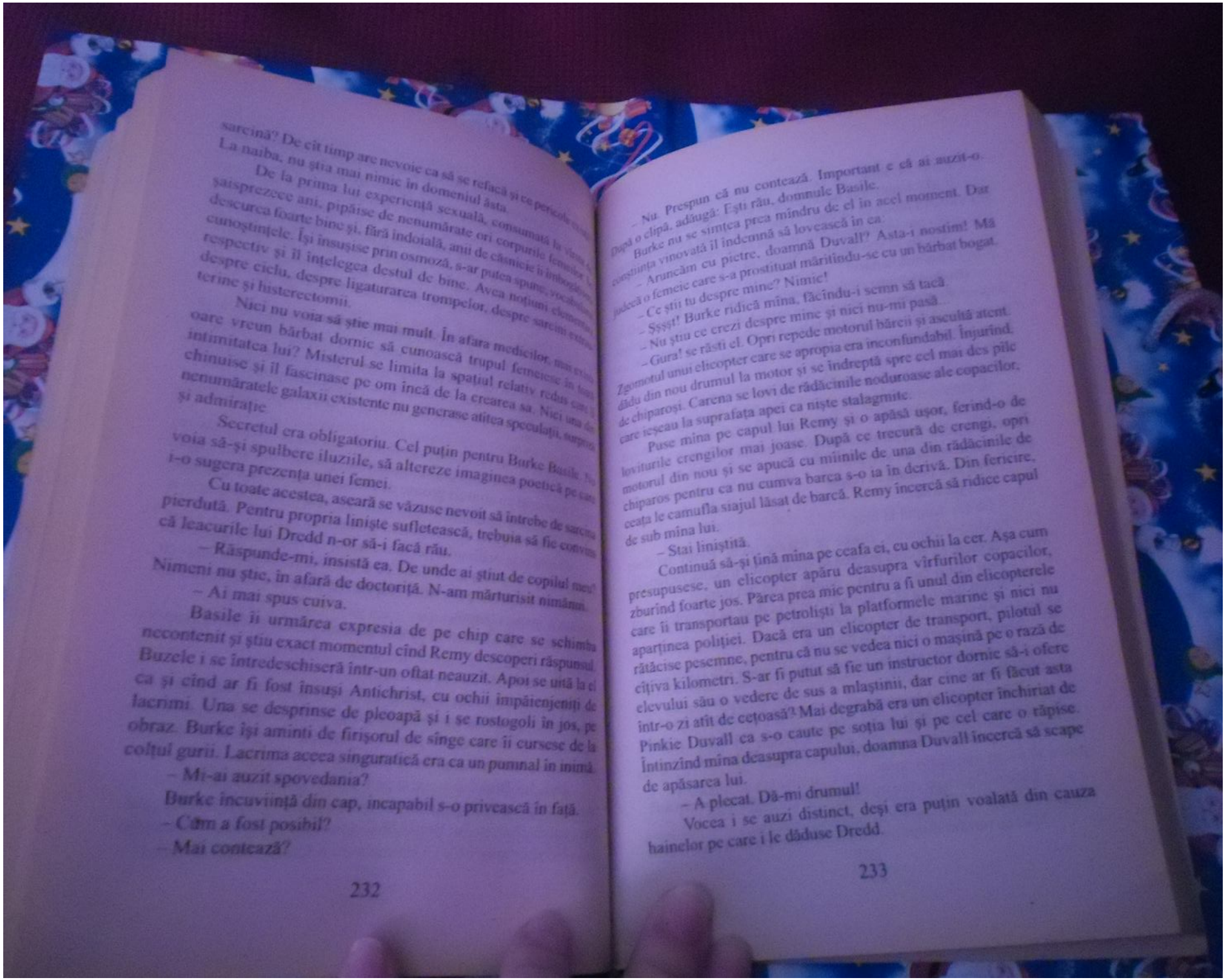

sarcină? De cît timp are nevoie ca să se refacă și ce pericole
La naiba, nu știa mai nimic în domeniul ăsta.
De la prima lui experiență sexuală, consumată la
șaisprezece ani, pipăise de nenumărate ori corpurile femeilor
descurca foarte bine și, fără îndoială, anii de căsnicie îi îmbogățiseră
cunoștințele. Își însușise prin osmoză, s-ar putea spune, vocabularul
respectiv și îl înțelegea destul de bine. Avea noțiuni elementare
despre ciclu, despre ligaturarea trompelor, despre sarcini extra-
terine și histerectomii.
Nici nu voia să știe mai mult. În afara medicilor, mai
oare vreun bărbat dornic să cunoască trupul feminin în
intimitatea lui? Misterul se limita la spațiul relativ redus care
chinuise și îl fascinase pe om încă de la crearea sa. Nici una din
nenumăratele galaxii existente nu generase atîtea speculații, surprize
și admirație.
Secretul era obligatoriu. Cel puțin pentru Burke Basile. Nu
voia să-și spulbere iluziile, să altereze imaginea poetică pe care
i-o sugera prezența unei femei.
Cu toate acestea, aseară se văzuse nevoit să întrebe de sarcina
pierdută. Pentru propria liniște sufletească, trebuia să fie convins
că leacurile lui Dredd n-or să-i facă rău.
– Răspunde-mi, insistă ea. De unde ai știut de copilul meu?
Nimeni nu știe, în afară de doctoriță. N-am mărturisit nimănui.
– Ai mai spus cuiva.
Basile îi urmărea expresia de pe chip care se schimba
necontenit și știu exact momentul cînd Remy descoperi răspunsul.
Buzele i se întredeschiseră într-un oftat neauzit. Apoi se uită la el
ca și cînd ar fi fost însuși Antichrist, cu ochii împăienjeniți de
lacrimi. Una se desprinse de pleoapă și i se rostogoli în jos, pe
obraz. Burke își aminti de firișorul de sînge care îi cursese de la
colțul gurii. Lacrima aceea singuratică era ca un pumnal în inimă.
– Mi-ai auzit spovedania?
Burke încuviință din cap, incapabil s-o privească în față.
– Cum a fost posibil?
– Mai contează?

– Nu. Prespun că nu contează. Important e că ai auzit-o.
După o clipă, adăugă: Ești rău, domnule Basile.
Burke nu se simțea prea mîndru de el în acel moment. Dar
conștiința vinovată îl îndemnă să lovească în ea.
– Aruncăm cu pietre, doamnă Duvall? Asta-i nostim! Mă
judecă o femeie care s-a prostituat măritîndu-se cu un bărbat bogat.
– Ce știi tu despre mine? Nimic!
– Șșșșt! Burke ridică mîna, făcîndu-i semn să tacă.
– Nu știu ce crezi despre mine și nici nu-mi pasă.
– Gura! se răsti el. Opri repede motorul bărcii și ascultă atent.
Zgomotul unui elicopter care se apropia era inconfundabil. Înjurînd,
dădu din nou drumul la motor și se îndreptă spre cel mai des pîlc
de chiparoși. Carena se lovi de rădăcinile noduroase ale copacilor,
care ieșeau la suprafața apei ca niște stalagmite.
Puse mîna pe capul lui Remy și o apăsă ușor, ferind-o de
loviturile crengilor mai joase. După ce trecură de crengi, opri
motorul din nou și se apucă cu mîinile de una din rădăcinile de
chiparos pentru ca nu cumva barca s-o ia în derivă. Din fericire,
ceața le camufla siajul lăsat de barcă. Remy încercă să ridice capul
de sub mîna lui.
– Stai liniștită.
Continuă să-și țină mîna pe ceafa ei, cu ochii la cer. Așa cum
presupusese, un elicopter apăru deasupra vîrfurilor copacilor,
zburînd foarte jos. Părea prea mic pentru a fi unul din elicopterele
care îi transportau pe petroliști la platformele marine și nici nu
aparținea poliției. Dacă era un elicopter de transport, pilotul se
rătăcise pesemne, pentru că nu se vedea nici o mașină pe o rază de
cîțiva kilometri. S-ar fi putut să fie un instructor dornic să-i ofere
elevului său o vedere de sus a mlaștinii, dar cine ar fi făcut asta
într-o zi atît de cețoasă? Mai degrabă era un elicopter închiriat de
Pinkie Duvall ca s-o caute pe soția lui și pe cel care o răpise.
Întinzînd mîna deasupra capului, doamna Duvall încercă să scape
de apăsarea lui.
– A plecat. Dă-mi drumul!
Vocea i se auzi distinct, deși era puțin voalată din cauza
hainelor pe care i le dăduse Dredd.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Stai liniştită.

Burke îşi încordă auzul ca să-şi dea seama dacă elicopterul se îndepărta sau avea intenţia să mai facă un tur pe deasupra lor.

– Nu pot să respir. Remy începu să se zbată din răsputeri.

– Am zis să stai liniştită. Numai să...

– Lasă-mă în pace!

Dîndu-şi seama că fusese cuprinsă de panică, Burke îi dădu drumul. Remy încercă să se ridice în picioare, dar se lovi cu capul de o creangă de copac şi căzu la loc. Barca se clătină periculos, iar Remy se agăţă de o margine, făcînd ca pericolul să crească şi mai mult. Burke o apucă de umeri.

– Stai liniştită, la naiba! Sper că nu vrei să ne răsturnăm.

Îi făcu semn cu capul şi ea se întoarse. Un aligator trecea silenţios la numai cîţiva metri de barcă. Nu i se vedeau din apă decît ochii reci, înspăimîntători. Remy încetă să se mai lupte, dar gîfîia, inspirînd scurt şi rapid.

– Nu mai puteam să respir.

– Îmi pare rău.

– Dă-mi drumul la braţ.

Privind-o bănuitor, Burke se retrase încet. Remy îşi duse mîinile la piept ca şi cînd încerca să stăvilească tresăltările rapide.

– Poţi să-mi faci ce vrei... numai să nu mă mîngîi.

– N-am încercat să te mîngîi. Am vrut doar să te protejez, ca să nu te loveşti cu capul de vreo creangă.

Remy îi aruncă o privire furioasă.

– M-ai împiedicat să fac semne spre elicopter. Nu sînt tîmpită, domnule Basile.

– E în regulă, ai dreptate. Ţi-am împins capul în jos ca să nu te las să semnalizezi elicopterului. Dar să nu te mai lupţi cu mine aşa. Era cît pe-aci să ne răsturnăm cu barca. Data viitoare s-ar putea să avem mai puţin noroc.

– Ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să mă trezesc în apă. Nu ştiu să înot.

– Nici eu nu sînt tîmpit, doamnă Duvall, spuse el posomorît.

– Aşa e! Părintele Gregory! Zîmbind triumfător, Errol lovi cu degetul în fotografia neclară a lui Gregory James. De cîteva ore se uita prin dosarele obţinute ilegal de la poliţie. Pinkie era totuşi sceptic, închipuindu-şi că Errol inventase toată povestea asta din exces de zel, ca să se reabiliteze.

– Gregory James, citi el din dosar. Fără pseudonim. Arestări multiple pentru acte obscene în public. Eliberat o dată ca urmare a înţelegerii dintre părţi şi a doua oară condiţionat. Se întoarse spre unul din oamenii săi: Află ce face acum.

– Este împreună cu Burke Basile şi cu doamna Duvall, spuse Errol după ce funcţionarul ieşi din încăpere.

– Nu l-ai recunoscut pe Burke Basile de la procesul lui Bardo. De ce te-aş crede în stare să-l identifici pe părintele Gregory?

– L-am văzut pe Basile numai de la depărtare. Şi arăta cu totul altfel deghizat în preot. Sînt absolut sigur în privinţa părintelui Gregory. Şi-a folosit chiar propriul nume.

Pinkie rămase neclintit.

– O să vedem.

Errol transpiră din belşug pînă cînd se întoarse funcţionarul.

– Se potriveşte, domnule Duvall. Acum cîteva luni, Gregory James a stat o vreme la închisoare. Este eliberat condiţionat.

– Vedeţi, v-am spus eu!

– Ei bine, cred că-ţi datorez scuze, Errol. Cu ajutorul tău se pare că identitatea părintelui Gregory nu mai este un mister.

Errol aruncă zîmbete celor din jur. Pinkie îi ceru să plece, dar să rămînă prin preajmă în eventualitatea că ar mai fi nevoie de el. Errol se retrase de-a-ndăratelea, făcînd plecăciuni pînă la uşa prin care tocmai intra Bardo.

– Del Ray ne-a înnebunit pe toţi. Este aici de o oră şi zice că are informaţii de maximă importanţă, dar nu vrea să vorbească decît cu tine. Poţi să-l primeşti acum?

Fără pic de entuziasm, Pinkie încuviinţă din cap.

Del Ray Jones era un ticălos bun la toate, însă principala lui îndeletnicire o constituia acordarea de împrumuturi cu camătă mare.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Ca urmare a răspîndirii jocurilor de noroc în New Orleans, omul prosperase şi treptat, treptat, cul lui ajunsese să depăşească cu mult valoarea sa reală. Era un nemernic lipsit de scrupule, care ştia să mînuiască cuţitul cu multă îndemînare. Într-o seară se supărase atît de tare pe un client care întîrziase cu plata împrumutului, că îi tăiase beregata. Aceasta fusese prima şi deocamdată, unica lui crimă. Speriat de moarte, dăduse fuga la avocat să-i ceară sfatul. Pinkie îi spusese să dispară vreo cîteva săptămîni, dîndu-i asigurări că dispariţia unui amărît de jucător din lumea interlopă a New Orelans-ului nu va face prea mare vîlvă. Avusese dreptate. Crima rămăsese nesoluţionată. Dar Pinkie ştia foarte bine unde e îngropat cadavrul.

Acum, cînd Pinkie se afla în dificultate, Del Ray era foarte dornic să-i întoarcă serviciul şi să-şi demonstreze loialitatea. Bardo îl însoţi înăuntru. Retezîndu-i scurt fraza introductivă, Pinkie spuse:

– Ai face bine să nu-mi iroseşti timpul.

Del Ray îşi linse dinţii mărunţi şi ascuţiţi.

– Nu, domnule. O să vă placă ce-o să auziţi.

Pinkie se cam îndoia. Del Ray era mare lăudăros şi un ticălos fără pereche. Ar fi vîndut-o şi pe maică-sa dacă ar fi putut scoate un dolar de pe urma ei. Dar în mod surprinzător, interesul lui Pinkie creştea pe măsură ce asculta povestea lui Del Ray, depănată pe un ton piţigăiat şi obositor. Cînd termină, Pinkie se uită la Bardo care spuse:

– Sună bine.

– E foarte bine, domnule Duvall, zise Del Ray.

– Atunci la treabă.

– Da, domnule. Zîmbind ca un şobolan fericit, Del Ray dispăru din cameră. Bardo ieşi în urma lui.

Rămas singur, Pinkie se ridică şi se întinse, căci îl durea spatele. În dimineaţa aceasta, devreme, făcuse duş la birou. Roman îi adusese un schimb de haine de acasă. Se înviorase puţin, dar nu era nicidecum odihnit. Avea ochii roşii de nesomn.

Îşi turnă ceva de băut. Rănindu-şi cerul gurii pe care şi-l tăiase cu vinuri selecţionate, înghiţi un whisky scoţian de cea

mai bună calitate, dînd paharul peste cap. Bău şi cel de-al doilea pahar, în vreme ce se plimba gînditor prin birou.

Oare scăpase ceva din vedere? Ce-ar mai fi putut face? Ce să mai întreprindă pentru a urgenta găsirea lui Remy şi uciderea ticălosului care o răpise? Făcuse uz de toate relaţiile. Pusese în priză un număr considerabil de persoane. Lucrînd cu precizia şi fermitatea unor comandouri bine antrenate, oamenii lui scotoceau oraşul şi suburbiile învecinate, puneau întrebări, ascultau bîrfele. Nici unul nu-i oferise vreun indiciu cu privire la locul unde s-ar fi putut afla soţia lui. Alţii lucrau în alte domenii, strîngînd informaţii despre Burke Basile, despre preocupările şi slăbiciunile lui. Fusese închiriat un elicopter ca să zboare jos, pe deasupra mlaştinii, în căutarea lor, dar deocamdată nu descoperiseră decît maşina părăsită.

Cu pete de sînge pe ea!

Al lui Gregory James? Probabil. După cum susţin martorii, bătăuşii îl scuturaseră zdravăn. Dar parbrizul din spate al maşinii era şi el spart. În tapiţerie au fost găsite alice pentru păsări. S-ar putea să fi avut de pătimit şi Remy. Dar Pinkie nu putea să riste o cercetare menită să stabilească acest lucru. Pentru ca să împiedice autorităţile locale şi federale să se amestece în chestiune, distrusese maşina. Dacă Remy era în viaţă, dar rănită, probabil că era îngrozită.

Sau poate că nu?

Mai exista posibilitatea care se insinua perfid în conştiinţa lui Pinkie. La început nu fusese decît un gînd răzleţ, ca un fel de durere uşoară pe care n-o poţi localiza, nici descrie foarte bine. Avea senzaţia că ceva nu e-n ordine, că lucrurile se vor înrăutăţi. Pe măsură ce orele treceau şi nu primea nici o informaţie de la Remy sau de la cel care o răpise, nici o cerere de răscumpărare, ideea aceea pusese stăpînire încet pe el ca o boală incurabilă.

Dar dacă Remy nu fusese răpită? Dacă fugise de bună-voie cu Basile?

Era o idee absurdă. Cum de putuse subconştientul lui să producă o alternativă atît de bizară la o situaţie ce părea atît de evidentă? Nu exista nici un temei pentru asemenea presupunere.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Absolut nici unul. Ce motiv ar fi avut să-l părăsească? O răsfăţa şi dăduse tot ce-şi dorise.

Nu, nu era întru totul adevărat.

Remy dorise să se căsătorească la biserică, dar el refuzase. Căsătoria era o taină sfîntă pentru o persoană atît de evlavioasă ca Remy. Pinkie susţinuse că e o prostie, aşa cum este tot catolicismul. Religia era pentru femei şi pentru bărbaţii slabi. Aşadar, se căsătoriseră în biroul unui judecător, fără nici un alt ceremonial.

Remy considera şi în ziua de astăzi că trăiesc în păcat.

Şi mai dorise să aibă un copil. Pinkie se încruntă dezgustat la gîndul că ar fi putut s-o vadă umflată ca un balon. La sfîrşitul a nouă luni nenorocite de umflături, vărsături şi abstinenţă sexuală, cu ce te alegeai? Cu un plod! Dumnezeule mare!

Oricum, trebuia s-o împartă pe Remy cu sora ei. Afecţiunea lor reciprocă constituia o permanentă sursă de iritare pentru el. Îşi făcuse despre familie cam aceeaşi părere ca şi despre religie. Nici un bărbat sigur de sine nu avea nevoie de familie.

Dar devotamentul reciproc al celor două surori era uneori şi în avantajul lui. Îl folosea ca pe o cîrmă pentru a o manipula pe Remy ori de cîte ori aceasta încerca să iasă de pe făgaşul pe care i-l trasase.

Imediat după ce se întorsese de la Jefferson, de la benzinăria unde fusese văzută ultima dată soţia lui, se dusese la şcoala Flarrei. Fără să pomenească un cuvînt de răpirea lui Remy, întrebase de Flarra şi respirase uşurat cînd aflase că tînăra lui cumnată este închisă între zidurile mănăstirii.

Remy n-ar fi fugit fără Flarra. Asta spulbera ipoteza fugii cu Basile. Şi la urma urmelor, unde l-ar fi putut cunoaşte? Cînd şi cum ar fi avut posibilitatea să pună la cale un plan atît de minuţios? Pinkie clătină din cap, negîndu-şi propriile divagaţii. Nu fugise. Fusese luată cu forţa şi împotriva voinţei sale.

De către Burke Basile. Ticălosul care îi rîsese în nas cînd îi oferise şansa vieţii lui, ei bine, ticălosul acesta o ţinea acum prizonieră pe soţia sa. Asta-i tot ce ştia. N-avea însă de unde să ştie ce va face Basile cu ea.

Dar asta putea să-şi imagineze.

Înfierbîntat la un asemenea gînd, aruncă paharul care se zdrobi de perete, stropindu-l cu whisky. Errol se repezi pe uşă să vadă ce se întîmplase.

– Afară! urlă Pinkie.

Errol ieşi imediat şi închise uşa. Pinkie străbătea cu paşi mari încăperea, clocotind de furie. Din ziua cînd negociase cu Angel pentru Remy, aceasta îi aparţinuse. O dusese la aşezămîntul „Inimă Binecuvîntată“ ca să fie sigur că va rămîne neîntinată. Învăţătura îi era necesară, însă, după părerea lui Pinkie, de importanţă secundară faţă de cealaltă latură a educaţiei asupra căreia insistase. Ceruse să fie instruită în legătură cu respectarea etichetei şi cu felul de a vorbi în lume, să i se cizelele comportamentul astfel încît atunci cînd va ieşi în lume să fie un accesoriu strălucitor al persoanei lui.

După ce se căsătoriseră, o învăţase tot ceea ce trebuia să ştie, practic, o femeie, şi anume cum să satisfacă un bărbat. El îi alesese rochiile, pantofii, bijuteriile. O formase după gustul lui, o crease pentru folosinţa sa exclusivă.

Soţia lui Pinkie Duvall trebuia să fie perfectă, la fel ca orhideele lui, ca vinurile lui, ca profesiunea lui. De aceea era aşa de furios. Pentru el, Remy ajunsese o jucărie stricată. Nu se va mai putea bucura niciodată de ea.

Chiar dacă Basile nu se atinsese de ea...

– Dar bineînţeles că o va face.

Chiar şi în caz contrar, toată lumea va presupune că a făcut-o, ceea ce este la fel de rău. Cum ar putea suporta el gîndul că, după părerea tuturor, duşmanul său se culcase cu nevasta lui? Nu putea suporta aşa ceva. S-ar face de rîsul lumii. Nu, în momentul în care Remy fusese luată, fusese întinată, aşadar, devenise indezirabilă.

În concluzie, şi ea trebuie să moară o dată cu Basile.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

25

Cabana pe piloni forma un fel de insulă de lemn bătută de ploaie și de vînt, înconjurată de o apă de culoarea supei de mazăre și la fel de vîscoasă.

– Nu e ca la Ritz, remarcă Basile, aducînd barca în dreptul unui cauciuc vechi de mașină, legat de un stîlp. Se urcă pe debarcader, ancoră barca, apoi o ajută să coboare. Există o punte care leagă această cabană cu peninsula, îi explică el, făcînd un gest cu mîna dreaptă, dar în timpul iernii, cînd crește nivelul apei, este inundată. Oricum, e pe punctul să se prăbușească.

Remy privi de-a lungul canalului și văzu o pădure deasă, plină cu vegetație subacvatică și mătasea broaștei. Din locul unde stătea ea, avea impresia că toată vegetația, inclusiv copacii, crește direct din apă.

– Cît de adîncă este apa?

– Destul de adîncă, spuse el scurt, dîndu-i o pungă cu produse de băcănie. Ușa nu e încuiată. Ia și asta cu tine.

Remy îl lăsă să descarce barca și să așeze proviziile pe debarcaderul aflat deasupra apei la o înălțime de aproape un metru. Pașii ei răsunau înfundat pe scîndurile roase de apă și de vînt cînd se îndreptă spre construcția pe care el o numise cabană, dar care părea mai degrabă o colibă.

Dădu la o parte lanțul și deschise ușa. În interior era întuneric, pentru că toate obloanele fuseseră trase. Mirosea a mucegai. Chiar și în cele mai impunătoare case din Louisiana de sud, cu greu puteau

îi contracarate efectele distrugătoare ale apei, atunci cînd locuința se afla chiar la nivelul acesteia. În cazul colibei de față, rezultatele erau catastrofale.

– Ți-am spus că nu e cine știe ce de capul ei, zise Basile care ajunsese în spatele ei și o îndemna să treacă pragul. Deocamdată pune punga pe masă. Înainte de a aduce lucrurile, trebuie să văd dacă nu sînt gîndaci.

Remy făcu ceea ce i se spusese, apoi inspectă cu atenție interiorul cabanei. Se compunea dintr-o singură încăpere, deși mai exista o ușă pe care cineva desenase o semilună, pentru a indica toaleta.

– De cele mai multe ori dă într-un tanc septic aflat pe peninsulă, îi spuse el. La robinet curge apă, dar te sfătuiesc să bei numai apă minerală. Pentru spălat este o cisternă afară, pe peretele de vest. Nu-ți recomand să faci baie sau să înoți în mlaștină.

Remy se uită încruntată la el peste umăr și se duse la fereastră, să deschidă obloanele. Lumina de afară era tot cenușie, așa că interiorul nu se lumină prea mult, dar atmosfera părea acum ceva mai puțin apăsătoare.

De-a lungul unui perete se afla o canapea tapițată, după toate probabilitățile, veche de cel puțin o sută de ani. În centrul încăperii trona o masă de bucătărie acoperită cu tablă și picioare de metal ruginite. Picioarele celor trei scaune aferente erau la fel de ruginite, dar aveau perne de vinilin albastru deschis. Se mai vedea un aragaz cu butelie și cu două ochiuri, însă nici urmă de frigider.

– Nu există lumină electrică, spuse el, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Dar avem un încălzitor cu butan și am adus un rezervor plin de la Dredd. Ți-e frig?

– Puțin.

Burke începu să-și facă de lucru cu încălzitorul. Remy continuă să inspecteze locul în care se afla. În afară de un șemineu, mai multe rafturi și măsuțe, singura mobilă importantă era un pat dublu cu arcurile ruginite. Pe saltea fusese întinsă o cuvertură alb cu albastru plină de pete. Deasupra patului atîrna o plasă împotriva țînțarilor.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Am adus şi lenjerie curată, îi spuse Basile, aruncînd în pat o faţă de pernă în care îndesase două cearşafuri. În timp ce-ţi dau cu spray împotriva insectelor şi o să pun lucrurile la loc, tu poţi să faci patul.

Fericită că are de făcut ceva care să-i distragă atenţia, Remy scutură faţa de pernă pe pat şi se bucură să constate că din ea ies nu numai cearşafuri curate, ci şi o plapumă.

– Cît timp o să stăm aici?

– Pînă cînd ne găseşte soţul tău.

– O să ne găsească.

– Contez pe asta.

– Poate că ar trebui să contezi şi pe faptul că o să te omoare.

Burke reuşise să transfere conservele din punga de hîrtie pe rafturile din lemn negeluit. Acum se opri, puse una din cutii pe raftul de jos, o potrivi cu grijă drept în mijloc, apoi se întoarse încet spre ea.

– Mi se pare corect să-ţi spun următorul lucru. Acum cîteva săptămîni, ţineam pistolul în mînă şi stăteam pe gînduri dacă să-mi zbor sau nu creierii. Pînă la urmă n-am făcut-o numai pentru a-l ucide pe omul care este răspunzător de moartea prietenului meu. După aceea, puţin îmi pasă ce se va mai întîmpla cu mine.

– Cred că greşeşti, domnule Basile. Dacă e vorba să alegi între a trăi şi a muri, trebuie să optezi pentru prima alternativă.

– Cum vrei, spuse el cu indiferenţă şi îşi văzu mai departe de treabă.

– Şi ce faci cu familia?

– Nu am familie.

– Nu ai o soţie?

– Nu mai am.

– Înţeleg.

– Nu, nu înţelegi, zise el, mototolind punga goală. Nu ţi-am spus toate astea ca să facem conversaţie. Ţi-am împărtăşit intenţiile mele ca să te cruţi şi să mă cruţi şi pe mine de o eventuală tentativă de evadare. Ştiu deja ce băiat mare şi rău e soţul tău. Nimic din ceea ce ar putea face nu mă va opri să-l răzbun pe Kevin Stuart.

Aruncă punga într-un colţ, apoi ieşi, se duse la barcă şi mai adună şi alte lucruri. Încălzitorul mergea destul de bine. Remy îşi scoase jacheta de lînă împletită a lui Dredd, mîncată de molii, şi termină de făcut patul. Într-o cutie de sub pat descoperi o plapumă împăturită. O scoase, o mirosi şi decise că era destul de curată, dar mai trebuia puţin scuturată. Porni, şi cînd ajunse în dreptul uşii deschise se întîlni cu Basile care ducea un sac de pînză.

– Unde te duci?

– Să scutur plapuma.

Burke dădu jos sacul de pe umăr şi spuse:

– O scutur eu.

O ridică peste marginea debarcaderului şi o scutură cu putere pînă cînd fu convins că nu mai rămăseseră nici un fel de insecte în ea. O aduse înapoi.

Cînd se întoarse cu spatele, Remy îl auzi înjurînd încet.

– Lasă plapuma jos.

– Ce s-a întîmplat?

– Fă ce spun.

Fără să mai aştepte ca Remy să-i dea ascultare, îi luă plapuma din mînă, o aruncă pe pat, şi în secunda următoare o întoarse cu spatele la el. Trase poalele cămăşii de flanelă din pantalonii pe care i-i împrumutase Dredd şi, înainte ca ea să poată protesta, i-o ridică pînă în dreptul umerilor, lăsîndu-i spatele gol.

– Ce faci?

– Spatele bluzei tale e pătat de sînge. Ţi s-au redeschis cîteva răni. Dredd mă omoară dacă se şi infectează. Stai jos. Trase unul din scaune şi, presîndu-i umerii, încercă s-o facă să se aşeze. Femeia se împotrivi. Ce s-a întîmplat?

– Am fost răpită de un bărbat care tocmai a declarat că şi-a propus să ucidă mai mulţi oameni. Sînt puţin cam speriată, asta-i tot.

Burke înjură.

– N-am de gînd să-ţi fac nici un rău. Nu-i nevoie să te îmbăţoşezi de fiecare dată cînd mă apropii de tine. Acum stai jos şi întoarce-te cu spatele.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Remy se așeză chiar pe marginea scaunului. Dredd împachetase tot ce trebuia într-un săculeț de pînză pe care acum Burke îl puse pe masă. Îi răsuci apoi cămașa în sus și i-o prinse sub jurul gîtului ca să nu-l împiedice. Remy o ținu cu brațele încrucișate peste piept. Burke tamponă punctele sîngerinde cu vată muiată în antiseptic.

– Ustură?

– Nu, minți ea. O ustura îngrozitor, dar îndura cu stoicism.

Burke lucra metodic, curățînd mai întîi rănile înainte să aplice poțiunea specială a lui Dredd pe fiecare din ele. Mișcările lui erau neîndemînatice și nesigure. Nu avea finețea lui Dredd cînd atingea cîte o rană și nici nu făcea o conversație ușoară, menită să distragă atenția pacientului. Tăcerea era chiar mai greu de suportat decît usturimea.

– Vii des aici?

– Nu atît de des încît să-i treacă cuiva prin minte să mă caute aici. Asta în cazul în care te gîndeai că s-ar putea să mă viziteze vreun prieten.

– Nu m-am gîndit la asta.

– Mă rog!

– De obicei vii singur?

– Uneori mă însoțește fratele meu.

– Este o cabană foarte mică pentru două persoane.

– Tragem la sorți ca să stabilim cîștigătorul patului.

– Cel care pierde doarme pe canapea?

– Hmm.

Închise cu zgomot capacul cutiei cu pomadă ca să-i dea de înțeles că terminase.

– Probabil că s-au redeschis atunci cînd ai făcut patul. Cred că e mai bine să stai liniștită restul zilei.

– Și cu mine cum rămîne?

– Cum adică, cum rămîne?

– Trebuie să trag la sorți pentru pat?

Burke nu răspunse imediat. Remy se întoarse cu brațele

încrucișate peste piept, dar cu spatele cămășii rulat pînă sus, în jurul gîtului. Privindu-l peste umărul gol, își dădu seama prea tîrziu că întrebarea ei sunase provocator, ca o propunere.

– Și cam ce sorți crezi că am, doamnă Duvall? Pajura – canapeaua și capul – patul împreună cu tine? Pufni disprețuitor. Ar trebui să mă simt măgulit, din moment ce te vinzi lui Duvall pentru mult mai mult, dar nu, mulțumesc!

– Doamna Duvall?

Del Ray Jones își apropie fața la cîțiva centimetri de aceea a clientului său.

– N-am vorbit clar?

– Ba da, însă ai prostul obicei de a împroșca pe toată lumea cu salivă, Del Ray. Ești un adevărat duș.

Ochii mici ca niște mărgele ai lui Del Ray deveniră și mai mici:

– Sînt sigur că, dacă îți pui nițel mintea la contribuție, ai să găsești niște informații despre doamna Duvall.

– Doamna Pinkie Duvall?

– Vezi? Deja știi mai mult decît ai fi crezut.

– Am ghicit, spuse celălalt ridicînd din umeri de parcă ar fi vrut să se relaxeze. Dacă te referi la nevasta lui Pinkie, află că n-am dat niciodată ochii cu ea și nici nu știu despre ce dracu' vorbești.

Cămătarul își lăsă capul pe spate și rînji larg, binevoitor.

– Haide, haide, nu-l minți pe bătrînul Del Ray. Sîntem prieteni de atîta timp!

– Prieteni, pe dracu'. Ești o pacoste, nicidecum prietenul meu.

– Mă jignești, spuse Del Ray punîndu-și mîna în dreptul inimii. Juri că nu știi nimic despre soția domnului Duvall?

– Jur.

– N-ai auzit că a dispărut?

– A dispărut?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Bine, bine. Ai fost bun. De-a dreptul sincer. Dacă nu te-aș cunoaște, aș fi fost chiar convins că te-am luat prin surprindere. Umerii celuilalt bărbat rămaseseră încordați. Se foi pe scaun.

– Ei bine, am auzit niște zvonuri, dar nu cunosc nici un fel de fapte. Acum dispari de aici. Avem întîlnire vineri. Pînă atunci nu mai vreau să-ți văd mutra asta infectă.

Cînd clientul se întoarse, Del Ray întinse mîna ținînd un cuțit. Îi apăsă vîrful pe obraz. Nu mai zîmbea, nici măcar nu mai rînjea răutăcios cînd spuse:

– N-ai decît să bagi mîna în buzunar după pistol, dar mutra ta n-o să mai arate niciodată ca acum.

– Mi-ai dat răgaz pînă vineri, spuse omul, abia mișcînd buzele. Ai să-ți primești banii atunci.

– Nu e prima dată cînd mă minți.

– Acum nu. Am și pregătit banii.

– Nu glumești?

– Jur pe ce am mai sfînt.

– Uite ce zic eu. Del Ray își retrase mîna și bătu cu partea neascuțită a cuțitului în palmă, ca și cînd tocmai atunci i-ar fi venit în minte un gînd. Dacă vii acum cu mine, aș putea să conving pe cineva să plătească datoria în locul tău.

– Să plătească în locul meu?

– Și mai spui că nu-ți sînt prieten. Ar trebui să-ți fie rușine.

Cămătarul îi făcu semn clientului său către un Cadillac parcat la colțul străzii. Domnul Duvall vrea să vorbească cu tine.

– Pinkie Duvall?

– Da. Și nu e drăguț din partea lui să te invite personal?

– Mă bucur că ați dat curs invitației mele, deși a fost făcută în ultimul moment, domnule McCuen.

Mac păși în sanctuarul somptuos al lui Pinkie Duvall. Del Ray Jones și Wayne Bardo îl urmau de aproape. Dacă nu era aceasta vizuina leului, atunci care alta putea fi? Mai rămînea de ghicit cine

era Daniel. Șansa era evident de partea obișnuiților case. Încercînd să pară dezinvolt, se așeză pe scaunul care îi fusese indicat. Bardo și Del Ray îl flancară de ambele părți. McCuen îl privi pe avocat drept în ochi.

– Ei bine, am venit, Duvall. Ce dorești?

– O vreau pe nevasta mea înapoi.

– *Înapoi?* Mac se sili să rîdă. Ai pierdut-o? Ha! Nu e la mine.

În clipa următoare își dădu seama că Duvall nu aprecia genul ăsta de umor.

– Nu e nimic de rîs, McCuen. A fost răpită.

– Nu mai spune? exclamă el. Răsuci capul în sus și apoi de jur-împrejur, privind la Del Ray la Bardo. Ridică din sprîncene, părînd impresionat de importanța acestei întîlniri. Întorcîndu-și privirea spre Duvall, spuse:

– Răpirea este de competența organelor federale. Ce pot face cu în privința asta?

– Nu se pune problema elucidării vreunui mister. Știu cine a răpit-o. Burke Basile.

Deși Mac intuise ceea ce va urma, tresări violent la auzul afirmației lui Duvall.

Doug Patout tuna și fulgera de cînd citise relatarea din ziar despre straniul incident de la benzinăria din Jefferson. Mai că nu i-a dat cu ceva în cap lui Mac atunci cînd l-a întrebat ce aflase la Jefferson. I-a spus doar că era o chestiune ce nu privea poliția. Poate că nu privea poliția în mod *oficial*, dar acum înțelegea motivul furiei lui Patout – temerea că Basile era amestecat în treaba asta i se confirmase.

Basile avea motive întemeiate să se răzbune pe Duvall. Dar o făcuse într-un mod foarte spectaculos. Mac se întreba dacă răzbunarea era singura lui motivație. Spera să nu fie ceva mai mult decît părea la prima vedere. Dar își spuse că cel mai bun mijloc de a obține alte informații de la Duvall era să facă în continuare pe neștiutorul.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ce te face să crezi că Basile ți-a luat nevasta? Ce motiv ar fi avut? Apoi, de parcă abia atunci s-ar fi dumirit: Vrea să se răzbune pentru moartea lui Kevin.

Duvall ridică privirile spre Bardo și dădu din umeri într-un fel care-l neliniști la culme pe Mac. Gestul lui parcă voia să spună „Am încercat să mă port frumos cu individul, dar nu ține".

– McCuen, sînt obosit, îngrijorat și furios, așa că am să trec direct la problemă.

– Foarte bine. Și eu am alte lucruri mai bune de făcut.

– În ciuda activității tale profitabile, îi datorezi lui Del Ray aproximativ cincizeci de mii de dolari, e adevărat?

Mac se trezise la un moment dat în situația neplăcută în care companiile bancare amenințau să-i taie creditul dacă nu-și plătea datoriile. Nu putea să-i mărturisească lui Toni că își jucase veniturile la cărți în loc să plătească datoriile. Și nici nu-i putea sugera să nu mai folosească cărțile de credit.

Mînat de nevoia disperată de bani gheață, căutase ajutor și care-i venise din partea lui Del Ray Jones. Cămătarul îi împrumutase niște bani pe care îi pierduse. Pentru că nu putuse să-i înapoieze primul împrumut, Del Ray îi mai împrumutase alți bani. Și alții.

Acum își jura că, dacă pleca din clădirea asta pe picioarele sale și cu toate membrele intacte, nu va mai juca cîte zile va avea. Nu va mai face nici pariuri, fie ele pe cai sau pe principalele venimente sportive. Jura să nu se mai lase ademenit de nici un fel e joc, nici măcar de jocurile mecanice.

Întrucît îi era clar că Duvall știe deja de datoriile lui, îi spuse:

– Peste treizeci și cinci de mii de dolari.

– Din seara aceasta sînt peste cincizeci de mii de dolari, îl rmă Duvall. Și mîine vor fi și mai mulți. Sau... făcu o pauză ca asigure că Mac îl asculta cu toată atenția. Sau datoria ar fi anulată. Rămîne la latitudinea ta.

Cunoscînd modul cum opera Duvall, își dădu seama că oferta a tentantă ca să fie adevărată.

În schimbul a ce?

– Al lui Basile.

Mac rise, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Habar n-am unde este!

– Trebuie să ai măcar o idee.

– Nu avea încredere în mine nici pe vremea cînd lucram împreună, spuse Mac, auzindu-și vocea care se subțiase de nervozitate. Și evident că nu are încredere nici acum.

– A fost la tine la masă cu o seară înainte să-mi răpească soția.

Mac înghiți în gol. Dumnezeule mare, omul ăsta știa tot!

– A fost un gest pornit din partea mea, l-am invitat la o masă de adio, atît și nimic mai mult.

– Nu ți-a vorbit de planul lui de răpire?

– La naiba, bineînțeles că nu! Uite ce este, domnule Duvall, Basile nu are încredere în nimeni. Mai ales după moartea lui Stuart, a devenit și mai închis în sine. Nici măcar Patout nu se poate lăuda că i-a cîștigat prietenia. Basile e un solitar.

– Da, se stropși Duvall. Și chiar în momentul acesta este singur cu soția mea.

– Ei bine, nu știu nimic în legătură cu asta. Ți-ai irosit timpul cu mine. Mac se ridică în picioare și se întoarse pentru a părăsi încăperea, însă se ciocni de Del Ray. Nu era nevoie să vii după mine în oraș, nemernicule. Ți-am spus că nu știu nimic despre chestia asta. O să-ți primești banii vineri, așa cum ne-am înțeles. Îl împinse la o parte pe cămătar și se îndreptă spre ușă.

În urma lui, Duvall spuse:

– Mai gîndește-te, McCuen. Poate că Basile a scăpat vreun cuvînt care poate să fie un indiciu. Mai scotocește prin memorie.

Mac puse mîna pe clanță și deschise ușa.

– Nu știu unde este Basile. Nu mă mai bateți la cap cu asta.

– Domnule McCuen?

– Ce este?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Era furios și speriat. Cum naiba o să se descurce? De unde o să scoată cincizeci de mii de dolari? Pînă vineri – nici mai mult, nici mai puțin. Chiar dacă l-ar fi convins pe Del Ray să-l păsuiască, cu Duvall era cu totul altceva. Se întoarse cu fața spre Duvall și întrebă:

– Ce mai este, Duvall?

– Transmite-i salutări soției tale.

Mac simți că i se oprește inima în loc.

– Soției mele? repetă el cu vocea uscată ca foșnetul unor păstăi de mazăre.

– Toni este o fată tare drăguță.

Mac întoarse privirea spre Bardo care plescăi obscen din buze, ceea ce îl făcu pe Del Ray să chicotească încîntat. Cînd închise ușa în urma lui, Mac avu impresia că se găsește tot în interiorul biroului.

26

Pentru o clipă, Gregory crezu că se află din nou pe scenă, deși reflectorul împrăștia o lumină difuză. Auzi aplauze. I se păreau diferite față de ovațiile obișnuite, cu toate că erau continue și încurajatoare.

Abia cînd clipi de cîteva ori și privi cu luare-aminte sursa de lumină își dădu seama că nu era reflectorul unui teatru, ci o lună apoasă care se uita în jos, la el. Ceea ce luase drept aplauze erau, în realitate, loviturile ritmice ale bărcii care se lovea de un obiect solid, aflat în apă. Acesta putea fi o rădăcină de copac sau trupul unui monstru uriaș. Gregory nu știa și aproape că nici nu-i păsa. În mod paradoxal, teroarea îi amorțise frica.

În mlaștină, timpul își pierde consistența, mai ales atunci cînd cerul era acoperit și lumina rămînea neschimbată din zori pînă seara, prezentînd doar nuanțe sofisticate de cenușiu. După toate probabilitățile, trecuseră cam treizeci și șase de ore de cînd se furișase afară din magazinul lui Dredd, lăsîndu-l pe proprietarul bărbos al acelui loc sinistru sforăind pe debarcaderul lui.

Basile era în camera din fund și dormea alături de patul doamnei Duvall, înțepenit pe un scaun, cu bărbia rezemată în piept. Gregory îl văzuse pe fereastră în timp ce se furișa spre capătul debarcaderului. Îi era frică de Basile chiar și atunci cînd dormea, și pe bună dreptate. În mîna lui dreaptă – ce-i drept relaxată acum – se afla pistolul pe care îl folosise în timpul răpirii.

Înghițindu-și nodul din gît provocat de disperare, Gregory

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

mersese în vîrful picioarelor pînă la capătul debarcaderului, şi coborîse apoi în barca pe care o văzuse mai înainte legată de unul din stîlpii alunecoşi. Nu-şi dădu seama cît de mică era barca decît după ce dezlegă funia şi o împinse în larg. Cuprins de panică, realiză că nici măcar nu ştia cum se conduce nenorocita aia de ambarcaţie. Se gîndi de cel puţin o sută de ori să se întoarcă în acele prime minute cînd pluti pe apă. În final, decise că Basile era mai de temut decît mlaştina. Alesese spaima necunoscută în locul fricii de Basile despre care ştia cu certitudine că este în stare să-l ucidă.

După aproximativ o jumătate de oră, fu convins că Basile nu făcuse găuri în fundul bărcii, deci nu avea să se scufunde în miasmele mlaştinii. Împinse ambarcaţia rudimentară cu o singură vîslă, pînă cînd simţi că umărul şi muşchii spatelui parcă îi luaseră foc. Orice sunet sau umbră mişcătoare îl băga în sperieţi. Îi venea să se dea bătut şi să izbucnească în lacrimi, dar continuă să vislească, împingînd orbeşte barca pe cărările necunoscute ale apei, fără nici o destinaţie şi fără nici o direcţie anume, spunîndu-şi că se va putea orienta de îndată ce se va lumina de ziuă.

Dar răsăritul soarelui nu făcu decît să-i mărească anxietatea. Fiecare vălurire a apei îl ducea cu gîndul la şerpi veninoşi şi aligatori furioşi care îl pîndeau de dedesubt. Păsări cu aripi monstruoase zburau jos, ţipînd speriate. Şi peisajul mereu acelaşi avea şi el darul să te scoată din minţi. Se mişca mereu înainte în speranţa că după următorul pîlc de vegetaţie va descoperi un peisaj diferit, dar întîlnea aceeaşi asemănare infernală cu cel dinainte. Deşi lăsase în urma lui o distanţă de vreo cîţiva kilometri, nu vedea nici o schimbare de peisaj, doar mici modificări ale luminii şi ale umbrei.

Pe la amiaza primei zile, îşi dădu seama că se rătăcise de-a binelea. Era extenuat, căci nu închisese un ochi în noaptea precedentă. Resimţea şi efectele bătăii mult mai acut decît în primele momente după ce o încasase. Un ochi îi era aşa de umflat încît abia mai putea să-l deschidă. Respiraţia îi şuiera printre nările deformate din care, din cînd în cînd, mai picura şi sînge. Trecîndu-şi uşor degetele peste buze, observă că erau foarte umflate.

Rănit sufleteşte şi trupeşte, ar fi dat un milion de dolari pentru

...bletă de aspirină, dar chiar dacă ar fi avut una, o ...
...ghiţită fără apă. Convins fiind că într-o oră sau două va găsi
...loc pe mal unde îşi va putea reface forţele înainte de a închiria
...mijloc de transport care să-l ducă înapoi la New Orleans, nu-şi
...se nici un fel de provizii, nici măcar apă.

Lipsa alimentelor i se părea însă mai puţin importantă în comparaţie cu disperarea la gîndul că va muri aici, abandonat de toată lumea. Ce sfîrşit jalnic pentru un băiat care beneficiase din plin de avantajele oferite de America celor bogaţi şi frumoşi!

Chiar şi atunci cînd se izbi de ceea ce părea a fi pămînt solid, nu se grăbi să debarce. Cea mai cumplită perioadă din viaţa lui – excluzînd săptămîna trecută – o traversase cu ani în urmă, cînd fusese trimis într-o tabără de vară ca să se fortifice. Nu reuşise să-şi însuşească nici cele mai elementare deprinderi legate de viaţa în mijlocul naturii. După două săptămîni, conducerea taberei îi chemase pe părinţi şi le promisese că le returnează taxele în cazul în care îşi vor lua copilul acasă.

Se întîmplase chiar ca vînători şi pescari pricepuţi să cadă victime mlaştinilor, ucişi fie de terenul neospitalier, fie de vietăţile fioroase care îl populau. Citise relatările unor morţi înfricoşătoare survenite în acest mediu ostil fără ca măcar familiile victimelor să ştie exact în ce împrejurări îşi pierduseră viaţa. Dacă Gregory James nu fusese în stare să se descurce în tabăra de vară, mai mult ca sigur că nu era dotat din punct de vedere emoţional, mental şi fizic ca să supravieţuiască în mlaştină, iar tentativa de a o străbate cu piciorul echivala cu o sinucidere.

Atîta timp cît rămînea în barcă, mai avea o şansă. Oricît de rudimentară era ambarcaţia, îi servea drept insulă plutitoare relativ sigură. Îl ferea de contactul direct cu elementele naturii, cu carnivorele şi cu colţii veninoşi ai reptilelor.

Dar pe măsură ce trecea timpul, şansele lui de supravieţuire deveneau tot mai slabe. Speranţele i se năruiau şi ele, una cîte una. Nu-şi mai amintea în ce moment se resemnase şi lăsase vîsla la o parte. După aceea se întinsese pe fundul urît mirositor al bărcii şi

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

așteptase. Moartea. Poate că fusese ieri, pentru că își amintea
că mai trecuse o noapte. Norii aceștia grei declanșaseră ploaia de
astăzi sau de ieri? Pierduse noțiunea timpului.

Acum se înnoptase din nou. Luna palidă încerca să răzbată
prin perdeaua de nori groși. Era frumos. Luna dădea o notă de
romantism ultimelor clipe petrecute de el în această lume. Dacă ar
fi adormit, poate ar fi visat din nou că e scăldat de lumina
reflectoarelor și că joacă în cea mai nouă piesă de pe Broadway în
fața publicului ridicat în picioare care ovaționa îndelung.

Brusc, Gregory se trezi la realitate sub un jet de lumină
strălucitoare care aproape că-i străpunse creierul. În mod reflex
întinse mîna să-și apere ochii. Auzea vorbe în jurul lui, dar nu le
înțelegea. Încercă să spună ceva, dar descoperi că-și pierduse vocea.

Niște mîini uriașe se întinseră de dincolo de lumină, îl prinseră
de dedesubt și îl ridicară din barcă, apoi îl azvîrliră fără prea multe
menajamente pe pămîntul ud și mîlos. Noroiul era ca o adevărată
binecuvîntare, moale și rece. Ar fi vrut să zacă acolo, în perna de
noroi, și să reînnoade visul.

Dar cineva îl rostogoli pe spate și-l puse apoi în fund. În
momentul în care i se vîrî un obiect între buze, țipă de frică și de
durere. Apoi un firicel de apă îi umplu gura și alunecă binefăcător
pe gît. Începu să bea lacom pînă se înecă. Cînd tusea se mai liniști,
încercă din nou să vorbească.

– Mmm... mulțumesc. Își simțea buzele uriașe, ca de cauciuc,
de parcă ar fi stat cîteva zile numai pe scaunul dentistului. Își trecu
limba peste ele și simți gust de sînge.

Reflectorul care îl smulsese din lumea viselor nu mai ardea,
slavă Domnului. Era însă suficientă lumină naturală ca să vadă că
bunii lui samariteni purtau niște cizme pline de noroi, înalte pînă la
genunchi.

Făcu un calcul complicat în minte – patru cizme egal doi
oameni. Vorbeau între ei în șoaptă, dar Gregory oricum nu distingea
ce își spuneau. Dădu capul pe spate, vrînd să le mulțumească pentru
că îl salvaseră, dar cînd le văzu chipurile amuți și-și pierdu
cunoștința.

– Cît e ceasul?

La auzul vocii ei, Burke se întoarse de lîngă aragaz. Ședea pe
marginea patului și se freca somnoroasă la ochi.

– Aproape șase.

– Am dormit așa de mult?

– O parte din medicamentele lui Dredd continuă să-și facă
efectul.

Se duse la toaletă. Cînd ieși, își turnă un pahar cu apă și bău
încet din el. După o clipă spuse:

– Uleiul s-a încins prea tare.

Burke știa că nu este chiar ceea ce s-ar putea numi un maestru
bucătar, dar mai prăjise și altă dată pește și se dovedise comestibil.

– Cine te-a învățat să gătești? întrebă el.

– Sînt autodidactă.

Burke mormăi ceva.

– N-am prea avut multe ocazii să gătesc, dar dacă nu dai
focul mai încet, peștele o să se ardă înainte de a se pătrunde. Dacă
vrei, îl prăjesc eu.

– Sînt convins că abia aștepți, dar nu-mi surîde ideea de a mă
vedea opărit cu grăsime încinsă.

– De fapt, domnule Basile, mi-e foame. Aș dori să mănînc
ceva înainte să-mi pun în aplicare planurile de evadare. Pe de altă
parte, mă îndoiesc că aș putea ridica vasul acela de fier, chiar și cu
amîndouă mîinile.

În grăsimea care sfîrîia se scorojeau văzînd cu ochii două
fileuri de pește. Burke se uită spre ea și își spuse că, de bună seamă,
n-avea puterea să-l imobilizeze. Se dădu, așadar, la o parte și îi
făcu semn să-i ia locul.

– Tu ai prins peștele?

– Da, în după-amiaza asta.

– Dacă nu te superi, am s-o iau de la început. Vrei, te rog, să
iei vasul de pe foc?

Burke făcu ce i se ceruse, iar Remy dădu focul mai mic. Luă
o lingură de sîrmă și scoase fileurile aproape carbonizate din

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

grăsimea fumegîndă. În timp ce aceasta se răcea, răsfiră amestecul de făină şi mălai de pe masă.

– I-ai pus şi sare?

– Păi, ăă, nu.

– Alte mirodenii?

Burke clătină din cap.

Pe o policioară din spatele aragazului se aflau mai multe borcănaşe cu mirodenii. În clipa în care Remy luă piperul cayenne, Burke făcu instinctiv un pas înapoi.

– Un poliţist de la oraş sucombînd în faţa unui borcănaş de piper cayenne, spuse ea rîzînd, în vreme ce presăra piper în amestecul de făină şi mălai. Parcă şi văd titlurile din ziare.

– Nu mai sînt poliţist.

– Nu, ai trecut de partea infractorilor.

– Deocamdată n-am comis decît o infracţiune.

– Crezi că sechestrarea de persoană nu este un început destul de promiţător pentru noua ta carieră?

– Încerci să mă tachinezi, doamnă Duvall? Îţi închipui cumva că ai haz? Uimită de tonul lui, Remy se întoarse spre el. Ţi se pare amuzant faptul că Wayne Bardo a mai ucis două persoane de cînd soţul tău i-a obţinut achitarea? Adică două despre care ştim noi. Grozav bărbat, nu-i aşa? Şi ce vezi atît de amuzant în faptul că poliţistul Kevin Stuart a lăsat în urma lui doi copii care vor creşte fără tată, fără să ştie ce om minunat a fost părintele lor? Data viitoare cînd îţi mai vine să chicoteşti, gîndeşte-te la asta.

– Meseria de avocat presupune apărarea clienţilor şi obţinerea achitării.

– După cum văd, te-a instruit foarte bine. Dar şi tu ai fost receptivă, nu-i aşa? Ai învăţat încă din fragedă vîrstă de la mama ta să te porţi ca o tîrfă ca să pui mîna pe un soţ bogat şi puternic.

– Nu ştii ce vorbeşti.

– Greşeşti, doamnă Duvall. Ştiu totul despre Angel, despre seria ei de dansatoare fără sutien, precum şi despre prospera cere colaterală ca prostituată prin care îşi asigura banii necesari ru droguri.

Cuvintele lui produseră un efect, dar Burke n-ar fi putut să-l definească exact. Era uimită că ştia atît de multe? Furioasă că cineva un trecut pe care dorea să-l uite? Se simţea oare stînjenită? Burke nu era sigur. Oricum, femeia ripostă imediat.

– Dacă ştii toate astea, cum poţi să mă învinuieşti fiindcă am vrut să scap de o asemenea existenţă? Dacă nu l-aş fi întîlnit pe Pinkie, Flarra şi cu mine...

– Flarra?

– Sora mea.

„Soră"? Cum de scăpase din vedere lucrul ăsta? Apoi îşi amintì de drumul pe care-l făcuse Remy la aşezămîntul „Inimă Binecuvîntată".

– Cîţi ani are?

– Şaisprezece. Dar avea numai cîteva luni cînd Pinkie ne-a luat de la mama.

– Angel te-a lăsat pur şi simplu să pleci?

– Nu tocmai.

– Atunci cum?

Remy întoarse capul, dar Burke se aşeză în faţa ei şi o sili să-i susţină privirea.

– Cum de-ai ajuns la Duvall?

– Gîndeam că ştii totul, domnule Basile, spuse ea sarcastică.

– Cred că pot să umplu spaţiile goale.

– Eşti invitatul meu.

– Angel dansează într-unul din cluburile lui, dar el o plăteşte şi pentru altceva, nu numai pentru dans. Este unul din clienţii ei; într-o bună zi, te observă pe tine şi arăţi chiar mai bine decît mami. Angel îţi cere să aplici în practică învăţămintele ei, promiţîndu-ţi că, dacă o faci, o să pui mîna pe un bărbat bogat. E corect pînă aici?

Capul femeii căzu în piept, exprimînd astfel înfrîngere şi remuşcare, dar totul nu dură decît o clipă. Cînd îşi aruncă sfidătoare capul pe spate, ochii îi străluceau plini de lacrimi.

– Angel m-a învăţat cîte ceva, e adevărat, domnule Başile. La şase ani ştiam să fur ţigări fără să fiu prinsă. La opt ani învăţasem să şterpelesc chiar şi mîncare ca să-mi asigur masa de seară. Dar

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

furatul cutiilor era anevoios, așa că Angel i-a cerut unuia din ei
ei să mă învețe cum să buzunăresc lumea. Degetele mele dobîndeau
o agilitate uimitoare. Am exersat atît de mult, încît mi-am dep
profesorul. Asta era foarte bine, pentru că atunci cînd s-a
Flarra, banii pe care-i furam din buzunarele altora mi-au fost
folos ca să cumpăr lapte și alte lucruri pentru ea. Făcu o pauză
să-și șteargă o lacrimă de pe obraz. Numai că banii nu erau niciodată
de ajuns, așa că, uneori, Angel îmi mai lua din ei ca să-și cumpere
droguri. De voie, de nevoie, am devenit și mai activă, am furat
mai mult. Într-o zi am băgat mîna într-un buzunar, iar proprietarul
lui, Pinkie Duvall, m-a urmărit pînă acasă. Cînd a văzut unde
locuiam, s-a răzgîndit.

– I-a făcut o ofertă Angelei. A uitat de hoție în schimbul tău.

– În schimbul meu și al Flarrei. Mama a fost de acord să re
încredințeze lui.

– Cred și eu. Știa prea bine ce dorește Duvall. Observa cum
i se aprind privirile la vederea fiicei sale tinere și pîrguite.

– N-a fost așa, protestă ea, clătinînd din cap cu înverșunare.

– Pinkie Duvall a devenit tutorele tău numai așa, din spirit
caritabil? Burke rîse scurt. Nici tu nu crezi asta. De ce-aș înghiți
eu asemenea găluște?

– Nu ar fi fost obligat să-și asume responsabilitatea și pentru
Flarra.

– Ba da, dacă voia ca totul să pară corect și legal. Probabil
că judecătorul nu i-ar fi satisfăcut dorința de a deveni tutorele
unei tinere nubile, dar înfierea a două sărmane orfane era cu totul
altceva.

Poate că suferea fiindcă fusese respins de familia Kevin, poate
că le compătimea într-o oarecare măsură pe Remy și pe sora ei
mai mică, Flarra, sau poate că se autoculpabiliza, dar îl ușura
să-și reverse furia asupra ei. Năpădit de o mînie surdă, simțea
nevoia s-o copleșească pe Remy Duvall cu insulte grele, ca să știe
ea ce înseamnă să te doară inima.

Se apropie cîțiva pași de ea, pînă cînd femeia rămase cu

spate lipit de perete, iar el se putu vedea în oglinda de obsidian a
ochilor ei.

– Ai alungat toate astea din minte, dar știai și atunci, așa
cum ești și acum, ce voia Duvall. Dorea o tîrfă tînără școlită de o
adevărată profesionistă.

– De ce mă urăști?

– Pun pariu că erai virgină, nu-i așa? Duvall nu s-ar fi oprit
asupra ta dacă n-ai fi fost atît de pură pe cît pretindea Angel.

– Nu-ți permit să vorbești cu mine în felul ăsta.

– A mai așteptat o zi sau două sau te-a probat chiar în prima
noapte, ca să vadă ce măsură ai?

Remy aruncă lingura de sîrmă încinsă spre el și sări asupra
lui. Ținîndu-și mîna la ochi, Burke porni clătinîndu-se spre ușă.
Cînd ajunse în dreptul acesteia, un obiect contondent îl lovi în ceafă.
În momentul în care se prăbuși pe scîndurile debarcaderului, își
pierduse cunoștința.

– Nanci?

Nanci Stuart își zorea copiii pe bancheta din spate a mașinii.
Auzindu-și numele, se întoarse și exclamă mirată:

– Doug! Ce Dumnezeu faci aici?

– Am venit să vă văd. Crești doi viitori campioni.

– Mie mi se pare că vremea e prea rece pentru baseball, dar
antrenorul spune că e bine să începă din timp.

– Ai o clipă liberă?

– Păi, spuse ea nehotărîtă, tocmai ne duceam la o petrecere
cu pizza.

– Hm, făcu Patout și scormoni cu vîrful ghetei în pietriș.
Iartă-mă că dau buzna în felul acesta, dar am nevoie de ajutorul
tău într-o chestiune pe care nu pot s-o discut la telefon.

Pe chipul ei frumos se așternu o expresie de îngrijorare.

– Ce s-a întîmplat?

– Este vorba de Basile. A fugit. Trebuie să-l găsesc.

Băieții începură să protesteze că or să întîrzie. Nanci deschise
ușa mașinii și le făcu semn să iasă.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Duceți-vă cu familia Hailey. Spuneți-i doamnei Hailey că vin și eu imediat. Și mai potoliți-vă!

Fără să ia în seamă ultima instrucțiune, alergară prin parcare spre o mașină încărcată cu băieței. Cealaltă mămică îi îmbarcă și pe cei doi Stuart, apoi îi făcu semn lui Nanci că totul e în ordine. Întorcîndu-se spre Patout, Nanci spuse:

– Băieților le e dor de Burke. Mereu întreabă de el. N-am vrut să audă și ei discuția.

– Le e dor de el? întrebă Patout nedumerit. Credeam că vă vizitează regulat.

– Așa și era, pînă într-o zi cînd l-am rugat să nu mai vină. Îi împărtășii lui Patout motivele pentru care nu mai voia să-l vadă pe Burke în casa lor.

– Știu că l-am jignit, Doug. Dar văzîndu-l așa de des, nu mă simțeam prea bine. Fiecare vizită îmi amintea în mod dureros de Kev și de felul în care a murit. Încercam să dau totul uitării, dar Burke mă readucea mereu în prezent.

Patout o întrebă de data ultimei lui vizite și cînd ea îi spuse, se încruntă.

– Tot atunci și-a dat și demisia.

– Și-a dat demisia? Nu mai lucrează în secție?

Patout îi relată declinul treptat, dar continuu al lui Basile. Nedumerită, Nanci exclamă:

– Nici măcar nu știam că s-a despărțit de Barbara. Nu mi-a spus nici o vorbă despre asta.

– L-a afectat mult mai puțin decît moartea lui Kevin. Asta îl mai roade încă.

– Nici măcar eu nu mi-am dat seama pînă... pînă acum.

– Dar ce s-a întîmplat, Doug? Ce vrei să spui, cum adică, a spărut?

– Așa se pare.

– Doar nu vrei să spui că s-a sinucis? întrebă ea tremurînd.

– Nu, nu este vorba de asta, dar mă abțin de la comentarii vreme cît detaliile sînt încă neclare.

– Ce detalii? A făcut ceva?

Patout ezită.

– Aș prefera să nu discutăm despre asta, Nanci. S-a produs un incident, dar încă n-a fost dat publicității pentru că cealaltă parte implicată vrea să păstreze secretul. Dacă am norocul să-l găsesc pe Burke acum, aș putea să preîntîmpin un dezastru. În caz contrar, viața lui atîrnă de un fir de păr.

– E numai vina mea, spuse ea, frîngîndu-și mîinile.

– Nu, n-ai nici un amestec. Se apropiase de capătul drumului și ar fi luat-o pe calea asta chiar dacă nu i-ai fi cerut să nu mai vină pe la voi.

Departe de a fi convinsă, se oferi să facă tot posibilul pentru a-l ajuta.

– Spune-mi unde s-ar putea să se fi dus? întrebă Patout. Ți-a vorbit vreodată de un loc al lui de refugiu?

– Nu știu. Parcă avea o cabană de pescuit, dar... își frecă fruntea ca și cînd ar fi vrut să-și împrospăteze memoria. Dar nu-mi amintesc dacă mi-a spus vreodată unde se află. Cu siguranță că Barbara trebuie să știe.

Patout se întunecă la față.

– Am încercat să dau de ea acasă, apoi am sunat și la școală. Mi s-a spus că și-a luat cîteva zile libere împreună cu prietenul ei și au plecat în Jamaica. Părăsiseră orașul înainte de dispariția lui Basile. Sînt sigur că nu știe nimic despre asta.

Nanci avea o expresie nefericită.

– Aș dori tare mult să te ajut. Burke a fost un prieten de nădejde și pentru mine, și pentru Kev. Am simțit că mi se sfîșie inima cînd i-am cerut să nu mai vină pe aici. Dar sper că înțelegi ce motive am avut, nu-i așa?

– Sigur că da. Și sînt convins că și el înțelege. Îi atinse mîna în semn de rămas-bun și își ceru scuze că o făcuse să întîrzie de la petrecere. Dacă îți mai vine vreo idee, sună-mă, mai spuse el.

– Ai vorbit cu fratele lui?

Patout se opri brusc.

– Cu fratele lui?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

27

Burke rămase cîteva minute în stare de inconştienţă, dar în acest scurt interval de timp Remy Duvall reuşise să vîslească cu barca cam vreo douăzeci de metri. În clipa aceea încerca să pornească motorul.

Burke se tîrî pînă la marginea debarcaderului şi o strigă. În spatele globilor oculari îi explodau mingi de durere, dar nu-şi putea da seama ce îl lovise.

Se îndrepta spre uscat, în direcţia pe care i-o arătase el cevа mai înainte, cînd de fapt ar fi trebuit s-o ia în sens opus.

– Doamnă Duvall, chiar dacă reuşeşti să ajungi pînă la ţărm, ai să mori acolo. O să te rătăceşti şi n-o să mai găseşti drumul de întoarcere.

Renunţînd la motor, Remy apucă din nou vîsla şi începu să lopăteze de zor. Burke se gîndea să sară în apă şi să se ducă după ea. Pe alocuri, apa mlaştinii îi ajungea doar pînă la genunchi. Dar aici îi trecea de cap. În mod normal, n-ar fi fost o problemă pentru el. Ar fi putut străbate înot distanţa pînă la barcă în cîteva secunde. Dar era ameţit şi se temea să nu-şi piardă din nou cunoştinţa dacă va încerca să înoate. S-ar putea să se înece. Şi atunci or să moară amîndoi, pentru că, într-adevăr, în mlaştină pericolele pîndeau la tot pasul.

Nu avea decît o singură alternativă şi, deşi nu-i făcea plăcere să recurgă la ea, se strădui să se ridice în picioare şi închise ochii o clipă, pînă cînd orizontul îşi reluă poziţia firească. În momentul în

...ce îşi mai reveni puţin din ameţeală, se duse poticnindu-se în ...bună şi luă pistolul din locul unde îl ascunsese. Se întoarse apoi ...la marginea debarcaderului, apucă pistolul cu ambele mîini şi îl ...ţeptă spre barca micuţă.

– Întoarce-te imediat, doamnă Duvall. Femeia nu-l luă în ...seamă. Dacă nu te întorci, am să trag în barcă şi am să-i găuresc ...fundul.

Remy se uită înapoi peste umăr şi văzu arma, dar nu se sperie.

– Nu, n-o să tragi, domnule Basile.

– De ce?

– Pentru că zgomotul împuşcăturilor o să avertizeze pe toată lumea că sîntem aici.

– Ai auzit vreodată de amortizoare de zgomot?

Remy lăsă vîsla din mînă.

– Nu eşti un asasin. Dacă scufunzi barca, mă înec.

– Vîsleşte imediat înapoi!

Remy nu se clinti.

– Nu uita că nu ştiu să înot.

– Ţi-am mai spus că nu sînt tîmpit.

Trase cu pistolul şi făcu o linie perfectă de găuri în partea laterală a bărcii, chiar sub linia de plutire.

Mai tîrziu îşi dădu seama că femeia nu ţipase, aşa cum ar fi fost de aşteptat. Sau chiar dacă o făcuse, el nu auzise nimic din cauza ţipetelor păsărilor care săriseră speriate din cuiburile unde se retrăseseră peste noapte. Făcură un zgomot infernal. În ciuda amortizorului, zgomotele seci ale pistolului străpunseră liniştea deplină a înserării.

Apa care pătrundea rapid prin găuri o făcu pe Remy să intre în panică. Încercă s-o oprească astupînd găurile cu mîinile, dar, bineînţeles, fără rezultat.

– Cel mai bine ar fi să sari în apă şi să înoţi înapoi, doamnă Duvall. Trage şi barca după tine.

– Nu pot.

– Te asigur că ai să poţi. Apucă de frînghie şi trage după tine.

Febrilitatea mişcărilor lui Remy părea foarte convingătoare

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

de la distanță. Burke o bănuia însă că joacă teatru. În ciuda aerului ei nevinovat, îl păcălise de mai multe ori — fusese cît pe-aci să deschidă ușa mașinii în plină viteză, încercase să scoată cheia de contact, îl stropise cu lingura cu grăsime încinsă și mai că îi zdrobise creierii cu o măciucă. De astă dată nu avea de gînd să se mai lase înșelat de aparenta ei fragilitate.

Trebuia totuși să recunoască faptul că scena aceasta era cea mai bine jucată din toate. Părea cuprinsă de cea mai autentică panică. Se ridicase în picioare în barca ce se clătina periculos:

– Te rog, domnule Basile. Mă înec.

– N-ai să te înneci!

– Te rog!

Întinse mîinile în față ca și cînd ar fi vrut să se agațe de el chiar de la distanța aceea. Barca se înclină, apoi se răsturnă și o aruncă în apa vîscoasă. Remy dădu înnebunită din mîini, dar se scufundă, rămînînd la fund. Burke n-o mai vedea. Ținîndu-și respirația cerceta îngrijorat fața apei, pînă cînd îi zări capul apărînd la suprafață. Răsuflă ușurat. Alt truc de-al ei.

După cîteva secunde dispăru din nou, fără să mai reapară.

– La naiba! făcu Burke. Apoi mai tare: La naiba!

Uitînd de ochii care îl usturau, nemaiavînd timp nici măcar să-și scoată pantofii din picioare, aruncă pistolul și sări în apă. Era ca și cînd ar fi încercat să înoate printr-o supă deasă. Cu cît făcea mișcări mai energice, cu atît părea că înaintează mai încet. În momentul în care ajunse lîngă barca răsturnată, mușchii parcă îi luaseră foc. Agățîndu-se de carena răsturnată, trase puternic aer în piept, apoi se scufundă.

Înotă în cerc, orbește, de mai multe ori, înainte de a ieși din apă ca să respire. În acel moment văzu băşicuțe de aer care ieșeau la suprafață la o distanță de vreo zece metri. Mai trase o dată adînc aer în piept și se repezi în direcția aceea.

Simți părul femeii care îi atinse brațul ca o mătase ușoară, ar cînd întinse mîna după ea, strînse în pumn doar apă. Mîinile lui cepură să o caute cu frenezie pînă o găsi. Simțindu-și plămînii

gata să explodeze din cauza efortului, își făcu vînt de pe fundul lacului al mlaștinii ca să mai respire o dată. Fără să fie prea adîncă, apa era atît de densă, încît nu mai spera să ajungă la suprafață.

Cînd reuși în cele din urmă, înghiți cu lăcomie aerul, apoi începu să înoate spre debarcader, trăgînd-o după el pe Remy Duvall. Remy nu se împotrivise încercărilor lui de a o salva, așa cum fac de regulă oamenii aflați pe punctul de a se îneca. Îi era frică să se întrebe de ce. Făcînd un efort de voință ca s-o privească, se uită în jos la fața ei. Era nemișcată și albă ca un chip de mort, acoperită de murdărie.

Cînd ajunse la debarcader, se izbi de altă problemă: cum să se urce el însuși cu Remy în brațe. Iar timpul presa. De cîte minute nu mai avea oxigen?

Disperarea îi dădu forța necesară să se apuce cu o mînă de stîlp. Încercă de două ori, fără succes, să-și ridice și piciorul drept deasupra. A treia oară cînd zvîrli piciorul în sus, reuși să se agațe cu călcîiul de scînduri, apoi rămase cîteva clipe atîrnat, să-și mai tragă sufletul.

Cu un efort supraomenesc, împinse piciorul drept peste debarcader, pînă cînd reuși să-l folosească drept pîrghie. Cînd ajunse cu burta pe scînduri, scoase un sunet care semăna aproape cu un hohot de rîs de ușurare. O trase în sus pe Remy Duvall și o întinse pe scîndurile debarcaderului.

Cîteva fire de păr îi rămăseseră lipite de buze. Le dădu la o parte și începu imediat să-i facă respirație gură la gură. Una, două, trei, pauză. Închide nările, respiră în gură. Împinge, împinge, împinge, pauză.

Cît timp durase oare? Nu stătuse sub apă mai mult de douăzeci de secunde pînă cînd sărise el. Hai să zicem treizeci! Mai trecuseră patruzeci de secunde pînă să ajungă la barcă. Și încă un minut o căutase pe sub apă. Dacă le aduna pe toate, cît făcea...

Una, două, trei, pauză!

Remy tuși și elimină apa. Burke îi întoarse capul într-o parte ca să nu se înece în timp ce vomita apa pe care o înghițise. Abia

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

peste cîteva minute respirația îi reveni la normal și-i dispăru culoarea albastră a buzelor.

Cînd deschise ochii, Burke era chiar în cîmpul ei vizual. Nu avea cum să-i evite privirea acuzatoare.

– Îmi pare rău. Nu te-am crezut. Am socotit că e un trac. Nu-i venea în minte nimic alteeva, așa că repetă: Îmi pare rău.

Burke se ridică greoi în picioare și privi spre apă acum întunecată. Pentru că se răsturnase, barca mai plutea și acum. Dacă nu o recupera, rămîneau izolați de restul lumii. Trebuia să facă ceva imediat, înainte să-l răpună oboseala. Se aruncă în apă pentru a doua oară.

Laptele blîndeții umane nu curgea chiar prin toate venele, dar cel puțin nu-l omorîseră. Deocamdată.

Gregory se străduí să-și compună o înfățișare nevinovată și arăta, într-adevăr, extrem de neajutorat. Și apoi era convins că asemenea indivizi ar fi fost în stare să-i taie beregata numai din amuzament, nu pentru că s-ar fi simțit amenințați de el.

În ceea ce-l privea, simțea cum îi tremură măruntaiele de frică. Probabil că și ei adulmecaseră mirosul fricii lui, pe deasupra aromelor chinuitoare care ieșeau din oala de pe sobă. Stăpîna casei îi împinse și lui o strachină în față.

Nu era cu nimic mai prietenoasă decît bărbații din familie – soțul și fiul ei, după cum presupunea Greogry – care îl tîrîseră practic în această casă unde fusese întîmpinat cu suspiciune de femeia și cele două fete mai tinere. Gregory se gîndea că ar fi trebuit să le fie recunoscător pentru că îl salvaseră înainte să fie mîncat de aligatori sau să moară de foame și de sete.

Cu toate acestea, ospitalitatea lor lăsa mult de dorit. În orice moment putea să le sară țandăra. Cu astfel de oameni este mai bine să nu ai de-a face. Încercînd totuși să stabilească niște relații mai cordiale, zîmbi către stăpîna casei:

– Este delicios. Vă mulțumesc, doamnă.

Femeia rînji la el, dezgolind o gaură în locul dinților. Îi spuse

ceva în dialectul francez cajun. Acesta mormăi morocănos un răspuns. Copiii erau la fel de tăcuturni ca și părinții lor. Urmăreau cu luare-aminte drumul parcurs de lingura cu supă de la strachină la gura lui Gregory și înapoi.

Era lihnit de foame, dar după cîteva înghițituri își dădu seama că ar trebui să fie mai precaut. Supa era gustoasă, plină de bucățele de pește, ceapă și orez, dar condimentele folosite din belșug îi arseseră esofagul.

După ce bău puțină apă, începu să mănînce mai încet. În ultimele zile stomacul i se strînsese, așa că se sătură repede cu numai jumătate de porție.

– Mulțumesc foarte mult, spuse el bătîndu-se cu mîna pe abdomen. A fost delicios, dar nu mai pot.

Fără nici un cuvînt, femeia îi luă strachina din față, strînse și tacîmurile, dar îi lăsă paharul cu apă. Bărbatul se așeză în fața lui. Era un tip hirsut. Un păr negru și aspru îi ieșea din nări, din urechi și creștea pe încheieturile degetelor. Bărbia îi era acoperită de o barbă deasă care se amesteca cu părul de pe piept.

– Cum te cheamă?

Auzind vorbindu-se englezește pentru prima dată, Gregory reuși să îngaime:

– Uuu, ăăă, Gregory.

– Părintele Gregory?

Luat prin surprindere, Gregory își aminti că este îmbrăcat în haine preoțești.

– Ăăă, da, părintele Gregory.

Unui preot trebuie să i se arate respect, își spuse el. De exemplu, ar putea să aibă parte de o moarte rapidă și nedureroasă, în loc de una lentă și în chinuri.

Minciuna lui provocă reacția scontată. Impresionați de faptul că au în mijlocul lor un trimis al lui Dumnezeu, începură să discute cu aprindere între ei. În cele din urmă, stăpînul casei scoase un fluierat strident și toți amuțiră. Omul se uită cu o evidentă neîncredere la Gregory:

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ce s-a întîmplat cu fața dumitale?

– O creangă de copac.

Două sprîncene care semănau cu două omizi lipite pe frunte se împreunară imediat pentru a forma o cută ce exprima neîncrederea.

– Știți, m-am rătăcit. Expresia lor rămase neschimbată. Gregory începu să fabuleze: Am venit cu cortul, împreună cu un prieten. El a luat-o înainte cu mașina și cu proviziile. Eu trebuia să mă duc cu barca și să ajung într-un anumit loc, însă m-am răsturnat. Am m-am uitat încotro mergeam și am nimerit direct într-un copac. M-am lovit rău de tot. După aceea am plutit în derivă pînă când barca s-a împotmolit. Din fericire, m-ați găsit la timp. Făcu semnul crucii asupra lor. Dumnezeu să vă binecuvînteze, fiii mei. Apoi, cu să pună capăt monologului: Prietenul meu o fi tare îngrijorat. Mai mult ca sigur a organizat o echipă pentru căutarea mea.

Omul cel hirsut îi spuse ceva nevestei sale. Aceasta își supse locul gol unde ar fi trebuit să fie un incisiv.

Primirea lor îl făcea pe Gregory să sufere. Ajunsese la fundul prăpastiei și nu mai avea decît o singură opțiune – să apeleze la părinții săi. Aceștia își luaseră mîna de pe el de nenumărate ori, dar întotdeauna îl scoseseră din necaz cînd situația era cu adevărat disperată. Gregory nu se îndoia de capacitatea sa de a inventa ceva care să facă să vibreze coarda sentimentului patern sau, în lipsa acesteia, a datoriei față de progenitură. Ar fi fost încîntați să-i finanțeze o excursie, în Europa sau în Orient. N-ar fi șovăit nici o clipă să-l trimită departe, cît mai departe, numai ca să scape de el și să evite necazurile pe care le putea provoca prezența lui la New Orleans.

Dacă tăticul lui i-ar aranja plecarea, în cîteva ore ar fi departe, t adăpost de Burke Basile, de Pinkie Duvall și de toată încurcătura ta nenorocită. Blestema ziua în care se băgase în chestia asta, r acum întrezărea o ieșire. Singura lui salvare era să dea un fon.

– Ați fost deosebit de amabili. Dacă mi-ați da voie să dau un on...

– N-avem telefon, i-o reteză omul.

La nici zece metri de ei, pe peretele bucătăriei, se vedea un telefon, dar Gregory consideră că e mai prudent să nu insiste, mai ales că între membrii familiei se iscase o nouă controversă. Gregory știa puțină franceză, însă nimic din ceea ce învățase el nu semăna cu dialectul cajun, astfel că nu înțelese nimic din discuțiile care continuară pînă în momentul în care bărbatul făcu din nou semn și toți amuțiră.

– O să căsătorești la băiatul ăla.

Gregory se uită la el fără să înțeleagă.

– Poftim?

Omul arătă spre băiatul zdravăn care îl ajutase să-l salveze.

– Vrea însoare. Căsătorești la el, *oui?*

Stomacul începea să i se răzvrătească. Mîncase probabil prea mult după două zile de post negru. Asuda la fel de abundent ca și stăpîna casei care își ștergea buza superioară cu cîrpa de vase, aruncată pe un umăr.

Situația devenea tot mai încordată. Ca să scape cu viață din această încurcătură avea nevoie de toate calitățile lui actoricești. Băiatul părea să fi împlinit optsprezece ani și promitea să devină la fel de păros ca și tatăl lui, peste cîțiva ani. Gregory îi zîmbi binevoitor.

– Dorești să te căsătorești, fiule?

Băiatul privi spre tatăl său, așteptînd să răspundă în locul lui. Acesta îl luă prin surprindere pe Gregory, lătrînd un ordin în franceza cajun. Ușa se deschise și intră o fată imposibil de tînără. Adică imposibil de tînără în raport cu sarcina ei avansată.

– O, Iisuse Hristoase, murmură Gregory, fără să se roage de fapt la Dumnezeu.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

28

Burke trase barca înapoi la debarcader, înotînd tot atît de voinicește ca un om cu o nicovală legată de picior. Își simțea capul de parcă ar fi fost bătut cu maiul. Cînd ajunse la debarcader, făcu un efort supraomenesc ca să tragă barca afară din apă. Recuperă pistolul pe care îl descărcase în peretele bărcii, dar nu verifică imediat stricăciunile. În momentul acela își făcea mai puține probleme pentru barca lui Dredd decît pentru soția lui Pinkie Duvall.

Stătea în locul unde o lăsase, dar se întorsese pe o parte și își strînsese genunchii la piept, probabil ca să se încălzească. Cînd se aplecă asupra ei, din hainele lui picură apă pe fața femeii, dar aceasta nu se mișcă. Băgă mîna pe sub cămașa ei și îi pipăi artera de la gît, ca să se asigure că are puls.

– De ce n-ai simplificat lucrurile lăsîndu-mă să mă înec? zise ea înainte de a deschide ochii.

– N-am ce să fac cu cadavrul tău, îi spuse el cu vocea răgușită. Acum, după ce văzuse moartea cu ochii, se simțea mult mai ușurat.

– Moartea mea nu ți-ar satisface dorința de răzbunare?

– Nu vreau să-l îndoliez pe Duvall. Îl aștept să vină după tine.

Atunci, femeia făcu ultimul lucru la care se aștepta – izbucni în rîs.

Furios, Burke își retrase mîna, zicîndu-și că, dacă se simțea destul de bine ca să rîdă, incidentul din mlaștină nu avusese prea mare efect asupra ei.

Pantofii lui scîrțîiră cînd călcă pe o bară de fier îndoită – arma ei, fără îndoială – îndreptîndu-se spre capătul cel mai îndepărtat al cabanei unde se dezbrăcă pînă la piele în pofida frigului pătrunzător. Se spălă energic cu apă din butoiul în care aduna apa de ploaie și, cu o bucată de săpun de casă, își frecă bine părul cu șampon și își curăță meticulos urechile cu o cîrpă muiată în săpun, sperînd ca în felul acesta să vină de hac oricărei insecte ce s-ar fi instalat între timp acolo. După ce termină operațiunea, se duse în cabană ca să se usuce în fața încălzitorului, înainte de a se îmbrăca. Spălatul pe cap îi mărise cucuiul cît un ou de gîscă de la ceafă. Îl durea îngrozitor, dar nici vederea, nici memoria nu-i fuseseră afectate, astfel că părea puțin probabil să fi suferit o contuzie. Luă cîteva aspirine ca să-și mai potolească durerea, apoi ieși din cabană.

Criza de rîs a doamnei Duvall încetase. De fapt, părea adormită.

– Hei, făcu el, atingîndu-i genunchiul cu vîrful piciorului. Du-te să te speli.

Mormăind, femeia își trase genunchii și mai aproape de piept.

– În apă mișună tot soiul de insecte și microorganisme. N-aș vrea să iei cine știe ce paraziți.

O apucă de mînă încercînd s-o ridice, dar femeia rămase inertă. Înjurînd printre dinți, se aplecă și o obligă să stea în șezut.

– Și eu sînt obosit, doamnă. Tu ai provocat toată chestia asta. Dacă n-ai fi făcut o prostie atît de mare, nu te-ai simți acum atît de rău.

O sili să se ridice în picioare, apoi o duse aproape pe sus spre marginea cabanei, la cisternă. Umplu din nou găleata cu apă proaspătă și îi puse săpunul în mînă.

– Spală-te peste tot, o instrui el, în urechi, în nas, peste tot. După aceea am să te ajut să te speli pe cap și am să-ți tratez rănile de pe spate.

Se temea să nu se infecteze. Rănile deschise puteau fi ușor invadate de bacterii, și mlaștina era o adevărată creșcătorie de ucigași monocelulari.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

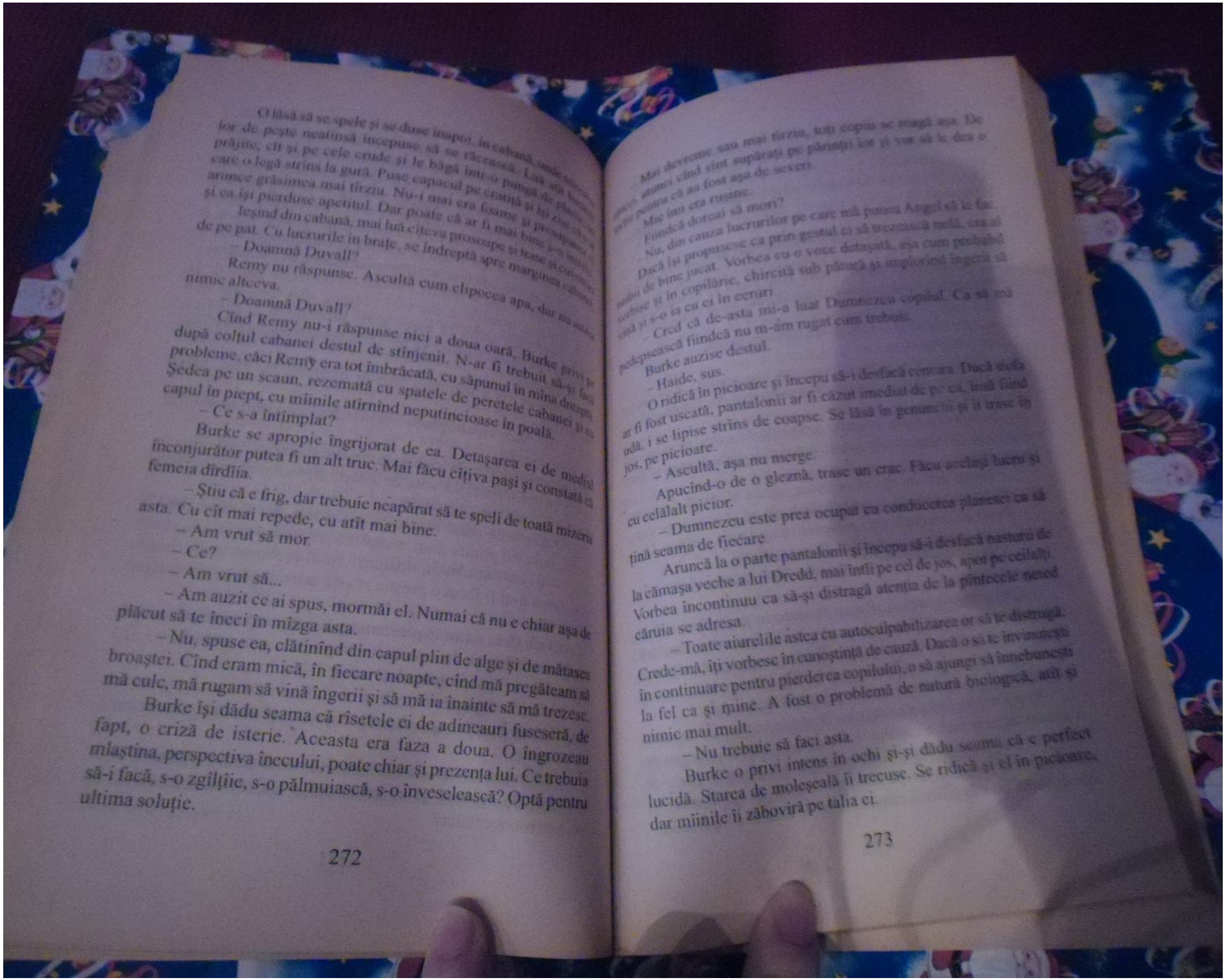

O lăsă să se spele și se duse înapoi, în cabană, unde [illegible] lor de pește neatinsă începuse să se răcească. Luă atît [illegible] prăjite, cît și pe cele crude și le băgă într-o pungă de [illegible] care o legă strîns la gură. Puse capacul pe cratiță și își [illegible] arunce grăsimea mai tîrziu. Nu-i mai era foame și presupunea [illegible] și ea își pierduse apetitul. Dar poate că ar fi mai bine [illegible] leșind din cabană, mai luă cîteva prosoape și trase și [illegible] de pe pat. Cu lucrurile în brațe, se îndreptă spre marginea cabanei.

– Doamnă Duvall?

Remy nu răspunse. Ascultă cum clipocea apa, dar nu auzea nimic altceva.

– Doamnă Duvall?

Cînd Remy nu-i răspunse nici a doua oară, Burke privi pe după colțul cabanei destul de stînjenit. N-ar fi trebuit să-și facă probleme, căci Remy era tot îmbrăcată, cu săpunul în mîna dreaptă. Ședea pe un scaun, rezemată cu spatele de peretele cabanei și cu capul în piept, cu mîinile atîrnînd neputincioase în poală.

– Ce s-a întîmplat?

Burke se apropie îngrijorat de ea. Detașarea ei de mediul înconjurător putea fi un alt truc. Mai făcu cîțiva pași și constată că femeia dîrdîia.

– Știu că e frig, dar trebuie neapărat să te speli de toată mizeria asta. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

– Am vrut să mor.

– Ce?

– Am vrut să...

– Am auzit ce ai spus, mormăi el. Numai că nu e chiar așa de plăcut să te îneci în mîzga asta.

– Nu, spuse ea, clătinînd din capul plin de alge și de mătasea broaștei. Cînd eram mică, în fiecare noapte, cînd mă pregăteam să mă culc, mă rugam să vină îngerii și să mă ia înainte să mă trezesc.

Burke își dădu seama că rîsetele ei de adineauri fuseseră, de fapt, o criză de isterie. Aceasta era faza a doua. O îngrozeau mlaștina, perspectiva înecului, poate chiar și prezența lui. Ce trebuia să-i facă, s-o zgîlțîie, s-o pălmuiască, s-o înveselească? Optă pentru ultima soluție.

Mai devreme sau mai tîrziu, toți copiii se roagă așa. De [illegible], atunci cînd sînt supărați pe părinții lor și vor să le dea o [illegible] pentru că au fost așa de severi.

– Mie îmi era rușine.

– Fiindcă doreai să mori?

– Nu, din cauza lucrurilor pe care mă punea Angel să le fac.

Dacă își propusese ca prin gestul ei să trezească milă, era al [illegible] de bine jucat. Vorbea cu o voce detașată, așa cum probabil vorbise și în copilărie, chircită sub pătură și implorînd îngerii să vină și s-o ia cu ei în ceruri.

– Cred că de-asta mi-a luat Dumnezeu copilul. Ca să mă pedepsească fiindcă nu m-am rugat cum trebuie.

Burke auzise destul.

– Haide, sus.

O ridică în picioare și începu să-i desfacă centura. Dacă stofa ar fi fost uscată, pantalonii ar fi căzut imediat de pe ea, însă fiind udă, i se lipise strîns de coapse. Se lăsă în genunchi și îi trase în jos, pe picioare.

– Ascultă, așa nu merge.

Apucînd-o de o gleznă, trase un crac. Făcu același lucru și cu celălalt picior.

– Dumnezeu este prea ocupat cu conducerea planetei ca să țină seama de fiecare.

Aruncă la o parte pantalonii și începu să-i desfacă nasturii de la cămașa veche a lui Dredd, mai întîi pe cel de jos, apoi pe ceilalți. Vorbea încontinuu ca să-și distragă atenția de la pîntecele neted căruia se adresa.

– Toate aiurelile astea cu autoculpabilizarea or să te distrugă. Crede-mă, îți vorbesc în cunoștință de cauză. Dacă o să te învinuiești în continuare pentru pierderea copilului, o să ajungi să înnebunești la fel ca și mine. A fost o problemă de natură biologică, atît și nimic mai mult.

– Nu trebuie să faci asta.

Burke o privi intens în ochi și-și dădu seama că e perfect lucidă. Starea de moleșeală îi trecuse. Se ridică și el în picioare, dar mîinile îi zăboviră pe talia ei.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– L-ai pierdut.

– Acum mă simt foarte bine.

– Eşti sigură?

– Ţi-e teamă să mă laşi singură după ceea ce ţi-am spus, că vreau să mor?

– Poate.

– Dacă mi-aş fi menţinut hotărîrea, aş fi rămas la fundul apei. Nu mai vreau.

– Nici eu nu doresc lucrul ăsta. Dacă ai fi murit, m-aş fi simţit vinovat fiindcă nu te-am crezut cînd mi-ai spus că nu ştii să înoţi.

– Şi conştiinţa ta este şi aşa supraîncărcată.

– Cam aşa ceva.

Pierdu şirul secundelor care treceau pentru că se simţea subjugat de ea – şi era conştient în mod dureros de căldura pielii de sub mîinile lui.

Se pare că şi Remy devenise conştientă de acelaşi lucru, pentru că privi în jos, spre mîinile lui, şi atunci el îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

– Mizga asta începe să se usuce, spuse el. O să fie foarte greu de dat jos. Apleacă-te peste balustradă ca să te spăl pe cap.

Remy ezită o clipă, căci perspectiva nu-i prea surîdea. Uşor impacientat din cauza şovăielii ei, Burke adăugă:

– Găleata cu apă este grea, mai ales dacă încerci să ţi-o torni pe cap. Ai înţeles?

Fără alte comentarii, Remy se duse la marginea debarcaderului şi se aplecă peste balustradă. Burke îi turnă o jumătate de găleată de apă curată pe cap, apoi îi dădu cu şampon şi îi frecă bine capul şi părul de la rădăcină pînă la vîrf. Clăti şi dădu jos cea mai mare parte a murdăriei, apoi o şamponă încă o dată.

Pe mîinile lui se formau băşicuţe de săpun, în timp ce degetele îi masau energic pielea capului. Lava albă de clăbuci curgea pe ceafa ei şi în vîlceaua din spatele urechilor. Un şirag de perle de săpun alunecă pe gît, în jos, pe deasupra lanţului de aur al crucii şi mai departe, pe sub gulerul cămăşii urîte de flanelă a lui Dredd.

Nu încetă cu şamponatul pînă cînd nu-i curăţă toată murdăria din păr. Umplu din nou găleata cu apă. Dialogul nu părea necesar, aşa că îi luă bărbia în palmă şi o împinse în jos. Îi turnă încet apa pe cap mişcîndu-i-l încet într-o parte, apoi în cealaltă, apăsînd-o uşor pe bărbie. În cele din urmă, ultimele picături se scurseră din găleată.

Burke se dădu înapoi. Rămase o clipă acolo, privind la ceafa ei aplecată, apoi umplu din nou găleata şi o puse pe debarcader, la picioarele ei.

– În spatele tău, pe scaun, este un prosop. O să-ţi fie frig cînd termini cu spălatul. Ar fi bine să te înfăşori în pătură după aceea.

Apoi plecă. Ajuns în cabană, rămase în centrul încăperii în picioare, respirînd greu şi presîndu-şi pleoapele cu încheieturile degetelor strînse în pumn. Durerea de cap migrase de la ceafă în spatele globilor oculari, unde pulsa fără întrerupere. Transpira din abundenţă, de parcă ar fi fost în toiul verii, nu în februarie.

Puse cu mişcări neîndemînatice trusa de prim ajutor pe masă. Tocmai aşeza masa şi unul din scaune mai aproape de încălzitor cînd Remy apăru în uşă, înfăşurată în pătură şi cu prosopul făcut turban pe cap.

– Am lăsat lucrurile la muiat în găleată. O să le clătesc mîine dimineaţă.

Burke îi făcu semn să stea jos.

– Foarte bine.

Remy se aşeză cu spatele spre el, în vreme ce Burke dădu pătura la o parte şi îi dezgoli spatele. Respiră uşurat cînd constată că toate rănile erau închise şi nici una nu părea să fi sîngerat de curînd. Le tamponă pe fiecare cu antiseptic, cu toată detaşarea de care se simţea în stare, apoi aplică iarăşi pomada lui Dredd.

Nu-şi vorbeau. Nu exista nici un fel de zgomot de fond care să umple liniştea apăsătoare. Nu era nici radio, nici televizor, se auzeau doar respiraţiile lor.

După ce termină, o acoperi din nou cu mişcări neîndemînatice.

– Nu ţi-e frig?

– Nu.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Păi, ăăă, am adus cîteva lucruri. Cred că o să ai nevoie de ele cît mai stăm aici. Le găsești într-un săculeț din baie.

Spre deosebire de Remy, Burke știuse că trebuia să-și facă bagajele pentru cîteva zile atunci cînd plecaseră să viziteze Casa Jenny.

– Mulțumesc.

– Ești invitata mea, mormăi el.

Remy se duse în baie și încuie ușa. Burke desfăcu o sticlă de apă minerală și o bău aproape în întregime. Mîinile și picioarele îi tremurau. Se simțea amețit și-i vîjîiau urechile. Presupuse că starea asta se datora faptului că luase aspirine pe stomacul gol și făcuse un efort considerabil ca să-și salveze ostatica de la înec, apoi să recupereze barca.

Cînd ieși din baie, Remy nu mai avea prosopul pe cap, dar părul îi era tot ud, pieptănat pe după urechi. Purta treningul gri pe care îl cumpărase el înainte să plece din New Orleans.

– Ți l-aș fi dat să-l pui în dimineața asta, dar Dredd te îmbrăcase deja în hainele lui. Nu era cazul să schimb ceva din ceea ce făcuse el.

Remy se uita fix la el, dar Burke avea impresia că nu înregistra ceea ce-i spunea. La început crezu că se prăbușise din nou într-o stare de prostrație, dar înțelese mirarea ei mută cînd privi în direcția pe care i-o indica brațul ei întins.

Cutia cu pudră de talc nu era de cristal și nu avea capac de argint, dar semăna perfect cu cea pe care o văzuse pe masa ei de toaletă și emana același parfum pe care îl simțise atît în Piața Franceză, cît și în confesional.

Citind întrebarea din ochii ei, Burke ridică ușor din umeri și spuse:

– În ziua cînd am venit în vizită cu părintele Gregory, m-am plimbat puțin prin casă.

Remy puse cutia cu pudră pe masă și continuă să privească fix în jos la emblema familiară de pe capacul ei.

– Cum de-am putut să te iau drept preot?

Ce putea răspunde la asta? Nu știa, așa că preferă să tacă. Cu ochii tot la cutie, Remy spuse:

– În ziua aceea, în confesional...

– Hmmmm?

Remy ridică din umeri, dîndu-i de înțeles că era un amănunt lipsit de importanță.

– Nimic.

– Ce este?

– Nu contează.

– Spune, despre ce e vorba?

– Ai... făcu o pauză și trase adînc aer în piept. Mi-ai atins mîna?

I se păruse că trecuse o eternitate pînă în momentul în care ochii ei ajunseră să-i susțină privirea. De fapt, timpul se oprise în loc. Ultimul ei cuvînt rămăsese suspendat în aer mai multe secunde, ca cea din urmă notă care vibrează în timp ce se desprinde de pe corzile unei viori. În clipa în care cuvîntul muri, în sfîrșit, tăcerea deveni palpabilă și plăcut de apăsătoare.

Inima lui Burke răpăia ca o mitralieră. Se înfiripa ceva delicat între ei, dar nu îndrăznea să definească ce anume. Distanța dintre ei se micșorase în mod miraculos, deși nu făcuse nici un pas spre ea. Nici Remy nu se mișcase. Mîna ei se odihnea tot pe capacul cutiei. Cealaltă atîrna pe lîngă corp.

Pe aceasta o atinse ușor cu dosul palmei. Mîinile se întoarseră simultan, palmele se lipiră una de alta. Degetele se împletiră. Burke îndoi brațul din cot, apoi își roti încheietura mîinii, aducînd mîna ei deasupra. Se uită în jos la ea, minunîndu-se de delicatețea pielii, de eleganța degetelor. Privi mai ales degetul mijlociu.

– Nu mai ai verigheta, remarcă el.

– A alunecat în apă.

Verigheta ei se dusese. Dar continua să fie soția altuia. Și nu a oricui, ci a dușmanului său de moarte. Dacă Duvall ar fi vrut s-o sărute pe gît, acolo unde pulsa o arteră pe sub lanțul de aur, avea tot dreptul s-o facă. Dacă voia s-o vadă, s-o mîngîie și să se culce cu ea, putea să facă și asta. Înfuriat la gîndul acesta, Burke se răsti la ea:

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– N-ai decît să-ți cumperi alt diamant. Din asigurarea pe viață a lui Duvall.

– E oribil să spui așa ceva! strigă ea smulgîndu-și mîna din încleștarea lui.

– Dacă aș vrea să fac într-adevăr ceva oribil, știi prea bine ce mi-ar trece prin minte.

Spre meritul ei, nu se dădu înapoi înspăimîntată. Dimpotrivă, ridică sfidătoare bărbia și spuse:

– Trebuie cumva să-ți fiu recunoscătoare pentru că nu mă violezi?

– Nu e nevoie să faci nimic. N-are nici o legătură cu tine, este o chestiune între Duvall și mine. Nu ești decît o momeală menită să-l atragă aici.

– Te înșeli, domnule Basile. Remy dădu din cap și zîmbi trist. Înțeleg raționamentele tale, dar îl judeci greșit pe soțul meu. Nu va mușca din momeală. N-o să vină după mine. După ce am petrecut cîteva zile și nopți cu tine, soțul meu n-o să mă mai vrea înapoi.

Burke rîse scurt.

– Mă pui la încercare?

Băgă mîna în buzunar și o apucă cu cealaltă pe Remy de braț.

– Ce faci?

– Îți pun cătușe. Încuie inelul în jurul încheieturii ei cu un clic hotărît.

– Și de ce o să mă legi?

– De mine.

29

Pinkie lăsă sandvișul neterminat pe birou și se duse lîngă fereastră. Printre șipcile jaluzelelor se vedea cerul întunecat al nopții.

– De ce naiba nu poate nimeni să-i găsească? E imposibil să se fi evaporat fără să lase nici o urmă.

– Așa s-ar părea, spuse Bardo cu gura plină.

După descoperirea mașinii abandonate, nu mai făcuseră nici un progres în căutarea lui Basile și a lui Remy. Oamenii care dirijau transportul spre și de la New Orleans nu văzuseră nimic. Pilotul de pe elicopter nu descoperise nimic interesant. Nici unul din informatorii lui Duvall din întreaga Louisiana de sud nu avea vreo veste.

– Ești sigur că tîrfa ți-a spus adevărul? Nu știe nimic?

Bardo zîmbi cu mîna la gură.

– Dixie? Cînd am aflat că l-a ajutat pe Basile, am prelucrat-o destul de binișor.

Pinkie se întoarse și-i aruncă o privire crîncenă.

– Nu, nu, n-am mers chiar pînă acolo, rînji Bardo. Probabil că acum face trotuarul. Dar am scuturat-o bine. Dacă ar fi știut ceva, cu siguranță că ar fi mărturisit.

Pinkie se întoarse din nou spre fereastră să privească afară. Luminile orașului erau difuze din cauza ceții și a smogului, dar el oricum nu le vedea. Nu-l preocupa decît propria dilemă. În momentul în care Errol telefonase de la benzinărie, toată viața lui perfectă, admirabil structurată, se întorsese cu susul în jos. Clienții

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

fuseseră lăsați să aștepte. Judecătorii îi acordaseră termene de amînare din cauza „unei boli în familie". De pe agenda sa de lucru dispăruseră toate întîlnirile și obligațiile sociale. Nu se răspundea la nici un telefon decît dacă avea legătură cu problema în cauză. Naiba să-l ia pe Burke Basile, care îi transformase viața lui atît de bine pusă la punct într-un adevărat haos.

Dar ticălosul avea să plătească scump pentru asta. Undeva, dracu' putea să fie? Pinkie îl băgase în sperieți și pe Doug Patout, dar pînă în momentul de față îl informase doar că soția lui Basile plecase din țară împreună cu prietenul ei, ceea ce oamenii lui Pinkie aflaseră înaintea lui.

Detectorul lui de minciuni indica faptul că Doug Patout spusese adevărul cînd afirmase că nu știe unde este Basile. Dar chiar așa, Pinkie nu-l putea suspecta pe Patout că îl acoperă pe Basile, pentru că dragostea sa pentru profesiune și ambiția de a promova depășeau cu mult afecțiunea lui pentru Burke. Patout dorea cu tot dinadinsul să ajungă în eșaloanele superioare ale poliției din New Orleans. Nu excela prin inteligență, dar nu era nici prost. Își dădu seama că și-ar fi periclitat cariera dacă l-ar fi supărat pe Pinkie Duvall.

După ce-l băgaseră în sperieți pe Mac McCuen, Pinkie era convins că acesta va trece de partea lor. Dar cine știe? S-ar putea să constate că este pentru Basile un prieten la fel de credincios ca și Basile pentru Kevin Stuart.

– Naiba să-i ia de polițiști!

– Iarăși? făcu Bardo.

– Nu contează.

După o clipă, Bardo spuse:

– Știi, m-am gîndit la ceva.

– La ce anume?

– Cît de mult știe doamna Duvall despre afacerile noastre?

Pinkie se apropie de el:

– Ce vrei să insinuezi?

– S-ar putea ca Basile să fie un tip foarte convingător. Mai ales cînd e vorba de o femeie.

Fără să vrea, Wayne Bardo pusese degetul pe rana cea mai dureroasă a lui Pinkie. Nu discutase niciodată cu Remy despre afacerile lui colaterale, dar s-ar fi putut ca ea să prindă anumite informații care, puse cap la cap, să alcătuiască funia cu care să-l spînzure. Probabil că știa chiar mai mult decît își dădea seama. Chiar și o informație răzleață ar fi putut să-i fie de folos unui polițist versat ca Basile, al cărui spirit deductiv înnăscut era accentuat de o îndelungată practică profesională. Dacă o amenința cu moartea, cine știe cîte lucruri avea să-și amintească Remy în legătură cu afacerile și relațiile compromițătoare ale soțului ei. Un motiv în plus ca Remy să fie găsită și redusă la tăcere.

– Dacă Basile o încîntă cu ceva, dacă îi suflă ceva la ureche, ar putea să vorbească, continuă Bardo. Ce părere ai?

– Dacă mai continui să vorbești în felul acesta despre soția mea, am să-ți smulg limba din gură.

El, Duvall, putea să facă orice fel de speculații în legătură cu Remy. Altcuiva nu-i era permis.

– Doamne, Pinkie, nu te supăra, n-am vrut decît să...

– Trebuie să ies din camera asta, spuse el brusc.

– Unde te duci?

– Afară.

– Vin și eu.

– Ba o să rămîi aici. Ai de făcut niște treburi. Ai și uitat?

Pinkie deschise furios ușa biroului, apoi străbătu coridorul. Errol, care moțăia pe un scaun, ridică amețit capul și sări imediat în picioare.

– Unde mergem, domnule Duvall?

– Mă duc să fac o plimbare. Singur.

Luă ascensorul pînă la etajul întîi al clădirii, trecu de serviciul de pază fără să arunce nici o privire într-o parte sau alta și împinse ușile de sticlă de la biroul său, pe care apoi paznicul le încuie automat.

Pinkie străbătu două intersecții, apoi chemă unul din taxiurile cele mai scumpe din New Orleans. Cînd îi dădu șoferiței adresa, aceasta îi aruncă o privire ciudată prin oglinda retrovizoare.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Apropierea sărbătorii de Lăsata Secului era prilej de mare agitație în rîndul fetelor de la Ruby Bouchereaux. De acum și pînă în Marțea Grasă, cînd începe postul, domnii aveau la dispoziție o oră, orice depășire fiind penalizată cu o sumă exorbitantă. Ruby le amintea mereu fetelor ei că vor obține un profit cu atît mai mare cît vor schimba mai des clientul.

Săptămîna de dinainte de Marțea Grasă era întotdeauna foarte prosperă. În fiecare noapte, casa se umplea de clienții obișnuiți care căutau distracții noi, fără neveste, la care se adăugau clienți din afara orașului, sosiți la New Orleans ca să petreacă. Bărbați între optsprezece și optzeci de ani veneau să caute plăcerea în cel mai bun bordel din cea mai elegantă parte a orașului.

Aproape în fiecare seară, Ruby ședea în balconul de deasupra salonului principal. Din acest punct de observație putea supraveghea activitatea care se desfășura dedesubt, lăsînd personalului ei excelent libertatea de a rezolva singur toate problemele. Pufăind dintr-un trabuc și sorbind din coniac, calculă în minte profitul pe care miza în noaptea asta și zîmbi mulțumită de rezultatul obținut.

Dar zîmbetul îi pieri imediat cînd îl zări pe Duvall.

Fără să se adreseze nimănui, Pinkie se duse la bar și își comandă ceva de băut. Dădu repede paharul peste cap și mai ceru unul. Ruby se amuza copios pe seama pretențiilor lui de mare cunoscător de vinuri. Contrar reputației sale de băutor de vinuri, dădea pe gît înghițituri mari de tărie cu viteza unui marinar aflat în permisie pe uscat după șase luni petrecute pe mare.

Prinzînd privirea uneia dintre fetele ei, Ruby îi făcu semn spre Pinkie. Blonda aceea zveltă se număra printre cele mai bune fete ale lui Ruby. Era fiica unui diplomat american, călătorise foarte mult cu părinții și frecventase cele mai exclusiviste școli din lume. Vorbea fluent mai multe limbi și putea susține conversații pe teme foarte diverse. Nici o fantezie nu i se părea prea bizară dacă trebuia să facă plăcere unui client, deși nu accepta abuzurile și nici durerea. Neavînd absolut nici un fel de inhibiții, aborda actul sexual ca pe o

formă de artă, exersînd metodele exotice pe care le învățase în străinătate.

Un incident neplăcut din Birmania, în care fusese implicată împreună cu o persoană oficială din guvern, avusese drept rezultat excluderea tatălui ei din serviciile diplomatice. Acesta, la rîndul său, o repudiase. Fără un ban în buzunar, optase pentru cariera de cocotă și nu regretase niciodată decizia luată după o matură chibzuință. Clienții plăteau bani grei pentru ca. Chiar și după ce îi dădea lui Ruby procentajele stabilite cîștiga bani frumoși și, întrucît arăta mai tînără decît era în realitate, cu siguranță că avea să lucreze pînă pe la treizeci de ani. Își alesese numele de Isobel.

Pinkie era ușor de convins în seara aceasta. Negocierea de la bar dură foarte puțin. O urmă pe frumoasa fată pe scara largă. Ruby își lăsă trabucul într-o scrumieră de cristal și le ieși în întîmpinare cînd ajunseră sus, pe palier.

– Bună seara, Pinkie, spuse ea cu cel mai încîntător zîmbet de care era în stare, deși îi venea să-l scuipe în față.

Nici el nu părea cu mult mai fericit s-o vadă. Probabil că era plictisit la gîndul că trebuie să vorbească cu ea.

– Nu te-am mai văzut din noaptea cînd Bardo mi-a sculptat fata. Drăguț din partea ta să ne onorezi cu prezența.

Pinkie ignoră reproșul.

– Afacerea ta este prosperă. Dar întotdeauna meseria asta a fost profitabilă.

Zîmbetul lui Ruby deveni ascuțit ca lama briceagului, iar ochii sclipiră malițioși.

– Pentru că există întotdeauna bărbați care nu pot dobîndi treaba asta decît cu bani. Asta mă face să mă întreb ce vînt te aduce aici. Nevasta ta e prost dispusă? Remy, nu-i așa? Ți-a refuzat Remy atențiile în seara asta?

Ruby jubila văzînd cum venele lui de pe tîmple se umflă, gata, gata să plesnească. Cu un gest brusc, Pinkie îi făcu semn lui Isobel să urce scara. Ruby privi gînditoare în urma lor.

Înainte de a se căsători, Pinkie venea aici de cîteva ori pe săptămînă. După aceea, vizitele lui se răriseră considerabil, deși

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

nu-i rămăseseră străine dormitoarele de la etaj. Uneori venea să se distreze, alteori ca să-şi verse năduful, dar Ruby nu-l văzuse niciodată aşa de agitat ca acum.

– Domnişoară Ruby!

Ruby se întoarse. Una dintre servitoare care lucrase în casă încă de pe vremea cînd Ruby era copil, îi şopti cu vocea ei melodioasă, cu accent din Indiile de vest:

– Aţi spus să vă anunţ cînd îşi revine.

Porniră împreună pe coridor, apoi cotiră la dreapta şi coborîră. Îndreptîndu-se spre o cămăruţă aflată deasupra beciului.

– Cum se mai simte? o întrebă Ruby cînd se apropiară de uşa închisă.

– E mai mult speriată.

Camera era mobilată confortabil, în ciuda dimensiunilor reduse. De regulă, aici erau aduse fetele bolnave, care trebuiau să stea un timp în carantină, sau noile angajate care dormeau aici pînă învăţau regulile casei.

Ruby se apropie de pat şi se aplecă deasupra fetei cu grija unei mame iubitoare.

– Cum te simţi?

Dixie îşi pipăi colţul gurii cu vîrful limbii, unde sîngele se coagulase peste o rană urîtă.

– M-a aranjat bine ticălosul, nu-i aşa?

– Doctorul a spus că nu ţi-a rupt nici unul din oasele feţei.

– După felul cum m-a lovit, nu-mi vine să cred că e posibil. Ochii i se umplură de lacrimi. Arăt ca un animal împăiat, nu-i aşa?

– Ai arătat şi mai bine la viaţa ta, dar asta nu înseamnă că n-o să te restabileşti complet, spuse Ruby, punînd blînd mîna pe braţul ei. Nu-ţi fie teamă. Doctorul ne-a lăsat nişte medicamente să ţi le dăm dacă ai dureri. Poţi să stai aici cît timp e nevoie pînă te vindeci. Cred că vreo două săptămîni, dacă nu chiar trei.

– Două, trei săptămîni? Dixie încercă să rîdă, dar efortul o făcu să se strîmbe de durere. Mişcîndu-şi numai ochii, examină încăperea, pe Ruby şi pe servitoare. Dacă nu muncesc, nu mănînc. Cum o să-ţi plătesc?

– Cînd ai venit, mi-ai spus că te-a trimis Burke Basile. Este clientul tău?

– Vrei să spui peştele meu? Aş vrea cu! murmură Dixie. M-a plătit, dar numai ca să-i dau nişte informaţii. Atîta tot. Ultima dată cînd l-am văzut mi-a spus că dacă o să am necazuri pot veni aici. Eşti prietenă cu el?

– Să spunem că ne respectăm reciproc şi avem un scop comun.

– Hmmm. Foarte bine, să plătească el pentru asta. Că din cauza lui Bardo...

– Wayne Bardo? Ruby deveni brusc foarte atentă. El ţi-a făcut asta?

Dixie încuviinţă din cap.

– Întîi a încercat să mă facă să vorbesc. Pe urmă, cînd a văzut că nu scoate de la mine nici o informaţie despre Basile, a început să bată la mine ca la fasole.

Ruby se aşeză pe marginea patului şi o studie pe faţă cu un ochi experimentat. Faţa ei era complet tumefiată, dar avea o structură osoasă excelentă. În plus, Ruby îi remarcase silueta impecabilă. De regulă Ruby nu se încurca cu fetele de pe stradă, dar probabil că Basile văzuse în ea ceva deosebit, altfel n-ar fi recomandat-o. Avea nevoie să se mai cizeleze, să-şi schimbe şi numele. Scăldatul în parfum ieftin de gardenie luase sfîrşit. Lacul argintiu de pe unghii şi fusta de vinilin trebuiau să dispară şi ele. Era nevoie de o transformare radicală, dar fata avea realmente un potenţial serios.

Ruby îi mîngîie părul de pe fruntea unde pumnii lui Bardo lăseseră vînătăi întinse.

– De ce se interesa Bardo de domnul Basile?

– Voia să ştie unde este.

– A spus de ce?

– Nu. Numai că eu cred că e în legătură cu... stai, poate că nu trebuie să spun. Basile m-a plătit ca să-mi ţin gura.

– Dar n-ar avea nici un fel de obiecţii să-mi spui mie. Doar el te-a trimis aici.

– Da, cred că aşa e. Foarte bine. Cred că e ceva în legătură cu nevasta lui Duvall.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Serios? Prefăcîndu-se indiferentă, Ruby ascultă cu toată atenţia povestea interesantă a lui Dixie.

– Preot, spui?

Dixie pufni dispreţuitoare:

– Ce idee! Dacă Basile ar fi fost preot, toate femeile ar fi fugit din biserică în timpul slujbei. Ascultă, dacă tot n-o să mă coste nimic pe mine, nu s-ar putea să-mi dai ceva de băut?

– Desigur. Ruby se întoarse spre servitoare şi îi ceru să aducă o ceaşcă de ceai.

– Nu mă gîndeam chiar la ceai, spuse Dixie după plecarea servitoarei.

Ruby zîmbi cu indulgenţă.

– O să-ţi bei ceaiul, o să-ţi iei pastilele şi o să te odihneşti. Dacă faci tot ce-ţi spun eu, bătaia pe care ai încasat-o s-ar putea să devină cel mai bun lucru care ţi s-a întîmplat în viaţă. Dar despre asta o să vorbim cînd ai să te simţi mai bine.

Ruby o lăsă pe Dixie în grija servitoarei şi îşi reluă locul de la balcon, ca să cugete în tihnă la cele aflate de la fată. Oare Burke Basile era cel care îl enervase în aşa hal pe Pinkie? Vendeta lui împotriva lui Duvall o includea şi pe tînăra şi frumoasa lui soţie? De aceea dorise să audă absolut tot ce ştia Ruby despre ea?

„Ce inteligent din partea ta, domnule Basile", chicoti în sinea ei şi ridică paharul cu coniac, rostind un toast silenţios la adresa fostului ofiţer de la Narcotice.

Ce păcat că nu mai avea mult de trăit! Doar se atinsese de soţia lui Pinkie Duvall.

Mac plecă la lucru mai devreme ca de obicei şi îi spuse lui Toni că mai are de rezolvat nişte hîrtii. Spera să evite intervalul de trafic maxim, dar şoseaua era deja aglomerată din cauza condiţiilor meteorologice. Un sistem depresionar din Golf se instalase aici în timpul nopţii, aducînd ploaie.

Cînd ajunse la sediu, parcă maşina, dar nu intră în clădire. Se îndreptă spre cafeneaua din apropiere, unde comandă o ceaşcă de cafea. Îşi arse limba sorbind din ea înainte să se răcească. Se

duse la telefonul automat şi formă un număr pe care îl scoase din dosarul lui Burke Basile.

– Alo?

– Joe Basile?

– Da.

Mac îi mulţumi în gînd lui Dumnezeu. Trecuseră cîţiva ani buni de cînd Basile indicase în dosarul lui pe Joe Basile pentru a i se telefona în caz de urgenţă. Între timp, n-ar fi fost exclus ca Joe să se mute sau să-şi schimbe numărul de telefon. Mac se simţi deosebit de norocos că reuşise să dea de el din prima încercare.

– Numele meu este Mac McCuen. Abordă un ton lejer, de conversaţie uşoară. Lucrez împreună cu fratele dumitale. Mai exact, am lucrat. Pînă de curînd, cînd şi-a dat demisia.

– La Narcotice?

– Exact. Burke ţi-a vorbit de mine?

– Ai preluat una din echipe după moartea lui Kevin Stuart.

– Exact.

Se întreba în ce context l-o fi menţionat Basile. Se plînsese de el? Îl lăudase? Nu avea puterea să întrebe.

– Am învăţat foarte multe lucrînd cu fratele dumitale şi mi-a părut nespus de rău că a demisionat aşa de brusc.

– Nu mai putea suporta. Cel puţin asta a fost cauza pe care a invocat-o. A jurat că n-o să mai lucreze niciodată în poliţie, dar nu m-ar surprinde să aflu că a revenit asupra deciziei. Poate că n-o să mai lucreze la New Orleans, ci în altă parte.

– Lumea ar deveni mult mai bună dacă s-ar întoarce.

Apoi, nedorind să pălăvrăgească prea mult şi să dea naştere la suspiciuni, Mac spuse:

– Burke a fost la mine acasă alaltăieri seară şi a zis că se duce undeva pentru cîteva zile. Astăzi vine soacră-mea la noi, aşa că m-am gîndit să-mi iau şi cu cîteva zile libere şi să mă duc la el. Să mai bem cîte ceva, să stăm de vorbă, înţelegi.

– Hmmm, făcu fratele lui Basile, fără nici un pic de bunăvoinţă.

– Numai că nu ştiu cum să iau legătura cu el.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Dar ce te face să crezi că dorește să fie căutat?

Sinceritatea reprezenta o trăsătură de familie. Fratele lui Basile nu era polițist, dar raționa de parcă ar fi fost un copoi bătrîn.

– Înainte de a pleca, și-a exprimat regretul că nu pot să vin și eu cu el. Fiindcă acum mi s-a oferit posibilitatea, m-am gîndit să mă duc după el ca să-i țin de urît.

În timpul tăcerii prelungite care urmă, Mac își mușcă buza de jos și examină cu privirea cafeneaua, încercînd să descopere vreun spion de-al lui Pinkie Duvall sau al lui Del Ray Jones. Nimeni nu părea să acorde atenție bărbatului nervos care stătea cu receptorul la ureche.

În cele din urmă, Joe spuse:

– Mi-e teamă că nu te pot ajuta, domnule McCuen. Cînd am vorbit ultima dată cu Burke, era foarte prost dispus. Mi-a spus și mie că intenționează să plece pentru cîteva zile, dar, sincer să fiu, am avut impresia că dorește să fie singur.

Uitînd de rugile recente pe care le adresase cerului, Mac mormăi cîteva înjurături în gînd.

– Înțeleg.

– Uite ce-o să facem, dacă Burke îmi dă telefon, am să-i transmit mesajul dumitale, e bine?

Mac se gîndi să-i spună lui Joe că fratele lui comisese un delict federal. Poate că ar fi devenit mai cooperant. Dar respinse ideea în clipa următoare. Duvall nu voia să se facă publicitate în jurul răpirii soției sale. Dacă se afla ceva și urmele ajungeau pînă la Mac, era un om mort.

– Uite ce este, domnule McCuen, acum trebuie să plec, spuse Joe. Mi-a făcut plăcere să discut cu dumneata. Dacă primesc vești de la Burke, am să-i transmit mesajul dumitale. O zi bună!

Joe închise, lăsîndu-l pe Mac descumpănit. Puse receptorul în furcă, se mișcă anevoie spre bar și comandă încă o cafea, apoi rămase cu ochii pironiți în fundul ceștii. Iisuse, cum de ajunsese în situația asta? Cu numai cîteva săptămîni în urmă era foarte încîntat de viața lui. Avea datorii la Del Ray Jones, dar se obișnuise cu ideea. Întotdeauna puteai să cîștigi bani frumoși dacă știai să te

jocurci. Sigur, cifrele se măriseră între timp, dar nu erau altceva decît niște zerouri. E adevărat că făcuse o prostie atunci cînd se tîrîse cu Del Ray – un ticălos fără nici un fel de scrupule –, dar era vorba de o criză temporară, ușor de soluționat..

Acum însă nimerise de-a dreptul în infern. Basile demisionase, lăsînd toată secția descoperită. Cei de la Interne deciseseră că este timpul să se facă o nouă investigație, în care să-l includă și pe Mac. Patout era supărat din cauza demisiei lui Basile și a implicării lui în ceea ce părea a fi o răpire. Del Ray își arătase din nou capul lui urît și îl pusese pe Pinkie Duvall să-l amenințe.

Singura lui speranță de salvare era să-l găsească pe Basile pentru Duvall. Dar această ultimă speranță îi urase mai adîneauri o zi bună.

„Bună pe dracu'!", murmură el, scoțînd cîteva bancnote din buzunar și lăsîndu-le pe tejghea.

Pinkie îi dăduse un răgaz de douăzeci și patru de ore. La căderea nopții trebuia să știe unde se ascunde Basile cu nevasta lui Pinkie, căci altfel era vai de el.

Joe Basile agăță receptorul în furcă, intrigat de ciudatul telefon primit din partea lui Mac McCuen. Dar nu avea prea mult timp de reflecție pentru că în bucătărie îl aștepta un oaspete care ședea la masă cu Linda și bea cafea. Soția lui nu era pregătită să primească musafiri la ora aceea matinală. Trezită din somn de soneria de la ușă, își trăsese în grabă halatul ei vechi și călduros.

Îl privi cu ochii cîrpiți de somn în clipa cînd intră din nou în bucătărie.

– Cine a fost la telefon?

– A sunat un coleg de birou ca să mă întrebe la ce oră vin.

Linda îl privi intrigată, dar nu făcu nici un comentariu. Se adresă, în schimb, musafirului lor, oferindu-se să-i pregătească ceva de mîncare.

– Nu, mulțumesc, doamnă Basile, răspunse Patout. Am înbucat ceva la un expres înainte să pornesc încoace. Scuzați-mă pentru această vizită matinală.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Nici o problemă.

– Ai venit în noaptea asta de la New Orleans cu mașina? întrebă Joe.

– Da, am ajuns tîrziu și intenționez să mă întorc imediat. Știam că o să fie o excursie rapidă.

– De ce n-ai telefonat?

– Am crezut că e mai bine să vorbim între patru ochi.

– Este chiar așa de important?

– Așa cred. În timpul carierei sale, fratele tău și-a făcut o mulțime de dușmani nu numai printre delincvenți și criminali, ci și în interiorul secției de poliție. Am considerat că e mai bine să nu discutăm astfel de lucruri la telefon.

– Ne înșpăimînți, domnule Patout, interveni Linda. S-a întîmplat ceva cu Basile?

– Nu știu, dar aș vrea să aflu. Și-a dat demisia din secție, apoi, cîteva zile mai tîrziu, a dispărut în împrejurări misterioase. Mi-a telefonat și mi-a spus că pleacă pentru cîteva zile ca să-și limpezească gîndurile, îi spuse Joe. Ținînd seama de despărțirea de Barbara și recenta lui demisie, împrejurările nu mi se par deloc misterioase.

– Nu cunoști toate elementele.

– La ce te referi?

– Îmi pare rău, Joe, dar nu pot să discut despre asta, sînt informații secrete. Își puse mîinile încrucișate pe masă și zise: Te rog. Dacă ai cea mai vagă idee unde ar putea fi Basile, spune-mi. Este esențial să-l găsesc eu înaintea altcuiva. Nici nu vă dați seama cît e de important.

– Vrei să spui că viața lui este în primejdie? întrebă Linda.

– S-ar putea.

„Asta înseamnă că da", își zise Joe. Simțea toată povara deciziei. El și fratele lui nu se vedeau decît o dată sau de două ori pe an, dar erau mult mai apropiați decît s-ar fi putut crede. Dacă Burke intrase în vreo încurcătură, ar fi fost în stare să mute și munții din loc ca să-l ajute. Nu știa însă dacă Burke voia sau nu să fie găsit. Indiferent dacă era vorba de McCuen sau de Doug Patout. Joe avea sentimentul că, dacă fratele său plecase fără să lase

urmă și fără să spună nimănui unde se duce, înseamnă că vrea să fie lăsat în pace. Din moment ce demisionase din poliție, nu se „spălase pe mîini" în privința informațiilor secrete? Și de ce îl căutau McCuen și Patout separat? Nici unul nu pomenise de celălalt. Dacă situația era așa de critică cum susțineau amîndoi, n-ar fi fost mai firesc să-l caute împreună?

– Îmi pare rău, domnule Patout, spuse Joe, repetînd ceea ce îi spusese deja lui McCuen. Burke nu mi-a spus unde se duce.

– Și n-ai nici o idee?

– Nu.

– Dacă afli ceva, îmi spui?

– Nu, răspunse Joe sincer.

Patout oftă. Se uită la Linda și înțelese imediat că ea era de acord cu decizia soțului său. Zîmbi neputincios.

– Semeni foarte mult cu fratele tău.

– Mulțumesc, consider că mi-ai făcut un compliment.

Patout își puse cartea de vizită pe masă și se ridică.

– Dacă te răzgîndești, dă-mi telefon indiferent la ce oră. Doamnă Basile, încă o dată îmi cer scuze că am dat năvală peste dumneavoastră la ora asta matinală. Mulțumesc pentru cafea.

Cei doi soți îl priviră din cadrul ușii în timp ce se urca în mașină și pleca. Linda se întoarse către Joe.

– Cei de la tine de la birou nu telefonează niciodată să întrebe la ce oră vii.

– Era McCuen, alt polițist. Ghici ce dorea?

– Să afle unde este Burke.

– Exact... Iar Patout a făcut tot drumul ăsta de la New Orleans pînă la Shreveport ca să stea de vorbă cu noi în dimineața asta.

– Ce înseamnă toate astea? Ce se întîmplă, Joe?

– Al naibii să fiu dacă înțeleg. Dar am să descopăr.

Se întoarse în bucătărie și începu să frunzărească carnetul cu numere de telefon pînă cînd găsi numărul de la magazinul lui Dredd.

Dredd, căruia nu-i păsa de ploaie, ieșise deja afară ca să-și verifice undițele. Stătea pe vine la capătul debarcaderului cînd auzi

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

telefonul. Blestemîndu-l pe cel care îl deranja, alergă spre clădire cu picioarele goale lipăind pe scîndurile ude ale debarcaderului.

– Stai așa că vin, zise el cu voce tare, în timp ce deschidea ușa. Gîfîind din cauza alergăturii, apucă receptorul și spuse cu răsuflarea tăiată:

– Alo!

Nu se auzi decît tonul. Trînti receptorul în furcă.

– Naiba să-l ia! făcu el.

Nu-i părea rău că nu apucase să răspundă; dacă era ceva cu adevărat important, persoana avea să mai încerce. Îl supăra însă faptul că exact în clipa cînd punea mîna pe receptor văzuse un pelican care înfuleca tot ce prinsese el.

În ciuda ploii neîntrerupte, turiștii se înghesuiau să se urce pe vaporașul *Regina Creolă* care făcea curse în susul rîului, la plantațiile și locuințele din perioada antebelică. Cărau după ei umbrele, broșuri, mantale de plastic, bonete de ploaie, aparate de fotografiat și de filmat, pășind anevoie peste scîndura care lega puntea vasului cu țărmul.

Vaporașul întîrziase din cauza vremii nefavorabile și a unor pasageri mai vîrstnici, care avuseseră nevoie de ajutor ca să se poată îmbarca.

Brusc, se auzi un urlet înspăimîntător.

Venea de la o femeie care se prăbușise peste soțul ei uimit arătînd cu degetul tremurător în jos, spre apa murdară a fluviului Mississippi, la care privise absentă, așteptînd să-i vină rîndul la îmbarcare.

Ceilalți pasageri se înghesuiră și ei lîngă balustradă ca să vadă ce anume provocase spaima femeii. Unii dintre ei își duseră mîinile la gură ca să nu vomite. Cei care aveau stomacul mai rezistent făceau fotografii sau filmau. Cîțiva începură să se roage.

Atrăgînd atenția mult mai mult acum, cînd murise, decît atunci cînd fusese în viață, Errol plutea pe spate, cu ochii în sus. Privirea îi devenise deja lăptoasă.

30

Burke stătea în picioare în ușa deschisă a cabanei, sorbea din cafea și privea ploaia, cînd o auzi venind în spatele lui. Privi peste umăr ca să vadă dacă nu are în mînă vreo oală sau vreun instrument contondent ca să-i dea în cap.

Noaptea trecută se opusese din răsputeri să fie prinsă cu cătușele de el.

– N-ar fi fost necesar dacă n-ai fi încercat să evadezi, îi spuse Burke. N-aș vrea să-mi dai cu ceva în cap și să mă ucizi în somn.

– Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte așa ceva.

– Ei bine, mie da. Se întinsese pe pat, trăgînd-o după el în jos. A fost o zi lungă și obositoare pentru mine. Am de gînd să dorm. Te sfătuiesc să faci același lucru.

Remy refuză să se culce și rămase pe marginea patului, clocotind de furie. Burke închise ochii și n-o luă în seamă. În cele din urmă, epuizarea o făcu să cedeze și Remy se întinse și adormi cu mult înaintea lui. De dimineață, Burke descuiase cătușele și se sculase din pat fără s-o trezească. Era clar că nu-i trecuse supărarea, dar cel puțin n-o să încerce să se furișeze prin spatele lui cu o armă în mînă.

Se cufundă din nou în contemplarea vremii de afară. Mlaștina era acoperită de o perdea groasă de ploaie care nu dădea nici un semn că ar intenționa să înceteze. Slavă Domnului că luase provizii pentru cîteva zile. Nu avea chef să se ducă astăzi la Dredd. Dar oricum n-ar fi putut să plece nicăieri pînă nu repara barca.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Vremea urîtă îi obliga să stea în cabană. Nu era aceasta un motiv pentru ca și alții să facă la fel? Cît va mai dura pînă când Duvall avea să-i repereze? Zece minute? O săptămînă?

Burke spera ca lucrul acesta să se întîmple cît de curînd. Avea impresia că încăperea se strîngea în jurul lui. Era într-o stare de stres continuu și începea să se resimtă. Stînd întins lîngă ea noaptea trecută, fusese conștient de fiecare respirație a ei. Ori de cîte ori se mișcase, știuse. Somnul lui fusese mereu întrerupt de oftatul ei. Acum, deși stătea cu spatele la ea, știa exact unde stă și ce face.

La New Orleans purtase întotdeauna haine care îi scoteau în evidență sex-appeal-ul. Avea o garderobă scumpă, dar bătătoare la ochi.

Acum, îmbrăcată în treningul gri, părea mai inofensivă, dar și mai sexy decît în noaptea aceea, în chioșc, cînd purtase o rochie strîmtă cu un decolteu adînc. Fără machiaj, obrajii ei erau totuși roz după somn, părea caldă, dulce și nevinovată ca un pisoiaș. Și îngrozitor de tentantă.

Îi venea din ce în ce mai greu să-și reprime dorința pe care i-o stîrnea necontenit, încă din prima clipă cînd o văzuse. Simțise atunci o dorință nebună care nu scăzuse în intensitate nici cînd descoperise că frumoasa din chioșc era soția lui Pinkie Duvall.

Dar cînd aflase cine este, de ce nu avusese înțelepciunea să caute o femeie cumsecade cu care să-și petreacă noaptea? Numai așa, ca să-și descarce nervii! În ultimele luni ale căsniciei, el și Barbara nu mai întreținuseră relații intime, așa că avusese suficient timp ca să acumuleze în el dorință. Ar fi trebuit să accepte oferta lui Dixie. Sau pe cea a lui Ruby Bouchereaux. O oră cu una din talentatele ei fete i-ar fi făcut foarte bine. Dar spusese nu, mulțumesc. Oare chiar înnebunise de-a binelea?

Se temea că nici cea mai experimentată tîrfă, cu tot arsenalul ei de trucuri, n-ar fi reușit să-i potolească dorința.

„Unde naiba se află Duvall?"

Oare puterea cu care se lăuda atît nu era decît praf în ochii adversarilor? Armata aceea de mercenari exista cu adevărat? În

caz afirmativ, erau chiar așa de incompetenți? Sau Burke Basile se dovedise un răpitor fără egal? Avea vreun talent în sensul ăsta de care nu-și dăduse seama?

Indiferent care ar fi fost motivul, dacă trăgea linie și aduna, tot că trecuseră patru zile de cînd o răpise pe Remy și-i venea din ce în ce mai greu să rămînă obiectiv în legătură cu deznodămîntul acestei situații. Azvîrli resturile de cafea în ploaie.

– Ți-e foame?

– Da. Ieri n-am mîncat nimic.

Burke îi aruncă o privire care spunea clar „Și a cui e vina?", dar zise cu totul altceva.

– Să vedem ce avem.

Burke făcu inventarul alimentelor conservate pe care le luase de pe rafturile lui Dredd.

– Avem pîine, biscuiți, sardele, margarină, muștar, chili, supă de roșii, carne fiartă, fasole, ananas, altă fasole.

– Muștar?

– Presupun că și unui om care trăiește tot timpul în natură îi plac lucrurile picante.

– O să-mi fac un sandviș cu margarină și am să mănînc niște ananas.

În timp ce mîncau, Burke o întrebă despre rănile din spate.

– M-am uitat la ele în oglinda de la spălător. Cred că se vindecă. E cazul să le dezinfectezi din nou?

– Dredd mă omoară dacă se infectează cumva. Mai bine lasă-mă să mă mai uit o dată la ele.

– Poate că mă descurc și singură.

Burke luase farfuria ei goală, pe care acum o puse din nou pe masă.

– O, am înțeles. Nu tratamentul în sine te deranjează, ci atingerea mea.

– N-am spus...

– Mîinile mele sînt la fel de curate ca ale lui Bardo, și se pare că nu ai avut nimic împotrivă să te lași pipăită de el, așa că nu-mi mai veni cu chestii de-astea.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Bardo! exclamă ea.

– Da. V-am văzut în acțiune în chioșc, în noaptea cînd a fost achitat. Duvall dădea o petrecere, dar tu și cu Bardo aveați alte treburi.

– Nu știu ce crezi că ai văzut, domnule Basile, dar greșești.

– Am văzut destul.

– Am plecat înainte să devină prea insistent.

Își împinse scaunul înapoi și se ridică repede de la masă.

– Și să nu crezi că n-am observat cum îți încrucișezi mîinile pe piept, ca și cînd ți-ar fi teamă că am să arunc o privire la țîțele tale. Le-am văzut cînd erau gata să iasă din rochie, așa că știu ce se ascunde în spatele acestui val brusc de pudoare. Teatrul ăsta a început să mă agaseze.

Punînd capăt discuției, ieși din cabană. Ploaie sau soare, trebuia cumva să repare nenorocita aia de barcă.

Înainte să deschidă ochii, Gregory încercă să se convingă că visase urît. Băuse peste măsură cu o seară înainte, sau fumase prea multă iarbă, sau făcuse ceva care determinase subconștientul să inventeze o aventură stranie cu Burke Basile, Pinkie Duvall, un pustnic care locuia în mlaștină și împăia aligatori, o femeie frumoasă și, pentru a completa lista personajelor, el însuși în ipostaza de preot.

Slavă Domnului că visul cel urît trecuse.

Dar cînd deschise ochii, privirea lui nu întîlni șipcile jaluzelelor de la ferestrele care dădeau spre curtea lui din spate. În locul lor văzu două perdele urîte care atîrnau strîmb de o bară de alamă oxidată. O lumină slabă și cenușie răzbătea prin cretonul decolorat. Picături grele de ploaie se scurgeau pe streașina casei în care își petrecuse noaptea.

Le mulțumise din suflet salvatorilor lui pentru ospitalitate. Aceștia, în schimb, îi ceruseră să-i binecuvînteze pe fiul lor și pe nora acestuia care era însărcinată. Părintele Gregory, neavînd o alternativă, fusese de acord să celebreze ritualul căsătoriei.

Nunta era planuită pentru acea zi. Spera să-și amintească toate cuvintele. Avea senzația că seminarul existase demult, cu sute de ani în urmă. Dar așa i se părea toată viața de dinaintea serii cînd se întîlnise în parc cu Basile. Gregory își blestemă ghinionul. Cine naiba îl pusese să se ducă în parc în seara aia? De ce nu se dusese mai bine la cinema?

N-ar fi avut nici o importanță, își spuse el. Mai devreme sau mai tîrziu, Basile tot l-ar fi recrutat pentru războiul lui personal împotriva lui Pinkie Duvall. Basile avea nevoie de cineva care să stăpînească cele două profesii. Dacă nu l-ar fi acostat în parc, Basile l-ar fi găsit în altă parte.

După ce-și controlă înfățișarea în oglinda cețoasă din perete, ieși din cameră. Familia se întrunise în camera mare, unde bucătăria era separată de rest printr-un bar. Mirele ședea la bar și sorbea whisky, iar mireasa își punea părul pe bigudiuri.

Pregătirile pentru nuntă erau în toi. I se puse în mînă o ceașcă de cafea, în timp ce era prezentat bunicilor, mătușilor și nepoatelor care veniseră deja ca să ajute la pregătirea mesei înainte de sosirea nuntașilor. Ploaia irita pe toată lumea. Fu rugat să-i ceară lui Dumnezeu să trimită soare mai tîrziu. Cu un zîmbet palid în colțul gurii, Gregory promise să intervină pe lîngă Dumnezeu în acest sens.

Dinspre aragaz veneau arome delicioase de mîncare. Lăzile cu bere erau cărate pe umerii puternici ai rudelor de sex bărbătesc. Încercînd să nu le stea în cale, Gregory se muta de la o fereastră la alta, privind afară, în ploaie, și gîndindu-se la o posibilitate de salvare. Seara trecută avusese impresia că se află pe o insulă. Acum fu ușurat să constate că era, de fapt, la marginea unei peninsule, cu un drum îngust și lung de aproape cincizeci de metri care ducea spre uscat.

Spre amiază, casa se umplu deja de prieteni și rude care aduceau de mîncare – pești, cîrnați, creveți, fasole și orez, porc afumat, chiar și un tort alb de cocos cu o mireasă și un mire de plastic în vîrf.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Gregory nu înțelegea decît cîteva cuvinte din discuția lor. Alcătuiau cu toții un grup foarte bine conturat, iar el era un intrus. Fiecare nou venit îl privea bănuitor. Încerca să le risipească suspiciunea cu un zîmbet angelic, dar nu miza prea mult pe efectul acestuia întrucît fața lui arăta de parcă ar fi fost călcată de o turmă de elefanți. Nici unul din membrii familiei sau din oaspeți nu-l întrebă de ce a acceptat să oficieze căsătoria, din moment ce alți preoți refuzaseră din motive de moralitate. Cînd semnă licența de căsătorie, tatăl îi mulțumi.

Deși nu-l acceptaseră pe străin în mijlocul lor, părcau fericiți că se află laolaltă. Pereții casei parcă se depărtaseră și locuința era acum mai mare. Nuntașii făceau un zgomot asurzitor și vacarmul crescu și mai mult cînd muzicanții începură să-și acordeze instrumentele.

La ora două după-amiază, mireasa intră sfioasă în camera mare. Purta o rochie lungă, înflorată, pe care Gregory o văzuse în ziua precedentă, în mîinile uneia din bunici care o modificase în grabă, probabil ca să-i poată cuprinde pîntecele voluminos. Bărbații îl împinseră pe mirele pe jumătate beat care abia se mai ținea pe picioare și îl așezară alături de mireasă.

Stăteau amîndoi cu fața spre Gregory, care începu ceremonia invocînd binecuvîntarea lui Dumnezeu asupra minunatei adunări a rudelor și a prietenilor. Dacă omisese cîte ceva din ceremonie, nuntașii erau oricum prea beți ca să-și dea seama.

În mai puțin de cinci minute, fericita pereche se întoarse față în față ca să pecetluiască cu un sărut o căsătorie frauduloasă. Lui Gregory nu-i păsa prea mult de cele întîmplate, singura lui dorință fiind să scape cît mai repede de acolo înainte de a fi demascat ca impostor.

Mîncă împreună cu nuntașii și bău o bere. Mai puțin reținuți decît el, comesenii consumară cantități aparent nelimitate de bere. Cu cît beau mai mult, cu atît muzica era mai tare și dansul mai îndrăcit. Izbucniră două încăierări cu pumnii, dar fură aplanate cu o minimă vărsare de sînge. Spre seară, interiorul casei deveni cețos

din cauza oamenilor care transpirau, a aburilor de mîncare și a parfumii care părea să alimenteze tot ceea ce făceau. Cineva deschise o ușă ca să se mai aerisească.

Pe această ușă Gregory se strecură afară, îmbrăcat în jacheta de lînă a unui verișor și cu căciula altuia pe cap.

Ploaia îl lovi imediat în față, dar după ce ieși pe ușă alergă cu toată viteza spre adăpostul unde se afla barca cu care veniseră oaspeții în seara aceea. Nu se gîndi nici o clipă să se întoarcă cu barca pe care o furase de la Dredd și care era legată acum alături de ambarcația familiei. Fără mlaștină, mulțumesc frumos. De acum înainte își va încerca norocul pe uscat. Existau și aici o mulțime de primejdii, dar cel puțin, nu-i erau chiar atît de străine.

Privi înapoi spre casă și nu văzu nici un semn că cineva i-ar fi remarcat dispariția. Aplecă în jos capul ca să se apere de ploaie și fugi de sub șopron. Alergă cum nu mai alergase niciodată în viață, pînă cînd simți că plămînii îi iau foc. Începu să plîngă fericit, fără nici o reținere, cînd ajunse la capătul drumului. Acesta dădea într-o șosea pavată, cu două sensuri. Trase adînc aer în piept și porni rapid în direcția în care spera că se află cel mai apropiat oraș.

Nu putea să ajungă prea departe mergînd pe jos. Singura lui speranță era să treacă vreo mașină pe lîngă el și să-l ia înainte ca nuntașii să-și dea seama de dispariția lui și să înceapă să-l caute. Acum, după ce le dăduse binecuvîntarea păcătoșilor, se puteau dispensa de el.

Cînd văzu niște faruri în fața lui, inima îi tresări de bucurie. Putea fi unul din nuntași, trimis să-l caute și să-l aducă înapoi. Sau polițiști care descoperiseră urma răpitorilor lui Remy Duvall. Sau vreunul din angajații lui Pinkie Duvall, care oferise o recompensă serioasă pentru prinderea făptașilor.

Dar poate că îi apăruse în cale mijlocul de transport menit să-l ducă înapoi, spre civilizație.

„Te rog, Doamne", se rugă el în timp ce ridica degetul mare. Furgoneta încetini, șoferul se uită la el dincolo de el, îl stropi cu apă noroioasă și trecu mai departe. Gregory era așa de nefericit

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

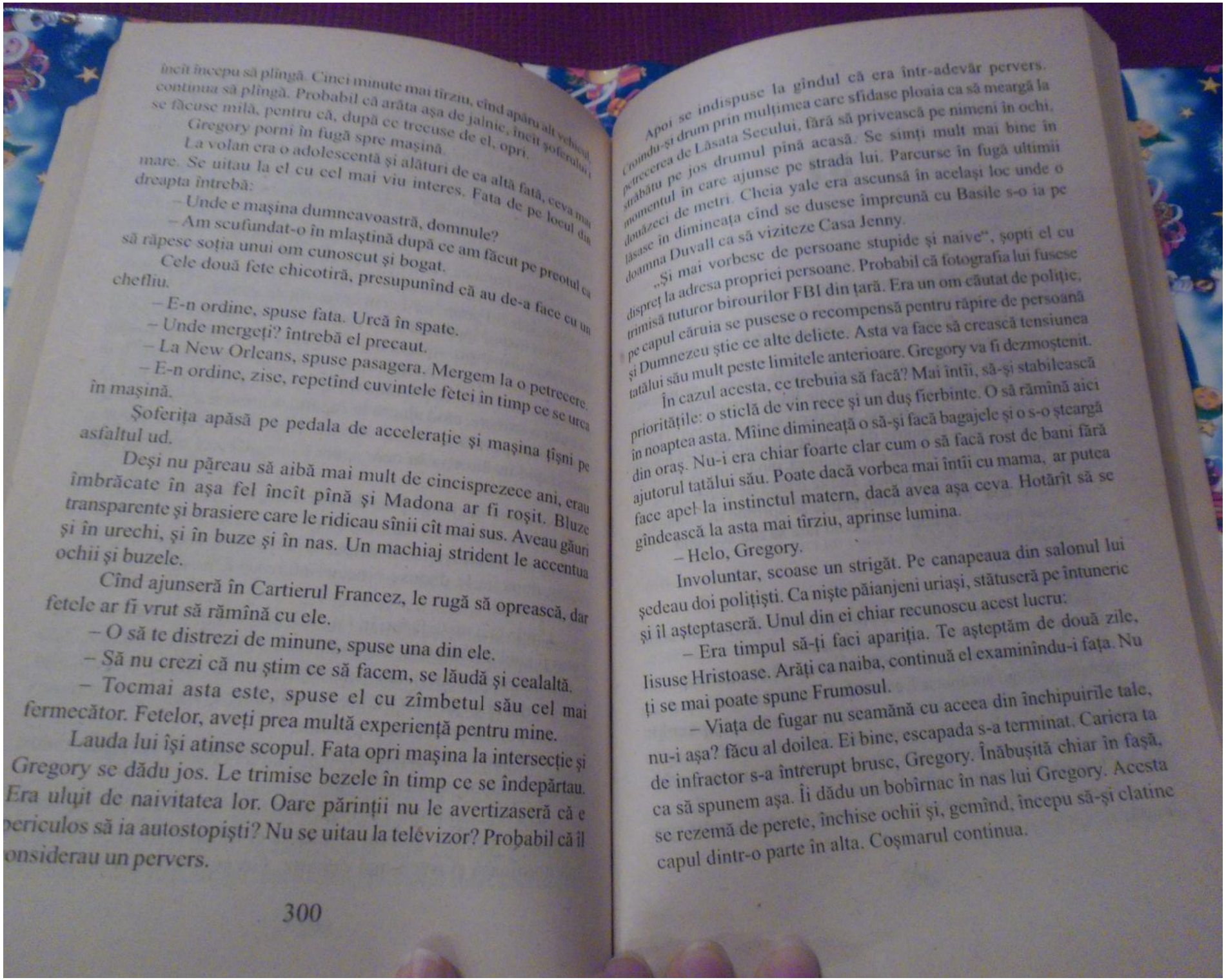

încît începu să plîngă. Cinci minute mai tîrziu, cînd apăru alt vehicul, continua să plîngă. Probabil că arăta așa de jalnic, încît șoferului i se făcuse milă, pentru că, după ce trecuse de el, opri.

Gregory porni în fugă spre mașină.

La volan era o adolescentă și alături de ea altă fată, ceva mai mare. Se uitau la el cu cel mai viu interes. Fata de pe locul din dreapta întrebă:

– Unde e mașina dumneavoastră, domnule?

– Am scufundat-o în mlaștină după ce am făcut pe preotul ca să răpesc soția unui om cunoscut și bogat.

Cele două fete chicotiră, presupunînd că au de-a face cu un cheflîu.

– E-n ordine, spuse fata. Urcă în spate.

– Unde mergeți? întrebă el precaut.

– La New Orleans, spuse pasagera. Mergem la o petrecere.

– E-n ordine, zise, repetînd cuvintele fetei în timp ce se urca în mașină.

Șoferița apăsă pe pedala de accelerație și mașina țîșni pe asfaltul ud.

Deși nu păreau să aibă mai mult de cincisprezece ani, erau îmbrăcate în așa fel încît pînă și Madona ar fi roșit. Bluze transparente și brasiere care le ridicau sînii cît mai sus. Aveau găuri și în urechi, și în buze și în nas. Un machiaj strident le accentua ochii și buzele.

Cînd ajunseră în Cartierul Francez, le rugă să oprească, dar fetele ar fi vrut să rămînă cu ele.

– O să te distrezi de minune, spuse una din ele.

– Să nu crezi că nu știm ce să facem, se lăudă și cealaltă.

– Tocmai asta este, spuse el cu zîmbetul său cel mai fermecător. Fetelor, aveți prea multă experiență pentru mine.

Lauda lui își atinse scopul. Fata opri mașina la intersecție și Gregory se dădu jos. Le trimise bezele în timp ce se îndepărtau. Era uluit de naivitatea lor. Oare părinții nu le avertizaseră că e periculos să ia autostopiști? Nu se uitau la telêvizor? Probabil că îl considerau un pervers.

Apoi se indispuse la gîndul că era într-adevăr pervers. Croindu-și drum prin mulțimea care sfidase ploaia ca să meargă la petrecerea de Lăsata Secului, fără să privească pe nimeni în ochi, străbătu pe jos drumul pînă acasă. Se simți mult mai bine în momentul în care ajunse pe strada lui. Parcurse în fugă ultimii douăzeci de metri. Cheia yale era ascunsă în același loc unde o lăsase în dimineața cînd se dusese împreună cu Basile s-o ia pe doamna Duvall ca să viziteze Casa Jenny.

„Și mai vorbesc de persoane stupide și naive", șopti el cu dispreț la adresa propriei persoane. Probabil că fotografia lui fusese trimisă tuturor birourilor FBI din țară. Era un om căutat de poliție, pe capul căruia se pusese o recompensă pentru răpire de persoană și Dumnezeu știe ce alte delicte. Asta va face să crească tensiunea tatălui său mult peste limitele anterioare. Gregory va fi dezmoștenit.

În cazul acesta, ce trebuia să facă? Mai întîi, să-și stabilească prioritățile: o sticlă de vin rece și un duș fierbinte. O să rămînă aici în noaptea asta. Mîine dimineață o să-și facă bagajele și o s-o șteargă din oraș. Nu-i era chiar foarte clar cum o să facă rost de bani fără ajutorul tatălui său. Poate dacă vorbea mai întîi cu mama, ar putea face apel la instinctul matern, dacă avea așa ceva. Hotărît să se gîndească la asta mai tîrziu, aprinse lumina.

– Helo, Gregory.

Involuntar, scoase un strigăt. Pe canapeaua din salonul lui ședeau doi polițiști. Ca niște păianjeni uriași, stătuseră pe întuneric și îl așteptaseră. Unul din ei chiar recunoscu acest lucru:

– Era timpul să-ți faci apariția. Te așteptăm de două zile, Iisuse Hristoase. Arăți ca naiba, continuă el examinîndu-i fața. Nu ți se mai poate spune Frumosul.

– Viața de fugar nu seamănă cu aceea din închipuirile tale, nu-i așa? făcu al doilea. Ei bine, escapada s-a terminat. Cariera ta de infractor s-a întrerupt brusc, Gregory. Înăbușită chiar în față, ca să spunem așa. Îi dădu un bobîrnac în nas lui Gregory. Acesta se rezemă de perete, închise ochii și, gemînd, începu să-și clatine capul dintr-o parte în alta. Coșmarul continua.

31

Ploaia mai slăbise în intensitate, dar norii negri şi groşi formau un plafon scund deasupra mlaştinii. Remy stătea în uşa deschisă a cabanei şi se uita la Basile care cobora barca în apă, mai întîi cu prora, apoi cu pupa.

Cîrpise şi astupase găurile provocate de gloanţe cu materiale depozitate într-o ladă mare de lemn de lîngă peretele exterior al cabanei. Din cîte îşi dădea seama, folosise o soluţie de lipit şi bandă adezivă. Operaţiunile primitive de reparare a bărcii fuseseră însoţite de înjurături la fel de primitive dar se pare că, pînă la urmă, obţinuse efectul scontat, căci barca plutea. Burke o legă de debarcader.

– Nu ia apă? întrebă ea cînd Burke se apropie de cabană.

– S-ar putea să ajungă pînă acolo fără să mă scufund.

– Unde?

– La Dredd.

– Cînd?

– Mîine dimineaţă. Dacă se opreşte ploaia. Poţi să-mi aduci un prosop? N-aş vrea să ud toată pardoseala.

Lucrase toată ziua în ploaie fără nici un fel de îmbrăcăminte de protecţie. Blugii şi cămaşa îi erau ude leoarcă. Luă prosopul din mîna ei şi îi spuse laconic „Mulţumesc!", apoi se retrase după colţul cabanei ca să se spele. Cînd reapăru, cîteva minute mai tîrziu, avea prosopul legat în jurul mijlocului. Fără să rostească nici un cuvînt, îşi luă lucruri de schimb şi intră în baie.

Remy observă că avea pistrui pe umeri. Cînd ieşi, arătă spre masă:

– Ce-i asta?

– Cina.

Folosind ce avusese la îndemînă, pusese două tacîmuri pe masă. Găsise chiar şi o lumînare într-unul din sertarele unde se aflau ustensilele de gătit. O pusese pe o farfurie crăpată şi acum se înţepenise în ceara scursă. Mai îndulcea puţin atmosfera sumbră a locului.

– Nu avem decît chili şi fasole, dar m-am gîndit că o să-ţi fie foame, pentru că n-ai mîncat nimic la prînz.

– Da, foarte bine.

Burke se aşeză şi Remy îl servi. O cutie de biscuiţi şi o sticlă de apă le completară meniul. Mîncară fără o vorbă mai multe minute. El rupse primul tăcerea.

– Nu este chiar genul de mîncare cu care eşti obişnuită.

Remy lăsă lingura în farfurie şi privi de jur-împrejurul încăperii. Era mobilată cu piese desperecheate, încălzită cu mijloace rudimentare şi luminată doar de o lanternă, dar era un loc uscat şi cald, care îi adăpostea de răcoarea şi umezeala de afară.

– Nu, nu este ambianţa cu care sînt obişnuită, dar îmi place. Poate tocmai pentru că se deosebeşte radical de tot ce am văzut pînă acum.

– Nu te-a luat nici un curtezan cajun la pescuit cînd ai avut întîlnire cu el?

– N-am avut niciodată întîlnire şi nici curtezani, spuse ea şi întinse mîna după paharul cu apă. Prinzîndu-i privirea uimită, întrebă: Ce este?

– Nu ţi-ai dat niciodată întîlnire?

– Numai cu Pinkie, dar pe el nu-l pun la socoteală. Am trecut direct de la viaţa trăită alături de mama mea la aşezămîntul „Inimă Binecuvîntată" în casa lui Pinkie. N-am prea avut ocazia să cunosc băieţi. N-am mers nici măcar la lecţiile de dans pe care le organiza şcoala.

– Cum aşa?

– Locuiam cu Angel într-o singură cameră, spuse ea liniştită.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Impresia mea despre bărbați nu era prea grozavă. Nu aminteam deloc dorința să merg la dans. Și chiar dacă aș fi vrut, Pinkie n-ar fi fost de acord.

Urmă o altă tăcere, întreruptă doar de zgomotul făcut de lingurile ce se loveau de farfurii. În cele din urmă, el întrebă:

– Te-ai gîndit vreodată să te faci călugăriță?

Întrebarea o amuză. Rise ușor.

– Nu, Pinkie avea alte planuri.

– Plata datorici.

– Cred că s-ar putea spune chiar așa. S-a căsătorit cu mine în seara zilei cînd am absolvit.

– Nu te-ai dus la colegiu?

– Aș fi vrut, dar Pinkie nu mi-a dat voie.

– Pinkie n-ar fi fost de acord! Pinkie avea alte planuri!

Simțindu-se jignită de tonul lui, Remy spuse:

– Nu înțelegi.

– Nu, nu înțeleg.

– Nu sînt o ignorantă. Am absolvit toate cursurile liceale prin corespondență.

– N-am spus că ești ignorantă.

– Ba da. Părerea ta proastă despre mine este cît se poate de evidentă, domnule Basile.

Pus pe ceartă, Burke se răzgîndi pînă la urmă, ridică din umeri și spuse:

– Nu e treaba mea. Nu pot să înțeleg însă cum o persoană, bărbat sau femeie, își încredințează viața altcuiva și spune „uite, trăiește tu pentru mine". Nu ai luat niciodată o decizie de una singură?

– Ba da. O dată am sfidat dorințele lui Pinkie și am depus cerere în secret pentru un post la o galerie de artă. Am studiat arta, astfel că în timpul interviului am reușit să-l conving pe proprietarul galeriei să mă angajeze. N-am lucrat decît două zile.

– Ce s-a întîmplat?

– Galeria a ars pînă-n temelii. Clădirea și tot ce se afla în ea

au fost complet distruse. Remy îi aruncă o privire plină de înțeles. Incendiatorul nu a fost descoperit niciodată, dar nici eu n-am mai căutat de lucru.

Burke rămăsese cu coatele pe masă, cu mîinile încleștate în fața gurii și privea la ea pe deasupra încheieturilor degetelor. Și pe pomeți avea pistrui, observă ea. Ochii lui nu erau căprui, așa cum își imaginase mai înainte, ci verzi închis, atît de închiși la culoare încît păreau căprui dacă nu te uitai mai de aproape.

– Mai vrei?

La început, Burke păru că nu înțelege întrebarea, apoi privi în jos la farfuria goală.

– Da, te rog.

Cînd termină de mîncat, se oferi să spele vasele, iar ea le șterse.

– N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine, spuse el. În dimineața asta practic mă implorai să te duc înapoi la soțul tău, deși mie mi se pare că te supune unui tratament inuman. Parcă ai fi prizonieră în propria casă. Nu poți să iei nici o decizie de una singură. Părerea ta nu contează nici măcar atunci cînd e în joc viitorul tău. Nu ești decît un obiect aflat în posesia lui Duvall, ceva cu care se mîndrește.

– Ca orhideele lui.

– Orhidee?

– Petrece ore în șir în seră, cultivînd orhidee.

– Glumești.

– Nu. Dar n-are nici o importanță. Te rog, termină-ți ideea.

– Ideea? Presupun că nu te deranjează felul în care te tratează dacă pui în balanță ceea ce primești în schimb. Rochii elegante, bijuterii, limuzină, șofer personal. Cum e mama, așa-i și fața. Numai că tariful tău e mai mare decît al lui Angel.

Nici dacă ar fi pălmuit-o n-ar fi durut-o mai tare. Aruncă prosopul și se întoarse, dar una din mîinile lui ude se întinse și o apucă de încheietura mîinii.

– Dă-mi drumul!

– Ți-ai vîndut trupul și sufletul lui Pinkie Duvall și consideri

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

că decizia ta se justifică doar prin faptul că mama ta era o fiin narcomană. Ei bine, nu ține, doamnă Duvall. Copiii nu-și pot ale părinții și nici împrejurările în care cresc, dar adulții au posibilita asta.

– Oare?

– Nu ești de acord?

– Poate că dumitale ți s-au oferit alte posibilități de a aleg decît mie, domnule Basile.

– O, cred că ai ales fără să eziți prea mult. Dacă aș fi fost o femeie tînără și frumoasă, poate că i-aș fi cedat celui mai generos ofertant.

– Așa crezi?

– S-ar putea.

– Nu la asta mă refer. Chiar crezi că sînt tînără și frumoasă?

Brusc derutat, îi dădu drumul la mînă. Dar chiar dacă în clipa aceea nu se mai atingeau, Burke continua s-o țină lîngă el, privind-o drept în ochi. După o clipă spuse:

– Da, așa cred. Mai mult chiar, și tu ești conștientă de lucrul ăsta. Îți folosești sex-appeal-ul ca pe o valută forte; fiecare bărbat pe care îl cunoști vrea să cotizeze, indiferent dacă e un bătrîn rablagit ca Dredd sau individul bîlbîit din Piața Franceză care ți-a vîndut portocalele.

Buzele ei se întredeschiseră, exprimînd mirarea.

– Eu eram individul acela cu cascheta de baseball care a alergat după tine cu prăpădita aia de pungă cu portocale, spuse el morocănos. Te spionam și atunci, ca și în seara cînd s-a consumat acea mică scenă cu Bardo în chioșc.

– N-a existat niciodată vreo scenă amoroasă între mine și Bardo. Mi-e scîrbă de el!

– Mie nu mi s-a părut așa.

– Ești foarte grăbit să tragi concluzii, ceea ce mă surprinde, pentru că ar trebui să fii primul om din lumea asta conștient de faptul că lucrurile nu sînt întotdeauna ceea ce par. Credeam că-ți dai seama cît de mult pot modifica faptele anumite circumstanțe.

– Ce naiba spui acolo? făcu el apropiindu-se un pas de ea.

– Ți-ai asasinat partenerul. Tu ești cel care a tras glonțul ucigaș. Din punct de vedere tehnic, asta s-a întîmplat. Dar o judecată bazată numai pe acest singur element te-ar nedreptăți foarte tare. Pentru că au existat alți factori adiacenți. Dacă sînt luați în considerare, acești factori te exonerează.

– Bun. Și ce-i cu asta?

– Atîta timp cît nu cunoști toate circumstanțele din viața mea, nu văd cum de îndrăznești să-mi vorbești despre posibilitatea de a alege.

– Doamnă Duvall! făcu el calm.

– Ce este?

– Ai țipat vreodată la soțul tău așa?

Întrebarea neașteptată și calmul cu care fusese pusă o luară prin surprindere. Sprîncenele lui se ridicară puțin:

– Nu? Ei bine, poate că ar fi trebuit. Poate că atunci n-ar mai fi dat foc clădirilor dacă i-ai fi spus măcar o dată „Cum îndrăznești?" și l-ai fi amenințat că îl părăsești.

– Să-l părăsesc? exclamă ea cu un rîs amar. Ce idee strălucită, domnule Basile. Cum de nu mi-a trecut prin minte așa ceva? Cum de nu...

– Șșșșt! Burke se apropie de ea, îi petrecu un braț în jurul mijlocului, iar mîna cealaltă i-o puse la gură. Remy încercă să se elibereze, dar bărbatul o ținu și mai strîns.

– Șșșșt!

Atunci auzi și ea zgomotul pe care el îl deslușise cu cîteva secunde mai devreme. Parcă era un motor.

– Întrucît nu știm cine este, te sfătuiesc să nu scoți un cuvînt, îi șopti el încet.

Amintindu-și de oamenii care îi fugăriseră de la benzinărie, Remy încuviință din cap. Burke îi dădu drumul.

– Stinge lumînarea.

Remy suflă în ea în timp ce Burke lua lanterna și îi reducea luminozitatea la o simplă licărire.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Să nu te vadă.

Își puse mîna pe creștetul ei și o apăsă în jos, așa cum procedase și în barcă, atunci cînd elicopterul trecuse pe deasupra capetelor lor. Îi făcu semn să se bage sub masă. Remy se strecură ascultătoare acolo unde i se arătase. Mișcîndu-se ca o umbră, se duse spre dulap și scoase de acolo pistolul de pe raftul de sus. Era singurul loc unde nu căutase astăzi pistolul în timp ce el încerca să repare barca. Își băgă pistolul în cureaua de la blugi, la spate, apoi ieși din cabană și rămase în fața ușii.

Zgomotul motorului se auzea mai tare. În curînd apăru și o lumină care arunca umbre ciudate pe luciul vălurit al apei, în fața bărcii care înainta. Remy vedea destul de bine ca să-și dea seama că are aproape aceleași dimensiuni ca și cea pe care o reparase astăzi Basile. Un bărbat îi strigă ceva în franceza cajun. Burke răspunse laconic:

– 'Seara tuturor.

Remy simți vibrațiile motorului cînd barca se apropie de debarcader și se izbi de unul din cauciucurile care serveau drept tampoane. Se strecură în patru labe de sub masă și se duse la fereastră de unde vedea mai bine. Ridică puțin capul, numai atît cît ochii să-i depășească pervazul. În barcă erau înghesuiți trei oameni.

Nu știa dacă ar fi fost mai bine să iasă și să spună că este ținută prizonieră sau să rămînă ascunsă. Dorea cu disperare să se întoarcă la New Orleans, dar nu știa în ce măsură oamenii aceștia ar fi fost de acord s-o ducă pînă acolo. Sau era mai în siguranță dacă rămînea cu Basile?

În timp ce se gîndea ce să facă, îl auzi pe Basile întrebîndu-i dacă peștele mușcase. Așadar, nu erau oamenii legii. Sau poate Basile voia s-o facă să creadă asta. Se mai uită încă o dată pe furiș. Bărbații abia se distingeau în lumina palidă, dar înfățișarea lor aspră n-avea nimic comun cu aceea a unor oameni ai legii, iar pe barca lor nu se vedeau nici un fel de însemne oficiale. Purtătorul de cuvînt al grupului i se adresă lui Burke în engleză și-i spuse că nu porniseră la pescuit.

– Căutăm pe cineva. Un preot.

– Un preot, în general, sau pe cineva anume? întrebă Burke pe un ton prietenos, dar Remy își dădu seama că era prefăcut.

– Preotul ăsta, părintele Gregory, noi credem că avea necazuri.

Cine știe?

Parcă îl și vedea cum ridică din umeri.

– Dacă are dușmani, noi nu vrem să fim amestecați în chestia asta.

– Ce vă face să credeți că ar avea dușmani?

Basile ascultă fără comentarii povestirea omului. Cînd termină, spuse:

– Rătăcit în mlaștină? Sărmanul de el! Oricum, pe aici n-a venit nimeni de mai multe zile.

Cei trei bărbați din barcă se sfătuiră în șoaptă, apoi purtătorul de cuvînt îi mulțumi lui Burke și-i ură noapte bună, după care întoarseră barca și porniră înapoi de unde veniseră.

Remy se gîndi să se repeadă pe ușă și să strige după ei, dar se răzgîndi. Ce făcuseră de-l speriaseră pe părintele Gregory mai abitir decît mlaștina? Probabil că avusese motive întemeiate să nu se încreadă în ei. Sau poate că îi fusese doar frică c-o să-l predea autorităților?

Se ridică în picioare și alergă spre ușă, dar acolo se ciocni de Burke care îi bloca drumul.

– Poți să strigi și să-i chemi înapoi, spuse el, dar n-ai nici o garanție că n-or să-ți facă rău.

– Și ce garanție am în privința ta?

– Ți-am făcut ceva pînă acum?

Remy nu-i vedea ochii, dar simțea intensitatea privirii lui și știa că are dreptate. Posibilitatea ei de alegere se reducea la opțiunea pentru un rău cunoscut dintre două rele.

Dîndu-și seama de hotărîrea ei, Burke străbătu camera și stinse lanterna, astfel că încăperea se cufundă într-un întuneric total.

– Pentru eventualitatea că s-ar mai uita încoace, preciză el.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ce crezi că s-a întîmplat cu părintele Gregory după ce a fugit de la nuntă? întrebă ea în şoaptă.

– Dumnezeu ştie. Dar cel puţin ştiu că a ajuns pînă acolo.

Gregory se împăcase cu gîndul că va muri curînd. Nu avea să primească pedeapsa cu moartea pentru că fusese complice la răpire, dar la închisoare ştia că n-o să reziste mult. Indivizii ca el reprezentau o pradă uşoară pentru ceilalţi, care erau mult mai numeroşi. Într-o închisoare, speranţa lui de viaţă putea fi de cîteva luni. Dar după aceste cîteva luni, moartea avea să vină ca o binecuvîntare.

Se ghemui pe bancheta din spate a maşinii de poliţie fără însemne cu inima cît un purice. În mod ciudat însă, maşina nu se îndrepta spre staţia de poliţie Vieuse Carré.

– Mă duceţi în centru?

Fără să-l bage în seamă, poliţiştii îşi continuară conversaţia despre apropiata petrecere de Lăsata Secului.

Cînd trecură pe lîngă sediul poliţiei fără ca măcar să încetinească, teroarea lui Gregory crescu la culme.

– Unde mă duceţi?

Bărbatul care şedea pe scăunul din dreapta se întoarse spre el.

– Nu poţi să-ţi ţii gura? Avem lucruri importante de discutat.

– Sînteţi de la FBI?

Cei doi rîseră, iar şoferul spuse:

– Da, sîntem de la FBI.

Înspăimîntat de vocile lor, Gregory începu să se văicărească:

– M-a silit să-i fiu complice. Basile este mai rău decît diavolul. M-a ameninţat că mă omoară dacă nu-l ajut. Nici măcar nu ştiam ce are de gînd să facă. Eu... n-am ştiut nimic despre răpire decît după ce s-a produs. Întrucît văicărelile lui nu păreau să-i impresioneze, Gregory aplică altă stratagemă. Tăticul meu e bogat. Dacă mă duceţi la el acasă, o să vă dea o mulţime de bani şi n-o să vă pună nici un fel de întrebări. Spuneţi-i numai ce vreţi şi o să vă dea. Este bogat, vă jur.

– Ştim totul despre tine, Gregory, spuse cel din dreapta. Acum taci dracului din gură, că-mi pocneşte creierii.

Gregory înghiţi în sec şi începu să plîngă liniştit. Acum înţelegea că nu erau oameni ai legii şi puţinele îndoieli pe care le mai avea se spulberaseră în momentul în care pătrunseră în garajul unei clădiri cu birouri. La ora aceea tîrzie din noapte, în garaj se vedeau doar cîteva maşini.

În filme, garajele folosiseră adesea ca decor pentru crime, şi scenele acelea i se perindară prin faţa ochilor ca într-un caleidoscop macabru. Îşi închipuia că aici va fi pus cu faţa la zidul de beton şi împuşcat în ceafă. Cadavrul lui avea să fie descoperit mîine dimineaţă de vreun funcţionar care va veni mai devreme la lucru.

– Vă rog, spuse el trăgîndu-se mai în fundul maşinii cînd oamenii deschiseră portiera ca să-l scoată afară. Nu, vă rog, nu.

Dar bărbatul pe care îl luase drept poliţist întinse mîna spre el, îl apucă de piepţii cămăşii şi îl trase afară. Gregory căzu în genunchi şi începu să implore îndurare, dar cei doi îl tîrîră spre ascensor.

Foarte bine, aşadar, nu aveau de gînd să-l ucidă în garajul subteran. Probabil că nu voiau să se mînjească de sînge pe haine. O să-l ducă sus, pe acoperişul clădirii, şi or să-l arunce de-acolo, făcînd ca totul să pară o sinucidere.

Însă ascensorul se opri înainte să ajungă la ultimul etaj. Cînd fu smuls din cabină, Gregory constată cu surprindere că se afla pe un coridor mochetat, cu uşi de mahon pe ambele părţi. La capătul holului auster se afla o uşă dublă cu o plăcuţă metalică. Cînd citi numele înscris pe plăcuţă, simţi că i se moaie genunchii şi se prăbuşi pe mochetă.

– Ridică-te, spuse unul din oamenii care îl însoţeau.

– Haide, nu mai fi aşa de fricos.

Gregory se ghemui în poziţia fătului şi începu să scîncească.

Uşile duble se deschiseră şi o voce tună:

– Ce se întîmplă aici?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Nu vrea să se ridice în picioare. Ce să facem cu el, domnule Duvall?

Cînd îi auzi numele rostit cu voce tare, Gregory se sperie și mai cumplit decît atunci cînd îl citise pe plăcuță. Își astupă urechile, dar văzu o pereche de pantofi din piele de șarpe care se apropiau de el pe mochetă. Cînd ajunseră la cîțiva centimetri de capul lui, pantofii se opriră.

De deasupra lui, Pinkie vorbi:

– Nu se pune problema ce facem noi cu el. Din acest moment, soarta domnului James este în întregime în mîinile lui.

32

– Domnule Duvall! Vă rog să mă iertați că vă deranjez. A sunat domnișoara Flarra. Este foarte nervoasă.

– Mulțumesc, Roman.

De îndată ce valetul se retrase din biroul lui de acasă, Duvall ridică receptorul derivației.

– Flarra? Ce mai faci, iubito?

– Sînt îngrijorată la culme! Ce se întîmplă? A trebuit să mă milogesc de Roman ca să mă lase să vorbesc cu tine. A spus că are instrucțiuni să nu te dea la telefon. Unde e Remy? De ce n-a venit să mă vadă? Nu mai știu nimic despre ea de cîteva zile. S-a întîmplat ceva cumplit, știu eu.

– Liniștește-te. Nu s-a întîmplat nimic.

– Atunci ce se petrece acolo? Remy n-a fost la mine toată săptămîna și, de regulă, nu lipsește. De fiecare dată cînd telefonez acasă, mi se refuză legătura.

– Pe sora ta o doare foarte tare în gît.

Evident alarmată, Flarra întrebă:

– E grav?

– După cîteva zile se va restabili complet.

– Mie de ce nu mi-a spus nimeni nimic?

– Remy n-a vrut să-ți faci griji de pomană, așa că i-a rugat pe servitori să nu pomenească un cuvînt despre boală. Acum ia antibiotice și se simte mult mai bine, deși tot o mai doare în gît. Nu poate să vorbească. Eu m-am luat cu un caz care îmi răpește tot

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

timpul. Iartă-mă că nu te-am sunat. Este de neiertat din partea mea.

Pinkie ascultă liniștea care venea de la celălalt capăt al firului. Flarra încerca să digere minciuna lui. Dacă i-ar fi spus adevărul ar fi făcut cu siguranță o criză de isterie, ceea ce ar fi complicat și mai mult lucrurile. Flarra era impulsivă și imprevizibilă. Nu mai voia să-și facă griji în privința reacției ei la vestea răpirii lui Remy. În curînd se va vedea nevoit să-i spună că Remy a dispărut, dar toate lucrurile la vremea lor.

– Pot să vin s-o văd mîine? întrebă ea.

– Regret, dar nu e cu putință, iubito. Este contagioasă. Ultimul lucru pe care și l-ar dori ar fi să te contaminezi și tu. Sora Beatrice nu m-ar ierta niciodată dacă am declanșa o epidemie în școală.

– Doamna dr. Caruth i-a prescris medicamentele?

– Ce contează cine i le-a prescris?

– Nu știu, Pinkie, dar... Remy a fost așa de abătută în ultima vreme.

– Și ce-i cu asta?

– Ei bine, mă gîndeam că poate – presupun, bineînțeles – poate că este însărcinată.

Ochii lui Pinkie fixau *presse-papier*-ul de cristal de pe birou fără să-l vadă. Nu înregistra nimic altceva decît părerea absurdă a cumnatei sale că Remy ar putea fi însărcinată, dar dintr-o dată nu i se mai păru chiar atît de absurd. Fără să știe ce reacție provocase, Flarra continuă:

– Dacă este însărcinată, poate că n-ar trebui să ia antibiotice?

– Nu e însărcinată.

– Ești sigur?

– Dacă soția mea ar fi însărcinată, nu crezi că aș ști? se răsti el.

– Ei bine, nu trebuie să-mi iei gîtul pentru asta. Nu am de gînd să mă amestec în treburile voastre. Numai că Remy tînjește în taină după un copil și îi pare rău că n-a fost în stare niciodată să-l zămislească. Speram ca acesta să fie motivul pentru care a fost așa de întoarsă pe dos în ultima vreme. Am și întrebat-o.

– Și ce ți-a spus?

– Că nu e.

– Vezi, de ce te-ar minți?

– Presupun că ai dreptate, spuse Flarra. A fost numai așa, un gînd. Apoi întrebă dacă nu vrea să-i dea lui Remy receptorul la ureche.

– Numai să-i spun și cu bună ziua. Nu-i cer să vorbească.

– Acum doarme.

– O, da, nu trebuie s-o trezim, zise ea, evident deprimată.

– A aflat că ai sunat și te roagă să nu-ți faci griji pentru ea.

– Eram îngrijorată și la gîndul că Remy trebuie să fie foarte necăjită din cauza lui Errol.

– Ai auzit și tu?

– Am citit în ziare. Cred că Remy e foarte afectată.

– De fapt, încă n-a aflat. A fost atît de bolnavă, încît n-am avut inima să-i dau o veste atît de proastă.

– Poliția a descoperit vreun fir?

– Nimic. Mi-e teamă că este unul din acele acte de violență întîmplătoare care de cele mai multe ori rămîn neelucidate.

– Errol era puternic ca un taur, spuse Flarra. Cum ar fi putut să-l doboare un bătăuș oarecare?

– N-aș vrea să-l vorbesc de rău, dar forța fizică a lui Errol era net superioară inteligenței. Ar fi putut să-și dea seama că e riscant să se plimbe singur pe chei în miezul nopții.

– Așa cred și eu, totuși mi se pare ciudat...

Plictisit de discuție, Pinkie o întrerupse:

– Flarra, iubito, iartă-mă, dar am treabă!

– Te-ai mai gîndit la petrecerea de Lăsata Secului? Știi, să vin și eu...

– M-am mai gîndit, dar deocamdată n-am ajuns la nici o concluzie. Zău că nu mai pot sta de vorbă despre asta acum. Mă sună cineva pe cealaltă linie; este în legătură cu actualul meu caz. Am să-i transmit lui Remy urările tale de însănătoșire.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– E în ordine, făcu ea, evident lipsită de entuziasm. Spune-i să mă sune imediat ce se simte mai bine.

După ce închise telefonul, Pinkie îi ceru lui Roman să-l convoace pe Bardo. Cînd Bardo intră în încăpere, Pinkie îi înmînă un cartonaș cu un nume înscris pe el.

– Pune pe unul din cei mai buni băieți ai tăi pe urmele ei. Să fie foarte discret, dar să-mi spună și ce mănîncă dimineața.

Bardo încuviință din cap, iar Pinkie îl întrebă:

– Falsul preot s-a hotărît să coopereze?

Bardo rînji răutăcios.

– Îl lăsăm să se mai gîndească puțin.

– Ce se întîmplă cu Mac McCuen? Ai vești de la el?

Polițistul nu venise la întîlnirea programată cu Bardo în seara aceea. Cîțiva oameni fuseseră trimiși la el acasă, dar raportaseră că nu găsiseră pe nimeni, iar locuința era în dezordine, de parcă cei doi ar fi plecat în mare grabă.

– Am pus niște oameni să-l caute. O să apară el, spuse Bardo cu semeția lui obișnuită. Apoi, ceva mai puțin sigur de el, întrebă: Ce facem dacă nu rezolvăm nimic nici cu poponarul, nici cu polițistul?

Pinkie privi în jos, spre telefon, și își aminti de discuția pe care tocmai o încheiase. Mîngîind receptorul cu degetul, zîmbi ca un jucător care are un as cîștigător în mînecă.

– O să încerc altceva.

– Dumnezeule, cine ar mai putea să fie?

Joe Basile înțelegea că nevasta lui are toate motivle să fie supărată. Ziua începuse prost, cu vizita neanunțată a lui Patout în revărsat de zori. Acum, telefonul o trezise din somn în toiul nopții. Pipăi după receptor și răspunse după al cincilea semnal.

– Domnul Basile, sînt tot eu, McCuen. Te rog să nu închizi pînă nu asculți tot ce vreau să-ți spun.

– Ce este, domnule McCuen? zise el nerăbdător.

– Azi-dimineață te-am mințit.

Joe se ridică și rămase așezat pe marginea patului.

– Cum așa?

– Ți-am spus că Burke m-a invitat să petrec cîteva zile cu el, dar nu e adevărat. Însă trebuie să iau neapărat legătura cu el. Am mințit pentru că nu voiam să te implic în chestia asta. Din păcate, nu mai văd altă soluție.

– În ce să mă implici?

– Fratele dumitale e la mare ananghie.

Deși prezentat în termeni ceva mai duri, mesajul acesta se potrivea cu acela al lui Patout.

– Vrei să spui că este în primejdie?

– În mare primejdie. Dacă știi unde este, te rog să-mi spui. Trebuie să ajung la el înaintea altcuiva.

Aproape aceleași cuvinte folosise și Patout. După ce sunase de două ori la magazinul lui Dredd și nu răspunsese nimeni, Joe renunțase. Acum ar fi dorit să fi insistat. Dacă Burke se dusese să se ascundă undeva, mai mult ca sigur că se refugiase la cabana lor de pescuit. Oricum, dacă era prin împrejurimi, Dredd ar fi trebuit să știe.

Personal, Joe nu-l agrea în mod deosebit pe bătrînul sălbatic care împăia animale, dar știa că între el și Burke există o puternică afecțiune. Joe decise că Dredd inspira suficientă încredere pentru a-i dezvălui adevărul. Din păcate, nu reușise să-l găsească.

– Domnule Basile, te rog spune-mi, îl imploră McCuen. Știi unde e Burke?

– Ți-am zis în dimineața asta că nu știu.

– E adevărat, dar chiar nu știi?

Tonul lui îl irită pe Joe.

– Iartă-mă, domnule McCuen, dar dumneata ești cel care pare să fie la ananghie, nu Burke.

După o pauză prelungită, McCuen spuse:

– Scuză-mă pentru insinuarea de adineauri. În locul dumitale și eu aș minți. Am tot respectul pentru loialitatea dumitale față de

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

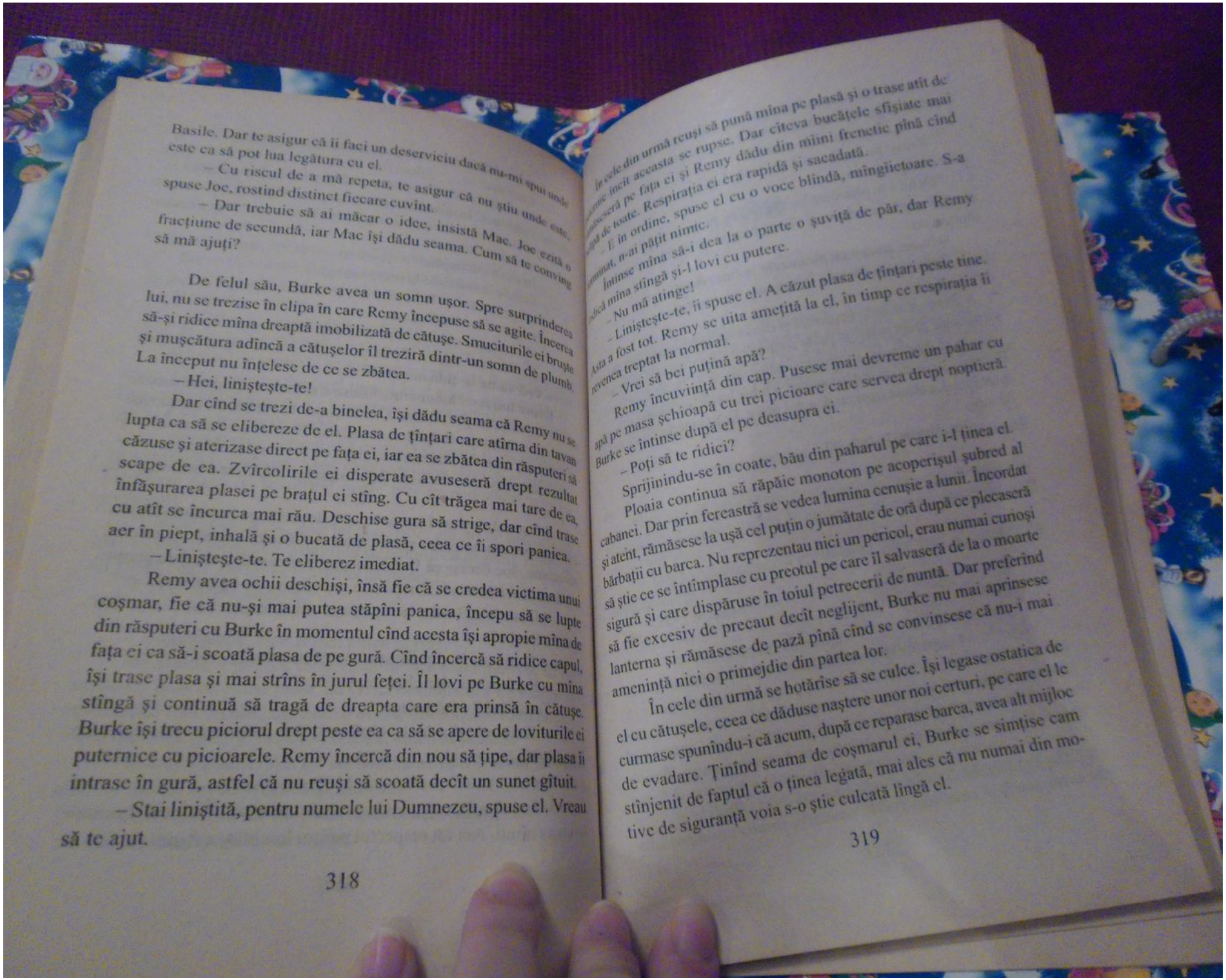

Basile. Dar te asigur că îi faci un deserviciu dacă nu-mi spui unde este ca să pot lua legătura cu el.

– Cu riscul de a mă repeta, te asigur că nu știu unde este, spuse Joe, rostind distinct fiecare cuvînt.

– Dar trebuie să ai măcar o idee, insistă Mac. Joe ezită o fracțiune de secundă, iar Mac își dădu seama. Cum să te conving să mă ajuți?

De felul său, Burke avea un somn ușor. Spre surprinderea lui, nu se trezise în clipa în care Remy începuse să se agite. Încercă să-și ridice mîna dreaptă imobilizată de cătușe. Smuciturile ei bruște și mușcătura adîncă a cătușelor îl treziră dintr-un somn de plumb. La început nu înțelese de ce se zbătea.

– Hei, liniștește-te!

Dar cînd se trezi de-a binelea, își dădu seama că Remy nu se lupta ca să se elibereze de el. Plasa de țînțari care atîrna din tavan căzuse și aterizase direct pe fața ei, iar ea se zbătea din răsputeri să scape de ea. Zvîrcolirile ei disperate avuseseră drept rezultat înfășurarea plasei pe brațul ei stîng. Cu cît trăgea mai tare de ea, cu atît se încurca mai rău. Deschise gura să strige, dar cînd trase aer în piept, inhală și o bucată de plasă, ceea ce îi spori panica.

– Liniștește-te. Te eliberez imediat.

Remy avea ochii deschiși, însă fie că se credea victima unui coșmar, fie că nu-și mai putea stăpîni panica, începu să se lupte din răsputeri cu Burke în momentul cînd acesta își apropie mîna de fața ei ca să-i scoată plasa de pe gură. Cînd încercă să ridice capul, își trase plasa și mai strîns în jurul feței. Îl lovi pe Burke cu mîna stîngă și continuă să tragă de dreapta care era prinsă în cătușe. Burke își trecu piciorul drept peste ea ca să se apere de loviturile ei puternice cu picioarele. Remy încercă din nou să țipe, dar plasa îi intrase în gură, astfel că nu reuși să scoată decît un sunet gîtuit.

– Stai liniștită, pentru numele lui Dumnezeu, spuse el. Vreau să te ajut.

În cele din urmă reuși să pună mîna pe plasă și o trase atît de mult încît aceasta se rupse. Dar cîteva bucățele sfîșiate mai rămaseră pe fața ei și Remy dădu din mîini frenetic pînă căzu de toate. Respirația ei era rapidă și sacadată.

– E în ordine, spuse el cu o voce blîndă, mîngîietoare. S-a terminat, n-ai pățit nimic.

Întinse mîna să-i dea la o parte o șuviță de păr, dar Remy își trase mîna stîngă și-l lovi cu putere.

– Nu mă atinge!

– Liniștește-te, îi spuse el. A căzut plasa de țînțari peste tine. Asta a fost tot. Remy se uită ametită la el, în timp ce respirația îi reveni treptat la normal.

– Vrei să bei puțină apă?

Remy încuviință din cap. Pusese mai devreme un pahar cu apă pe masa șchioapă cu trei picioare care servea drept noptieră. Burke se întinse după el pe deasupra ei.

– Poți să te ridici?

Sprijinindu-se în coate, bău din paharul pe care i-l ținea el. Ploaia continua să răpăie monoton pe acoperișul șubred al cabanei. Dar prin fereastră se vedea lumina cenușie a lunii. Încordat și atent, rămăsese la ușă cel puțin o jumătate de oră după ce plecaseră bărbații cu barca. Nu reprezentau nici un pericol, erau numai curioși să știe ce se întîmplase cu preotul pe care îl salvaseră de la o moarte sigură și care dispăruse în toiul petrecerii de nuntă. Dar preferînd să fie excesiv de precaut decît neglijent, Burke nu mai aprinsese lanterna și rămăsese de pază pînă cînd se convinsese că nu-i mai amenință nici o primejdie din partea lor.

În cele din urmă se hotărîse să se culce. Își legase ostatica de el cu cătușele, ceea ce dăduse naștere unor noi certuri, pe care el le curmase spunîndu-i că acum, după ce reparase barca, avea alt mijloc de evadare. Ținînd seama de coșmarul ei, Burke se simțise cam stînjenit de faptul că o ținea legată, mai ales că nu numai din motive de siguranță voia s-o știe culcată lîngă el.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Remy bău cu atîta lăcomie din pahar încît apa i se prelinse pe la colţurile gurii. După ce termină de băut, puse paharul gol la loc.

– Te simţi mai bine acum?

Remy nu vorbi nici de astă dată, mulţumindu-se doar să încuviinţeze din cap.

Ochii i se plimbară pe fruntea ei, pe pomeţi, pe nas, pe gură. După o clipă de ezitare, îi atinse buzele cu degetul mare şi acesta rămase ud.

– N-am să dau cu picioarele în tine, Basile.

Ceva, poate dorinţa, îi îngreuie înţelegerea.

– Ce?

Remy se mişcă stingherită şi Burke îşi dădu seama că rămăsese cu piciorul drept petrecut peste coapsele ei, împingîndu-le în saltea. Coapsa şi gamba lui o atingeau aşa cum ar fi făcut-o un amant. Bărbăţia îi presa cu putere şoldul. Ochii lui coborîră din nou spre buzele ei. Le atinse uşor cu degetul mare. Erau umede. Şi incredibil de moi.

– Nu, Basile, te rog, nu.

33

Cuvintele fuseseră rostite în şoaptă, dar cum nu se poate mai clar. Făcu apel la întreaga sa putere de stăpînire pentru a-şi retrage piciorul şi a se întinde din nou pe spate. Cîtva timp fu absorbit de propria nefericire. Apoi îşi dădu seama că Remy îşi masa încheietura mîinii drepte.

– Te doare? întrebă el.

– Puţin.

– Ai tras foarte tare de ea. Asta m-a trezit. Vrei să-ţi dau ceva?

Nu-i aşa că juca perfect rolul micului cercetaş de nădejde? Nu numai că nu se atingea de ea pentru că aşa îl rugase, dar se şi oferea s-o ajute.

– Dacă te îngrijorează aşa de mult mîna mea, ai putea să-mi scoţi cătuşele.

– Nici o şansă.

– Te rog.

– Nu. Inutil să mă mai rogi.

„Naiba să-l ia pe micul cercetaş de nădejde."

Stăteau atît de aproape unul de altul, încît Burke îi simţea fiecare respiraţie, iar dorinţa nu era ceva care să poată fi reprimat la comandă. Între ei existau însă bariere mai puternice decît un zid de oţel. Şi nu cea mai neînsemnată era aceea că îi spusese „Nu, te rog!" E drept că o răpise, dar nu ajunsese şi violator.

În al doilea rînd, era soţia altui bărbat. E adevărat că păcatul adulterului se comitea frecvent. Dacă lapidarea ar fi continuat să

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

fie pedeapsa curentă pentru legăturile extraconjugale, ştiindu-se
fost de multă vreme lipsită de toate pietrele. În raport cu alte pecete
adulterul se afla pe un loc secund.

Dar lăsînd deoparte aspectul religios, existau implicaţiile
morale. I-ar fi plăcut să creadă despre sine că este mai presus de
Barbara şi antrenorul ei de fotbal. Şi, oricum, doamna îl respingea
aşa că îşi impusese să nu se mai gîndească la asta şi să încerce să
doarmă.

Rămase nemişcat mai mult timp, cît se poate de treaz şi de
relaxat. Simţea că nici ea nu reuşea să adoarmă. Nu prea avea chef
de conversaţie, dar îi era teamă că dacă nu rupe tăcerea o să-i
plesnească maxilarele.

– Ai avut un coşmar?

– Nu tocmai, răspunse ea. Mai curînd... da, de fapt a fost un
coşmar.

– Asociat cu teama de sufocare?

Intui că Remy încuviinţase din cap. Nu trebuia să faci cine
ştie ce efort de gîndire ca să-ţi dai seama.

– Ce ţi s-a întîmplat?

Răspunsul veni cu atîta întîrziere, încît Burke era convins că
o să-i ignore întrebarea. Dar Remy începu să vorbească cu poticneli:

– Aveam doisprezece ani. Era unul din clienţii obişnuiţi ai lui
Angel. Am învăţat foarte de timpuriu că, atunci cînd venea un
bărbat în casă, trebuia să stau liniştită. Să nu plîng. Să nu mă
mişc. Să nu cer nimic şi să nu atrag atenţia asupra mea. Încercam
să mă fac cît mai mică, la început ca să nu fiu pedepsită, mai tîrziu
ca să nu fiu băgată în seamă.

Dar omul acela nu voia să fie ignorat. Tot timpul îmi ţinea
calea, mă tachina, făcea remarci la adresa mea către Angel pe care
la început nu le înţelegeam, dar mai tîrziu am ajuns să le pricep
chiar prea bine.

Într-o noapte l-a adus cu ea acasă, după lucru. Eu dormeam
eja, dar rîsetele lor m-au trezit. Erau înfierbîntaţi, bineînţeles, şi
-au continuat petrecerea fără să-mi dea nici o atenţie. În cele din
nă am adormit cu toţii.

Nu ştiu exact cît timp a trecut. Dacă aş fi ştiut mai curînd,
aş fi luptat cu el şi aş fi fugit din casă. Dar cînd m-am deşteptat,
era deja peste mine şi îmi ţinea mîinile deasupra capului. Purtase
un maiou cu mînecă scurtă şi chiloţi. Îmi trăsese maioul în sus,
peste cap şi îmi acoperise faţa cu el.

Burke închise ochii şi rămase absolut nemişcat. Mai trecură
cîteva momente, după care Remy continuă cu o voce care părea
venită de departe:

– Abia începusem să mă dezvolt. Aveam sînii mici. El... el
şoptea... şoptea lucruri oribile, dezgustătoare. Respiraţia lui mirosea
urît, mă ciupea cu degetele şi eu nu puteam să respir... Şi-a băgat
mîna în chiloţii mei şi... în sfîrşit, mă durea. Am încercat să ţip,
dar faţa îmi era acoperită cu maioul.

Gîfîind din nou, Remy îşi puse mîna stîngă pe piept. Treptat,
panica îi dispăru.

– Angel s-a trezit şi-a văzut ce făcea. A început să urle la el şi
l-a dat afară.

– L-a reclamat, a cerut să fie arestat?

Întoarseră capul simultan unul spre altul. Remy îi aruncă o
privire ciudată.

– Angel nu era supărată pe el. S-a înfuriat pe mine. Am fost
bătută pentru că îl ademenisem pe prietenul ei în patul meu.

– Dumnezeule!

– Am avut noroc că s-a trezit înainte să-mi poată face altceva
decît să mă mîngîie. De fapt, incidentul i-a dat lui Angel ideea de a
mă pune la treabă. Spera probabil să obţină de pe urma mea un
profit mai mare ca prostituată decît ca hoaţă de buzunare. Nu mi-a
spus niciodată explicit acest lucru, dar ştiu la ce se gîndea. Am
surprins-o de mai multe ori privindu-mă îndelung, gînditoare.

După noaptea aceea, am început să dorm cu un cuţit de
măcelar sub pernă. I-am rănit pe cîţiva dintre prietenii ei şi i-am
ameninţat pe alţii, dar ştiam că e numai o chestiune de timp pînă să
fiu violată de unul din ei.

Și atunci Angel a rămas însărcinată. Era furioasă că observase lucrul ăsta prea tîrziu, cînd nu mai putea să facă un avort. Pe măsură ce sarcina avansa, se ocupa tot mai mult de traficul cu droguri ca o compensație pentru faptul că nu mai putea dansa și... cealaltă treabă. Cînd s-a născut Flarra, m-a pus să am grijă de copil, pentru ca ea să se întoarcă înapoi, la lucru. Așa că nu s-a mai pus în aplicare planurile cu mine. Am avut noroc.

– Dar nu s-au făcut nici un fel de reclamații? Protecția copilului era inexistentă?

– Venea regulat asistenta socială, spuse Remy, apoi adăugă tristă: Cumpăra droguri de la Angel pînă cînd agenția a aflat și a dat-o afară. N-au mai trimis pe nimeni în locul ei.

Burke își acoperi ochii cu antebrațul stîng. O mare parte din copilărie și-o petrecuse fără tată, dar, din cîte își amintea, n-avusese alte probleme decît temele pentru acasă și obligația de a-și ține jumătatea de cameră pe care o împărțea cu Joe într-o stare de relativă ordine, ca să evite predica mamei sale afectuoase și grijulie.

Remy avusese de înfruntat pericole zilnice pentru a supraviețui. Ticălosul care o mîngîiase pe vremea cînd avea doisprezece ani îi lăsase o moștenire de coșmaruri, o frică patologică de sufocare. Povestea aceasta explica foarte bine gestul ei frecvent de a-și acoperi pieptul cu brațele încrucișate. Cu toate acestea, purta rochii cu decolteu adînc și costume care îi scoteau în evidență bustul.

Lăsînd brațul în jos, se ridică în capul oaselor și se uită la ea.

– De ce mi-ai spus povestea asta? Vrei să mă înduioșezi ca să-mi fie milă de tine?

– Acesta este adevărul, și puțin îmi pasă dacă mă crezi sau nu.

– Atîta timp cît nu mă ating de tine, nu-i așa?

– Du-te dracului, spuse ea furioasă.

Era pentru prima oară cînd o auzea înjurînd, și lucrul ăsta îl trezi cumva la realitate. Crezuse povestea ei. De trei ori o văzuse

aproape de panică fiindcă nu mai putea să respire. Și apoi, cine ar fi putut inventa o asemenea poveste? Era mult prea oribilă ca să nu fie adevărată. Ceva mai îmblînzit, o întrebă din nou:

– E în regulă. De ce mi-ai povestit-o?

– Pentru că tu ești bărbatul care mi-a pus cătușe, se răsti ea. Sînt o victimă, și chestia asta nu-mi place. Refuz să fiu victima ta, domnule Basile.

– Ți-am făcut cu vreun rău?

– Dacă mi-ai făcut rău? repetă ea rizînd fără să-i vină a-și crede urechilor. Nu înțelegi nimic, nu-i așa? Ei bine, pentru un polițist de la Narcotice, nu ești prea deștept. Nu, nu m-ai bătut, nici nu m-ai violat, nu m-ai înfometat, nu mi-ai făcut nici un fel de rău fizic. Dar după toată tevatura asta îți închipui că un om așa de îngîmfat ca Pinkie o să mă mai vrea înapoi?

– Dar pentru ce dracu' ar trebui să te întorci la el? întrebă el furios și convins că furia lui este îndreptățită. Te ține captivă într-o relație absolut medievală. Nici nu bănuiam că mai există așa ceva în vremurile noastre. De ce naiba trebuie să rămîi cu ticălosul ăsta?

– Nu crezi că am încercat să fug? strigă ea. Ei bine, am făcut-o. O dată. Am economisit destui bani ca să cumpăr un bilet de autobuz – da, așa e, domnule Basile, cu nu am nici un ban al meu. Primesc o alocație. Bani de buzunar. Îmi pot permite să cumpăr portocale într-o piață, dar cam atît.

Mi-au trebuit cîteva luni ca să adun suficienți bani pentru bilet – am furat din portofelul lui Pinkie cîte un dolar, doi ca să nu observe. Garda mea de corp de pe vremea aceea se numea Lute Duskie. Am reușit să scap de el și am ajuns pînă la Galveston, în Texas, unde am găsit de lucru la o pepinieră. Am închiriat o cameră într-o pensiune ieftină pe timp de o săptămînă. Mă plimbam pe țărm, bucuroasă că mi-am recăpătat libertatea, și făceam planuri cum o să trimit după Flarra și o să începem împreună o viață nouă. Am trăit liberă patru zile încheiate.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

În a cincea zi, în timp ce udam florile din seră, am ridicat ochii şi l-am văzut pe Pinkie venind spre mine. N-am să uit niciodată expresia de pe chipul lui. M-a felicitat pentru isteţimea de care am dat dovadă. Nu se întîmpla prea des ca cineva să-l poată păcăli, spunea el. Ar trebui să mă mîndresc cu asta.

Mă simţeam pleoştită. În loc să se înfurie, mi-a spus că, dacă vreau să mă despart de el, n-are nici cea mai mică intenţie să mă ţină cu forţa. E suficient să cer şi mă va lăsa să plec fără nici un fel de resentimente.

– Era o capcană.

– Aşa e, spuse ea cu vocea răguşită de emoţie. M-a rugat să-l însoţesc pînă la maşină. A fost suficient să mă uit pe geam la bancheta din spate ca să înţeleg care era preţul libertăţii mele. Flarra. O adusese cu el. Avea aproximativ vîrsta mea pe vremea cînd clienţii lui Angel începuseră să mă remarce. Eram liberă să plec unde vreau, a spus Pinkie, dar Flarra rămînea cu el. Vorbeai despre posibilitatea de a alege, domnule Basile? Spune-mi, te rog, ce-aş fi putut face eu în situaţia aceea?

– Flarra te-ar fi înlocuit, oftă Burke.

– Acesta era cel mai bun lucru pe care îl puteam spera pentru ea.

– *Cel mai bun?*

– Da, pentru că din ziua în care Pinkie a devenit tutorele meu, m-a răsfăţat, convins fiind că mă iubeşte. Dar pentru Flarra nu are aceleaşi sentimente. Este generos şi drăguţ cu ea, dar se poartă frumos numai din dorinţa de a mă linişti pe mine, nicidecum din ataşament faţă de ea. Pinkie ştie că îmi iubesc sora mai mult decît pe oricine altcineva pe lume. Dacă l-aş părăsi, ar folosi-o pe ea ca să se răzbune împotriva mea. Şi tare mi-e teamă că asta va face pentru că m-am lăsat răpită. O, şi încă ceva, adăugă ea. Cînd ne-am întors de la Galveston, ne-am oprit să mîncăm de prînz. Pinkie a luat-o pe Flarra cu el în restaurant, dar pe mine m-a rugat să rămîn cu Errol, noua gardă de corp care îl înlocuise pe Lute

Duskie. Errol a scos din portbagajul maşinii mai mulţi saci grei de plastic şi i-a aruncat într-un container de gunoi din spatele restaurantului. De atunci nu l-am mai văzut şi nici n-am mai auzit nimic despre domnul Duskie. Remy făcu o pauză, după care spuse: Cred că cel mai bun lucru pe care îl poţi spera, domnule Basile, este să mori repede.

Era o noapte a premierelor. Remy începu să plîngă. Pe tot parcursul calvarului ei din ultimele zile, nu vărsase nici o singură lacrimă. Văzuse de cîteva ori cum ochii i se umpluseră de lacrimi, dar nu plînsese niciodată.

Fu cît pe-aci s-o atingă, dar îşi reveni la timp şi îşi retrase mîna. Lacrimile i se scurgeau de la colţul ochiului şi se prelingeau pe obraz, ajungînd în păr. Atunci îşi apropie mîna de faţa ei şi îi atinse uşor obrazul cu încheieturile degetelor strînse în pumn. Remy nu se retrase, aşa că îi şterse lacrimile şi de pe celălalt obraz.

– Nu pot admite ca Flarra să pătească ceva din cauza mea, spuse ea în şoaptă. O iubesc. Din ziua în care s-a născut am iubit-o şi am încercat s-o apăr. Este tot ce am pe lumea asta. Pînă şi copilul mi-a fost luat.

Burke înţelese brusc că ceea ce văzuse în chioşc şi i se păruse o formă de manifestare a senzualităţii ei fusese, de fapt, expresia unei pierderi greu de suportat. Repetă şi acum gestul, punîndu-şi mîna stîngă peste abdomen.

Reacţionînd instinctiv, Burke îşi aşeză palma peste mîna ei. Uluită de intimitatea gestului, Remy încetă imediat să mai plîngă. Şi Burke era la fel de surprins. Privi în jos la mîinile lor lipite, ca să se convingă că nu visează.

O pace stranie se aşternu asupra lor. Fiecare era conştient de respiraţia chinuită a celuilalt, de bătăile haotice ale inimii, de căldura care li se răspîndea pe sub piele, de apăsarea mîinii lui care o acoperea pe a ei.

Burke înălţă capul şi se uită la ea. Întunericul era despicat de privirile lor, care se căutau înfrigurate.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ți-ai iubit soția?

Șoapta ei era așa de stinsă încît abia o auzi.

– Pe Barbara?

– Ai iubit-o?

Barbara îl impresionase cel mai mult dintre toate femeile pe care le întîlnise pînă atunci. Îl excita și îl stimula în același timp. Se simțea mai bine cu ea decît fără ea. Dar tot timpul cît o curtase, cînd făcuseră dragoste înainte și după căsătorie, în toiul certurilor aprige sau în clipele de destindere, nu simțise niciodată ceea ce simțea acum. Era o pasiune totală, completă, atotcuprinzătoare pentru o altă ființă umană.

– Credeam că da, răspunse el, surprins că se putuse amăgi atîta vreme. Poate că nu.

Burke se așeză încet peste ea, pînă cînd fața lui ajunse deasupra feței ei, iar mîinile îi încadrară capul. Îi simțea pieptul cum se ridică și coboară sub el și gustul respirației care îi ieșea de pe buze.

Își lipi obrazul de al ei, își frecă nasul de urechea ei, îi inhală mirosul părului. Timp de o clipă își imaginâ că gura lui este lipită de a ei, că mîinile ei îi explorau trupul. Imaginile erau așa de reale, încît gemu de plăcere. Dar se retrase. Atunci Remy deschise ochii. Erau tot plini de lacrimi. Acum exprimau însă nedumerire:

– Basile?

– Dumnezeu mi-e martor cît de mult de doresc, spuse el răgușit. Dar n-am să profit de situație. N-o să-ți dau motiv să mă urăști.

34

Dredd îl văzu venind și se opri în picioare la marginea debarcaderului.

– Era și timpul să apari. Te-am dat dispărut.

– Încă nu m-a ucis nimeni, răspunse Burke. N-am putut să vin din cauza ploii.

Observînd reparațiile grosolane ale lui Burke, Dredd întrebă:

– Ce s-a întîmplat cu barca mea?

– M-a adus pînă aici, da? rispostă imediat Burke.

Era în cea mai proastă dispoziție cu putință și cu cît prietenul lui înțelegea asta mai curînd, cu atît mai bine. Trebuia să stabilească de pe acum regulile de bază ale dialogului, ca să nu existe resentimente mai tîrziu. Era nervos din cauza nopții pe care o petrecuse întins alături de Remy, impunîndu-și să nu se atingă de ea. Ceea ce îi spusese fusese numai în parte adevărat. Dacă ar fi făcut dragoste cu ea, Remy l-ar fi urît. Ar fi fost la fel ca toți ceilalți bărbați, inclusiv soțul ei, care o exploataseră.

Și mai era ceva: dacă ar fi făcut dragoste cu ea, s-ar fi detestat pe sine însuși.

Cu cinci zile în urmă, o disprețuise din tot sufletul fiindcă întreținea o relație – indiferent ce fel de relație – cu un ticălos de teapa lui Pinkie Duvall. Disprețul îl apărase de atracția pe care o simțea față de ea. Dar acum, cînd aflase atîtea despre viața ei înainte și după apariția lui Pinkie, își schimbase părerea despre ea.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Radical. Tulburător. Nu se mai putea bizui pe dispreț ca să rămînă un bărbat onorabil.

– Cum merge?

Barca se apropie de debarcader, iar Burke aruncă frînghia spre Dredd.

– Nu mă întreba.

Dredd își mută țigara în celălalt colț al gurii.

– Hm. Ba te întreb, deși cred că pot să-mi imaginez și singur. Te-a prins în mrejele ei, nu-i așa?

Burke se urcă pe debarcader și îi aruncă prietenului său o privire mohorîtă.

– Ce te face să crezi asta?

– Nu sînt un prunc naiv. Dacă ar fi fost o cotoroanță bătrînă și urîtă, mai treacă-meargă. Dar văzînd cum arată...

– Am înțeles ce vrei să spui, replică Burke înțepat.

Dredd izbucni în rîs, fără să lase țigara din gură.

– Aș fi în stare să pariez pe onoarea părintelui Kevin că nu și-a călcat jurămîntul de castitate, dar mai mult ca sigur că a fost al naibii de ispitit s-o facă.

Fără să se sinchisească de tachinăriile lui, Burke se îndreptă spre casă.

– Ai niște cafea?

– Unde e Remy?

– Am lăsat-o la cabană.

– Singură?

– N-o să i se întîmple nimic.

Urmărit de privirea bănuitoare a lui Dredd, Burke se simți și mai stingherit din cauza deciziei care îl tulburase din capul locului.

– Cît timp ai să fii plecat? întrebase ea.

– Atît cît trebuie ca să ajung la Dredd, să iau niște provizii și să mă întorc.

– Cîteva ore.

– N-o să ți se întîmple nimic.

– Ia-mă cu tine!

– Nu-i o idee prea bună.

– De ce?

– Pentru că nu știu ce o să găsesc acolo. Dacă voi fi nevoit să dau dovadă de flexibilitate, nu voi putea face față atîta vreme cît trebuie să-ți port de grijă.

– Aș putea păți ceva și aici.

– Dacă apare vreo barcă, fă-te nevăzută. Am să mă întorc cît pot de repede.

– Și dacă te arestează și eu rămîn sechestrată aici?

– Am să le spun unde ești.

– Dar dacă te omoară?

– Dredd știe unde să te găsească.

Disputa mai durase încă o jumătate de oră, dar Burke rămăsese ferm pe poziție. Acum, cînd sorbea din cafeaua lui Dredd, era chinuit de imaginea ei de fetiță rătăcită în pădure, așa cum stătuse acolo, în ușa cabanei, și se uitase după el. Nu-și va găsi liniștea pînă nu se va întoarce și n-o va găsi teafără și nevătămată. Nu uitase de bărbații care trecuseră mai înainte pe acolo, căutîndu-l pe părintele Gregory. Îi pomeni acum și lui Dredd despre Gregory.

– Nu cumva s-a întors pe aici?

– După ce mi-a furat barca? Nici vorbă. L-aș fi împușcat imediat.

Burke îi povesti ce aflase de la oamenii care îl căutau.

– Naiba să mă ia! izbucni Dredd. O nuntă?

– Așa au spus. Burke făcu un gest spre televizorul alb-negru.

Dredd nu putea să sufere ideea de a comunica cu lumea exterioară și dădea drumul la televizor numai dacă se prevestea un uragan în golf. Dar Burke îl rugase să urmărească știrile.

– Au spus ceva despre noi?

– Nici un cuvîntel.

– Așa mi-am închipuit și eu. Duvall nu vrea să se afle că nevasta lui a fost răpită. I-ar face publicitate proastă.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Așa s-ar părea. Dar cît timp poate nevasta lui să rămînă nevăzută fără ca oamenii să observe?

– Sînt o mulțime de servitori în casă, dar au să-și țină gura dacă așa le spune Duvall. Oricum, Remy are și o soră. Ea va începe să se întrebe, dacă n-a și făcut-o deja.

– O, am ajuns la „Remy"?

Fără să se sinchisească de tonul lui sarcastic, Burke scoase din buzunar o foaie de hîrtie și o puse pe tejghea.

– Asta e lista mea de cumpărături. Ai ceva proaspăt?

– Cam ce anume?

– Legume, fructe. Îi plac portocalele.

– Îi plac portocalele... repetă Dredd, trăgînd pentru ultima dată din țigară înainte s-o strivească în pîntecele gol al unui aligator de ceramică. Burke, dacă aș fi un bărbat mai tînăr și mai puternic, dacă n-aș ține așa de mult la tine, te-aș ținti la podea și te-aș lega fedeleș ca să te împiedic să continui aiureala asta. Dar sînt bătrîn, nu mai am puterea de odinioară și țin la tine. Așa că nu pot să te combat decît cu cîteva sfaturi: să fii mai precaut. Nu-mi place să mă amestec în treburile altora, dar...

– Dar tocmai asta faci.

– Da, într-adevăr. Dredd scoase un nor de fum pe care îl savură ră plămînii săi. De ce n-o iei pe doamna asta frumoasă de aici? Dacă îți place și dacă ea simte același lucru pentru tine, de ce nu fugiți împreună? Pleacă acum, cît se mai poate. Lasă naibii toată aiureala asta și duceți-vă undeva!

– N-o să fugă niciodată cu mine, Dredd. Și chiar dacă ar fi dispusă s-o facă, n-am de gînd să las treaba asta neterminată.

– Și cum o să se termine?

– Habar n-am.

– Dar știi pînă unde *nu trebuie* să ajungă, spuse Dredd, împungînd amenințător cu degetul în pieptul lui Burke. Nu duce la nimic bun și frumos.

– Da, așa e.

Dredd se trase exasperat de barbă.

– Te-ai răzbunat pe Duvall. I-ai luat nevasta, spuse el ridicînd vocea. Dacă te-ai culcat sau nu cu ea, n-are importanță, ți-ai atins scopul. Pune-i capăt, Burke.

– Am să-i pun capăt cînd o să moară Duvall.

– Dar de ce faci asta? De ce?

– Pentru că așa trebuie! strigă el. Apoi, îmblînzindu-și puțin tonul, spuse iritat: Adu-mi lucrurile ca să pot pleca mai repede de aici, bine?

Mormăind în barbă, Dredd apucă lista și începu să adune obiectele de pe rafturi, punîndu-le furios într-o pungă de hîrtie. Burke se duse spre telefonul cu fise, băgă cîteva înăuntru și formă un număr. Receptorul fu ridicat după al doilea apel.

– Bună dimineața, Duvall, spuse el. Voiam să te prind de dimineață.

– Basile.

Venind de pe buzele lui Pinkie Duvall, numele lui suna ca un epitet. Bun. Spera că va fi zeița răzbunării pentru Pinkie.

– Ai comis o greșeală enormă, Basile, mult mai mare decît gestul sinucigaș pe care l-a făcut Stuart cînd a alergat în depozitul ăla.

– Kevin nu știa ce face, dar eu sînt conștient de faptele mele.

– Atunci știi că am să te ucid.

– Să mă ucizi? Mai întîi trebuie să mă găsești, ticălos nenorocit.

Burke închise telefonul, dar rămase încă vreo cîteva clipe cu ochii pironiți în gol. Soția lui fusese răpită și se afla de cîteva zile în mîinile unui om care îi jurase răzbunare. Și totuși Duvall nici nu întrebase de ea. Burke repetă, de astă dată cu toată convingerea: „Ticălos nenorocit".

În urechea lui Pinkie se auzi tonul.

– A fost prea scurt, n-am putut să-l localizăm, domnule Duvall,

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

îi spuse un băiat din camera alăturată. Îmi pare rău. O să-l punem pe omul nostru din centrală să încerce, dar va dura cîtva timp.

– Nu contează.

Spre uimirea omului, Duvall începu să rîdă, mai întîi încet, apoi în hohote. Se uită la Wayne Bardo care zîmbea şi el şi spuse:

– Basile părea foarte încîntat de sine. Ticălosul habar n-are că îl avem deja la mînă.

Bardo, împărtăşind buna dispoziţie a lui Duvall, îi puse un plic pe birou.

– Acesta o să-ţi umple cu adevărat dimineaţa.

Pinkie citi eticheta de pe plic în timp ce-i răsturna conţinutul pe masă.

– Aşa de repede? Sînt impresionat.

Răvăşi cu degetul mare fotografiile alb-negru. Calitatea era destul de slabă din cauza distanţei de la care fuseseră făcute, dar persoanele puteau fi uşor identificate. Pinkie plescăi din buze încîntat.

– Ce păcat, mare păcat, doamnă dr. Caruth, apoi i se adresă lui Bardo: Spune-i băiatului ăla nou să aducă maşina. Mai am de dat un telefon.

Dredd pusese proviziile în barcă atunci cînd Burke se apropie de el.

– Am găsit şi două portocale, mormăi el posomorît.

– Mulţumesc.

– Ai aici proviziі pentru cîteva zile.

Burke dădu absent din cap.

– Dredd, i-am telefonat lui Duvall, aşa că fii cu ochii în patru. La primul semn, ia-o spre mlaştină şi fă-te nevăzut.

– Pot să-mi port singur de grijă, fiule. Oi fi eu bătrîn şi cărunt, dar nu sînt neajutorat.

– Ascultă-mă, spuse Basile asigurîndu-se că Dredd îl urmărea cu atenţie. Oamenii care figurează pe statul de plată al lui Duvall

nu glumesc niciodată. Promite-mi că, dacă vezi ceva suspect, dispari. Fii tot timpul cu ochii-n patru.

– Bine, bine. Aoleu, iar sună telefonul.

– Ne vedem peste două zile, poate mai devreme.

Dredd porni repede înapoi, spre casă, înjurînd fie telefonul, fie pe prietenul său; Burke n-ar fi putut spune pe cine anume. Dacă i se întîmpla ceva lui Dredd, n-avea să şi-o ierte niciodată.

– Burke!

Parcursese numai vreo douăzeci de metri cînd îl auzi pe Dredd pe deasupra zgomotului făcut de motor. Întoarse barca şi strigă:

– Ce este?

– La telefon!

Inima îi tresări. Greşise calculele? Reuşise Duvall să localizeze convorbirea chiar atît de repede? Pornise deja spre el? Adrenalina i se vărsa rapid în sînge. Sări pe debarcader înainte ca barca să se oprească de tot.

– Cine este?

– Fratele tău.

Burke încremeni în loc.

– Joe?

– Ai mai mulţi?

– Ce vrea? De unde a ştiut că sînt aici?

– N-ar fi mai nimerit să-l întrebi pe el?

Burke străbătu în fugă drumul pînă la magazin.

– Joe? zise el cu respiraţia tăiată.

– Hei! Nici nu-mi vine să cred că am dat de tine. Am telefonat ca să-ţi las un mesaj la Dredd, să mă suni dacă apari cumva pe acolo.

– Ce mai faci?

– La naiba, frate mai mare, bine, mulţumesc. Tu eşti cel care se pare că ai dat de necazuri. Cel puţin aici toată lumea crede lucrul ăsta.

– Ce vrei să spui?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Mai întîi, Doug Patout a apărut la noi ieri-dimineață cu noaptea în cap. A mers cu mașina toată noaptea și era cît se poate de indispus.

– De ce?

– Din cauza dispariției tale misterioase. S-a tot învîrtit în jurul cozii pînă cînd mi-a spus verde-n față că ai intrat într-un mare bucluc. M-a întrebat dacă știu unde ești.

– Și tu ce i-ai spus?

– Adevărul. Nu știam. I-am zis că s-ar putea să am o idee, dar întrucît loialitatea față de familie este pe primul plan, n-am de gînd să-i împărtășesc supozițiile mele.

– Foarte bine, mulțumesc, Joe.

– Stai așa. Asta nu-i tot. În timp ce Linda și cu mine ne întrețineam cu el la bucătărie, a sunat telefonul. Era Mac McCuen.

– Dumnezeule, și ce voia?

– Același lucru. Aluziile lui erau și mai trasparente.

– Așa e Mac.

– Dar i-am spus și lui același lucru ca și lui Doug Patout – că nu pot să-l ajut. După ce a plecat Patout, am încercat de două ori să telefonez la Dredd, gîndindu-mă că poate ați plecat împreună la cabana de pescuit și s-a întîmplat ceva neprevăzut. Nu mi-a răspuns nimeni. Atunci m-am speriat de-a binelea și mi-am spus că poate într-adevăr ai dat de bucluc.

– N-am dat.

– Atunci de ce Patout și McCuen mi-au spus că ești în primejdie? Mai ales McCuen mi s-a părut foarte categoric.

– Nu știu, naiba să-i ia.

– A sunat din nou la miezul nopții și era și mai agitat decît dimineața. L-am trimis la plimbare.

– Foarte bine.

– Da, dar a telefonat din nou în dimineața asta. Linda este înspăimîntată, își închipuie că ai murit. McCuen jură că îți vrea binele și zice că, dacă nu-i comunic locul unde te afli, n-avem decît să ne pregătim de înmormîntare. Așa că i-am spus.

Burke se dădu un pas înapoi, lovindu-se de perete, și izbi cu pumnul în el.

– Ce se întîmplă, Burke? Am făcut ce nu trebuia?

Burke nu-l putea învinui pe fratele lui pentru că îi divulgase o informație lui McCuen. Mac era insistent și convingător. Joe procedase corect, după cum îl îndemnase inima.

– Nu-ți face griji.

– Dar despre ce este vorba? Patout spunea că e o afacere secretă a poliției.

– Cam așa ceva.

– Burke, dacă ai necazuri...

– Iartă-mă, Joe, dar sînt presat de timp. Mintea lui lucra febril. Începu să vorbească cu aceeași viteză: Nu mă întrerupe, te rog. Fă exact ceea ce îți spun. Pleacă din oraș pentru cîteva zile. Ia toată familia. Du-te cu mașina și plătește peste tot în numerar. Fără cărți de credit, fără transport în comun.

– Dar ce drac...

– Fă ce-ți spun! urlă Burke. Vă iubesc, pe tine, pe Linda, pe copii! Fă ce-ți spun.

După o clipă, Joe acceptă fără prea mare tragere de inimă.

– Bine, dar cît timp?

– O să te sun la birou și-o să-ți las un mesaj. Schimbă-ți numărul de telefon. Nu spune nimănui unde te duci. E clar?

– Clar.

– Și încă ceva, Joe. Telefonează-i lui Nanci Stuart.

– Văduva lui Kev?

– Exact. Spune-i să ia copiii și să se ducă undeva. Același măsuri de precauție. La fel de urgent. Ai înțeles?

– Da.

– Îți mulțumesc, Joe. La ce oră a sunat Mac în dimineața asta?

– Cam acum o oră.

– Din New Orleans?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Așa cred.

– I-ai dat adresa lui Dredd?

– Nu. Voia să-l ocolească pe Dredd și să ajungă direct la cabana ta!

„La naiba!"

– Acum chiar că trebuie să plec. Vezi ce faci, Joe.

Puse receptorul în furcă și alergă spre ușă. Dredd era pe debarcader și îi bloca drumul. Burke îl împinse la o parte și continuă să alerge în același ritm.

– Joe i-a dat lui McCuen instrucțiuni cum să ne găsească! îi strigă el peste umăr.

– La naiba. De partea cui este McCuen?

– Nu știu și tocmai asta mă îngrijorează.

– O să mai vină cu cineva?

– Nu m-ar surprinde. În orice caz, trebuie să ajung înaintea lui.

– Vrei să vin cu tine?

– Este problema mea, Dredd. Dezleagă, te rog, funia, spuse el sărind în barcă.

– Și eu am avut o dată o problemă, dar tu m-ai ajutat.

– Ai făcut destul pentru mine. Îți rămîn de-a pururi recunoscător. Porni motorul. Apropo, trebuie să-ți spun că medicamentele tale au avut efect. Rănile lui Remy s-au vindecat. Dacă mi se întîmplă ceva, transmite-i... transmite-i că-mi pare rău pentru tot.

35

McCuen evaluă riscul de a se rătăci în mlaștină și ajunse la concluzia că era foarte mare. Închiriase barca de la un individ care avea mai mulți negi pe față decît dinți în gură și care pretindea că nu auzise în viața lui de frații Basile și de cabana lor de pescuit. McCuen bănuia că individul minte și era bucuros că-și notase îndicațiile lui Joe Basile. Localnicii păreau să considere mlaștina drept teritoriul lor și nu-i priveau cu ochi buni pe intruși.

Din punctul lui de vedere, n-aveau decît să-și păstreze pentru ei ținutul acesta uitat de Dumnezeu. Nu înțelegea ce li se părea unora frumos în bălțile și mlaștinile din acest stat. Erau pline de insecte, aligatori, buruieni, șerpi și alte forme de viață sălbatică din care nu dorea cîtuși de puțin să facă parte. Nici în copilărie nu-i plăcuse prea mult ideea de a-și petrece timpul în mijlocul naturii. O pistă de alergare pentru cai era cam tot ce-și dorea în materie de „petrecut în aer liber". Asta și curtea din spatele casei sale.

Printr-o asociație simplă de idei, gîndurile i se îndreptară spre Toni. Dumnezeule, oare ce-o fi făcînd? Ieri-seară, cam pe la ora la care ar fi trebuit să se întîlnească cu Del Ray, o dusese pe tînăra și frumoasa lui soție la mama ei, în Jackson. Cînd începuse să-i strîngă lucrurile într-o valiză, Toni se supărase și dorise să știe ce se întîmplă.

Improvizase la repezeală o poveste despre un traficant de

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

droguri pe care îl arestaseră şi îi ameninţase pe poliţiştii implicaţi în acţiune că se va răzbuna pe familiile lor.

– Probabil că nu sînt decît vorbe goale, dar Patout ne-a sfătuit să ne luăm toate măsurile de precauţie.

Toni îl crezuse. Dar chiar dacă ar fi avut unele îndoieli, Mac nu i-ar fi dat posibilitatea să aleagă. Trebuia să plece din oraş pentru mai multă siguranţă. Punct. Sfîrşitul discuţiei. Termenul impus de Duvall expirase şi nu avea să treacă neobservat. O să vină să-l caute, mînaţi de instinctul lor de vînători însetaţi de sînge.

Observaţiile subtile ale lui Duvall în legătură cu Toni nu fuseseră întîmplătoare. Mac ştia ce e în stare Bardo să-i facă unei femei. Văzuse fotografii mărite cu scenele crimelor în care era implicat Bardo, fără a fi acuzat vreodată.

Hotărîse aşadar ca Toni să părăsească oraşul şi să rămînă la Jackson pînă cînd conflictul dintre Burke Basile şi Pinkie Duvall avea să se rezolve într-un fel sau altul.

La naiba, cum de ajunsese el să fie implicat într-o asemenea poveste?

Bineînţeles că ştia. Pasiunea pentru jocurile de noroc îl făcuse să ia toate deciziile greşite de pînă acum, şi nu erau deloc puţine. Toate greşelile pe care le comisese izvorau din nevoia de a-şi satisface această patimă. Toată lumea ştia că mai făcea cîte un pariu ici, colo, dar nimeni nu bănuia cît de mari erau datoriile pe care le contractase, nici părinţii lui, nici soţia şi nici oamenii cu care lucra. Nimeni. Dar el ştia. Şi conştiinţa îl mustra amarnic.

Jură pe Dumnezeu că dacă el şi Toni vor scăpa nevătămaţi din povestea asta, nu va mai paria niciodată. Dar în clipa următoare puse pariu cu el însuşi, o sută contra unu, că-şi va călca jurămîntul.

Dintr-o dată zări cabana.

Aproape că-i veni să izbucnească în rîs de bucurie. Cînd se urcase în barcă, nu fusese prea convins că are şanse să dea peste ea, dar urmase întocmai instrucţiunile lui Joe şi iat-o acum, în faţa lui, exact aşa cum i-o descrisese acesta.

Era prea tîrziu ca să-şi mai ia măsuri de precauţie. În liniştea aceea deplină, cu siguranţă că Burke auzise de mult zgomotul

motorului. Probabil că în momentul de faţă se uita la el printr-una din ferestrele cu obloane. Pulsul lui Mac se accelerase atît de tare încît îşi simţea urechile bubuind.

Opri motorul şi lăsă bărcuţa să se apropie încet de debarcader.

– Sînt singur, Basile, şi vreau să stăm de vorbă! strigă el.

Se apucă cu ambele mîini de unul din stîlpi şi se ridică cu greu pe debarcader, apoi îşi legă barca de ţărm.

Deşi era răcoare, transpira din abundenţă. Simţea miliarde de ochi înfometaţi care îl priveau din diferite ascunzişuri ale mlaştinii, dar cei mai cumpliţi erau fără îndoială ai lui Basile.

Paşii lui stîrneau un ecou sinistru în timp ce se apropia de cabana rudimentară. Avea senzaţia că întreaga lui pregătire de poliţist nu-i mai era de nici un folos. Păşea pe un teritoriu nou, la fel de îndepărtat şi de necunoscut ca şi planeta Neptun.

Ajunse la uşă şi înghiţi în sec.

– Burke, n-are nici un rost, bătrîne. Dă-mi drumul înăuntru să stăm de vorbă.

Ţinîndu-şi mîinile la vedere, deschise uşa cu oblon. Uşa de lemn din spatele ei nu era încuiată. Mac o deschise, ezită o clipă, apoi păşi înăuntru.

Îşi roti privirile prin încăpere şi exclamă furios:

– Ticălosul!

Se simţea ca un prost, pentru că locuinţa era pustie şi după toate probabilităţile nu mai fusese ocupată de mult timp. Oricum, nu de fiinţe umane. Un şobolan rosese o parte din perna unui fotoliu. Gîndacii fugeau care încotro să se pună la adăpost. Un păianjen îşi ţesea liniştit pînza în jurul lanternei care atîrna de un cîrlig în tavan. Apa picura neîntrerupt din robinetul stricat al chiuvetei ruginite.

Joe Basile se înşelase. Sau era la fel de viclean ca şi fratele lui mai mare şi, sesizînd un pericol pentru Burke, îl trimisese în mod deliberat pe colegul lui naiv unde îşi dusese mutul iapa.

Ce era de făcut? Nu putea să se întoarcă fără Basile. Fără Basile... Nici măcar nu voia să se gîndească la o asemenea eventualitate. Ştia doar că mlaştina nesuferită şi puturoasă era un

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

mizilic în comparație cu iadul care îl aștepta la New Orleans dacă nu-l aducea pe Bsile.

Dezgustat, Mac se întoarse. Tresări și trase scurt aer în piept cînd văzu silueta care se contura în cadrul ușii deschise.

Dredd întindea o undiță cînd văzu o mașină pe aleea de pietriș ce lega casa lui de șoseaua principală. O urmări cu privirea în timp ce se apropia. Mașina frînă și se opri. Șoferul îi făcu semn cu mîna lui Dredd.

– Bună, Dredd, spuse Gregory James înaintînd cu băgare de seamă pe debarcader. Ce mai faci?

– Nemernicule! strigă Dredd. Unde mi-e barca? Ar trebui să te spintec și să-ți folosesc măruntaiele ca momeală.

Agită în aer cuțitul pe care îl folosise ca să prepare momeala. Gregory ridică mîinile în semn că se predă.

– Îmi pare rău pentru barcă. Am să ți-o plătesc. Tata e bogat.

– Ce faci aici? Dacă ai fi venit mai devreme, l-ai fi întîlnit pe prietenul tău, Burke Basile.

– Unde este?

– Nu-i așa că ai vrea să știi?

– N-am putea să intrăm în casă să stăm puțin de vorbă?

Dredd îi întoarse spatele.

– Am altceva mai bun de făcut.

– Dredd, te rog. Uită-te la mine!

Dredd se opri din lucru și-l privi mai de-aproape. Fața lui tumefiată era plină de vînătăi urîte. Dar printre vînătăi i se vedea pielea palidă și expresia încordată.

Mormăind fel de fel de înjurături la adresa propriei compasiuni, Dredd îi făcu semn lui Gregory să intre în magazin. De îndată ce ajunseră înăuntru, Gregory începu să turuie:

– Am numai zece minute.

– Pînă cînd?

– Pînă cînd or să vină aici, după tine. Or să te amenințe cu moartea, or să te tortureze, nu știu, dar te asigur că nu vor pleca de aici fără Remy Duvall și Burke Basile, iar tu trebuie să-i duci la ascunzătoarea lor.

– Pe dracu'!

– Atunci au să te omoare.

– Cine?

– Oamenii care lucrează pentru Duvall.

– Bardo?

Gregory clătină din cap.

– Bardo a rămas în oraș. Alți doi oameni ai lui Duvall m-au așteptat acasă.

– Continuă!

– Am făcut o înțelegere cu Duvall noaptea trecută. Ori mă duc la pușcărie cu asigurările de rigoare că voi fi închis în aceeași celulă cu niște matahale care or să se joace cu mine ca șoarecele cu pisica pînă cînd o să-mi dau sufletul, ori îi conduc pe oamenii aceștia pînă la ultimul loc unde i-am văzut pe Basile și pe soția lui Duvall.

Dredd mormăi disprețuitor:

– Se pare că ai făcut o înțelegere foarte profitabilă, poponar nenorocit și laș.

– Dacă aș fi acceptat cu adevărat înțelegerea, crezi că te-aș mai fi avertizat? spuse Gregory cuprins de disperare. Și-apoi, cînd n-o să le mai fiu de nici un folos, oricum or să mă lichideze și pe mine.

– De-aia mă avertizezi? Ca să te apăr.

– Probabil. Dar, nu știu... Își mușcă buza de jos din care începu imediat să curgă sînge de la o tăietură mai veche. Mi-a părut rău că i-am stricat planurile lui Basile. Din cauza mea a fost împușcată doamna Duvall. Sau poate că asta mi-e soarta, să aleg întotdeauna calea celui laș și să încerc astfel să-mi răscumpăr păcatele.

– Păstrează chestiile astea pentru spovedanie, spuse Dredd disprețuitor.

– Nu-ți fac o vină din faptul că nu crezi în motivația mea. Dar nu mai avem decît șapte minute la dispoziție. Indivizii mă așteaptă în șoseaua principală. Dacă nu mă întorc să le spun că nu mai există alți clienți în magazin, or să vină deghizați în pescari și or să te ia prin surprindere.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Dredd se scărpină gînditor în bărbie.

– Dacă ai fost sincer cu mine, atunci de ce i-ai adus aici?

– Ca să provoc o busculadă și în felul acesta să scap poate cu viață.

– De unde să știu că nu e o înscenare? Cum pot să fiu sigur că nu mă trădezi pe mine, pretinzînd că te disociezi de Duvall?

– Mă crezi chiar atît de deștept?

Dredd îl cercetă din cap pînă-n picioare.

– Bine spus.

– Atunci mă crezi, nu-i așa?

– Te cred, cu riscul de a fi considerat un prost, murmură Dredd.

– Și ce facem?

– Încă nu știu. Dar mai întîi trebuie să te calmezi. Ești nervos ca o tîrfă în biserică. Vrei să bei ceva?

Gregory se așeză recunoscător la masa pe care i-o indicase Dredd. Cu coada ochiului, Dredd îl văzu cum se retrage înfricoșat în fața capetelor de pui de aligator împăiați. Preparase cîteva capete, le dăduse cu șerlac și le pusese pe masă ca să se usuce.

– Poftim. Dredd îi oferi o cutie gata deschisă de băutură rece ca gheața.

Gregory se agăță de ea cu mîinile tremurînd și o dădu peste cap.

– Ce plan avem? întrebă el printre înghițituri.

– Eu o să stau pe marginea debarcaderului și am să pescuiesc.

– Bine, consimți Gregory. Dar eu unde o să fiu?

Dredd privi lung drept în ochii tînărului.

– Hm?

– Am ssspus... ssspus... ccce nnnnnaiba...

Gregory se stinse ca o lumînare și căzu înainte, lovindu-se zdravăn cu capul de tăblia mesei, la numai cîțiva centimetri de gurile căscate ale aligatorilor.

– Băiatul nu rezistă la băutură, oftă Dredd. Se duse în spatele lui, îl luă de subțiori și îi tîrî trupul inert în dormitor, unde îl așeză în capătul cel mai îndepărtat al patului, lîngă perete. Nu era o ascunzătoare ideală, dar pe moment n-avea alta.

Gregory avea să se trezească cu o ușoară durere de cap provocată de impactul cu masa, dar fără alte efecte de pe urma licorii pe care i-o amestecase Dredd în băutură. Era o doză mică, suficientă să-l mențină leșinat ca să nu i se încurce între picioare atunci cînd o să se răfuiască cu gorilele lui Duvall.

Valul de adrenalină era mai bun decît oricare alt drog inventat de mama natură sau de mintea omenească. Nu tînjise niciodată după rahaturile politice ale fostei sale profesiuni, nici după regulamente, dar dusese dorul emoțiilor pe care i le provoca acțiunea. Pînă în acest moment, nici nu-și dăduse seama cît de mult le simțise lipsa. Abia aștepta scurgerea celor cîteva minute. Dacă Gregory îi spusese adevărul și dacă socotelile lui erau corecte, atunci mai avea patru minute la dispoziție pînă la apariția „pescarilor". Dar între timp trebuia să ducă la bun sfîrșit o mulțime de lucruri.

– Hei, Mac. Ce cauți aici?

– M-ai speriat îngrozitor.

Burke deschise ușa cu obloane și intră în încăpere.

– Pe cine așteptai?

– Pe nimeni. Adică, vreau să spun, mă așteptam să te găsesc aici împreună cu doamna Duvall.

– Serios?

– Da, fratele tău...

– Știu totul. Am vorbit cu Joe în dimineața asta. Mi-a spus că l-ai bombardat cu telefoanele. Nu-mi place tactica pe care o folosești împotriva lui, Mac.

– N-am avut de ales.

– Ei bine, despre ce criză e vorba?

– La naiba, Burke, las-o baltă! exclamă Mac. Ai sărit peste cal. Ai răpit-o pe nevasta lui Pinkie Duvall și te ascunzi cu ea aici, în cabana ta de pescuit.

– Afirmația ta este numai parțial adevărată. Am sărit peste cal, am răpit-o pe doamna Duvall, dar am avut suficientă minte să n-o aduc aici.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Dredd îl avertizase că nu e bine s-o ducă la cabana lui de pescuit, unde s-ar putea ca cineva să-i dea de urmă. Îi sugerase în schimb să meargă la o altă cabană pe care o folosea el şi uneori o şi închiria. Cabana, asemănătoare ca aspect, era situată într-un loc mult mai retras şi foarte greu de găsit. Burke urmase sfatul lui Dredd, aşa că de ascunzătoarea lui ştiau numai el şi cu Dredd.

– Dacă o cauţi aici pe doamna Duvall, pot să-ţi spun „rece". Chiar „foarte rece". În plus, ai încălcat proprietatea altcuiva. Şterge-o cît mai repede!

– Burke, te rog, ascultă-mă. Ştiu că n-ai avut niciodată o părere prea bună despre mine. Te-am scos de multe ori din sărite şi, în ochii tăi, nu fac doi bani ca poliţist. De acord cu tine, dar te rog să mă crezi că de astă dată ştiu ce vorbesc. O să te ucidă.

– Presupun că te referi la Duvall.

– N-o să-şi murdărească el mîinile, dar o să-ţi pună capul pe tavă sau o să moară încercînd s-o facă.

– Pe asta mă bazez şi eu. Că o să moară încercînd s-o facă.

– Iar tu o să-ţi petreci restul vieţii în închisoare.

– Cunosc legile statului Louisiana, dar îţi mulţumesc oricum pentru această informaţie. Acum am treabă. La revedere, Mac.

Mac îi bară drumul spre uşa deschisă.

– Doamna Duvall este teafără?

– La naiba, sigur că da, răspunse Burke furios. Doar nu-ţi închipui că aş lovi o femeie?

– Nu, dar nici n-aş fi crezut că ai să răpeşti vreuna! strigă Mac. Apoi, stăpînindu-şi furia, vorbi pe un ton ceva mai potolit: Încerc să te împiedic să-ţi distrugi viaţa. Eşti băgat în rahat pînă peste cap, dar nu e prea tîrziu ca să remediezi situaţia. Trimite-o pe doamna Duvall înapoi, la soţul ei. Apoi, cu ajutorul meu, poate că lucrurile au să reintre în normal.

Burke izbucni în rîs.

– Duvall nici n-o să mă ierte şi nici n-o să uite că i-am luat nevasta, Mac. Pe ce lume trăieşti?

– Foarte bine, atunci lasă-mă s-o duc eu înapoi acasă. Iar tu şterge-o! Sfîrşitul poveştii.

– Sfîrşitul poveştii va surveni atunci cînd inima lui Duvall se va opri, iar Bardo va fi ucis. Înainte să moară, am să-i pun să-l indice pe trădătorul din secţia noastră, apoi o să-l omor şi pe el.

– Vrei să devii un criminal?

– Călău pentru crimele comise.

– Asta nu e treaba ta.

– Ba se pare că este.

– Las-o în seama celor de la Interne.

Burke rîse din nou, şi mai amar decît prima dată.

– Sînt la fel de corupţi ca toţi ceilalţi. Crezi că dacă îl descoperă pe trădător or să-l dea pe mîna procuraturii? Nimeni din poliţia New Orleans-ului n-o să facă nimic. Au să se acopere unii pe alţii şi între timp se vor îngriji să-şi umple şi buzunarele.

– Există şi poliţişti cinstiţi. Cu unul mai puţin acum, după demisia ta.

– Sînt prea puţini ca să poată schimba lucrurile.

– Dacă or să mai fie şi alte morţi, Kevin Stuart o să renască?

Burke nu-l mai văzuse niciodată pe partenerul său mai tînăr vorbind cu atîta seriozitate despre ceva. Era disperat şi atît de nervos, încît aproape că făcuse un tic facial.

– Ce faci tu aici, Mac?

– Ţi-am spus.

– Lasă prostiile! Nu ţi-ai riscat viaţa din admiraţie pentru mine. Doar nu sîntem fraţi de sînge. Ceva nu e în regulă în chestia asta. Ce anume?

Mac îi ocoli privirea, apoi se uită fix în ochii lui Burke.

– Am o datorie de cincizeci de mii de dolari.

– Aha, înţeleg, făcu Burke, după ce pusese elementele cap la cap. Acum începe să se lege. Duvall a aflat de datoria ta şi s-a oferit s-o plătească el dacă mă predai pe mine împreună cu nevastă-sa. Asta explică disperarea ta.

– Ce puteam face, Burke? M-au ameninţat că o să aibă de pătimit Toni.

Burke îl apucă de piepţii cămăşii.

– I-ai adus aici?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Nu, jur că nu. Mac se luptă să se elibereze. Trebuia să mă întîlnesc cu ei ascară, dar nu m-am dus. Speram să-ți dau de urmă înainte să mă găsească ei pe mine. Nu știu unde sînt.

– Ei bine, vor afla. La revedere, Mac. Noroc.

Burke încercă să se strecoare pe lîngă el, dar Mac îl blocă din nou trecerea.

– Basile, jur că n-aș fi riscat să străbat toată nemorocita asta de mlaștină ca să te caut dacă ar fi fost vorba numai de bani. Soții mei sînt gata să-mi achite datoria dacă îi rog. Dar mai e vorba și despre alte lucruri pe care tu nu le cunoști.

– Da, sînt convins că ar putea fi o conversație interesantă, dar în momentul de față sînt oarecum în criză de timp. Burke era îngrijorat în privința lui Remy. Lipsise mult mai mult decît anticipase. Și apoi, nimic din ceea ce i-ar fi putut spune Mac nu i-ar fi schimbat hotărîrea. Individul nu era un om de încredere. Ce garanție avea că Mac nu adusese o bandă întreagă de asasini pe urmele lui? O să-și recupereze barca de acolo unde o lăsase ascunsă și o să se întoarcă cît mai repede la cabana lui Dredd. Nu-și făcea probleme la gîndul că Mac ar putea să-l urmărească. Era foarte ușor să scape de el în hățișurile din mlaștină. Mac îl apucă de braț.

– Am putea să ne ajutăm unul pe altul.

– Nu ai interes să te ajuți decît pe tine. Acum dă-te naibii la o parte din calea mea!

Cînd Burke încercă să-l împingă la o parte, Mac duse mîna la spate.

– Iisuse Hristoase, Mac, nu!

Dar n-ar fi trebuit să-și facă griji în privința lui Mac. Înainte ca acesta să pună mîna pe armă, Burke auzi o împușcătură. Mac aruncă o ultimă uluit la Burke, apoi dădu ochii peste cap și se prăbuși înainte.

36

Dredd auzi mașina care se apropia.

„Toată săptămîna n-am avut mai mult de trei clienți, iar în dimineața asta dau năvală cu toții."

Oamenii lui Duvall veniseră exact la timp, după cum îi spusese Gregory. Poate că, într-adevăr, băiatul dorea să-și răscumpere greșelile. Auzi două portiere care se deschiseră și aproape imediat se închiseră, apoi niște pași pe pietriș.

– Bună dimineața! strigă o voce.

– La fel și ție, nemernicule, spuse Dredd în barbă, dar nu suficient de tare ca să fie auzit de vizitatorii săi.

– Mușcă în dimineața asta?

Asta fusese altă voce.

Dredd nu răspunse nici de astă dată. Potrivit scenariului său, oamenii lui Duvall vedeau un bătrîn care stă cu spatele spre ei, la capătul debarcaderului, cu picioarele atîrnînd deasupra apei și cu undița în mînă. De asemenea, era foarte important ca gorilele să-și închipuie că e tare de urechi.

Cei doi nu intrară în magazin, unde credeau că se află Gregory, așteptînd să vadă cum se va desfășura acțiunea. Veniră spre el, pe debarcader. Unul din ei era mult mai greu decît celălalt, își spuse Dredd, judecînd după zgomotul pașilor.

– Tu trebuie să fii Dredd.

Dredd nu se clinti.

– Ce folosești drept momeală?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Estima că se aflau acum la vreo trei metri de capătul debarcaderului. Aşteptă să se apropie şi mai mult.

– E surd sau ce-are? îl auzi pe unul din ei întrebînd în şoaptă.

– Hei, bătrîne! spuse prima voce. Mergem la pescuit. Vrem să cumpărăm ustensile.

Dredd aşteptă neclintit, fără să facă un zgomot.

– Ticălosul e surd.

– Sau nu ne bagă în seamă ca să facă pe deşteptul. Hei, bătrîne! Cu tine vorbesc.

În timpul carierei sale de poliţist, Dredd mizase adesea pe manifestarea instinctelor umane în îndeplinirea misiunilor. *Homo sapiens* acţiona pe baza unor impulsuri ancestrale care puteau fi prevăzute cu cea mai mare precizie. Dredd presupunea că gorilele nu vor rezista ispitei de a-şi bate joc de el.

– Poate că are nevoie de un mic imbold, sugeră unul din ei.

– Da, chicoti cel mai greu. Ce-ar fi să-i dăm un impuls?

Îl împinse pe bătrînul pescar cu vîrful pantofului în spinare, chiar sub coada împletită. Nu fusese o lovitură puternică, dar, spre consternarea lui, omul se răsturnă în apă. Pălăria de pescar căzu şi ea, la fel şi peruca încărunţită şi barba din muşchi uscat. Din apă îl privea acum o mască dintr-un bostan, cu crăpăturile pentru ochi căscate spre el. Omul se aplecă să vadă mai bine şi exclamă:

– Ce nai...

Dredd se repezi de sub debarcader unde stătuse ascuns, îl apucă de gleznă şi individul, pierzîndu-şi echilibrul, căzu în apă. Cuţitul lui Dredd îi tăie gîtlejul cît ai clipi din ochi şi omul muri înainte să ajungă în apă.

Dredd socotea că anumiţi indivizi nu erau potriviţi pentru a trăi printre oamenii cumsecade. Aşa gîndise şi în noaptea aceea cînd îl înfruntase pe individul care îşi bătea sistematic nevasta. Văzuse pe trupurile însîngerate ale nevestei şi copiiilor săi dovada temperamentului lui violent. Ticălosul nu-şi ţinuse promisiunile repetate că se va îndrepta. Era o cheltuială inutilă pentru stat să-l bage la închisoare şi după aceea să-i dea drumul ca să comită noi acte de violenţă împotriva familiei.

„Fă un bine tuturor şi termină cu ticălosul ăsta", îşi spusese Dredd cînd scoase pistolul. În ciuda necazurilor pe care i le provocase incidentul, nu-şi regretase niciodată gestul. Dacă împrejurările s-ar fi repetat, ar fi procedat exact la fel.

Individul acesta, care acum atîrna moale în braţele lui, mai scăpase şi înainte şi i-ar fi omorît şi pe el, şi pe Gregory după ce s-ar fi rezolvat treburile. Dredd nu avea nici un fel de remuşcări să lovească el primul. N-o să-şi piardă somnul din pricina asta. Dacă el însuşi o să mai trăiască pînă la noapte.

Trase adînc aer în piept şi tîrî trupul sub suprafaţa apei, ţinîndu-l cu un cîrlig de stîlpul debarcaderului. Dredd ieşi deasupra numai atît cît avea nevoie ca să respire pe nas.

– Charlie? Charlie?

„Foarte bine, dracu' să te ia, dă-te de gol cu strigătele tale!" Dredd se deplasă încet pe sub debarcader spre locul de unde se auzea vocea.

– Charlie? O, Iisuse!

Dredd nu trebuia să ghicească ce-i stîrnise asasinului o asemenea groază. Stătuse suficient de mult timp printre ei ca să le sesizeze mişcările chiar şi atunci cînd pluteau sub apă şi nu se vedeau. Le studiase modul de viaţă, îi observase în mediul lor natural. La naiba, de fapt împărţea cu ei acest mediu natural.

Aligatori.

Animalele lui „de casă" îşi petrecuseră iarna într-o stare de semiletargie, fără să facă nimic altceva decît să aştepte prima zi cu suficient soare ca să iasă din această stare. Astăzi era o astfel de zi. Îi simţea cum se mişcă prin apă spre sîngele proaspăt al lui Charlie.

Dredd se mulţumi să aştepte.

– Charlie?

Acum, în vocea omului se distingea clar panica. Dredd îi citea gîndurile. Individul ar fi vrut să fugă din locul acela înspăimîntător, fără să se mai sinchisească de Duvall şi de nevastă-sa. Dar lucra de multă vreme cu Charlie. Şi Charlie dispăruse practic sub ochii lui. Era în firea omului să cerceteze ce s-a întîmplat cu tovarăşul lui. Firea omului!

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Cînd individul se aplecă să vadă ce se află sub debarcader, Dredd se repezi cu toată forța afară din apă, ca un monstru al mlaștinii. Omul era mai solid decît el cu cîteva zeci de kilograme, însă elementul surpriză acționă în favoarea lui Dredd. Inculatul mîna în jurul gîtului individului și îl trase în apă. În clipa următoare, cuțitul lui Dredd îi străpunse mărul lui Adam.

Cînd își recăpătă cunoștința, Gregory se trezi nas în nas cu un aligator de patru metri. Cu un urlet de groază, sări în picioare și se lovi cu capul de rama de fier a patului. În pragul unui infarct, se tîrî de-a curmezișul patului pe care zăcuse Remy cu cîteva zile în urmă.

O dată ajuns în siguranță, în capătul cel mai îndepărtat al camerei, se uită sub pat ca să se asigure că ceea ce văzuse era un aligator împăiat și nu un specimen viu. L-ar fi crezut pe Dredd în stare de orice, chiar să țină un aligator viu sub pat.

Dar ochii amenințători erau de sticlă. Oarecum liniștit, Gregory ieși repede din magazinul macabru al lui Dredd. Masa la care mînca el de obicei era plină cu capete de aligatori date cu șerlac strălucitor, care îi evocau o imagine tulburătoare, dar insuficient de clară. Afară, bătrînul spăla debarcaderul cu un furtun de grădină. Auzind pașii lui Gregory, Dredd se întoarse. Avea barba udă, la fel și pantalonii scurți.

– Ai dormit bine? întrebă el vesel.

– Ce s-a întîmplat? De ce eram pe podea sub pat? Nu-mi amintesc... sta... ba da, acum îmi aduc aminte. Ceața din capul lui Gregory se risipea încet, încet. Mi-ai dat să beau ceva. M-ai drogat?

Apoi amintirile îi reveniră brusc, cu toată viteza. Se răsuci pe călcîie și văzu cea de-a doua mașină parcată lîngă a lui.

– Sînt aici? gemu el cuprins de panică. Unde sînt? Ce le-ai spus? De ce m-ai adormit?

– Relaxează-te, fiule. N-ai pierdut mare lucru. Au plecat.

– Cum ai scăpat de ei? Ce le-ai spus?

– De fapt, n-am prea avut plăcerea să mă întîlnesc cu ei. Iar conversația au purtat-o cu prietenul meu de acolo.

Gregory se întoarse în direcția pe care i-o arăta Dredd și fu atît să vadă o imagine a lui Dredd, șezînd pe un balansoar zdrăgit, cu pălăria de pescuit udă și cu o perucă puțin strîmbă deasupra unei măști din bustan de care atîrna o barbă confecționată din mușchi uscat.

– L-am făcut acum cîțiva ani ca să ademenesc un hoț, îi explică Dredd. Ticălosul venea mereu la magazin și șterpelea cîte ceva ori de cîte ori eram plecat la pescuit sau la vînătoare. Așa că am aranjat mumia asta și am pus-o într-una din bărcile mele. După aceea, l-am prins pe individ asupra faptului și l-am bătut mărc. N-a mai venit niciodată. Dredd chicoti. Dar eu m-am atașat cumva de mumie, așa că am pus-o la păstrare. Mă ascultă întotdeauna cînd am chef să fac conversație. E un tip tare urît, trebuie să recunosc, dar nu cu mult mai urît decît mine. Mi-a fost de mare ajutor în dimineața asta.

Gregory se apropie încet. Se uită la scîndurile debarcaderului proaspăt spălate, privi apa de dedesubt cu oroare și silă, apoi cei doi aligatori monstruoși care se încălzeau la soare pe țărmul îndepărtat, și în cele din urmă ochii lui întîlniră privirea satisfăcută și ușor sfidătoare a lui Dredd.

Era ușor de ghicit ce soartă avuseseră cei doi oameni care îl însoțiseră pînă aici. Gregory înghiți în sec, simțind că-i vine să vomite, dar își dădu seama că îi datora viața lui Dredd. O clipă mai tîrziu își aminti de încăpățînarea lui Duvall și înțelese că era doar o chestiune de timp.

– Ar fi bine să pleci cît mai curînd, spuse Dredd ridicînd din umeri.

– Și ce facem cu mașina lor?

– Am eu grijă de ea.

Dredd nu-i explică ce avea de gînd să facă cu ea, dar Gregory era convins că vehiculul avea să dispară pentru totdeauna.

– Eu... mulțumesc, Dredd.

Dredd expulză un val gros de fum.

– Te-ai descurcat foarte bine, băiete. Cînd am să-l văd pe Basile, am să-i spun că ți-ai răscumpărat toate greșelile.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Gregory se simți înduioșat de cuvintele bătrînului. Ochii i se umplură de lacrimi și probabil că și Dredd le observase, căci păstra și el stînjenit.

– Ei, nu mai sta înfipt aici. După ce ai supraviețuit de atîtea ori, Burke o să se supere pe mine dacă îi las să te ucidă sau să te vire după gratii. Haide, i-ați tălpășița!

Automat, Burke se întinse după Mac cînd acesta căzu la pămînt.

– Mac!

Dar Mac era mort. Deși știa acest lucru, Burke continua să-i repete numele în timp ce îl lăsa în jos, pe pardoseală. Auzind pași care se apropiau, ridică privirea și îl văzu pe Doug Patout care alerga pe debarcader spre cabană.

– E mort?

– La naiba, Doug, zise Burke furios. Nici n-a apucat să spună pîs!

– La fel ai fi pățit și tu dacă te-ar fi împușcat în piept de la distanța asta.

Patout îngenunche alături de Mac și îi pipăi artera carotidă. În clipa următoare se ridică, mișcîndu-se ca și cînd ar fi cărat în spinare o greutate de cîteva tone. Puse apoi o mînă pe umărul lui Burke și se uită la el îngrijorat.

– Te simți bine?

– Bine? Iisuse Hristoase, Doug! Nu, nu mă simt deloc bine. Un alt polițist a fost împușcat sub ochii mei.

– Mac dusese mîna la pistol. Trebuia să aleg între tine și el.

E adevărat că Mac dusese mîna la spate, acolo unde se afla pistolul, dar lui Burke nu-i venea să creadă că McCuen l-ar fi împușcat cu sînge rece.

– Era compromis. A făcut un tîrg cu Duvall, spuse Patout.

– Mi-a mărturisit și mie.

– Ți-a spus care au fost condițiile?

– Anularea datoriei de cincizeci de mii de dolari în schimbul meu.

– Asta este numai parțial adevărat. În realitate, tîrgul includea anularea datoriei lui *plus* o mare parte din profit în cazul în care te omora.

– Profit?

Patout dădu din cap afirmativ și arătă spre Mac.

– El e omul pe care îl căutai. Avem dovezi indiscutabile că McCuen lucra pentru Duvall.

Burke se uită neîncrezător la Patout.

– Mac e un ușuratic, un zănatic.

– Asta făcea parte din rol. Era mai inteligent decît lăsa să se vadă. Se făcuse agreat de toată lumea, își îndeplinea îndatoririle destul de bine, fără să se remarce în mod special. A insistat mult să fie numit la Narcotice și Moravuri. Totul făcea parte din plan. A fost omul lui Duvall din momentul în care s-a angajat la noi.

– Întotdeauna mi s-a părut ceva ciudat la el, spuse Burke. Standardul de viață al lui Mac depășea cu mult veniturile unui polițist. Am tras concluzia că era un jucător deosebit de norocos.

– Norocul i-a jucat astăzi o festă.

– Spui că aveți dovezi despre legăturile lui cu operațiunea Duvall.

– De mai multe luni, cei de la Interne au inițiat o anchetă secretă. Eu sînt singurul din secție care știa despre ea. Mi-am dat seama cît de dezamăgit ai fost de aparenta mea lipsă de interes pentru descoperirea trădătorului din secție, dar mi s-a cerut să jur că voi păstra secretul, așa că n-am putut să-ți spun. Deși am fost ispitit s-o fac ca să te împiedic să demisionezi, adăugă el. Oricum, după cîteva luni de ample cercetări, cei de la Interne au ajuns la concluzia că toate firele duc la McCuen. Adăugă apoi blînd: Inclusiv în cazul operațiunii aceleia ratate în care Kev a fost ucis.

Burke îi aruncă o privire pătrunzătoare. Patout dădu aprobator din cap.

– Așa este. L-ai vrut pe cel care i-a anunțat pe traficanți în noaptea cînd a murit Kevin. El e vinovatul.

Lui Burke nu-i venea să-și creadă urechilor și-l privi fix pe

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Patout. Cînd în cele din urmă reuşi să asimileze ceea ce auzise, simţi cum i se moaie genunchii şi se rezemă de perete, apoi alunecă uşurel în jos pînă cînd ajunse să şadă pe vine. Patout îl lăsă să reflecteze o clipă, apoi îl întrebă:

– Te simţi bine?

– Da, foarte bine. Burke trebui să-şi dreagă vocea înainte să poată continua. Credeam... credeam că o să mă simt altfel cînd am să aflu.

– Cum te simţi?

– Pustiit.

Rămaseră tăcuţi un timp. Burke observă că sîngele din balta care se formase sub Mac nu mai curgea. În curînd avea să se coaguleze. Atît de mult sînge! De la Mac. De la Kevin. După un timp se uită în sus, la Patout. Dacă informaţiile pe care Mac i le oferea lui Duvall îi asigurau prosperitatea în afaceri, nu risca prea mult trimiţîndu-l tocmai pe el după mine?

– Se pare că, în clipa de faţă, dorinţa de a pune mîna pe tine depăşeşte orice altă preocupare a lui Duvall. Mac era partenerul tău şi, în acelaşi timp, o persoană demnă de încredere. Şi, în ultimă instanţă, se putea dispensa de Mac, pentru că resursele lui Duvall sînt nelimitate. Probabil că a găsit deja un alt poliţist cu care să-l înlocuiască pe Mac.

Burke privi în jos la chipul neînsufleţit al lui Mac şi se gîndi la obiceiurile agasante ale tînărului, dar şi la farmecul său de necontestat, apoi la nevasta lui tînără şi frumoasă. Cuprins de regrete, simţea nevoia să lovească pe cineva cu toată puterea.

– De unde ai ştiut că Mac a venit aici? îl întrebă el pe Patout.

– Îi urmăream de mult toate mişcările. Aflasem de curînd că avea datorii la un cămătar pe nume Del Ray Jones.

– Ştiu cine e.

– Cînd Del Ray l-a condus pe Mac la o întîlnire cu Duvall, alaltăieri noaptea, a fost uşor să-i deducem intenţiile.

Burke se ridică.

– Este o probă neconvingătoare, Doug. De unde ştii că Mac

nu a venit aici ca să mă avertizeze sau ca să-mi transmită un mesaj de la Duvall. El aşa mi-a spus.

– Întinsese mîna după pistol, îţi aminteşti? Ai fi preferat să aştept ca să mă conving dacă o să trag?

Burke admise că avea dreptate.

– Oricum, continuă Patout, ştiam ce misiune avea de îndeplinit aici, pentru că am vorbit cu Duvall. I-am telefonat în dimineaţa asta şi i-am spus că Mac fusese descoperit. Folosind limbajul acela criptic al avocaţilor care nu este permis în tribunal, a lăsat să se înţeleagă ce avea de îndeplinit Mac. Apoi s-a lăudat că, indiferent dacă Mac te va lichida sau nu, mai avea şi un alt plan.

– E o cacialma. Am vorbit şi eu cu el în dimineaţa asta. Abia aşteaptă să mă vadă. Indiferent ce planuri are, oricînd o veni, voi fi pregătit să-l întîmpin cum se cuvine.

– Dumnezeule, îţi dai seama ce vorbeşti? strigă Patout. Tu şi cu Duvall vă duelaţi ca nişte adolescenţi. Trezeşte-te la realitate, Burke, şi analizează lucrurile în perspectivă. Un om a şi murit din cauza acestei încurcături şi nu-mi face nici o plăcere faptul că a trebuit să-l ucid cu mîna mea. Chiar dacă era compromis, Mac se număra printre oamenii mei. Schimbă tonul şi continuă: Te implor să renunţi. Acum. L-ai înlăturat pe omul pe care îl urmăreai; el este, de fapt, poliţistul care l-a ucis pe Kev. Hai s-o luăm pe doamna Duvall, indiferent unde o ţii, şi s-o ducem acasă.

– Numai după ce văd albul ochilor lui Duvall.

– Bine, să zicem că o să-i ucizi pe Duvall şi pe Bardo, dar ai să ajungi în închisoare şi ai să fii condamnat la moarte. Pe cine te-ai răzbunat?

– N-o duc înapoi.

– Există şi o alternativă mai proastă. Ce se întîmplă dacă Duvall supravieţuieşte şi tu intri la închisoare? Crezi că el o să lase lucrurile aşa? Niciodată. O să te urmărească pînă în pînzele albe. Îţi aminteşti de Sachel şi de fiul lui? Duvall este nemilos. Ce-ar putea să-l ţină departe pe Bardo, să zicem, de Nanci şi de copiii ei?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Se va folosi de oamenii pe care îi iubeşti ca să te tortureze. L-am cunoscut pe fratele tău. E un tip cumsecade. N-ai să poţi să-l aperi din celula închisorii.

– Cu atît mai mult trebuie să fiu sigur că nu va supravieţui nici unul.

– La naiba, Burke, ascultă-mă!

– Nu, tu să mă asculţi pe mine! strigă Burke. Am început treaba asta şi trebuie s-o duc la bun sfîrşit.

– Am să te arestez.

– Pentru ce?

– Sechestrare de persoană?

– Am scris eu vreo scrisoare de răscumpărare? Ce dovezi ai că am luat-o pe doamna Duvall cu forţa? Poate că am pus împreună la cale planul ăsta ca să poată scăpa de tiranul ăla ticălos care e soţul ei.

Patout mai încercă o dată.

– Nu e prea tîrziu ca să rezolvăm treaba asta. Duvall m-a contactat imediat după răpire şi m-a prevenit că o să te ucidă. Dacă insişti, ai să rămîi de unul singur. Dar dacă vii cu mine acum, o să beneficiezi de protecţia secţiei.

– Nu, mulţumesc. Secţia...

Înainte să poată reacţiona în vreun fel, pistolul lui Patout îl lovi puternic în tîmplă. Porni clătinîndu-se spre uşă, văzînd mii de scîntei multicolore în faţa ochilor. Debarcaderul de dincolo de uşă parcă avea cîteva mile lungime, parcă îl privea cu un binoclu ţinut invers. Tunelul vizibilităţii continuă să se îngusteze tot mai mult, pînă cînd deveni complet negru. Apoi dispăru cu totul. Ultimul lui gînd se îndreptă spre Remy. Rămăsese singură şi îl aştepta să se întoarcă.

37

Burke se trezi în sunet de voci, deşi nu putea distinge cuvintele. Nu era încă pe deplin conştient, dar îşi revenea treptat. Îşi dădu seama curînd că se afla undeva în interior şi că stătea culcat pe o parte, cu mîinile prinse în cătuşe la spate şi că avea o durere de cap îngrozitoare.

Oriunde o fi fost, în afara zidurilor se desfăşura o activitate febrilă. Nu vedea de fapt lăminile vehiculelor de salvare, dar le simţea cum pulsează dincolo de pleoapele lui închise. Decise să rămînă cu ochii închişi pînă cînd va afla mai multe despre locul unde se găsea şi să se prefacă în continuare leşinat.

În sfîrşit, reuşi să distingă una din voci.

– Astăzi a fost o vînzoleală ca la Gara Centrală, spuse Dredd. Cu toată tevatura asta, mormăi el nemulţumit, peştele n-o să mai muşte o săptămînă întreagă.

– Cam cine anume? întrebă Doug Patout.

– Nu înţeleg.

Deşi era încă pe jumătate ameţit, Burke înţelese că Dredd face pe surdul. Se întreba dacă şi Patout îşi dădea seama de asta.

– Cine a mai venit astăzi pe aici? întrebă Patout.

– A, păi la început doi indivizi au venit de dimineaţă şi au întrebat de Burke Basile.

– Ce fel de indivizi?

– Nu-i cunosc, dar vreau să-ţi spun că n-o să-mi pară rău dacă nu-i mai văd. Aduc nenoroc.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– De unde știi? Ce au făcut?

– Nimic deosebit. A fost doar așa, un presentiment al meu, înțelegi? Au trecut mulți ani de cînd nu mai sînt polițist, Patout, dar instinctele nu m-au părăsit. Burke sesiză că Dredd făcuse o pauză ca să tragă din țigară. Erau îmbrăcați ca niște pescari, dar dacă ăștia doi au prins un singur pește în viața lor, cu îi mănînc pe aligatorii ăia de acolo.

– Păi i-ai mîncat pe aligatorii ăia.

Dredd chicoti.

– Ai dreptate, Patout, dar știi ce vreau să spun. Oricum, am fost foarte fericit cînd i-am văzut plecînd.

– Ce le-ai spus despre Burke?

– Nu aveam ce să le spun mult mai mult decît ți-am spus ție. Burke a fost pe aici acum cîteva zile.

– În ce zi?

– Nu-mi amintesc precis. În ultima vreme nu prea mă mai uit în calendar, deși am observat că mîine e Lăsata Secului. Presupun că tot orașul se pre...

– În legătură cu Burke...

– O, da. Basile a stat puțin cu mine, dar nu era foarte vorbăreț. A cumpărat cîteva lucruri și a plecat.

– Și femeia era cu el?

– Femeie e prea puțin spus. O zînă! Dredd adăugă ceva mai încet: Cine ziceai că este?

Patout îi dădu pe scurt toate informațiile pe care, evident, Dredd le cunoștea deja. Cînd Patout termină, Dredd spuse:

– Hm. N-am crezut nici o clipă că este ostatica lui Basile. N-am avut impresia că o forța să facă ceva. S-a urcat singură în mașină alături de el.

– Au plecat cu mașina?

Dredd începu să țeasă o minciună complicată despre formă, culoare și model. Dacă situația n-ar fi fost așa de gravă, Burke ar fi izbucnit în rîs.

– Dar cum de aici nu se vede drumul principal, nu știu în ce direcție au luat-o.

Patout întrebă dacă mai fusese un om cu ei, un preot eventual. Dredd rîse și negă vehement. El evita relațiile cu clerul și nici Burke nu-i făcuse impresia că ar fi un tip foarte religios. După o pauză, adăugă:

– Nu pot să mi-l închipui pe Burke în postura de răpitor.

– Nici eu, dar asta este.

– Mai spune-mi o dată, Patout, cine e tipul pe care l-ai lichidat?

– Sergentul Mac McCuen.

– Unul din oamenii tăi.

– Da, spuse amărît Patout. A căzut la înțelegere cu Pinkie Duvall să-i aducă înpoi pe Burke și pe doamna Duvall. L-am urmărit pe Mac pînă aici și bine am făcut. Fusese trimis să-l omoare pe Burke.

Îl informă pe scurt pe Dredd despre afacerile murdare ale lui Mac în interiorul secției.

– Ai mai omorît vreun om pînă acum, Patout?

– O dată. În legitimă apărare. Nu e ușor să treci peste chestia asta.

– Depinde cît de mult merită respectivul individ să fie omorît, spuse fostul polițist. Burke și-l imagina cum ridică unul din umerii lui bronzați. Ai scăpat secția de un polițist compromis. Mi se pare că i-ai scutit pe toți de multe necazuri și timp pierdut.

– Nu pot să sufăr cînd cineva trebuie să moară. Tot timpul am sperat să pot rezolva problema fără vărsare de sînge. Dar cel puțin l-am împiedicat pe Burke să comită o greșeală pentru care ar fi plătit tot restul vieții. Indiferent ce părere are el, i-am făcut un bine.

Dredd mormăi sceptic:

– Mă cam îndoiesc că o să considere o favoare faptul că i-ai pus cătușe. O să ai ceva de furcă cu el cînd se trezește.

– O să spumege de furie, consimți Patout, dar am acționat spre binele lui. Naiba să-l ia cu încăpățînarea asta a lui. A venit ambulanța, spuse el.

Burke auzi scaunele zgîriind podeaua și apoi niște pași tîrșiți.

– Ar fi mai bine să mă duc să supraveghez transportul

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

cadavrului lui Mac și să rezolv hîrtiile cu oficialitățile locale. De îndată ce dau drumul la ambulanță, mă întorc după Basile.

– Și ce facem cu nevasta lui Duvall?

– Asta o să-l întreb în primul rînd pe Basile după ce-și va reveni. Doamna trebuie dusă imediat acasă.

Burke așteptă pînă cînd nu se mai auzită pașii lui Patout și abia după aceea deschise ochii. Așa cum ghicise, se afla pe canapeaua din încăperea principală a lui Dredd.

– De cît timp ești treaz? întrebă acesta în șoaptă. Nu stătea cu fața la Basile, ci se uita pe fereastra pîcloasă, fumînd calm și privind la agitația de afară. Burke se întrebă – și nu pentru prima oară – dacă vindecătorul nu era totuși un vrăjitor cu puteri supranaturale. Pe lîngă talentele lui de tămăduitor, nu cumva avea ochi și la ceafă?

– De suficient timp ca să aud recapitularea evenimentelor prezentate de Patout.

– E așa cum a spus?

– Exact. Am ajuns la cabană cu cîteva minute înaintea lui McCuen și mi-am ascuns barca în ierburi. Cînd ne-am găsit față-n față, a recunoscut că a încheiat un tîrg cu Duvall. Credea că vom putea negocia cu el și vom termina treaba.

– Pe dracu'!

– Așa am reacționat și eu. Viitorul lui Mac era în joc, așa că n-ar fi acceptat refuzul meu. Tocmai întindea mîna spre pistol. Patout îl urmărise pînă acolo. Glonțul i-a trecut prin spate străpungîndu-i inima. Acum Patout trebuie să îndeplinească toate formalitățile ca la carte.

– Asta este numai pe jumătate problema ta. Duvall e pe urmele tale.

Lăsînd impresia că privește cu atenție cum este transportat trupul lui Mac către ambulanță, Dredd îi povesti lui Burke despre Gregory care venise să-l avertizeze, urmat la scurt timp de cei doi pistolari.

– Așadar, era adevărat ce i-ai spus lui Patout despre cei doi pescari.

– În linii mari, zise Dredd. Au venit aici, dar n-au mai plecat. Cuvintele sunau amenințător, și Burke nu mai puse alte întrebări. Pentru liniștea lui, prefera să nu știe ce soartă avuseseră cei doi oameni.

– Ce e cu Gregory?

– Îmi pun speranța în băiatul ăsta. Ar fi putut să ne trădeze pe toți, dar n-a făcut-o. I-am spus s-o șteargă cît mai repede și mi-a ascultat sfatul.

– Foarte bine. Burke trase de căluș. Scapă-mă de astea.

Dredd se întoarse și se depărtă de fereastră.

–Cadavrul a fost urcat în camion și Patout vorbește cu șeriful. Avem un răgaz de vreo nouăzeci de secunde ca să pleci de aici.

– Unde mi-e pistolul?

– L-a luat Patout. Dar îți împrumut unul de-al meu.

Dredd scoase un Magnum 357 dintr-un sertar, verifică să vadă dacă e încărcat, mai luă și o cutie cu gloanțe și apoi îl ajută pe Burke să se ridice în picioare. Își simțea genunchii moi ca de cauciuc și în loc de cap era convins că are un pepene care se balansează periculos. Îl urmă pe Dredd prin încăperile întortocheate ale casei spre o ușă din spate.

Într-o ladă în care păreau să exite toate uneltele folosite de om din epoca fierului pînă în zilele noastre, Dredd găsi o foarfecă de metal și îi scoase călușele. Îi dădu pistolul și gloanțele, apoi trase o barcă lîngă debarcader.

– Te joci cu bărcile mele ca un copil cu cuburile. În ritmul în care le distrugi, în curînd am să dau faliment.

– Am să te răsplătesc, Dredd.

– Da, ai grijă să nu te lași ucis înainte să apuci s-o faci. Rezervorul este plin, dar nu porni motorul decît după ce vîslești cam o milă. Crezi că ai să poți?

– N-am de ales. Remy a rămas acolo, singură.

– Basile? Îți place fata asta?

Cei doi bărbați schimbară o privire, dar Burke nu spuse decît atît:

– Mulțumesc încă o dată, Dredd.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

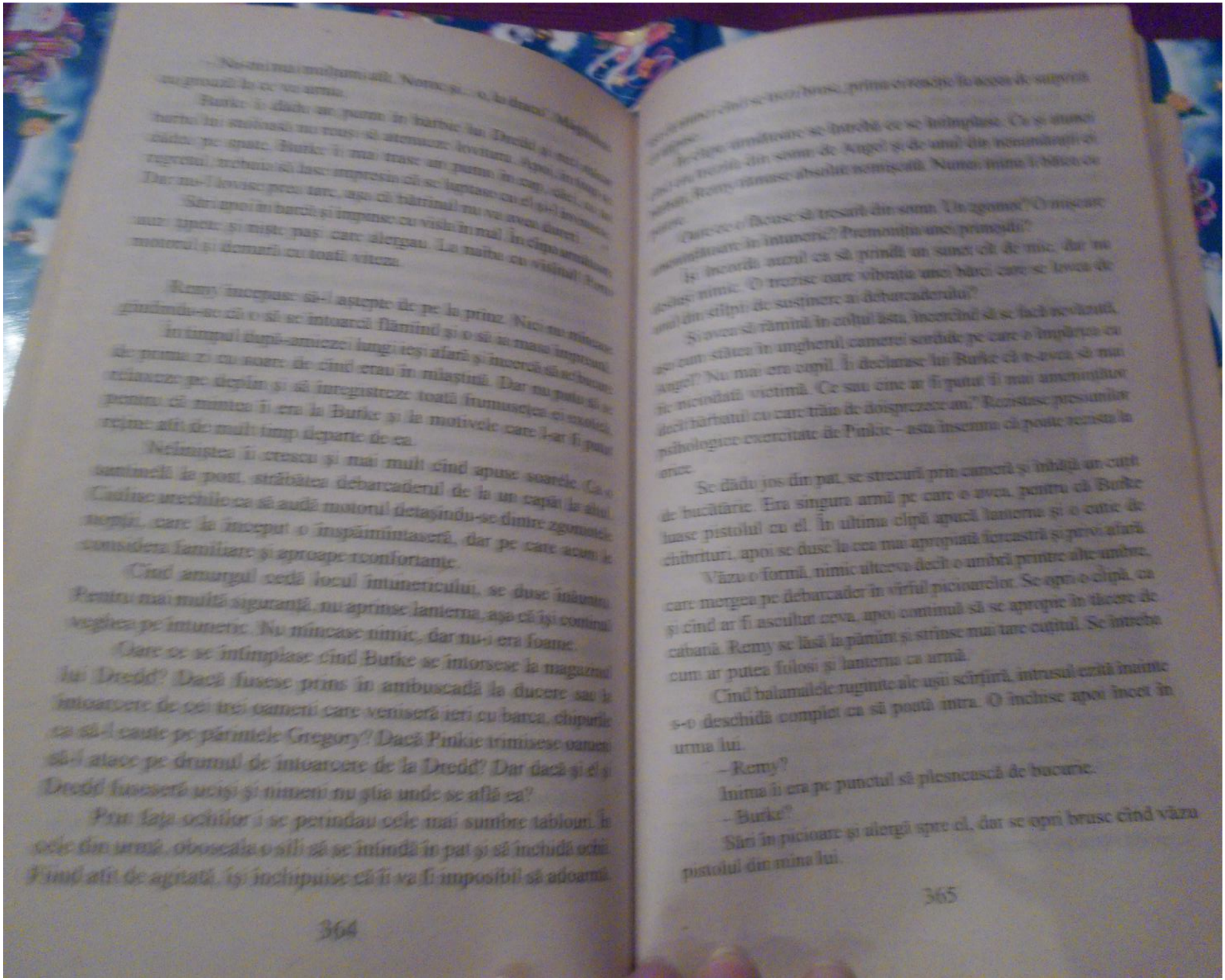

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Burke se simți atît de ușurat că o găsește teafără și nevătămată, încît fu cît pe-aci s-o strîngă la piept, dar în clipa următoare văzu cuțitul într-o mînă și lanterna în cealaltă.

Nu mai folosise motorul bărcii pe ultimii kilometri pentru că știa cît de departe ajunge zgomotul pe deasupra apei. N-ar fi vrut să-i conducă pe urmăritori la această ascunzătoare. Luptîndu-se disperat să ajungă cît mai repede înapoi, nici nu-i trecuse prin minte că Remy însăși ar fi putut constitui o primejdie pentru el. Dar cuțitul căzu pe podea, și Remy puse pe masă lanterna și cutia de chibrituri. Burke puse siguranța pistolului înainte de a-l așeza alături de lanternă. Apoi rămaseră față în față.

– Ai pățit ceva?

– M-am speriat.

– De ce?

– La început n-am știut cine ești.

– Mi-era teamă că s-ar putea să nu fii aici.

– Unde puteam să fiu? De ce te furișai?

– Ca să nu fiu prins.

– Prins?

– Sînt căutat.

– De cc?

– E o poveste lungă,

– Ești transpirat.

– Am vîslit.

– Oh!

Rămaseră din nou tăcuți, privindu-se unul pe celălalt prin întuneric.

– Ai lipsit așa de mult, spuse ea.

– Știu. Îmi pare rău, n-am putut să mă întorc mai repede.

– Nu-i nimic, numai că...

– N-am avut încotro. Dacă...

– Ce s-a întîmplat?

– A venit cineva aici?

– Nu.

– Ai văzut pe cineva?

– Pe nimeni toată ziua. Simțeam că înnebunesc.

– De frică?

– De îngrijorare.

– Îngrijorare?

– Să nu ți se întîmple ceva.

Spațiul dintre ei se îngustase. Mai tîrziu, Burke nu-și mai aminti dacă fusese pe deplin conștient atunci cînd pusese mîna pe ea. Nu-și amintea nici momentul cînd o îmbrățișase. Acționase fără să se gîndească în prealabil. Într-o clipă dorise s-o îmbrățișeze și în secunda următoare o și ținea în brațe.

O strînse tare la piept. Era incredibil de mică și de moale. Își îngropă fața în părul ei de la ceafă. Mîinile îi cuprinseră fața și îi apăsară buzele pe gîtul lui. Remy vorbi cu buzele lipite de pielea lui:

– Mi-a fost teamă că n-ai să mai vii după mine.

– Nimic nu m-ar fi putut opri să mă întorc.

– Nu știam.

– Știai, Remy.

– Cum așa?

– Pentru că ți-am promis că mă voi întoarce.

Buzele lui le căutau orbește pe ale ei. O sărută apăsat, zdrobindu-i gura mai întîi sub un unghi, apoi sub altul, și altul. Era stîngaci, chiar nepriceput. Dar oamenii flămînzi mănîncă la repezeală. O săruta cu lăcomie, nu cu finețe. Simțindu-i gustul pentru prima oară, gemu din adîncul pieptului, parțial recunoscător, parțial și mai înfometat.

În cele din urmă se dădu înapoi, își trecu degetele prin părul ei și îi dădu capul pe spate. Se uită în jos la chipul ei ca să vadă dacă nu-i înțelesese greșit reacția. Dar în expresia feței citi aceeași mirare și nedumerire ca și în sufletul lui.

Remy întinse timid mîna și îi atinse buzele cu vîrful degetelor.

Burke închise ochii și se apropie din nou de ea. Strînse genunchii și-i lipi de coapsele ei. Mîinile i se mișcară în sus pe șoldurile ei și le strînseră ferm. Mîna ei care acum i se odihnea în păr îi conduse capul spre ea și se sărutară de astă dată cu mai multă pasiune și mai puțină reținere decît prima dată.

Burke se dădu înapoi, trăgînd-o spre pat, pînă cînd ajunse cu

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

genunchii în dreptul acestuia. Se așeză pe marginea patului, își depărtă genunchii și o așeză între ei. Îi scoase nerăbdător bluza de trening. Trase apoi pantalonii în jos, ca să-i poată scoate. Mai întîi ochii, apoi mîinile i se îndreptară spre ea – umeri, sîni, talie, șolduri, coapse – atingînd cît mai mult din trupul ei în minimum de timp.

După aceea își puse obrazul fierbinte pe pîntecele ei și brațele femeii îi cuprinseră capul. Burke îi mîngîie gambele și coapsele. Îi strînse fesele în mîini, o sărută prin chiloți și se frecă apoi de ei cu bărbia și nasul.

O așeză pe pat alături de el și începu s-o mîngîie pe pîntece. Părul ei pubian i se cîrlionța în jurul degetelor. Despărți cele două labii umflate. Își băgă degetele adînc, apoi îi masă ușor cu degetul mijlociu locul cel mai sensibil.

Remy începu să gîfîie și să-i șoptească numele, iar el luă aceasta drept o încuviințare. În cîteva secunde fu deasupra ei. Cînd o pătrunse, aproape că-i veni să plîngă de plăcere. Nu voia să se grăbească, dar senzațiile erau așa de intense, le anticipase de atîtea ori, încît nu le mai putu stăpîni.

Punctul culminant trecu prea repede. Ridică fruntea, cu cuvintele de scuze pe buze, dar trăsăturile ei erau moi și relaxate. Pe buza superioară străluceau mărgele de transpirație. Ținea ochii închiși. Sub el, pieptul ei se ridica și cobora ritmic. Sfîrcurile sînilor erau tari. Le mîngîie ușor cu degetul mare. Simți cum pîntecele ei se încordează cu o secundă înainte ca Remy să-și muște buza de jos. Rămase în ea ca să savureze fiecare zvîcnire a ei, fiecare apăsare. Cînd valurile încetară, se rostogoli pe o parte și o trase lîngă el, apăsîndu-i capul pe pieptul lui și mîngîind-o pe spate. Rămaseră mult timp așa, și Burke ar fi vrut ca timpul să se dilate la infinit. Dar se simțea obligat să spună ceva.

– Știu cît ești de evlavioasă. Probabil consideri adulterul un păcat de moarte. Poți să spui că eu te-am forțat. Numai... numai să nu ai resentimente față de mine. N-aș vrea să-mi porți pică.

Remy își eliberă corpul ca să se poată uita drept în ochii lui. Își puse palma pe obrazul lui și îi căută privirea.

– Nu trebuie să-ți faci griji din pricina asta. Nu sînt măritată cu adevărat.

38

De la fereastra biroului său, Pinkie se uita la petrecăreții de jos, din stradă. Carnavalul se încheiase, dar mulțimea continua să se agite, dornică să se înfrupte din toate bunătățile înainte de începerea postului.

Auzind zgomotul ușii care se deschise în spatele lui, Pinkie se întoarse și îl văzu pe Bardo strecurîndu-se înăuntru cu un aer neobișnuit de spășit.

– Oamenii mei nu se pot apropia de locul ăla. Spun că este plin de polițiști, ziariști, medici legiști și alte oficialități.

– S-a confirmat faptul că McCuen e mort?

– Absolut. Patout l-a lichidat ca să-l apere pe Basile.

– Și ce e cu Basile? întrebă Pinkie.

– Oricît ar părea de necrezut, Patout l-a avut în mînă, dar i-a scăpat.

Duvall se lansă într-un potop de înjurături.

– Basile l-a lovit rău pe bătrînul care se ocupă de magazin.

– Pe dracu', mugi Duvall. Și Patout a înghițit chestia asta?

– Nu știu.

– Nu ne-a spus individul ăla, Gregory, că Basile și Dredd sînt prieteni la cataramă? Dacă locul e plin de polițiști, așa cum susții tu, nici Sfîntul Vasile n-ar fi putut fugi de acolo fără ajutorul cuiva. Și ce dracu' s-a întîmplat cu Gregory și cu oamenii pe care i-am trimis împreună cu el? Ai vreo veste?

Bardo clătină din cap.

– Nici una.

– Cred că nici n-au ajuns la magazinul lui Dredd. E clar că ne-au tras pe sfoară.

– Sînt doi dintre cei mai buni oameni ai mei, spuse Bardo. Dacă le încredinţez o misiune, o duc la bun sfîrşit fără să crîcnească.

– Familia lui Gregory James are o mulţime de bani. I-a mituit ca să-i dea drumul. Probabil că acum sînt în Las Vegas, fiecare cu cîte două tîrfe de gît.

– Nu pot fi mituiţi, insistă Bardo.

– Atunci spune-mi unde sînt!

Bardo ridică din umeri, iar Pinkie mai trase o înjurătură. Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atît de derutat. Avusese două şanse excelente de a pune mîna pe Basile, dar le ratase pe amîndouă. Se pare că McCuen dorise să-l ocolească pe Del Ray Jones şi să acţioneze de unul singur. Pe Duvall nu-l deranja chestia asta. La drept vorbind, avea toată admiraţia pentru iniţiativa lui McCuen. Cu excepţia faptului că se lăsase împuşcat. „Îţi mulţumesc, Doug Patout", îşi zise Pinkie. De el avea să se ocupe mai tîrziu.

Între timp, Gregory James dispăruse şi luase cu el doi ucigaşi cu experienţă. Cum reuşise oare nenorocitul ăla aşa de laş să facă o ispravă ca asta? Indiferent unde o fi fost, probabil că Basile rîdea şi cu fundul de încercările lui jalnice. Numai la gîndul ăsta, Pinkie simţea că-i creşte tensiunea cu viteza unei rachete cosmice. Bardo îi întrerupse şirul gîndurilor.

– N-aş vrea să te supere cuvintele mele.

Pinkie se întoarse şi Bardo continuă, neimpresionat de privirea lui furibundă:

– N-ar fi exclus ca Basile s-o fi ucis pe doamna Duvall şi s-o fi aruncat în mlaştină chiar în ziua în care a răpit-o. Ar putea fi deja moartă. Sau...

– Ei bine? Sau ce?

– O, la naiba, Pinkie, gîndeşte-te puţin. Dacă stă într-o colibă prăpădită cu Basile de aproape o săptămînă poate că... ştii. S-ar

putea ca lui Basile să-i placă atît de mult compania ei, încît să nu-i mai pese de răzbunare.

Ochii lui Pinkie se îngustară periculos de tare.

– Aşadar, după părerea ta, Remy e ori moartă, ori face dragoste cu Basile?

Bardo desfăcu braţele într-un gest de neputinţă.

– Doar ştii şi tu cum sînt femeile. Seamănă cu cîinii. Atîta timp cît le hrăneşti şi le mai mîngîi din cînd în cînd, te iubesc. De ce crezi că li se spune căţele?

– Nu m-am gîndit niciodată la asta.

Fără să-şi dea seama de faptul că şeful lui abia se mai putea stăpîni, Bardo continuă imprudent:

– Am o presimţire rea în legătură cu asta. De la bun început, totul a fost împotriva noastră.

– Te ascunzi după deget. Ce vrei să spui?

Bardo îşi strecură mîna în buzunar şi făcu să zornăie mărunţişul de acolo. Dădu din umeri cu un gest plin de aroganţă.

– Eu mă retrag, Pinkie.

– Te retragi, pe dracu'!

– Uite ce e, n-am de gînd să mă las ucis pentru un fund de femeie pe care nici măcar n-am reuşit să pun mîna vreodată.

Orbit de furie, Pinkie se năpusti la el şi îl apucă de reverele costumului său de două mii de dolari. Poate că Remy merita această insultă, nu însă şi el. Nimeni nu demisionase din serviciul lui numai pentru că aşa i se năzărea. De unde neobrăzarea asta a lui Bardo, să-şi imagineze că el poate pleca cînd doreşte?

– Ai să faci ce am să-ţi spun eu, altfel îi suflu la ureche lui Littrell cu ce se ocupă Wayne Bardo.

– Eşti avocatul meu. Nu poţi să-i spui nimic procurorului fără să rişti excluderea din barou.

– Este adevărat, consimţi Pinkie cu o voce dulce pe care o folosea la tribunal atunci cînd punea o întrebare menită să discrediteze un martor. Unul din ziariştii locali îl asemuise cu un ciocan de lemn învelit în catifea. N-am voie să divulg informaţii

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

secrete, dar pot foarte bine să pun pe cineva să o facă în locul meu. Sînt o mulțime de indivizi dispuși să-mi dea o mînă de ajutor. Și dacă se întîmplă așa ceva, te-ai dus pe copcă, Wayne. Acolo unde or să te bage n-o să mai vezi nici un fundulet. O să-ți ia bijuteriile, mașina ta frumoasă și toate costumele tale elegante. O să te încui așa de bine și într-un asemenea loc, că o să fii fericit să poți să te bărbierești și să faci duș o dată pe săptămînă.

Fără să-i dea lui Bardo răgazul necesar ca să răspundă, se apropie și mai mult, cu nasul la cîțiva centimetri de fața acestuia.

– Treaba asta urîtă, cum îi spui tu, nu se va încheia decît atunci cînd Basile va fi mort. E clar? Hotărîse să-și păstreze numai pentru el planurile legate de Remy. Bardo nu făcea mofturi cînd era vorba să omoare femei, dar Pinkie nu dorea să-i atîțe poftele prea devreme. Și între timp, mai am o treabă pentru tine. Pinkie îi dădu drumul, îi netezi reverele apoi îl bătu afectuos pe obraz. Asta o să-ți placă.

– Pinkie a refuzat să se căsătorească cu mine la biserică. Dacă biserica n-a recunoscut căsătoria noastră, nici pentru mine nu e valabilă, spuse Remy în șoaptă, apoi adăugă: Asta mă transformă în tîrfa despre care vorbeai.

Basile o mîngîie pe obraz.

– Nu ești tîrfă.

Stăteau strîns îmbrățișați, cuprinși de un soi de disperare mută. Îi dăduse drumul numai atît cît avusese nevoie să se ridice din pat și să-și scoată hainele de pe el. Remy își frecă obrazul de pieptul lui gol.

– Ce-o să se întîmple cu noi, Burke?

Numele lui îi venise ușor pe buze, în mod firesc, și asta îl cu să zîmbească. Dar întrebarea ei îl trezi la realitate.

– Nu știu, oftă el.

– Trebuie să-mi dai drumul să mă întorc.

El clătină din cap.

– Dar...

Dîndu-și capul pe spate, o privi.

– Nu, spuse el și o sărută posesiv.

Cînd se desprinseră, în sfîrșit, din îmbrățișare, Remy îl întrebă despre căsătoria lui cu Barbara.

– De ce v-ați despărțit?

– N-am putut s-o fac fericită.

– Dar ca te-a făcut fericit pe tine?

– Nu, spuse el, dîndu-și seama pentru prima dată că nefericirea lor nu se datora numai lui. Nici Barbara nu se străduise prea mult în acest sens. Am avut o relație acceptabilă. Cred că majoritatea oamenilor se complac într-o asemenea situație.

– Dar n-ar trebui.

– Nu, n-ar trebui. Se uită de aproape la ea, examinîndu-i trăsăturile feței. Dacă ai fi putut să faci sau să fii ceva, ți-ar fi plăcut?

– Cu alte cuvinte, dacă generozitatea lui Pinkie n-ar fi avut frîiele așa de scurte? El dădu din cap. Aș fi vrut să lucrez într-o galerie de artă, zise ea fără ezitare. I-am studiat pe marii maeștri și știu foarte mult și despre artiștii contemporani. M-aș pricepe la treaba asta.

– Nici nu mă îndoiesc, admise el cu toată sinceritatea.

Remy își băgă mîinile între obraz și pernă și chipul ei deveni visător.

– Ce s-ar fi întîmplat dacă ne-am fi cunoscut în alt loc și la altă dată, în împrejurări obișnuite? Să zicem că eu aș fi lucrat la una din galeriile de pe Royal Street, iar tu ai fi trecut întîmplător pe acolo și m-ai fi observat.

– În primul rînd, eu nu-mi pot permite nici să deschid ușa vreunei galerii de pe Royal Street.

– Să admitem că s-ar fi întîmplat așa, Burke. Orice e posibil.

– E în regulă. Intru și te văd pe tine, așa-i? Remy dădu aprobator din cap. Ei bine, după ce mi-aș fi mușcat limba de cîteva ori, probabil că mi-aș fi luat inima în dinți și ți-aș fi vorbit.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Așadar, ai fi stat de vorbă cu mine. Asta-i bine, rise ea. Și mai departe?

– Mai departe nimic. Ți-ai fi dat seama imediat că sînt un mare ignorant.

– De ce?

– Probabil că aș putea s-o recunosc pe Mona Lisa din mai multe tablouri, dar cam asta-i tot ce știu în materie de artă. M-ai fi dat imediat afară.

– Mă îndoiesc. Remy zîmbi timid, apoi îi mărturisi: Părintele Kevin a făcut o impresie foarte puternică asupra mea.

– Preotul acela scorțos? glumi el.

– Da, era ceva cam rigid, dar m-am gîndit foarte mult la el.

– Și la ce te-ai gîndit în legătură cu el?

– La lucruri perverse.

– Aoleu!

– Mm, da. Mă gîndeam că este o adevărtă ispită pentru toate femeile din parohia lui.

– Nu mai spune.

– Așa este, insistă Remy. Mi-am zis că e mult prea atrăgător ca să fie un sfînt.

– Nu sînt sfînt.

– Dar atunci nu știam acest lucru. Mă gîndeam că are un sex-appeal teribil.

– Serios?

– Da. Și asta se întîmpla înainte să descopăr că are pistrui pe umeri.

Burke rise, încîntat că Remy îi dăduse atenție și cocheta cu el.

– Ba n-am.

– Ba ai, zise ea, rîzînd împreună cu el.

Își petrecură următoarele ore alintîndu-se, mîngîindu-se și explorîndu-și reciproc trupurile cu acea curiozitate dulce a îndrăgostiților aflați la prima experiență de acest gen. Se prefăcură că se cunoscuseră altă dată și în alt loc și rîseră împreună. Se

tachinară unul pe altul, dar urmară și lungi perioade de timp pe parcursul cărora nu făcură nimic altceva decît să se privească în ochi.

– Ești așa de frumoasă, spuse el la un moment dat. Nu-mi vine să cred că mă aflu aici împreună cu tine.

– Îmi place chipul tău, șopti ea, este foarte cinstit, dar...

– Dar ce?

– Ochii tăi sînt foarte întunecați, Burke. Privi fix în ei. Ce ții ascuns acolo, în întuneric?

– Toate păcatele și neîmplinirile mele.

– Nu pot fi așa de multe.

– Nici nu-ți închipui cîte sînt, rise el.

Remy își trecu degetul peste buzele lui.

– Zîmbești numai cu gura, nu și cu ochii. De ce? Ce te-a făcut așa de nefericit?

Era supărător că reușea să-i citească așa de bine gîndurile, dar în același timp îl impresiona dorința ei de a-l cunoaște în întregime, în toată complexitatea lui de om. Simțea nevoia să-i spună ce mult însemna pentru el atenția pe care i-o acorda.

– Remy... Îi căută chipul, se cufundă în abisul ochilor ei și nu găsi cuvintele potrivite. Așa că nu-i mai zise nimic și o sărută, o ținu strîns la piept și îi spuse fără nici o tragere de inimă că probabil ar trebui să doarmă puțin. O întoarse cu spatele spre el și își puse brațul pe talia ei, trăgînd-o cît mai aproape de el. Crezuse că va putea să adoarmă, dar se simți din nou excitat.

Îi prinse sînii în palme și începu să-i mîngîie sfîrcurile pînă cînd acestea se întăriră. Îi sărută ceafa, își împinse coapsele înainte, o găsi moale și deschisă și-i șopti numele cînd căldura ei umedă îl înconjură din toate părțile.

Începu să se miște în ea și aproape că uitase cu totul de sine, cînd un mic scîncet îl smulse din amețeala erotică.

Se retrase și o întoarse pe spate. Remy plîngea. Îi șterse lacrimile de pe obraji.

– Îmi pare rău, Remy. Am să mă opresc.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– N-am vrut să te oprești.

Burke înghiți cu greu.

– Atunci ce este?

Remy îi luă fața în mîini.

– Ți-am povestit ce viață am dus împreună cu Pinkie. Știi ce a făcut din mine și ce am fost pentru el în toți acești ani.

Dădu din cap cu un aer întunecat.

– Am executat totul pentru el la comandă în toți acești ani, insistă ca, pentru ca el să înțeleagă.

– Știu.

Remy suspină adînc.

– Și tot mă mai vrei?

– Dacă te vreau? repetă el uluit. Să te vreau?

Burke se urcă deasupra ei și o pătrunse din nou, dintr-o singură mișcare. Își trecu degetele prin părul ei, îi ținu capul nemișcat și îi vorbi cu o voce joasă, convingătoare:

– S-ar putea fie să mor înainte să se termine toată povestea asta, fie să-mi petrec tot restul vieții la închisoare. În ambele cazuri e foarte bine. Dar n-aș putea suporta gîndul că te întorci la el. Merit orice altceva în afară de asta și sînt gata să accept orice. Strînse tare din ochi și își lipi fruntea de-a ei. N-o să te întorci la Duvall. Nu se poate. Orice, numai asta nu.

39

– Domnul Duvall?

– Cine-i la telefon?

– Doug Patout. Soția dumneavoastră a fost găsită.

Roman îi adusese telefonul mobil lui Pinkie, care lua micul dejun la masa din sufragerie.

– Unde? întrebă el brusc.

– La magazinul lui Dredd. E sub protecția ajutoarelor șerifului. Mă duc imediat acolo.

– Ce e cu Basile?

Patout avu o ușoară ezitare.

– A lăsat-o pe doamna Duvall și a plecat.

– Cum se simte doamna Duvall?

– Din cîte spune domnul Dredd Michoud, e bine. Nerăbdătoare să ajungă acasă.

– Vreau ca Basile să fie găsit, Patout. Scotocește fiecare centimetru pătrat din Louisiana și găsește-l ca să-l aduci în fața justiției.

– Mă îndoiesc că justiția este lucrul care te interesează în acest caz, spuse Patout cu o placiditate enervantă. N-ai acceptat nici o clipă varianta răpirii, altfel l-ai fi pus pe însuși directorul FBI-ului să caute prin mlaștină. Dar, dacă insiști, pot să chem poliția federală ca să-i ia interogatoriul doamnei Duvall.

Pinkie strîngea așa de tare receptorul în mînă, încît încheieturile degetelor i se albiseră. Inelul cu diamant îi făcea o

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

dungă dureroasă pe degetul mic. Dar nu putea să-l contrazică pe Patout şi era sigur că şi poliţistul ştia acest lucru.

– Pot să fiu sincer? Fără să aştepte permisiunea lui, Patout continuă: După toate probabilităţile, este vorba de o chestiune de familie. Soluţia nu se află la organele abilitate să aplice legea, ci între voi doi, ca soţ şi soţie. Şi poate şi Basile. Îţi sugerez s-o rezolvaţi între voi.

Mai tîrziu, Pinkie nu înţelese cum de reuşise să se stăpînească la auzul observaţiilor răutăcioase ale lui Patout.

– Îţi mulţumesc pentru sfat, Patout, dar nu trebuie să mă înveţi tu cum să mă port cu nevastă-mea. Ai vrea să consideri chestiunea încheiată, nu-i aşa? Ai prefera să clasezi dosarul pentru că în tot acest calvar ţi-ai protejat omul tău şi ai fi foarte încîntat dacă ar ieşi din toată povestea asta fără prea multe oase rupte.

Speriat tot timpul la gîndul că telefoanele îi sînt interceptate, Pinkie era prea inteligent ca să-i dezvăluie lui Patout planurile sale în privinţa lui Basile. Îi spusese deja lui Patout – sfătuit probabil greşit de cineva din anturajul lui – că intenţiona să-l elimine pe fostul poliţist de la Narcotice. Nu mai era cazul să reia acele planuri. Voia însă ca Patout să ştie că va ţine seama de refuzul lui de a coopera.

– Poţi să renunţi la speranţele tale de a deveni mare şef în poliţia din New Orleans. Din acest moment, duşmanii te vor ataca din toate părţile. Poţi conta pe asta.

Patout nu se lăsă intimidat.

– Am comandat un elicopter al poliţiei să mă ducă la Jefferson. O voi însoţi personal pe doamna Duvall pînă acasă. Sosim peste cîteva ore.

Apoi telefonul amuţi în mîna lui Pinkie.

Roman se apropie şi întrebă nesigur:

– Doamna Duvall vine astăzi acasă?

– Exact, Roman.

– Slavă Domnului!

– Hm. Da.

Adîncit în gînduri, Pinkie bătea darabana cu degetele pe masă. O clipă mai tîrziu ridică privirea şi zîmbi către valet:

– Cred că evenimentul merită să fie sărbătorit, nu-i aşa?

– Aşadar, nu aţi uitat că astăzi este Lăsata Secului?

– Nu, Roman, n-am uitat, numai că am fost foarte preocupat de alte lucruri. Aveam de gînd să dau o petrecere. Şi o să o dăm. Aici. Diseară. Vrei să te ocupi tu de pregătirile necesare?

– Totul este gata, domnule.

Roman se grăbi să ducă vestea cea bună celorlalţi membri ai personalului. Pinkie formă numărul de telefon al lui Bardo.

– Remy a fost găsită.

– Unde?

– Îţi dau amănuntele mai tîrziu. O aduce Patout.

– Şi Basile?

– A dispărut.

– Ce-ai vrea să fac acum?

– Ce am discutat aseară.

– Chiar dacă doamna Duvall urmează să se întoarcă acasă?

Pinkie se uită fix la scaunul gol pe care şedea de obicei soţia sa.

– Mai ales fiindcă Remy o să vină acasă.

Sora Beatrice strîngea din buze, exprimîndu-şi dezaprobarea.

– Este cu totul şi cu totul împotriva regulamentelor.

– Da, s-ar putea să aveţi dreptate, dar asta este dorinţa domnului Duvall.

Prin atitudinea sa arogantă, Wayne Bardo voia să-i dea de înţeles că nu se simţea impresionat de veşmîntul ei de călugăriţă. Din punctul lui de vedere, nu era decît o altă femelă care îi dădea bătaie de cap. Putea să meargă împrejurul ei, pe deasupra ei sau prin ea, dar nu-l putea împiedica să ducă la bun sfîrşit ceea ce-i ceruse Pinkie să facă.

– O să-i telefonez domnului Duvall şi am să vorbesc cu el personal.

– Perfect. Așa să faci, soră.

Bardo împinse spre ea telefonul de pe birou, apoi, cu o totală lipsă de respect, se așeză fără să fi fost poftit și își puse glezna unui picior pe genunchiul celuilalt. Fluieră încetișor printre dinți în timp ce ea vorbea cu Duvall.

– Cu domnul Duvall, vă rog. Sînt sora Beatrice de la așezămîntul „Inimă Binecuvîntată". Este foarte important să vorbesc personal cu domnul Duvall.

Rînjind, Wayne Bardo auzi partea de conversație de la acest capăt al firului prin care sora Beatrice verifica dacă într-adevăr Duvall îl trimisese la școală s-o ia pe cumnata lui.

– Și doamna Duvall este de acord cu acest aranjament? întrebă ea. După un moment, murmură: Foarte bine, domnule Duvall. Vă rog să mă iertați că vă deranjez, dar mă tem să nu i se întîmple ceva Flarrei. Spunînd aceasta, îl țintui cu privirea pe Bardo, care îi adresă cel mai nevinovat zîmbet. După ce puse receptorul în furcă, Bardo întrebă:

– E în ordine?

– Da, e în ordine.

Sora Beatrice se ridică în picioare și ieși din spatele biroului; veșmîntul îi foșni și mătăniile țăcănită.

– Mă duc să-i spun Flarrei să-și strîngă lucrurile. O să vină imediat.

Acest „imediat" dură vreo douăzeci de minute. Între timp, locul în care se afla începuse să-l exaspereze pe Bardo, căci era plin de sfinți și de crucifixuri; care toți și toate păreau că îl urmăresc, în timp ce el măsura încăperea în lung și în lat. Sfinții și îngerii care pluteau pe norii rozalii îl condamnau din ramele lor ornamentate și aurite. Ar fi putut să jure că statuia nu știu cărui sfînt luptător din colț își ridicase amenințător sabia. Toate aiurelile astea religioase îți dădeau fiori.

Cînd se deschise ușa din spatele lui, Bardo era un pachet de nervi. Întorcîndu-se pe călcîie, exclamă:

– Iisuse Hristoase!

Ușoara blasfemie o făcu pe sora Nu-știu-cum-o cheamă să-și strîngă buzele într-un rictus dezaprobator, dar Bardo nu se putuse abține. Pinkie îi spusese că va fi bine plătit pentru o treabă care-i va face o reală plăcere.

Ce pipiță! Într-o fracțiune de secundă se gîndi la vreo douăzeci de perversiuni la care avea s-o supună pe sora mai mică a lui Remy.

Obrajii fetei erau învăpăiați de emoție în clipa în care străbătu încăperea și veni în întîmpinarea lui, cu mîna dreaptă întinsă:

– Bună ziua, domnule Bardo. Îmi face plăcere să vă cunosc.

– Nu mai puțin, domnișoară Lambeth.

Era probabil pentru prima oară în viața lui cînd dădea mîna cu o femeie, dar se bucura că i se oferise prilejul să atingă acea creatură neverosimil de frumoasă.

– Este adevărat ce mi-a spus sora Beatrice? Chiar am să merg acasă, la petrecerea de Lăsata Secului?

– Cît se poate de adevărat. Domnul Duvall consideră că ai zăcut destul aici. Vă rog să nu vă supărați, soră, spuse el adresîndu-se călugăriței peste umărul Flarrei. Cumnatul dumitale vrea să te distrezi în seara asta. Cu acest prilej o să-ți faci debutul în societate.

– Și Remy este de acord?

– Da. Dorește să fii cu ea în seara asta. De fapt, chiar ea ți-a ales vestimentația.

Punîndu-și o mînă pe piept, Flarra exclamă fericită:

– Chiar îmi dau voie să vin? Mi se pare că visez.

Bardo îi luă valiza și îi oferi brațul.

– Bineînțeles, iubito!

Pinkie îi aștepta la ușa din față. O deschise înainte ca Patout să apese pe sonerie. Chiar și în acel moment mai exista o șansă să-și schimbe toate planurile și să trăiască mai departe cu Remy ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

Dar această infimă posibilitate dispăru în clipa în care se uită în ochii ei, pentru că, deși îi zîmbi slab și îi rosti numele cu vocea tremurată, aruncîndu-i-se în brațe, Pinkie ghici adevărul.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Ticălosul ar fi putut la fel de bine să-i otrăvească orhideele nepreţuite sau să se uşureze într-o sticlă de Château Lafite. Remy fusese murdărită. Fata perfectă pe care o crescuse pentru el încetase să mai existe.

Ascunzîndu-şi dezgustul, o strînse la piept.

– Draga mea, slavă Domnului că te-ai întors. Cînd mă gîndesc prin ce-ai trecut... se opri, prefăcîndu-se că se îneacă de emoţie. Ai păţit ceva?

Ascultă atent cînd îi povesti cum fusese rănită de alicele de vînătoare cînd fugiseră de la benzinărie.

– Dar rănile au început să se vindece. Sînt foarte obosită.

– Basile n-a...

Remy scutură din cap.

– A vrut numai să-ţi demonstreze de ce e în stare, Pinkie. Atîta tot. Nu m-a maltratat.

Doug Patout, care pînă atunci stătuse deoparte, nevrînd să se amestece între cei doi, făcu un pas înainte.

– Doamna Duvall n-a vrut să discute despre calvarul prin care a trecut. Acum însă aş dori să ştiu şi versiunea ei despre cele întîmplate, aşa că o să-i pun cîteva întrebări dacă nu ai nimic împotrivă.

– Ba am, spuse scurt Pinkie. După cum spuneai chiar dumneata ceva mai devreme, este o chestiune personală.

Cu aceste cuvinte, îi închise uşa în nas lui Patout.

– Domnul Patout se teme să nu începi represaliile împotriva lui Basile, spuse Remy, în timp ce el o conducea în sus, pe scări. Dar n-o să faci una ca asta, nu?

Pinkie se mulţumi doar să zîmbească şi s-o bată afectuos pe braţ. În dormitor îi aştepta o tavă cu mîncare, dar Remy o lăsă neatinsă. Cînd rămaseră din nou singuri, Pinkie o chestionă mai amănunţit despre răpirea ei.

– Aş vrea să văd şi eu cabana aceea de pescuit unde te-a sechestrat. Poţi să mă conduci acolo?

– Nu, din păcate. Pentru mine, toate locurile din mlaştină arată la fel.

– De ce ţi-a dat drumul?

– Nu ştiu, zise ea cu voce joasă. M-a trezit foarte devreme în dimineaţa asta şi m-a anunţat că mă eliberează. Tot timpul spusese că mă foloseşte drept momeală ca să te atragă pe tine, indiferent cît de mult ar putea să dureze. Nu mi-a dat nici o explicaţie în legătură cu schimbarea planului, atîta doar că a pomenit ceva în legătură cu un poliţist care a fost ucis ieri. Şi cu Dredd. Nu voia ca Dredd, Patout sau vreunul din ceilalţi foşti colegi ai lui să aibă de suferit de pe urma acţiunilor lui ilegale. A spus că era timpul să contramandeze totul înainte să mai moară şi altcineva.

– Ar fi trebuit să se gîndească la asta înainte să începă toată tevatura. Acum e prea tîrziu.

– Ce vrei să spui?

– Nu contează. Ai încercat să scapi?

– Bineînţeles! exclamă ea. Îi povesti apoi cum fusese pe punctul să se înece. După aceea mi-a pus căluşe la mîini.

Ridicînd spre el ochii săi expresivi, puse mîna pe braţul lui şi îl strînse puternic.

– Dar acum m-am întors, sînt în siguranţă alături de tine şi numai asta contează. Mă gîndesc la cele întîmplate ca la un vis urît care va fi dat curînd uitării. Îi încolăci gîtul cu braţele. Pinkie, ţine seama de sfatul domnului Patout. Pune capăt acestei duşmănii faţă de Basile. A vrut numai să te zgîlţîie şi acum, după ce s-a liniştit, n-o să mai auzim de el. Dacă Basile e capabil să renunţe, putem să facem şi noi acelaşi lucru. Ei? Lasă-l în pace!

Îi opri pledoaria pentru amantul ei cu un sărut apăsat pe care îl întrerupse brusc. Se bucură văzînd mirarea ce i se citea pe chip. Oare tîrfa îşi închipuia chiar că o s-o ducă în pat? Îi venea să-i rîdă în faţă, dar încă nu venise momentul să-i dezvăluie toate surprizele pe care i le pregătise.

– Culcă-te, spuse el bătînd-o uşor pe obraz. Vreau să arăţi cît mai bine diseară.

– Diseară?

– La petrecerea noastră.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– La petrecerea noastră?

– Remy, ai căpătat de la Basile deprinderea de a-l îngîna pe interlocutor?

– Te rog să mă scuzi. Ce fel ce petrecere?

– Petrecerea de Lăsata Secului. Ai uitat că azi e ultima zi înainte de Postul Mare? Mîine va trebui să ne căim pentru păcatele noastre, dar în seara asta putem fi îngăduitori cu noi înşine. Am de gînd să...

– N-o să pot veni la petrecere diseară.

– Ăsta este un alt obicei urît pe care l-ai căpătat în ultima vreme – să mă întrerupi în timp ce vorbesc.

Remy îşi muşcă buzele, apoi, după cîteva clipe, spuse cu un uşor tremur în voce:

– Sînt derutată de faptul că vrei să particip la o petrecere chiar în prima zi a întoarcerii acasă.

– Cum ai fi vrut să sărbătorim evenimentul?

– Aş fi preferat să fim doar noi doi.

– Asta e drăguţ din partea ta, iubito, dar mi-e teamă că nu pot contramanda acum toate festivităţile. Aş dezamăgi prea multă lume. Inclusiv pe Flarra, adăugă el, ciupind-o de obraz. Am invitat-o şi pe ea.

Remy se albi la faţă. Înghiţi în sec, ca şi cînd ar fi vrut să-şi învingă starea de greaţă.

– Serios? spuse ea cu o emoţie trucată. Ce te-a făcut s-o chemi şi pe ea? N-ai invitat-o niciodată.

– Am meditat la ce mi-ai spus în timpul ultimei discuţii despre ea. Cred că ai avut dreptate. Trebuie să-i mai lungim puţin frîiele. La urma urmelor, a depăşit vîrsta copilăriei; este o tînără femeie.

– De fapt, eu m-am înşelat, Pinkie. Tu ai întotdeauna dreptate în astfel de lucruri.

Pinkie ridică din sprîncene.

– Acum e prea tîrziu, Remy. Nu pot s-o dezamăgesc pe Flarra după ce a fost deja invitată. Ar fi o cruzime din partea mea. Ei, acum încearcă să tragi un pui de somn, adăugă el, ridicîndu-se în

picioare. Poate o să mai capeţi ceva culoare în obraji. Iartă-mă că ţi-o spun, dar arăţi ceva mai puţin bine decît înainte.

– Nu-i nici de mirare. Şi părul, şi unghiile! O să pun să mi le facă pînă diseară.

– Ai să te ocupi tu însăţi de tratamentul de înfrumuseţare după ce o să te odihneşti. Se îndreptă spre uşă. O, apropo, am scos telefonul din priză şi l-am luat de aici, ca să nu fii deranjată.

Remy aruncă o privire spre noptieră şi Pinkie se delectă văzîndu-i expresia de disperare întipărită pe faţă.

– Dar aş fi vrut s-o sun pe Flarra. A trecut mai bine de o săptămînă de cînd n-am vorbit cu ea şi sînt sigură că e îngrijorată.

– Nu-ţi face griji. I-am spus o mică minciună, că te doare gîtul. Dar acum a aflat că te-ai făcut bine şi că abia aşteptă s-o vezi în seara asta.

– Dar trebuie să vorbesc cu ea.

– Ai tot timpul diseară. Am dat instrucţiuni personalului să nu te deranjeze. Numai eu am să mai vin din cînd în cînd să văd ce faci.

Îi trimise un sărut suflînd în palmă, apoi încuie ostentativ uşa cu cheia.

Remy se repezi imediat la uşă şi apucă de mîner cu amîndouă mîinile. Încercă să-l mişte în sus şi în jos, într-o parte şi în alta, dar acesta nu cedă. Gemînd neputincioasă, se lăsă să alunece în jos, cu spatele lipit de uşă.

Se amăgise cu gîndul că trebuie să se întoarcă la Pinkie ca să poată scăpa definitiv de el. Ştiuse că va avea nevoie de tot talentul ei actoricesc ca să-l convingă că era distrusă din cauza răpirii şi nerăbdătoare să uite acel episod neplăcut pentru a-şi relua viaţa de mai înainte. Se hotărîse să continue jocul oricît ar fi fost necesar pînă în momentul în care avea s-o smulgă pe Flarra din ghearele lui. Ar fi mers chiar pînă acolo încît să împartă patul cu el, deşi nu-i mărturisise lui Burke acest lucru.

Dar Pinkie n-o trîntise imediat în pat, ceea ce era un lucru

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

neobișnuit la el, și tocmai de aceea alarmant. S-ar fi putut abține doar dintr-un singur motiv: dacă bănuia că întreținuse relații intime cu Burke Basile. În acest caz, viața ei, a Flarrei și a lui Basile erau în pericol.

Pinkie trebuie să fi ghicit chiar în momentul în care o sărutase, poate chiar mai înainte, că avea în fața ochilor altă femeie. Probabil că remarcase imediat schimbarea. Dacă putea să observe cea mai neînsemnată imperfecțiune a unei orhidee, să-și dea seama că vinul fusese servit cu un grad mai rece sau mai cald decît trebuia, nu se putea să nu sesizeze o transformare atît de profundă ca cea petrecută la cabană, unde începuse să-l iubească pe Burke Basile și, în același timp, își cîștigase respectul de sine.

Oricît mai avea de trăit, va fi întotdeauna recunoscătoare proniei cerești pentru zilele petrecute în locul acela exotic și uitat de lume. Fusese silită să se examineze cu un ochi foarte critic și să recunoască faptul că devenise exact ceea ce-i spusese Burke – o tîrfă. Se prostituase pentru cea mai nobilă cauză cu putință, protejarea surorii sale mai mici. Dar pentru atingerea acestui scop sacrificase absolut totul: mîndrie, respect de sine, suflet. Dacă renunțase la tot ce era bun în ea, ce nevoie mai aveau de ea Flarra sau alții?

Acum o disprețuia pe doamna Pinkie Duvall pentru pasivitatea și lașitatea ei, singurele sale instrumente de supraviețuire fiind micile vicleșuguri femeiești. Dar învățase s-o respecte pe Remy Lambeth, care era puternică și curajoasă, înzestrată cu toate calitățile necesare pentru a supraviețui.

Burke! Era imperios necesar să-l prevină că strategia lor dăduse greș. Dar înainte de a-l suna, trebuia să caute o soluție pentru a scăpa din camera asta.

Peștele mamei ei o învățase cum să deschidă aproape orice fel de încuietoare, dar între timp tehnica avansase, iar Pinkie avusese grijă să-și procure cele mai sofisticate încuietori. Acum cîțiva ani, cînd renovaseră toată casa, dormitorul lor fusese transformat

într-un adevărat seif, un loc de refugiu în eventualitatea că intrușii ar fi reușit să pătrundă în casă, în ciuda sistemului de securitate. Pe partea exterioară a canatului ușii era o încuietoare cu cifru. Din interior, ușa se putea deschide cu o cheie, dar Remy căută în zadar prin tot dormitorul, inclusiv în camera de toaletă a lui Pinkie. În disperare de cauză, încercă cu foarfeca de manichiură, cu pila de unghii și un ac de păr, dar, așa cum presupusese, încuietoarea era prea sofisticată pentru un amator cu unelte rudimentare.

Examină apoi ferestrele. Trase draperiile și obloanele interioare și, spre stupoarea ei, constată că obloanele exterioare fuseseră închise. Nu se mai întîmplase așa ceva decît o singură dată, cînd se prognozase furtună tropicală. Lumina zilei pătrundea cu mare greutate prin ele.

Oricum, nu avea mare importanță. Încuietorile ferestrelor erau obișnuite, nu însă și sistemul de alarmă. Chiar dacă ar fi reușit să deschidă fereastra, s-ar fi declanșat sistemul de alarmă care ar fi alertat întregul personal. Cineva i-ar fi raportat imediat lui Pinkie.

Renunțînd la ferestre ca posibilitate de evadare, începu să se plimbe prin cameră, storcîndu-și creierii să găsească altă soluție.

Prin sistemul de aer condiționat? Dădu la o parte grilajul care astupa conducta. Era prea mică.

Nu putea să treacă prin ziduri, nici să se strecoare pe sub ușă, ca fumul.

Fumul!

Casa era echipată nu numai cu sisteme de protecție împotriva intrușilor, ci și cu senzori pentru fum și căldură, conectați la serviciul de monitorizare a sistemului de securitate și la compania de pompieri. În momentul în care pornea alarma, mașinile pompierilor erau trimise imediat în locul respectiv. Niciodată nu se lua în considerare posibilitatea unei alarme false. Mașinile pentru stingerea incendiilor nu puteau fi în nici un caz rechemate decît după ce fiecare senzor din casă era verificat de o persoană autorizată.

Un detector de fum se afla chiar deasupra ușii care ducea

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

spre camera ei de toaletă. Scoase sertarele noptierei, puse lampa pe jos, apoi trase noptiera sub detector. Aprinse o luminare parfumată, își scoase pantofii din picioare și se urcă pe noptieră. Ridică mîna și reuși să apropie flacăra la cîțiva centimetri de detector.

– N-o să meargă, Remy.

Speriată, scăpă luminarea din mînă. În cădere, aceasta făcu imediat o gaură în covor. Pinkie străbătu încăperea și strivi luminarea, apoi privi amuzat în sus, spre ea.

– Arăți destul de penibil, Remy, dar trebuie să recunosc că sînt impresionat de ingeniozitatea ta. Ai dat dovadă de mai multă înțelepciune în ultima jumătate de oră decît în toți anii de cînd te cunosc.

Îi întinse galant mîna ca s-o ajute să coboare de pe noptieră. Cînd Remy îi respinse gestul cu un aer disprețuitor, Pinkie chicoti:

– Cum era să neglijez ceva atît de elementar cum este fumul și alarma anti-incendiu? Draga mea, trebuie totuși să mărturisesc că sînt plăcut surprins de faptul că și tu te-ai gîndit la ele.

– Întotdeauna m-ai subestimat, Pinkie.

– Ai fost destul de deșteaptă ca să ascunzi o sarcină și pierderea ei, trebuie să recunosc și asta. Ești mirată, Remy? Doamna dr. Caruth n-a ezitat să-mi dea toate informațiile după ce i-am arătat cîteva instantanee compromițătoare înfățișînd-o în compania iubitului ei care, din întîmplare, este chiar propria asistentă. E drept că sînt tolerant față de preferințele sexuale ale altora, continuă el cu blîndețe, totuși cred că societatea de bărbați respinși de doamna dr. Caruth abia așteaptă să afle cîte ceva despre viața ei particulară. Chiar dacă au anumite bănuieli, ar fi de preferat ca acestea să nu se confirme, căci rezultatul ar fi cel puțin neplăcut.

Așadar, despre ce vorbeam? A, da, despre coeficientul tău de inteligență. În cazul unor femei ca tine, aceasta este oricum de prisos. Aș îndrăzni să afirm că pînă și Basile împărtășește punctul meu de vedere. Mă îndoiesc că te-a antrenat într-o conversație stimulatoare înainte să te posede. Sper că nu negi lucrul ăsta.

– A făcut dragoste cu mine, spuse ea sfidătoare. Pentru prima dată în viața mea am făcut dragoste cu un bărbat.

Pinkie o plesni cu dosul palmei peste față. Remy se clătină din cauza loviturii și a durerii fulgerătoare. I se muiară genunchii și căzu pe pardoseală.

– Ești o tîrfă, Remy. Asta ai fost și vei fi întotdeauna, pentru că ai morbul în tine. Poate că ai dat o tentă romantică aventurii tale cu Basile, consumată în mijlocul naturii sălbatice. Dar nu-ți face iluzii. Basile este bărbat și orice bărbat își dă seama imediat ce hram porți. Te-a posedat, dar numai ca să-mi aducă mie un afront. Unde e acum?

– Nu știu.

Pinkie o lovi în spate cu piciorul, în dreptul rinichilor. Remy aproape că leșină de durere, dar făcu efortul să-și stăpînească valurile de greață și de amețeală.

– Unde este?

– M-a lăsat la Dredd. Apoi a plecat.

– Cu barca sau cu mașina?

– Cu barca.

Lacrimile care îi curgeau acum pe obraji erau sincere, căci își amintea de cele cîteva momente de intimitate cînd doriseră amîndoi să fi existat și o altă ieșire din impas.

– N-am vrut să rămîn acolo, dar...

Lovitura cu piciorul puse capăt vorbelor ei.

– Exact cum îți spuneam, Remy. Basile a obținut ce a dorit de la tine, în timp ce tu, sărmană femeie, te-ai ales cu inima zdrobită.

Remy se uită în sus la el.

– N-ai să mă poți ține încuiată la infinit, Pinkie. Mai devreme sau mai tîrziu, am să ies de aici.

– Remy, cînd se va încheia această noapte, n-are să-ți mai pese dacă o să părăsești sau nu această cameră. O să-ți fie total indiferent ce se întîmplă cu tine.

– Ce ai de gînd să faci? Să mă bați pînă cînd o să-mi dau

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

sufletul? Remy ridică fruntea cu semeție. N-ai decît să încerci Pinkie. Dar ai să fii uimit să constați cît de recalcitrantă pot să fiu Nu mai ai puterea să-mi faci rău. Nu sînt ceea ce pretinzi tu că ai fi. Acum știu. Insultele tale nu mă ating, am devenit imună

– Iubirea ți-a dat putere? o ridiculiză el.

– Exact.

– Nu mai spune? Frumoase vorbe, Remy, curajoase. Dar să vedem cît de curajoasă ai să fii după ce un anumit lucru neprețuit pentru tine va fi terfelit de cineva pe care îl detești.

– Să nu te atingi de ea! răcni Remy.

– A, așadar ai ghicit. Drăguța de Flarra. Pinkie își duse vîrfurile degetelor la gură: Așa de frumos pîrguită, așa de nerăbdătoare să cunoască experiența vieții.

Remy se apucă de marginea noptierei și se ridică în picioare, apoi se repezi spre el, vrînd să-i bage unghiile în ochi. Pinkie îi dădu un pum și o răsturnă în pat.

– Fata clocotește de vitalitate, nu-i așa? spuse el încîntat, ca și cînd ar fi discutat despre calitățile unui cal de curse. Are un potențial mai mare decît tine de a-i satisface pe bărbați. Ce excitant va fi pentru acela care o va poseda primul.

Remy alunecă din pat. Se tîrî în genunchi spre el și își încolăci brațele în jurul coapselor lui, rugîndu-l cu vocea răgușită:

– Te implor, Pinkie, nu-i face rău. Te implor. Am să fac orice spui, orice.

Îl strînse și mai tare și se agăță de hainele lui, ridicîndu-se în picioare. Îl sărută și îl mîngîie prin pantaloni.

– Fă tot ce vrei cu mine, dar las-o pe ea.

Pinkie îi dădu mîinile la o parte, ferindu-se de ea.

– Încetează, Remy.

– Te rog, Pinkie, spuse ea plîngînd cu sughițuri, te rog, nu te atinge de ea.

– Ce-ți trece prin minte, draga mea? Crezi cumva că am să te înlocuiesc în patul meu cu Flarra? Departe de mine gîndul acesta.

luase mîna și o mîngîie pe obraz. Am făcut-o cadou altcuiva. Lui Bardo.

Încă vreo cîteva secunde după plecarea lui, Remy rămase pironită locului, nereușind să asimileze înțelesul ultimelor lui cuvinte. Bardo. Cu Flarra.

Își încrucișă brațele la piept și se aplecă în față cu un ușor geamăt de durere, apoi șopti o rugăciune de mulțumire lui Dumnezeu pentru că îi dăduse o ultimă șansă să salveze situația.

Desfăcu pumnul și se uită la cheia din palmă – cheia pe care o furase din buzunarul lui Pinkie atunci cînd se prefăcea că îi imploră mila.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

40

– Nu înțeleg. De ce nu mergem direct acasă la Remy?

Naivitatea fetei era la fel de încîntătoare ca și imaginea ei în uniformă de școală. Seducătoarea și parfumata Flarra avea să-i ofere cea mai minunată noapte din viața lui. Aproape că îi venea să-și lingă degetele cînd se gîndea la ceea ce va urma.

– Acasă e tevatură mare, spuse Bardo în chip de explicație. Se fac ultimele pregătiri pentru petrecere. E atîta lume, că n-ai unde să arunci un ac. De aceea sora ta m-a rugat să te aduc aici, unde poți să te îmbraci în liniște!

– E foarte ciudat din partea lui Remy, mai ales că a trecut o săptămînă de cînd nu ne-am văzut. Poate că ar trebui să-i dau un telefon.

Bardo remarcă ezitarea fetei cînd o conduse prin cerdacul unui motel spre camera pe care o rezervase. La început se gîndise să ia o cameră la un hotel de lux, dar după aceea își spusese că n-are rost să arunce banii pe fleacuri de astea, cum ar fi serviciul la cameră sau esențele parfumate din baie, din moment ce cunoștea dinainte deznodămîntul întrevederii.

Și apoi, dacă Flarra ar fi încercat să facă nazuri, era mai bine să se afle aici, într-un loc mai izolat, unde nimeni nu punea întrebări și puteai să te înregistrezi chiar și sub numele de Mikey Mouse, cu condiția să plătești dinainte în numerar.

Sperînd să-i adoarmă bănuielile cel puțin pînă o ducea în cameră, Bardo oftă:

– Nu trebuia să-ți spun, dar văd că nu am încotro.

– Ce să-mi spui?

– Ți-au pregătit o mare surpriză. Ceva cu totul special. De aceea m-au rugat să te țin departe de casă pînă sînt gata.

– Serios? exclamă ea fericită, adresîndu-i un zîmbet fermecător. Oare ce-ar putea să fie?

– Am jurat să nu divulg secretul.

– Măcar o aluzie, așa, pe departe...? Vă rog, domnule Bardo!

– Nici pomeneală. Și așa am spus prea mult. Și șeful și doamna Duvall m-ar jupui de viu dacă le-aș strica surpriza. Promite-mi că o să te prefaci uimită.

– Promit.

Descuie ușa camerei și îi făcu loc să intre. Cutia în care era costumul ei se afla la el, sub braț. Pinkie nu omisese nici cel mai mic detaliu. De îndată ce se urcaseră în mașină, Flarra ridicase puțin capacul cutiei și aruncase o privire înăuntru, dar se abținuse să rupă hîrtia de ambalaj ca să vadă ce este dedesubt. Cînd Bardo o întrebase ce mai aștepta, Flarra răspunsese că vrea să savureze mai mult timp plăcerea. Dar imediat ce intrară în cameră, fata îi și smulse cutia din mînă și o puse pe pat.

– Nu mai am răbdare!

Azvîrli capacul și îndepărtă cele două margini ale hîrtiei de mătase în care era înfășurat costumul. Scoase o exclamație de uimire cînd dădu cu ochii de materialul vaporos pe care erau prinse șirasuri de toate culorile și mii de paiete. Încrucișă chiar mîinile sub bărbie ca o fetiță fericită care-și exprimă mulțumirea.

– Aproape că nu-mi vine să-l ating, așa e de frumos. Ce este?

– Scoate-l să vezi.

Apucă cu grijă cele două piese din cutie, de parcă ar fi fost niște relicve. Partea de sus era o brasieră alcătuită din două conuri pe care erau cusute șirasurile unul lîngă altul, iar cea de jos, niște șalvari de voal, prinși de un bikini minuscul, de asemenea acoperit în întregime de pietre sclipitoare. În cutie se mai aflau o pălărie cu

voaletă și o pereche de pantofi din piele aurie cu vîrfurile întoarse și cu clopoțel.

Chipul ei exprima uimire amestecată cu neîncredere.

– Ești sigur că toate astea sînt pentru mine? Poate că ai greșit cutia.

– Nu-ți place?

– O, ba da. Este minunată, spuse ea dintr-o răsuflare. Numai că e cam extravagant.

– Așa crezi? De ce nu-l încerci? Dacă nu-ți place, mai avem destul timp să-ți căutăm alt costum.

Bardo o examină cu privire critică de sus pînă jos.

– Știi, s-ar putea să ai dreptate. Și mie mi se pare cam exagerat pentru o fată de vîrsta ta.

Psihologia inversă își făcu imediat efectul. Cu nasul în vînt, luă costumul și se îndreptă spre baie, închizînd bine ușa în urma ei. Trase apoi și siguranța. Bardo chicoti. Femeile au gesturi atît de previzibile. Nu era de mirare că bărbații trebuiau să inventeze în permanență noi modalități de a se amuza cu ele. Bătrîne sau tinere, frumoase sau urîte, slabe sau grase, albe, negre sau de altă culoare, ce femeie s-ar fi comportat altfel într-o asemenea împrejurare? Flarra abia aștepta să-i demonstreze cît de matură și de sofisticată era.

Trase draperiile la ferestre și verifică încă o dată dacă încuiase ușa și pusese lanțul de siguranță. Apoi se așeză pe marginea patului ca să-și savureze plăcerea pe care avea s-o resimtă în curînd.

Trecură însă zece minute și fata nu mai apărea. Răbdarea i se apropia de sfîrșit.

– Flarra? Ai nevoie de ajutor? Totul e în ordine?

– Nu. Vreau să spun, n-am nevoie de ajutor.

– E pe măsură?

– Hmm.

– Ei, hai să vedem

După cîteva clipe de ezitare, ușa de la baie se deschise. Bardo

se așteptase să vadă ceva deosebit, dar toate așteptările îi fură întrecute de imaginea pe care o avea în fața ochilor. Femeia care își păși pragul ușii de la baie cu papucii zornăind ușor la fiecare pas era o plăsmuire de basm. Voaleta care îi acoperea nasul și gura nu făceau decît să sublinieze și mai mult modestia fermecătoare ce transpărea din întreaga ei atitudine. Pieptul aproape că ieșea afară din brasiera strîmtă.

– Cred că sora mea nu și-a dat seama că e așa de mică, spuse ea, plimbîndu-și mîna pe pieptul și pîntecele dezgolite. Într-adevăr, numai o singură piatră dacă ar fi lipsit, s-ar fi văzut și părul pubian. Crezi că pot să rămîn așa?

– Păi sigur că da. Bardo avea senzația că limba i se lipise de cerul gurii. Arăți nemaipomenit.

– Sincer?

Bardo se ridică și se apropie de ea.

– Sincer. De fapt, arăți atît de bine, încît îmi vine să te mănînc. Probabil că zîmbetul lui nu fusese prea încurajator, pentru că fata se dădu un pas înapoi.

– Mulțumesc, spuse ea și se întoarse. Cred că e mai bine să mă schimb și să-mi pun costumul atunci cînd va începe petrecerea.

Bardo o prinse de mînă și o aduse înapoi.

– Acum e momentul, iubito. *Asta* e petrecerea.

Îi smulse pălăria și voaleta și își apăsă brutal gura pe buzele ei care se deschiseră involuntar, exprimînd panica. Își băgă limba printre dinții ei, își încolăci brațul în jurul taliei goale și o trase spre el, împingîndu-și sexul în pîntecele ei. Fata începu să se zbată, ceea ce nu făcu decît să-l excite și mai mult. În clipa în care îl lovi peste față, Bardo începu să se lupte cu ea pînă cînd îi imobilizâ brațul la spate, între omoplați.

– Ce-ai de cînd să faci? țipă ea. Încetează, mă doare!

Lăsîndu-și capul în jos, mușcă de sînul care se revărsa din brasieră. Fata țipă de durere.

– Ține-ți gura! O strînse puternic de maxilare. Dacă mai

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

răcnești o dată, am să fac ceva care chiar că o să te doară, pricepi?

Fata începu să plîngă, iar lacrimile ei sporiră dorința. Îi plăcea la nebunie să le vadă pe femei plîngînd de durere sau de frică.

– Dacă îmi faci vreun rău, Pinkie o să te omoare.

Bardo izbucni în rîs.

– Sigur că da.

– Ce ai de gînd să faci?

– Tu cam ce crezi? spuse el băgîndu-și mîna între coapsele ei.

Fata se cutremură de silă, ceea ce pentru Bardo echivala cu un fior de extaz.

– Pinkie și Remy știu că m-ai luat, se bîlbîi ea. O să vină să mă caute.

– Încă n-ai priceput, iubito? Chiar cumnățelul tău a aranjat această petrecere.

– Minți. Pinkie n-ar face așa ceva nicio...

– Dar uite că a făcut-o. Va trebui să-i fii recunoscătoare pentru felul în care ne vom distra noi doi acum.

– Sora mea...

– Are problemele ei. N-o să-și facă griji pentru tine.

Se pare că, în cele din urmă, fata reuși să înțeleagă realitatea situației în care se afla. Bardo îi linse lacrimile de pe obraji.

– Relaxează-te, iubito! Fă tot ceea ce-ți spun și, cine știe, poate că o să devii o tîrfă la fel de bună ca maică-ta. Da, știu totul despre Angel. Ești făcută pentru așa ceva. Ai toate calitățile pentru a deveni o tîrfă de prima mînă.

Scoase un briceag din buzunarul de la pantaloni. Acesta se deschise cu un clic care o făcu să țipe din nou. Bardo puse vîrful lampei pe buza ei inferioară.

– Dacă îți mai folosești o dată gura ca să strigi, ai pierdut-o. Pricepi? Dacă mai țipi o dată, rămîi fără buză. Și ar fi mare păcat, pentru că am o mulțime de idei în legătură cu ceea ce ai putea să faci cu frumoasele tale buze.

Strecură lama briceagului pe sub bretelele brasierei și le tăie.

Cele două cupe căzură în față, dezgolindu-i sînii. Involuntar, buza de jos a fetei începu să tremure.

– Ia te uită ce avem noi aici! exclamă el, în timp ce apăsa vîrful cuțitului pe mamelon. Îl bătu ușor, și acesta se întări. Ce rușine, ce rușine! o tachină el. O elevă model de la școala catolică! Ce-o să zică Sora-Cum-o-Cheamă?

Ușa se izbi de perete în spatele lui Bardo.

– Aruncă cuțitul și pleacă de lîngă ea!

Burke Basile ședea pe vine, cu ambele mîini în față, ținînd un pistol Beretta. Nu-și dădu seama cînd se scurse următoarea fracțiune de secundă. În urechi îi răsuna doar țipătul fetei. Trase spre Bardo, dar ticălosul reuși să evite glonțul, care trecu pe lîngă capul lui și se înfipse în tapet. Burke nu mai trase a doua oară de frică să n-o nimerească pe fată.

– Ești arestat, Bardo.

– Ha, ha, făcu Bardo și aruncă cuțitul.

– Ticălos nenorocit! strigă trăgătorul de elită care apăru în spatele lui Basile.

Bardo mai avu timp doar să vadă uluit cum glonțul se îndreaptă spre el, apoi îi făcu o gaură chiar între ochi. Căzu la podea fără să scoată un sunet. Mînerul cuțitului lui vibra înfipt în canatul ușii, la cîțiva milimetri de părul lui Basile.

Polițiștii năvăliră în cameră. Basile se repezi la fată, care privea îngrozită masa de sînge și carne strivită ce fusese ceva mai înainte capul lui Bardo. Basile își scoase haina și o puse pe umerii Flarrei.

– E-n regulă? întrebă el.

Fata se uită la el cu aceeași mirare ca și la cadavru. Basile trebui să repete întrebarea pentru ca ea să înțeleagă. Dădu afirmativ din cap. Unul dintre polițiști se apropie de Basile.

– Ne ocupăm noi de rest.

Basile îi strînse mîna.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Mulțumesc. Oamenii tăi s-au descurcat admirabil, începînd cu filajul și terminînd cu asta, spuse el, arătînd spre cadavrul lui Bardo.

Polițistul îl salută.

Basile luă fata de mînă și o scoase afară, apoi străbătură în fugă cerdacul. Cînd ajunseră la parcarea plină de polițiști, ziariști și persoane oficiale, Basile o împinse pe scaunul din dreapta al unei mașini fără număr, apoi alergă în jurul ei și se aruncă în spatele volanului. Cauciucurile scrîșniră pe asfalt cînd demară în trombă, trecînd pe lîngă ambulanța care tocmai sosea. Nu ajunsese nici la prima intersecție, cînd fata trase o înjurătură.

– Fir-ar a dracului de treabă! De ce naiba ați venit așa de tîrziu? Ticălosul ăla împuțit întrecuse măsura. Și cum de-a îndrăznit să spună că am toate calitățile unei tîrfe de mîna întîi?

Indignată, cea mai talentată dintre fetele de la Ruby Bouchereaux, Isobel, își smulse din cap peruca neagră cîrlionțată.

41

Isobel arăta mult mai tînără decît anii pe care-i avea și era și foarte inteligentă. În plus, avea o fire aventuroasă. Specialitatea ei la Ruby Bouchereaux o constituia îndeplinirea unei game variate de roluri pentru clienții care dispuneau de bani suficienți s-o plătească. Combinația aceasta de calități o desemnase drept cea mai indicată persoană s-o întruchipeze pe Flarra Lambeth în scenariul regizat de Burke Basile.

Evident era și foarte bine plătită pentru timpul și osteneala ei. După ce îi oferi un cec consistent, Basile se despărți de prostituată la ușa biroului lui Ruby. Era foarte grăbit, dar ar fi fost o impolitețe din partea lui să refuze paharul oferit de patroană, avînd în vedere rolul pe care-l jucase în prinderea lui Bardo.

– Așadar, totul a mers conform planului? întrebă Ruby întinzîndu-i lui Burke un pahar de whisky.

– Perfect, zise Burke dînd paharul pe gît. Am ascultat din camera de lîngă biroul sorei Beatrice. Pînă și eu am fost convins că Isobel este o școlăriță inocentă.

– Nici măcar nu te-ai înșelat, dar asta s-a întîmplat mai demult, spuse Ruby cu un zîmbet complice. Dar mă bucur pentru reușita vicleșugului. Îți cunoști foarte bine dușmanii, domnule Basile.

Urmări cu privirea șuvoiul de lichid auriu care curgea din sticlă în paharul pe care i-l reumplea Ruby.

– Remy era convinsă că Pinkie va încerca s-o lovească prin intermediul surorii sale și a avut dreptate, deși nu ne-am bazat

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

numai pe instinctele ei. Agenții noștri l-au supravegheat în permanență pe Bardo. Discuția lui cu Duvall a fost interceptată în dimineața asta, așadar aflasem că se va duce s-o ia pe Flarra și știam și în ce scop.

– Nemernicul și-a meritat soarta.

– Sînt întru totul de acord cu tine, spuse Burke încruntat. Isobel și cu mine am sosit la așezămînt numai cu o jumătate de oră înaintea lui. Cînd a plecat însoțit de fată, l-am urmărit pînă la motel. Totul a decurs conform planului, deși Isobel mi-a reproșat că am așteptat prea mult pînă să intervenim.

– Și Flarra unde este acum?

– Sub supravegherea poliției. A poliției incoruptibile.

– Și Bardo e mort?

– Definitiv, spuse liniștit Burke, apoi dădu peste cap cel de-al doilea pahar.

– Păcat că nu mi-ai adus o ureche de-a lui, sau orice altceva. Mi-ar fi plăcut să păstrez o amintire.

Patroana ridică și ea paharul spre Basile, apoi bău dintr-o înghițitură.

– Îți mulțumesc că ne-ai dat-o pe Isobel, spuse el. Îți rămîn încă o dată îndatorat.

– Nici vorbă. Cu moartea lui Bardo sîntem chit. În schimb, eu îți sînt datoare pentru un alt serviciu. Mi-ai trimis-o pe Dixie, care cred că va face treabă foarte bună.

– Și eu mi-am închipuit că o să vă înțelegeți de minune, zîmbi Basile, dar îmi pare rău că a așteptat mai întîi ca Bardo s-o bată măr și abia după aceea a venit aici.

– Se reface rapid. Ruby îi mai oferi un pahar, dar Burke refuză. Ți-ai cîștigat recunoștința mea, domnule Basile, precum și ospitalitatea casei ori de cîte ori vei dori să ne vizitezi.

– Mulțumesc, dar mă îndoiesc că voi cotiza vreodată aici.

Patroana începu literalmente să toarcă.

– Tu și doamna Duvall...?

– Remy, o corectă el.

Îi fusese tare greu să se despartă de ea de dimineață. Vorbiseră

pînă noaptea tîrziu, făcuseră dragoste și analizaseră ceea ce părea să fie o situație fără speranță.

Dimineața se văzu nevoit să admită că, pe moment, trebuia să se întoarcă la Duvall. Remy se împăcase mai ușor cu situația decît Burke, care jurase că ea nu va mai pune piciorul în casa lui Duvall.

– Nu te las să te duci la Duvall. Nici pentru o după-amiază. Nici pentru o oră.

Dar chiar în momentul în care spunea asta, își dădea seama că n-avea alt soluție.

– Nu ard de nerăbdare să mă întorc acolo, dar am să mă descurc, îi spusese ea. Poate că acum o săptămînă n-aș fi putut. Dar acum pot și vreau. Te rog numai să ai grijă de Flarra și de tine.

Continuaseră să stea îmbrățișați pînă cînd intervenise Dredd, atrăgîndu-i atenția că timpul era un factor-cheie în planul lui Basile și că totul se putea duce de rîpă dacă nu treceau imediat la fapte. Neavînd încotro, Burke o lăsase în grija lui Dredd pînă la sosirea lui Patout.

Burke considera că procurorul districtual, Littrell este, în esență, un om cinstit, care se străduiește să spulbere reputația de cea mai coruptă poliție din țară pe care și-o cîștigase în ultima vreme secția din New Orleans.

Littrell avea o părere ceva mai proastă despre locotenentul Basile, fiindcă plecase urechea la tot soiul de birfe și șoapte răutăcioase, așa că atunci cînd Burke dăduse buzna neanunțat în biroul lui, procurorul îl amenințase că o să-l evacueze cu forța din clădire.

Dar Burke îi explicase pe scurt despre ce este vorba și Littrell îl ascultase cu atenție. Urmărise cu o uimire crescîndă relatarea lui Basile. Cu precauția caracteristică politicianului, îi promisese doar că va studia problema și îl va ține la curent pe Basile. În acel moment, Burke luase telefonul de pe biroul procurorului și îl strînsese la piept de parcă ar fi fost un evanghelist cu sfînta biblie în brațe.

– Sunați dumneavoastră chiar acum la poliție, sau sun eu.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Pentru mine nu contează. În ce vă priveşte, domnule Littrell, aveţi ocazia să dovediţi de ce parte a baricadei vă aflaţi.

Littrell telefonase procurorului general al statului. Cu aprobarea lui, lucrurile se desfăşuraseră cu viteza fulgerului. Datorită rapidităţii acţiunii, coordonării şi, nu în ultimul rînd, norocului, Bardo era mort.

Burke se ridică şi strînse mîna doamnei Bouchereaux.

– Îţi mulţumesc pentru whisky şi te rog să mă scuzi, dar mă grăbesc. Vreau să fiu de faţă la arestarea lui Duvall.

– În noaptea asta? O, mă cam îndoiesc că va fi arestat în seara asta, domnule Basile.

– De ce?

– Este Lăsata Secului.

– Şi ce-i cu asta?

– Este. În momentul de faţă Duvall dă un bal costumat. De fapt, chiar şi cei cîţiva domni care ne-au vizitat în seara asta se întorceau direct de la petrecerea lui Pinkie, care este în plină desfăşurare. După cum spuneau ei, este o adevărată feerie.

Burke rămase o clipă cu privirile aţintite asupra ei, înţelegînd rapid ce implicaţii sinistre putea avea acest lucru. Îşi verifică telefonul mobil. Funcţiona. Remy nu-l căutase, ceea ce însemna că se petrecuse ceva cumplit. Îi ceru voie lui Ruby să folosească telefonul.

– Aici Basile, spuse el de îndată ce auzi o voce la celălalt capăt al firului. L-aţi adus pe Duvall?

Fu expediat de la un birou la altul, pînă cînd, în cele din urmă, un poliţist mai curajos îi transmise cu voce tremurătoare cumplita veste:

– Arestarea unui cetăţean de vază ca Duvall este o întreprindere dificilă, mai ales dacă încercăm să păstrăm secretul acţiunii. Dacă vrem să facem totul ca la carte, ar putea să dureze cîteva zile pînă...

– Zile! strigă Basile. Aţi înnebunit cu toţii?

– Facem tot ce putem, domnule Basile, şi nu are sens să strigaţi la mine...

– Sînt vieţi omeneşti în pericol, idiotule!

– Poate că o să reuşim diseară, dar...

– Treci la treabă, mă auzi? Emite chiar acum mandatul de arestare sau îi pun pe Litterell şi pe procurorul general să te dea afară, iar eu personal o să te snopesc în bătaie.

Trînti receptorul în furcă.

– Trebuie să mă duc acolo.

„Zile", Remy nu putea să rămînă alături de Duvall mai multe zile numai pentru că birocraţii trebuiau să-şi pună ordine în hîrtii. De îndată ce va auzi de Bardo, Duvall va intra în alertă. Deocamdată era convins că Bardo stă încuiat undeva, într-un motel, şi o defloreză pe cumnata lui. Cînd va afla adevărul, va pune lucrurile cap la cap şi se va răzbuna pe Remy.

– Domnule Basile, spuse patroana, apucîndu-l de mînecă în momentul în care acesta trecea grăbit pe lîngă ea. O să stîrneşti bănuieli la petrecerea lui Pinkie dacă rămîi îmbrăcat aşa. N-ai vrea să-ţi împrumut un costum?

Burke n-avea nici o clipă de pierdut, dar îşi dădu seama că femeia avea dreptate. Rămase în birou în aşteptarea lui Ruby, înjurînd şi blestemînd din nou sistemul judiciar şi poliţienesc care îl dezamăgise din nou. Dar descoperi şi o parte bună a lucrurilor. Întîrzierea oficialităţilor îi dădea ocazia să facă ceva mai mult decît să-l aresteze pe Duvall.

Durerea pe care o simţea în spate devenise difuză. Sub ochi i se forma o vînătaie, dar umflătura nu era foarte vizibilă. Remy îndura cu stoicism toate aceste suferinţe. Ceea ce nu putea suporta era gîndul că Bardo îi batjocorea sora.

Burke jurase că primul lucru de care se va ocupa va fi siguranţa Flarrei. Dar dacă, în ciuda eforturilor lui, dăduse greş? Nici ea, Remy, nu reuşise ceea ce-şi propusese. Pinkie nu se lăsase păcălit de jocul ei. Poate că nici Burke nu reuşise să-i convingă pe procurorul districtual şi pe cel general să acţioneze imediat.

Pentru că nu ştia nimic, puse răul înainte, ceea ce însemna că

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

sarcina salvării Flarrei îi revenea ei. Un telefon. De asta avea nevoie. Făcuse primul pas către ieşirea din încăpere – pusese mîna pe cheie. Următoarea mişcare era găsirea unui telefon.

Aşteptă cîteva minute înainte de a descuia uşa. Se opri şi ciuli urechile, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Văzînd că nu se întîmplă nimic, deschise uşa.

În hol nu era nimeni. Se uită imediat la măsuţa de la capătul coridorului pe care, de regulă, stătea un telefon, dar bineînţeles că soţul ei avusese grijă să-l ia de acolo.

Se strecură de-a lungul coridorului pînă cînd ajunse în capul scărilor. Înainte să păşească pe palier, se opri să se gîndească ce pretext va invoca în cazul în care va întîlni vreunul din membrii personalului. Toţi servitorii îl slujeau cu credinţă pe Pinkie fiindcă erau foşti clienţi de-ai lui, pe care avocatul îi salvase de la ani grei de închisoare, pe unii chiar şi de la pedeaspa cu moartea. Nici unul nu ar fi întreprins ceva fără să-l întrebe mai întîi pe Pinkie. Errol? Dacă s-ar întîlni cu garda de corp? L-ar putea oare convinge s-o ajute? Nu uitase ce se întîmplase cu Lute Duskie, cealaltă gardă de corp care o lăsase să fugă la Galveston. Gîndul de a-l împinge şi pe Errol spre aceeaşi soartă nu era foarte plăcut, dar va încerca să-l apere mai tîrziu.

Luîndu-şi inima în dinţi, făcu un pas înainte. La capătul de jos al scărilor văzu un bărbat, dar acela nu era Errol.

Remy se retrase repede, înainte ca omul s-o observe. De ce fusese înlocuit Errol? Înţelese imediat motivul. Nu-şi făcuse datoria la benzinărie. Oare plătise cu viaţa pentru asta?

Indiferent cum stăteau lucrurile, faptul era irelevant pentru ea în momentul de faţă. Ar fi putut oare să-l convingă pe noul angajat s-o ajute? Sau îi era credincios lui Pinkie? Înclina mai degrabă spre această idee. Era nou şi probabil foarte dornic să-şi impresioneze şeful.

Singurul ei avantaj consta în faptul că putea să iasă din dormitor. Dar cît de mult timp se va mai bucura de acest privilegiu? Trebuie să inventeze ceva înainte ca Pinkie să-şi dea seama că i-a

dispărut cheia din buzunar. Încercînd să nu se lase copleşită de această primă înfrîngere, se întoarse pe vîrfuri înapoi, în dormitor, şi se încuie pe dinăutru.

De cît timp avea nevoie Burke ca să pună în mişcare maşinăria ce urma să zdrobească imperiul lui Pinkie? Cînd va fi arestat? Şi ce se va întîmpla cu Flarra între timp?

Măcar dacă ar şti că sora sa este în siguranţă... dar nu ştia. Se frămîntă în continuare pînă cînd auzi paşi care se apropiau. Se culcă în pat, cu genunchii strînşi la piept. Privea în gol în spaţiul din faţa ei, ca şi cînd şi-ar fi pierdut orice speranţă.

Pinkie se năpusti în cameră şi se opri brusc, văzînd-o zăcînd în pat. Descoperise oare că a pierdut cheia? Crezuse că Remy reuşise să fugă? Aşa se pare, căci, văzînd-o, expresia de îngrijorare dispăru şi Pinkie zîmbi. Se apropie de marginea patului şi privi în jos, spre ea.

– Ghici ce am aflat în după-amiaza asta?

Remy nu răspunse şi nu reacţionă în nici un fel, de parcă nu l-ar fi auzit.

– Sora Beatrice mi-a telefonat ca să-mi spună că Bardo a luat-o pe Flarra, chipurile ca s-o aducă la petrecerea noastră. În acest răstimp, iubita ta surioară a făcut cunoştinţă cu plăcerile cărnii. Pînă dimineaţă mai e mult şi, cine ştie? Uneori patima lui Bardo scapă de sub control.

Remy îşi trase genunchii şi mai aproape de bărbie şi îşi îngropă faţa în pernă. Rîzînd satisfăcut, Pinkie se duse în camera lui de toaletă şi încuie uşa în urma lui. După douăzeci de minute ieşea de acolo deghizat în Henric al VIII-lea.

– Se pare că nu eşti într-o formă prea bună, Remy. Am să te scuz faţă de oaspeţi. Ajuns în prag se opri. Apropo, este numai o chestiune de timp pînă cînd o să dăm de amantul tău, dar am ordonat să nu fie omorît decît în prezenţa ta şi după ce va vedea cum eşti violată de toţi poliţiştii din New Orleans care se află pe statul meu de plată şi, crede-mă, nu sînt deloc puţini la număr. O să fie o seară de pomină.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Era limpede că se scrîntise. Își pierduse simțul realității, se credea invincibil, fără să-și dea seama că pînă la urmă, în mod paradoxal, propria putere avea să-l distrugă.

Dar Remy nu făcu nici un comentariu în acest sens și nici nu încercă să spulbere iluziile sale nebunești sau să-l prevină cu privire la iminenta dispariție a lumii pe care și-o construise. Rămase aparent indiferentă la auzul celor spuse de el în privința ei și-a lui Basile, deși inima i se strînse de frică.

Dar imediat ce auzi ușa închizîndu-se în urma lui, sări din pat. Fără să vrea, Pinkie îi dăduse altă idee.

Clovnul Bozo își croia drum printre invitați. Refuză paharul de șampanie oferit de un chelner deghizat în cow-boy, cu o inimă roșie tatuată pe un obraz.

Cînd era vorba de organizarea unei petreceri, nimeni nu se putea compara cu Pinkie Duvall. Toate încăperile, special decorate, răsunau de muzică și rîsete. Bărbați și femei în costume de carnaval se distrau de minune în timp ce ceasul se apropia de miezul nopții, marcînd sfîrșitul zilei de Lăsata Secului și începutul postului mare.

Regele Henric al VIII-lea flirta cu o sirenă cu paiete aurii pe sîni cînd îl zări Bozo. Se îndreptă spre ei și ajunse exact în momentul în care acesta spunea:

– Mișcă-ți coada de aici.

Sirena îl bătu ușor pe mînă și se îndepărtă unduindu-și trupul.

– Minunată petrecere, Majestate, spuse Bozo.

– Mulțumesc, zise Duvall absent, urmărind-o cu privirea pe sirenă.

– Înțeleg că îl cauți pe Burke Basile.

Brusc, regele îl privi pe clovn drept în ochi. Încercă să-i distingă trăsăturile pe sub machiajul gros.

– Iisuse, sîsîi el, ce...

– Nu aici, dacă nu vrei ca prietenii tăi să asiste la scenă.

Cu chipul stacojiu sub pălăria de catifea, Duvall încuviință din cap și-i făcu semn clovnului să-l urmeze. În clipa în care intrară în biroul lui Duvall, Bozo închise ușa.

– Unde este? întrebă Duvall apropiindu-se de masă.

Bozo trase un foc și îl nimeri pe Duvall în spate, puțin deasupra rinichiului. Avocatul se clătină. Al doilea glonț îl lovi direct între omoplați. Căzu înainte peste birou.

Cu mișcări rapide, Doug Patout își trase o mănușă de plastic peste mănușa albă de bumbac ce făcea parte din costum. Cu pantofii lui uriași de clovn, se duse spre locul unde Pinkie zăcea întins peste birou. Aterizase pe unul din pomeții obrajilor, cu capul întors într-o parte, iar ochii lui exprimau stupoarea de a fi murit atît de prostește, împușcat în spate ca un laș.

Patout deschise sertarul biroului. Pe o tavă de plastic, alături de agrafele de birou, pioneze, timbre și alte efecte similare se afla un pistol calibru 38.

– O armă de duzină pentru un individ de duzină, murmură Patout la urechea lui Duvall.

Luă revolverul din sertar, îl puse în mîna dreaptă a lui Duvall, apoi așeză degetele mortului în jurul armei.

Patout se dădu un pas înapoi și examină toată scena. Uitase oare ceva? Lăsase vreo urmă? Duvall avea armate întregi de dușmani, dintre care o mare parte veniseră chiar la balul lui din această seară, evident costumați, îl provocaseră la o discuție și apoi unul din ei îl lichidase înainte ca avocatul să apuce să tragă.

Nu trecuseră mai mult de cincisprezece secunde de cînd intraseră în birou. Chiar și cu amortizor, zgomotul împușcăturilor tot ar fi trebuit să se audă, însă fusese evident acoperit de muzică și de larma petrecerii. Patout era convins că nimeni nu-și va mai aminti cu ce oaspete fusese văzut Pinkie Duvall pentru ultima oară și, oricum, individul ascuns sub masca clovnului Bozo n-avea cum să fie identificat.

Satisfăcut, în sfîrșit, că nu lăsase să-i scape nici un amănunt

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

incriminatoriu, își scoase mănușa de plastic și o îndesă în buzunar, apoi se îndreptă spre ușă.

Brusc se opri, dîndu-și seama că omisese totuși un amănunt: Pinkie nu sîngerase deloc!

Clovnul Bozo se prăbuși într-o baltă de sînge în clipa în care Duvall trase. Gloanțele îl nimeriră direct în abdomen.

– Recomand cu toată căldura vestele antiglonț Kevlar, spuse Duvall, ferindu-și pantofii de catifea neagră de sîngele care se răspîndea în jurul lui Patout. Nu poți ști niciodată cînd îi trece prin minte vreunui trădător ticălos să te împuște pe la spate.

Îndreptă pistolul spre capul lui Patout.

– Domnule Duvall!

Cineva bătu în ușă, apoi o dădu de perete.

– A dispărut, domnule Duvall!

– Cece?

– Am verificat în cameră, așa cum ați spus. Ușa era tot încuiată, dar doamna dispăruse.

– Te-ai uitat și pe balcon?

– Nu e nici acolo, domnule. Ferestrele sînt blocate.

– Este imposibil.

– Îmi pare rău, domnule, dar...

– Dă-te la o parte! strigă Duvall îmbrîncindu-l pe om într-o parte. Termină treaba de aici.

Cu mantia fluturînd în urma lui, Henric al VIII-lea porni în fugă să-și caute nevasta.

Doug Patout se uită în sus la chipul unui necunoscut, dar despre care știa sigur că e ultimul pe care îl va mai vedea vreodată.

42

Burke, costumat în piratul Jean Lafitte, se strecură tiptil pe lîngă zidul casei pînă ajunse în curtea din spate. Se uită spre chioșcul unde o văzuse pentru prima oară pe Remy. Doi tineri se sărutau sub bolta de viță de vie și nu observară cînd Burke sări gardul. În clipa în care intră în casă, luă un pahar pe jumătate gol lăsat de unul din oaspeți pe o masă și păși înăuntru ca și cum ar fi fost pînă afară să ia o gură de aer proaspăt. Încăperile erau pline de lume, toți deghizați și costumați special pentru carnaval. Opri un chelner – probabil o gardă de corp judecînd după constituția lui robustă, costumat în luptător de sumo – și strigă la el, ca să se facă auzit peste vacarmul petrecerii:

– Domnul Duvall o caută pe soția sa. N-ai văzut-o?

– Cred că n-a coborît.

– Șeful o să se înfurie dacă nu-și mișcă fundul încoace înainte să se încheie tevatura asta. Mulțumesc.

Îl bătu prietenește pe individ pe umărul lui cărnos și începu să-și croiască drum cu coatele prin mulțime. O luă spre scara principală, unde era mare aglomerație. Se așteptase ca la etaj să nu fie nimeni, însă oamenii se foiau prin holul de sus ca să le vină rîndul la toaletă. Prefăcîndu-se că se așază și el la coadă, Burke se uită cu dezinvoltură la tablouri, apoi se îndepărtă pe nesimțite și se apropie de ușa dormitorului. Parcă trecuse o viață de om de cînd fusese aici deghizat în preot și instalase microfonul. Dar asta se întîmplase

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

înainte s-o cunoască cu adevărat pe Remy. Pe vremea cînd o privea cu dispreț. Cînd n-o iubea.

Ușa era dată de perete. Aruncă o privire înăuntru și nu văzu pe nimeni.

– La naiba!

– S-a întîmplat ceva?

Se întoarse. O mică păstoriță cu buclișoare roșcate îi zîmbea îmbietor. Din pieptul strîns, sînii îi ieșeau aproape cu totul afară, mari și bombați.

– Păi, da. Domnul Duvall m-a trimis după soția lui. Nu este acolo unde ar trebui să fie.

– Ce păcat! spuse ea, încercînd să-i aţină calea. Tu ai pierdut-o pe ea, iar eu nu-mi găsesc oile. Întinse mîna și mîngîie centura de piele a lui Burke. Frumoasă sabie!

– Mulțumesc. N-ai văzut-o?

– Ce lungă și tare este! Sînt sigură că poți să rănești o fată cu ea.

– Ai văzut-o? repetă el, subliniind fiecare cuvînt.

Fata lăsă mîna în jos.

– Doamne, ce amuzant trebuie să fii!

– Poate altă dată. Risc să-mi pierd slujba dacă n-o găsesc pe doamna Duvall.

– Am văzut-o coborînd scara cu un grup chiar cînd urcam eu ca să mă duc la toaletă. Cel puțin așa cred. Era costumată în Maria Antoaneta.

– Mulțumesc.

Burke făcu un pas lateral și se năpusti în jos, pe scări. Din punctul de observație avantajos pe care i-l oferea cea de-a doua treaptă a scărilor, scrută cu privirea sala de bal, încercînd să distingă chipurile ascunse sub măști. Fiindcă nu văzu pe nimeni care să semene cu nefericita regină a Franței, se amestecă în mulțime, croindu-și drum printre invitați și căutînd-o în toate încăperile ticsite de oameni. Hotărîți să profite la maximum de ultima zi dinaintea începerii postului, oaspeții lui Duvall petreceau din plin.

Înaintarea lui Burke era împiedicată de un baron cu nasul roșu care pipăia de zor o țigancă. Un mim beat începu să se joace cu sabia lui Burke și o femeie uriașă, într-un domino, îl invită la dans.

– Misiune îndeplinită.

Burke se întoarse.

Cu o tavă de băuturi pe umăr, luptătorul de sumo îi zîmbea.

– Văd că ai reușit s-o aduci jos. Imediat după ce am vorbit cu tine, am văzut-o pe doamna Duvall trecînd pe aici.

– Ești sigur? Maria Antoaneta?

– Bineînțeles. Purta același costum ca și anul trecut.

– În ce direcție a luat-o?

Crinolina era aproape la fel de lată ca și potecile din seră. Presupunînd că Pinkie postase spioni la fiecare ieșire din casă și temîndu-se să nu dea chiar peste el, nu sperase cu adevărat că planul îi va reuși decît după ce se depărtase mult de casă și o luase la goană spre seră.

Cînd îl văzuse îmbrăcat în Henric al VIII-lea, Remy își amintă de costumul sofisticat din garderoba ei, cu perucă albă, mănuși, mască, pantofi și bijuterii, chiar și cu alunița gata pregătită pentru a fi lipită pe obraz. Se îmbrăcă și așteptă apoi să se adune mai multă lume în fața toaletei de la etaj, ceea ce era inevitabil, ținînd seama de mulțimea invitaților. Se strecurase apoi neobservată afară din dormitor și se alăturase unui grup de doamne care coborau scările. Noua gardă de corp, angajată într-o conversație ușoară cu mica păstoriță, nici nu se uită la Remy. Probabil că i se arătase o fotografie de-a ei, dar nu avea cum s-o recunoască deghizată în Maria Antoaneta.

Nici nu-i trecu prin minte să încerce să folosească telefoanele din interiorul casei. Toate camerele fuseseră invadate de o mulțime de indivizi beți. Chiar dacă ar fi reușit să formeze numărul poliției, nu s-ar fi făcut înțeleasă fără să țipe la dispecer și în felul acesta ar fi atras atenția.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Mai era însă un telefon în seră. Se afla într-o mică debara, în spatele serei, unde fuseseră montate și aparatele de climatizare. Din aceste motive, spațiul respectiv îi era accesibil numai lui Pinkie. Avea de dat un singur telefon. Șapte cifre. Deschise ușa debaralei.

– Bună, Remy.

Pinkie ședea în genunchi deasupra unui seif îngropat în pardoseală, de existența căruia ea nu știuse pînă atunci.

Cînd îl văzu, Remy încremeni. Dar numai o fracțiune de secundă. În clipa următoare se întoarse pe călcîie și încercă s-o ia la fugă. Însă Pinkie o apucă de mînă, i-o răsuci și i-o duse la spate, între omoplați, în timp ce se ridica în picioare. O împinse apoi cu violență prin ușa deschisă.

Pinkie gîfîia. Pălăria de catifea i se strîmbase pe cap. Transpirase și barba falsă îi alunecase și ea într-o parte.

– Încîntătoare Maria Antoaneta, îi șopti el la ureche. Se pare că și ea a fost o tîrfă. Știai asta, Remy?

– Nu sînt tîrfă.

– N-avem timp de discuții sterile, draga mea. Mulțumesc că m-ai ajutat să te găsesc așa de ușor. Era exact următorul punct pe listă, după ce terminam de distrus niște dosare din seiful ăsta.

Probabil că Remy ar fi reușit să-și elibereze brațul din strînsoare, dar n-o făcu din cauza pistolului, a cărui țeavă era lipită de fruntea ei. Dacă ar fi schițat vreo mișcare, Pinkie n-ar fi ezitat nici o secundă s-o împuște.

– Întrucît unul din oamenii mei cheie din poliție a încercat să mă ucidă acum cîteva clipe, continuă el, presupun că voia să-l elimine pe cel care ar fi putut să-l demaște drept trădător. Adică pe mine. De aici se desprinde concluzia că rahatul va ieși curînd la suprafață, ca să spunem lucrurilor pe nume.

– Nu știi nici jumătate din ce ți se pregătește.

– Basile?

– El, procurorul districtual Littrell și procurorul general al statului Louisiana.

– Amantul tău nu și-a pierdut timpul.

– Degeaba mă omori pe mine, de ei n-ai cum să scapi.

– Nu, dar cel puțin o să-i fac în ciudă lui Basile.

Cele trei ghivece de lîngă Pinkie explodară, împroșcîndu-l cu bucăți de rădăcină, de ghiveci și bulgări de pămînt.

– Următorul este pentru tine, Duvall, dacă nu lași arma jos și nu te îndepărtezi de ea.

Burke ieși în goană din casă și începu să răscolească înfrigurat curtea din spate. Cei doi tineri din chioșc plecaseră. Nu se vedea nici țipenie de om. Oare să se fi înșelat chelnerul cînd îi spusese că Remy ieșise pe ușa din spate? Sau fusese un truc? Nu cumva îl păcăliseră?

Cercetă încă o dată curtea cu privirea și zări sera. Remy îi vorbise de nenumărate ori de ea. Renunțînd la poteca pietruită, o luă de-a dreptul prin iarbă.

Din cauza temperaturii scăzute de afară, geamurile serei erau aburite. Nici chiar în acel moment nu se opri să se întrebe dacă este înțelept să se năpustească acolo înainte de a-și da seama la ce se poate aștepta. Deschise ușa și intră în fugă. La început nu văzu nimic, dar auzi strigătul lui Remy. Cîteva secunde mai tîrziu, Duvall o împinse pe ușa unei mici încăperi.

Burke nu se mai opri să cheme ajutoare sau să aștepte întăriri. Nu voia să se lase și de astă dată doborît de sistemul polițienesc și judiciar.

Presupunînd că o echipă de polițiști ar fi înconjurat sera și l-ar fi arestat, Duvall și-ar fi putut permite să angajeze un avocat la fel de lipsit de scrupule ca și el. Se strînseseră o mulțime de dovezi împotriva lui. Existau martori oculari, ca Roland Sachel care zăceau prin închisori și erau gata să depună mărturie împotriva lui ca să fie eliberați condiționat mai devreme. Dar era foarte posibil ca, în funcție de judecător, de jurați și de competența procurorului, să iasă liber din tribunal, așa cum se întîmplase și cu Bardo.

Și chiar dacă ar fi fost condamnat și trimis după gratii, tot ar fi continuat să le terorizeze pe Remy și pe Flarra. Putea ordona să

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

fie ucise și din celula lui de la închisoare la fel de bine ca și din biroul lui somptuos.

Toate acestea reprezentau o justificare suficientă pentru a se răfui de unul singur cu Duvall. Dar motivul principal era altul. În noaptea cînd jurase pe memoria lui Kev Stuart că îi va răzbuna moartea, nu-i promisese că va veghea asupra respectării justiției, ci că o va face el însuși.

Se lăsă pe vine sub nivelul rafturilor cu ghivece și înaintă ghemuit pînă cînd ajunse într-un excelent punct de tragere. Lansînd cele trei focuri de avertizare împotriva lui Duvall, Burke încălca legea. Avea însă cea mai sinceră intenție să-l ucidă.

Dar înainte de asta trebuia să cîștige timp să n-o expună pe Remy vreunui pericol. Bineînțeles că și Duvall își dădea seama de asta. Rîse de aventismentul lui Burke.

– N-ai decît să tragi, Basile. Remy o să moară înaintea mea.

– Nu poți conta pe asta.

– Nici nu-i nevoie. Din dorința de a evita o asemenea posibilitate, nu vei apăsa pe trăgaci. Doar nu vrei să mai reeditezi episodul cu Kevin Stuart!

Un val roșu de furie îi împăienjeni ochii lui Burke. Degetele i se albiră pe pistol. Simțea nevoia să-l zdrobească pe acest ticălos care o deposedase pe Remy de respectul de sine și îi răpise speranța de a fi independentă, ținînd-o în captivitate prin frică și amenințare.

– Ești un nătărău, Basile. Un ratat, îl ațîță Duvall.

– Tacă-ți gura!

– Mie nu mi-e greu s-o ucid pe tîrfă, spuse Duvall ca și cînd ar fi făcut o conversație ușoară de salon. Merită. Dar nu cred că ți-ar plăcea să mai ai un mort pe conștiință. Pune, așadar, pistolul jos dacă vrei să-i dau drumul.

– Să nu faci ce-ți cere, strigă Remy! deschizînd gura pentru prima oară. Procedează așa cum crezi că este corect.

– Dacă o nimerești pe ea, sînt sigur că în secunda următoare o să-ți zbori creierii, nu-i așa, Basile? N-ai să poți trăi cu ideea că ai omorît-o și pe ea, așa cum ai făcut cu Kevin.

– Ți-am spus să-ți ții gura.

Sudoarea îi curgea de pe frunte și îi intra în ochi, care începuseră să-l usture. Vedea ca prin ceață. Și mîinile îi transpirau abundent, așa că abia mai reușea să țină pistolul în mînă.

Duvall mijì ochii. Degetele i se încordară pe revolver. Basile știa că n-avea cum să-l determine pe un individ de teapa lui Duvall, absolut lipsit de scrupule, să renunțe la avantajul cîștigat. În plus, acesta cunoștea punctul nevralgic al lui Burke și se delecta să-i pună sare pe rană.

– Stuart s-a scăpat pe el cînd l-ai împușcat, știai asta? spuse Pinkie. Așa mi-a zis Bardo.

– Gura! urlă Burke scrîșnind din dinți.

– Spunea că putea de-ți venea să vomiți.

– Tacă-ți gura, Duvall!

– Ești satisfăcut că ai provocat o asemenea moarte unui prieten, Basile?

– Încetează!

– Avea și o nevastă drăguță. Am văzut-o la proces. Ai făcut-o văduvă. Și acum o să asiști și la moartea lui Remy.

– Nu!

Burke lăsă pistolul să cadă și ridică mîinile ca să-și astupe urechile. În clipa următoare se prăbuși plîngînd peste stîlpul de metal care sprijinea rafturile cu orhidee.

– Știam eu că ești un papă-lapte. Kev Stuart a murit pentru că...

Dar Duvall se opri la mijlocul propoziției. Ochii i se rostogoleau haotic în cap, ca și cînd ar fi încercat să se uite la gaura dintre ei. O altă gaură apăru la cîțiva milimetri deasupra celei dintîi. Apoi Pinkie căzu pe spate.

Basile se ridică în picioare și se apropie de el. Privind în jos, spre ochii deschiși ai lui Duvall, spuse:

– Kev Stuart a murit pentru că sînt un bun trăgător, ceea ce se pare că tu ai uitat, ticălosule!

Remy se lipi de el. Burke o îmbrățișă.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Flarra e în siguranță.
– Bardo n-a...
– Nici n-a dat ochii cu ea.
Remy respiră ușurată. Câteva clipe rămaseră agățați unul de altul, apoi Burke o împinse ușurel spre ușă.
– Trebuie să dau un telefon.
Remy îi aruncă o privire lui Pinkie, apoi întoarse capul.
– Cum de s-a lăsat păcălit de stratagema ta?
– Ți-ai dat seama că mă prefac?
– Bineînțeles. Am fost numai puțin îngrijorată când ai lăsat pistolul din mână.
– Și eu am avut o ezitare, dar era un risc pe care trebuia să mi-l asum.
Mână în mână, străbătură curtea și intrară în casă. Nici unul din invitați nu le dădu atenție.
– Singura încăpere inaccesibilă oaspeților este biroul, îi spuse Remy lui Burke. Acesta îi făcu semn s-o ia înainte.
Remy deschise ușa de la birou, dar se dădu imediat înapoi când îl văzu pe clovn zăcând pe jos, într-o baltă de sânge. Burke o trase înapoi în hol.
– Telefonează la poliție. Spune-le să ia legătura cu Littrell.
Remy dădu din cap fără să scoată un cuvânt și începu să-și croiască drum prin mulțime. Burke intră în birou, apoi încuie ușa în urma lui pentru ca oaspeții să nu nimerească din greșeală acolo și să provoace panică. Se duse repede la tânărul în costum de culoare închisă și îi pipăi carotida. Era mort. Apoi îngenunche alături de clovn. Durerea săpase dungi adânci în machiajul unsuros. Zâmbetul mare, roșu, lipit pe fața lui, arăta înspăimântător. Burke nu era foarte sigur dacă omul mai e în viață, dar chiar în clipa aceea el deschise ochii.
– Basile? zise el cu o voce abia auzită.
– Hei, Doug!
– Am sângerat rău de tot, nu-i așa?
Burke privi la mănușa îmbibată de sânge a lui Patout. Și

costumul de clovn era plin de sânge, iar în jurul său se formase o baltă.
– Așa s-ar părea.
– Duvall, spuse el. Dar cel puțin pe celălalt l-am lichidat. Pistolul cu care îl împușcase pe omul lui Duvall se afla încă în mâna lui inertă. Basile n-o atinse. Era scena unei crime.
– L-am doborât pe Duvall, îi spuse Burke.
Patout închise ochii.
– Bine. Cheamă... cheamă... ajutoare.
Burke se ridică și se îndreptă spre ușă, dar n-o deschise ca să cheme ajutoare. Rămase câteva clipe cu mâna încleștată pe clanță, apoi îi dădu drumul hotărât și se întoarse la Patout, lăsându-se jos, lângă el.
– Ajută-mă, Burke.
Burke îi scoase cu grijă nasul mare și borcănat și peruca roșcată de pe cap.
– Nu pot, Doug.
Ochii obosiți ai lui Doug îi căutară privirea. În timp ce se uita la chipul calm al lui Burke, respirația îi deveni șuierătoare.
– Știi.
– Că tu ai fost trădătorul din secție? Da.
– De cât timp?
– Din ziua când l-ai asasinat pe Mac. Și asasinat a fost, Doug. Mac nu venise să mă predea lui Duvall, așa cum ai susținut tu. Venise să-mi spună că există o cale mai simplă de a ajunge la Duvall, numai să am puțină răbdare.
În dimineața aceea discutase cu Littrell și apoi cu procurorul general. Se pare că acesta din urmă alcătuise o echipă de anchetatori în vederea descoperirii cazurilor de corupție din poliție.
Mac făcea parte din această echipă. A urmat Academia de poliție, a luat-o de la bază, numai ca să ajungă la Narcotice și Moravuri pentru a-l da de gol pe trădătorul nostru. Adică pe tine, Doug. Mac ajunsese foarte aproape de țintă. Probabil că ți-ai dat seama și l-ai împușcat înainte să-mi împărtășească și mie bănuielile lui.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Poate că a întins mîna după pistol în după-amiaza aceea, dar nu ca să mă împuște. Voia să mă aducă înapoi și, cu aprobarea procurorului general, să-mi redea postul. Dorea să stea de vorbă cu mine între patru ochi și să-mi spună că omul pe care îl consideram prietenul meu era, de fapt, un polițist cum nu se poate mai corupt. Știi ce mi se pare cel mai dezgustător? Că ai aruncat vina asupra lui Mac. Burke se apropie de fața muribundului. De ce, Doug? De ce? De ce cu Duvall, pentru numele lui Dumnezeu? Pentru bani?

– Din lașitate, șopti el.

– Tu nu ești laș.

– Băiatul pe care l-am împușcat. Mai ții minte?

– Atunci, demult? Burke își amintea vag despre un incident. Era înarmat și întinsese mîna după armă cînd ai încercat să-l arestezi. Ai acționat în legitimă apărare – ori tu, ori el.

Patout clătină încet din cap.

– N-a fost așa. Am intrat în panică și l-am împușcat prea devreme, iar după aia am aranjat toată treaba. Făcu o pauză ca să inspire. Era omul lui Duvall. Duvall știa că individul folosea cuțite, niciodată pistolul. N-avea cum să moară cu pistolul în mînă și Duvall știa bine lucrul ăsta. De atunci m-a avut la mînă. O lacrimă i se prelinse peste machiajul gros. Eram un polițist bun. Voiam să fiu șef.

– N-ai fi reușit niciodată, Doug. Dacă n-ar fi fost Mac, te-ar fi depistat altcineva.

– Tu.

– Da, eu. Numai că mi-am dat seama prea tîrziu.

Patout lăsă pistolul să-i cadă din degetele amorțite și cu ultimele puteri se agăță de pantalonul de pirat al lui Burke.

– Cum... cumm... de-ai ghicit?

– N-am ghicit. Mi-ai spus tu.

Patout îl privi nedumerit.

– După ce l-ai împușcat pe Mac, îi explică Burke, mi-ai spus că se depistaseră apeluri telefonice cu traficanți de droguri și că toate duceau la el, inclusiv cel din noaptea în care a fost

ucis Kev. Asta era o minciună și eu știam acest lucru. Se apleca mai mult, pentru ca Patout să nu piardă nici un cuvînt: Un traficant de droguri este un ticălos. Dar un polițist care se înhăitează cu el e de două ori mai ticălos. Nemernicii ne învingeau de fiecare dată cu ajutorul unuia dintre noi. Cei de la Interne nu făceau nimic, pentru că mulți dintre ei sînt, de asemenea, corupți. Procurorul districtual era ocupat cu politica. Probabil că echipa procurorului general ancheta cazul, dar în mare secret. Așa se face că nu se întîmpla nimic și nu puteam să-l depistăm pe trădătorul care ne vindea mereu lui Duvall.

Și cîte razii mai trebuia să ratăm pînă să se întreprindă ceva? Zece? Cinci? Poate că o singură razie nereușită era suficientă pentru ca cineva să ia măsuri. Cine ar fi bănuit că asta avea să ne coste viața lui Kevin? Eu în nici un caz.

Vezi tu, Doug, continuă el ceva mai liniștit, m-ai mințit atunci, la cabană, cînd ai zis că în noaptea aceea Mac i-a avertizat pe traficanții de droguri. Știam că nu fusese Mac. Pentru că eu făcusem asta.

Patout gemu. Capul îi căzu într-o parte, dar nu-și luă ochii de la Basile.

– I-am prevenit, fiindcă am presupus că o razie eșuată, chiar și în cazul unei operațiuni lipsite de importanță, ar putea declanșa o anchetă. Strălucitul meu plan a dat greș. N-aveam de unde să știu că Bardo era în depozit. O singură dată mi-am încălcat principiile și am jucat necinstit, iar Stuart a plătit cu viața greșeala mea. Apropiindu-se și mai mult de prietenul său muribund, șopti: Tot restul vieții voi trăi cu conștiința încărcată din această pricină. Desfăcu degetele lui Patout de pantalonul lui și îi dădu mîna la o parte. Dar tu ai să mori cu fapta asta pe conștiință.

Patout gemu.

– Mai sînt două minute pînă la miezul nopții, zise Burke uitîndu-se la ceas. Cînd se va încheia petrecerea de Lăsata Secului, tu vei fi mort, Doug. Își drese vocea și își frecă ochii în care apăruseră lacrimi: Și după aceea eu îmi voi ispăși pedeapsa.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Epilog

– E foarte drăguță, Burke.

– Așa e.

Stătea împreună cu Nanci Stuart pe cerdacul din fața casei lui Dredd. Se odihneau la umbră, în timp ce Dredd dădea lecții de pescuit restului echipei. Burke se întreba care o fi fost originea hălcii de carne pe care o folosea Dredd drept momeală. După cîte știa el, nimeni nu cercetase dispariția celor doi asasini plătiți ai lui Duvall care fuseseră trimiși aici împreună cu Gregory James.

– Vreau să spun că are un caracter frumos, precizează Nanci.

– Am înțeles ce ai vrut să spui. Și ai perfectă dreptate.

Nanci rise, amintindu-i de zilele de odinioară, cînd Kev era în viață și se strîngeau toți trei în bucătărie la o cafea și la o sporovăială amicală.

– Oricum, nu se poate trece cu vederea faptul că mireasa ta este splendidă.

Burke zîmbi cu mîndria vinovată a unui băiețel care a reușit să fugă pentru prima dată de acasă.

– Nu, nu se poate. Am observat și eu.

Se uită la Remy care asculta cu atenție instrucțiunile lui Dredd, făcea exact ceea ce îi spunea el cu rîvna unui neofit și zîmbea apoi fericită cînd el o lăuda.

Dumnezeule, cît de tare o iubea! Aproape că era înspăimîntat

de intensitatea acestui sentiment. Cu fiecare zi care trecea, influența lui Duvall se estompa. În curînd avea să fie doar o amintire urîtă. Remy devenea o femeie sigură de sine și pe dragostea lor pentru ea.

– Pare încîntată de muncă ei de la galeria de artă, remarcă Nanci.

– O adoră. Și e foarte pricepută. Săptămîna trecută am participat la un vernisaj. Cînd a discutat cu clienții, nu glu ce le spunea, că eu n-am înțeles nimic, dar toți o priveau cu gura căscată.

– Te mîndrești cu ea.

– Și încă cum, spuse el sincer, apoi adăugă: Îți mulțumesc că te-ai împrietenit cu ea, Nanci. Relația voastră înseamnă foarte mult pentru Remy. N-a mai avut niciodată prietene.

– Nu este o obligație. Îmi face plăcere.

Burke se aplecă înainte ca să pună cutia de limonadă pe jumătate goală pe un buștean cu fundul în sus și, cu ocazia asta, răsturnă un teanc de vederi pe podea. Se aplecă să le ridice.

– Dredd are un corespondent? întrebă Nanci.

– S-ar putea spune și așa. Este un vechi prieten comun.

Ilustratele erau trimise din toate colțurile țării, cam la interval de o săptămînă. Nici una nu purta vreo semnătură. Mesajele lui Gregory James erau scurte, niciodată nu cuprindeau mai mult de o propoziție sau două. La un moment dat făcuse aluzie și la moartea lui Duvall și la ușurarea pe care o simțise la aflarea veștii.

Cea mai recentă vedere, trimisă din Santa Fe, cuprindea un text lapidar: „Sf. Luca, 15:11-24." Dredd se uitase în Biblie să vadă ce figura la capitolul respectiv în Evanghelia după Luca.

– A fost plecat un timp, îi spuse Burke lui Nanci. Dar cred că se gîndește la întoarcere.

– Hei, am prins unul!

Strigătul le atrase atenția spre debarcader, unde Flarra ridicase peștele ca să fie admirată și invidiată de ceilalți pescari. David

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Stuart, băiatul cel mare al lui Nanci, se oferi să scoată peștele din cîrlig. Nanci îi mărturisi lui Burke că Flarra îi zdruncinase serios părerile lui David despre fete, pe care le considerase urîte, proaste și neîndemînatice.

– Înainte s-o cunoască pe Flarra, juraseră amîndoi că n-o să aibă niciodată de-a face cu sexul opus. Acum însă și-au schimbat radical atitudinea.

– Și ea îi simpatizează pe băieți. Sărmana copilă n-a avut niciodată rude în afară de Remy. E realmente foarte frumoasă. Și inteligentă foc. Are simțul umorului și abia așteaptă să se ducă în toamna asta la o școală mixtă. Chicoti, apoi adăugă: Mă place chiar și pe mine. Tot timpul îmi ține calea și mă întreabă cînd am de gînd s-o las pe Remy însărcinată.

– Remy mi-a mărturisit că intenționează să facă un copil.

– Ne străduim din răsputeri, spuse el, simțind cum involuntar buzele i se arcuiesc într-un zîmbet. Era curios cît de mult zîmbise în ultimul timp.

– Sînt așa de bucuroasă că ești fericit, Burke.

– Mulțumesc.

– Și, apropo de asta... Nanci își mușcă buza de jos. Și cu mă întîlnesc cu cineva.

– Vorbești serios? Asta... asta-i minunat, Nanci.

– Chiar crezi lucrul ăsta? întrebă ea cu timiditate.

– Bineînțeles, dacă te merită.

– Ei bine, nu știu dacă mă merită, spuse ea cu un zîmbet larg, dar e nemaipomenit de drăguț. Este un prosper om de afaceri. Soția lui a murit de cancer. A iubit-o așa cum l-am iubit și eu pe Kev, și sta e semn bun, nu crezi?

– Fără îndoială! Și cum se împacă cu băieții?

– Deocamdată foarte bine. Și arată minunat în blugi.

– I-auzi la ea!

– Dar bineînțeles că va mai trebui să treacă testul principal.

– Pot îndrăzni să te întreb ce anume?

– Să te cunoască pe tine.

Burke își dădu seama că Nanci vorbea cît se poate de serios.

– De ce contează așa de mult părerea mea?

Nanci se întinse peste spațiul care îi despărțea și îi luă mîna într-ale ei.

– Tu ești cel mai bun prieten al meu.

Se priviră îndelung în ochi, apoi ea se ridică și își netezi șortul.

– Am observat că Peter se simte puțin stingherit. E momentul să purtați o primă discuție.

Nanci se ridică și li se alătură celorlalte. Burke era prea mișcat ca să poată vorbi. Intră în magazin, chipurile ca să-și mai ia o cutie de limonadă, în realitate ca să se apuce strîns cu mîinile de tejgheaua lui Dredd și să privească prin perdeaua de lacrimi bomboanele și conservele prăfuite. Cîteva minute mai tîrziu, ușa se deschise cu un scîrțîit.

– Burke? Remy se apropie de el. Își petrecu brațul în jurul taliei lui. Totul e în ordine?

Întoarse capul și-i zîmbi ușor. Dar nu-și putu ascunde ochii de privirea ei.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea alarmată.

– Nimic.

– Ești trist?

– De fapt, sînt fericit.

Își șterse ochii umezi cu mîneca și îi povesti despre prietenul lui Nanci.

– M-a surprins faptul că ține atît de mult la părerea mea.

– Se înțelege, spuse Remy. Tot așa mi-a spus și mie acum cîteva zile, cînd am luat prînzul împreună.

Vestea morții lui Duvall se răspîndise dincolo de granițele statului. Fusese urmată de rapoarte detaliate referitoare la corupția din poliție și primărie și la forțele speciale care o scoseseră la iveală.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

La auzul acestor veşti, Joe îi telefonase lui Burke, care îi confirmase că aceasta fusese misiunea ce i se încredinţase în cadrul poliţiei şi că acum se puteau întoarce acasă în siguranţă atît el, cît şi Nanci Stuart.

În ajunul înmormîntării lui Doug Patout, Burke îi mărturisise lui Nanci care fusese partea lui de vină în moartea soţului ei. Plînseseră împreună şi Nanci îi mulţumise că avusese tăria să-i spună. Dar chiar şi aşa, Burke tot mai simţea mustrări de conştiinţă.

– După tot ce am făcut, nu ştiu cum de poate Nanci să mă ierte, ba mai mult, să mă considere cel mai bun prieten al ei.

– Burke, spuse Remy, îmbrăţişîndu-l. Singurul care nu te-a iertat eşti tu însuţi. Procurorul general ţi-a încredinţat sarcina să cercetezi şi să lichidezi toate formele de corupţie din poliţia New Orleans-ului. Procurorul districtual Littrell nu face nici o mişcare fără să se consulte mai întîi cu tine. Eşti respectat şi admirat. Îşi puse mîinile pe pieptul lui. Şi iubit cu ardoare.

– Simt nevoia să te am mereu în preajma mea, spuse Burke, odihnindu-şi bărbia pe creştetul ei.

– Dacă eu am putut să trec peste toţi anii pe care i-am petrecut cu Pinkie Duvall, tu ai mustrări de conştiinţă pentru o singură greşeală?

Burke îi ridică faţa şi o sărută, desfătîndu-se cu gustul şi căldura ei, pînă cînd Remy dădu capul pe sapte şi spuse:

– Hai să facem dragoste.

Burke privi peste umăr, pe fereastră, spre debarcader, unde ceilalţi vorbeau şi rîdeau.

– Ce, acum?

– Îhî.

Fără să mai abiă nevoie de alte încurajări, o duse prin încăperile întortocheate ce formau casa lui Dredd pînă cînd ajunseră la patul îngust pe care Remy mai stătuse o dată, cu hainele sfîşiate de alice. O sărută pe gură, pe gît, pe sîni. Dar

cînd tocmai se pregătea s-o penetreze, Remy îl luă prin surprindere, preluînd iniţiativa şi făcînd un lucru neobişnuit pînă atunci.

La început se împotrivi slab, dar curînd fu prea absorbit de intensitatea plăcerii ca să mai protesteze. Murmurîndu-i numele, îşi îngropă degetele în părul ei.

Apoi Remy îl încălecă şi îl atrase în interiorul ei. Îi venea să înnebunească de plăcere, simţind-o cum se mişcă deasupra lui şi cum îşi strînge coapsele în jurul coapselor lui. Apoi îşi amestecă gura cu a lui şi terminară amîndoi în acelaşi timp.

Stăteau întinşi pe spate, storşi de vlagă, transpiraţi şi, deşi ştiau că ar fi trebuit să se ridice şi să se îmbrace înainte ca ceilalţi să le observe absenţa, continuau să rămînă nemişcaţi.

– Ai ascultat, nu-i aşa? întrebă ea cu blîndeţe.

– Hmm? făcu el, toropit de plăcere şi incapabil să rostească ceva mai mult de atît.

– Ai tras cu urechea în seara aceea cînd eram cu Pinkie.

Îmbujorîndu-se de ruşine, Burke îşi drese vocea.

– Păi, da. Am pus un microfon în dormitor.

– De ce?

– M-am gîndit că aş putea să aflu cîte ceva despre operaţiunile murdare ale lui Pinkie. Dar a fost numai un pretext. În realitate, eram obsedat de tine. Nu puteam suporta ideea că eşti cu el. În acelaşi timp însă, a fost aşa de urît din partea mea... Oftă dezgustat de el însuşi. Dumnezeule, ce ticălos pot să fiu!

– Nu, nu eşti. Îl strînse mai tare în braţe şi un timp rămaseră nemişcaţi.

Apoi Burke o întrebă cum de îşi dăduse seama că ascultase. Remy ridică privirea spre el, îi dădu la o parte cîteva fire de păr ude de pe frunte şi spuse:

– Ai evitat anumite poziţii, crezînd că îmi vor produce dezgus pentru că îmi vor aminti de Pinkie. Zîmbi poznaş. Burke, nim din ceea ce facem împreună nu-mi aduce aminte de el, şi nici

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

ceea ce am auzit sau văzut acasă la Angel. Nu este același lucru. Cu tine, totul e nou. Curat. Corect. Dragostea noastră n-are asemănare.

Burke îi luă mîna și îi apăsă palma pe gura lui. Voia să-i spună cît de mult o iubește, dar, pentru a doua oară în acea după-amiază, se simțea prea emoționat ca să poată vorbi.

Și-apoi, ea știa deja.

Sfîrșit

IMPORTANT!

CLUBUL CĂRȚII ORIZONTURI - LIDER
București, B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. III, ap. 7 sector 4, Tel: 337.22.10, 337.48.81; Fax: 337.48.22 cod 761061

Din rîndul membrilor acestui club poate face parte orice persoană care solicită cel puțin două cărți din listele de apariții ale celor două edituri. Membrii CLUBULUI CĂRȚII ORIZONTURI- LIDER beneficiază de următoarele facilități:

1. Editurile suportă cheltuielile de expediție prin poștă a cărților comandate. În termen de o săptămînă de la data comenzii solicitantul va primi prin poștă, la domiciliul său, cărțile dorite (comandă de minimum două exemplare) și plata se face cu ramburs.

2. Reducerea prețului de vînzare cu 10% pentru fiecare comandă de mininum 2 cărți, 12% pentru comenzile ce depășesc 5 cărți, 15% la comenzile de cel puțin 15 cărți.

3. Livrarea cărților cu prioritate.

4. Rezervarea cărților în curs de apariție.

5. Editura asigură materiale informative: cataloage și liste de apariții.

Notă: Pentru cititorii din București, livrarea cărților *nu se face prin poștă*, ci direct, de la punctele de vînzare ale editurii: **depozitul** din B-dul Dinicu Golescu 43, bl. 7, sc. 1, ap. 3, tel: 638.98.38 și **depozitul** AMIT S.A., str. Sabinelor 8, Tel: 335.05.45 int. 179.

La sfîrșitul fiecărui an, CLUBUL CĂRȚII ORIZONTURI - LIDER acordă importante **premii de fidelitate** cititorilor care au comandat cele mai multe cărți publicate de Editurile ORIZONTURI și LIDER în anul respectiv.

PENTRU CITITORII DIN LOCALITĂȚILE MICI
UN MIJLOC SIGUR DE SPORIRE A VENITURILOR
În atenția bibliotecarilor, cadrelor didactice, funcționarilor poștali.

Editurile ORIZONTURI și LIDER oferă un comision de 20% din valoarea cărților vîndute persoanelor care fac comenzi de minimum 10 exemplare din fiecare titiu comandat.

Plata se face cu ramburs. **Nu subestimați această posibilitate de a vă completa cîștigurile lunare cu zeci și chiar sute de mii de lei!**

La cerere vi se pun la dispoziție cataloage și alte materiale informative (liste și prezentări de cărți) pentru a obține comenzile necesare.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

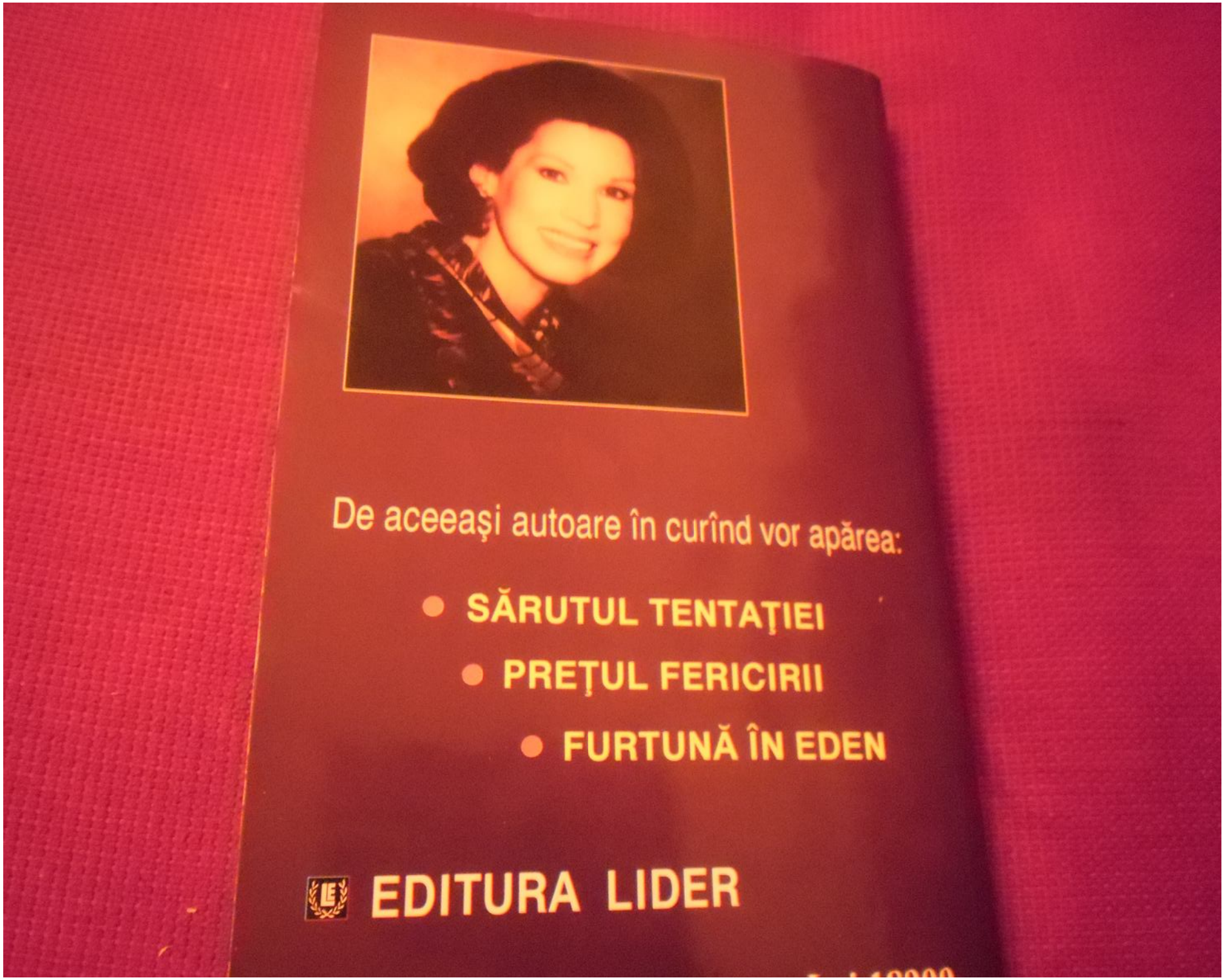
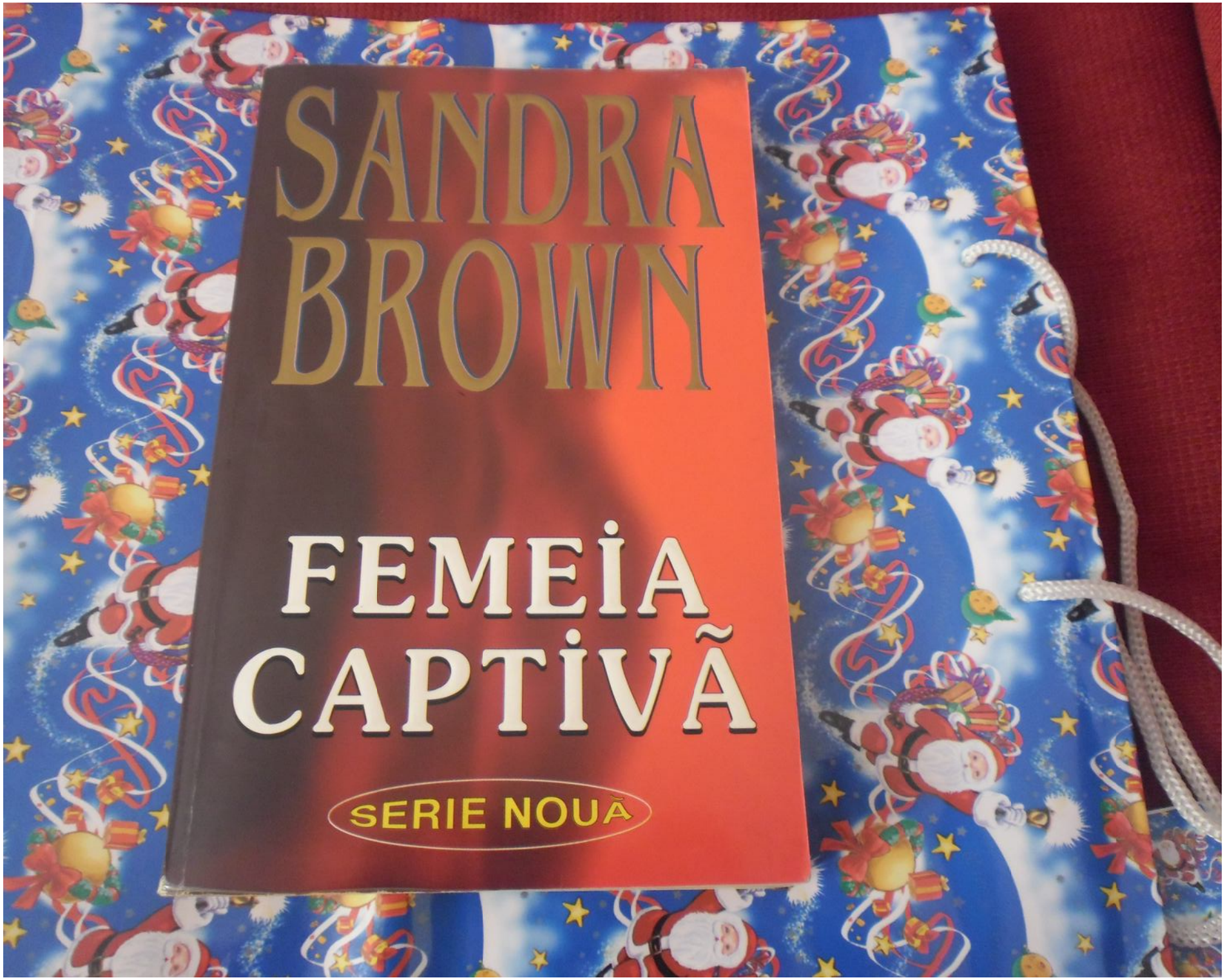
Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)